

05-0160

SLIMEST
CLASSIC

Quality Publishing House

၏ စီမံခန့်ခွဲမှုကောင်းမွန်စေသော စာအုပ်များ

အောင်မြင်ရေးအတွက် အရေးကြီးဆုံး
ဆင်ခန်းစာ [၁၀] ချက်
တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

လက်တွေ့ဘဝအတွက်
ပျော်ရွှင်ဖွယ် နည်းလမ်းများ
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

စာအုပ် - ၅၀၀/၅၁၂ (၂-၁) ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)
စာအုပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃ qualityph@gmail.com

ဆုပြည့်စုံဆွန်းစာပေ

အမှတ်-၅၀၀/၅၁၂ (၂-၁)ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
သရော်ကွန်တိန် ဓနကုန်တိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

လူများကို အုပ်ချုပ်နည်း Quality Publishing House	အချိန်ကို စီမံခန့်ခွဲနည်း Quality Publishing House	လူများကို အုပ်ချုပ်နည်း Quality Publishing House	လူများကို အုပ်ချုပ်နည်း Quality Publishing House
အက်ဆစ်နည်း ဆက်ဆံနည်း တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်	အချိန်ကို စီမံခန့်ခွဲနည်း တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်	လူများကို အုပ်ချုပ်နည်း တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်	အချိန်ကို စီမံခန့်ခွဲနည်း တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

မအောင်ဆန်း
မိမိတစ်ရာပြည့်
အထိမ်းအမှတ်
ပုံစံတစ်မျိုး
အသစ်အဆန်း
အသစ်အဆန်း
အသစ်အဆန်း

ပထမဦးဆုံးအောင်ဆန်း မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရုပ်ပြန် ကာတွန်းအုပ်

အောင်မြင်အောင်ဆန်း
မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိရုပ်ပြ
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်အောင်မြင်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

အောင်မြင်အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

အောင်မြင်အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

အောင်ဆန်း၏ အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

အပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ ၂(ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> သွင်

တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

ဂန္ထဝင်

No-101, October 2015

မိကျောင်းကိုက်လို့ သေလိမ့်မယ်တဲ့
စောင်းညိုခြင်း (ဆန်လျှင်)

၆

မှောင်ဝရပ်
နှိုင်းကျော်ခေါင်း (ခေတ္တလူ့ ပြည်)

၂၅

ကဝေလျှိုပြတ်
ရွှေချိုက်

၄၃

မောင်ချစ်တဲ့ တပလွန်ချစ်သူ
ဆောင်ပြန်နိုး

၆၄

ကင်ပွန်းချုံ့သိုက်စောင့်ကြီး
ပင်းတိုင်းပင် (ပြေရာင်ပြေ)

၇၇

ချစ်ခြင်းသိတဲ့ကြီး
ဘေသင်ဇာသက်ဝေ

၉၆

ကျိန်စာသင့်သဘက်ဖြူကြီး
သိန်းတွန်းသစ်

၁၂၇

ပန်းတရွှေ
ချွန်ခေတ်ဆစ်

၁၃၉

မားမဲမဟာသိဒ္ဓိရှင်
ဂဗ္ဘိရာဇာရာဇာဗျူဟာ

၁၅၀

တောင်ပေါ် ကျောင်းက ဘဗ္ဗဝေသံ
ကေလူခေါင်း

၁၇၁

သွေးမလျှော်ခြစ်သော သွေးသလျှော်
လင်းခ (ဥပဒေ)

၁၈၀

ပိယသေး
ရွှေဝတ်

၁၉၄

နှစ်ချို တရွှေကြီး၊ ဘောက်လမ်းသကုနှင့် မမဲဝါ
ပင်းတိုင်းသစ်သူ

၂၁၀

Next Month Preview

၅

BURMESE
CLASSIC

အတွင်းဝန်ကြီးချုပ်

ကံကောင်း အောင်မြင်မှု၊ ပြတ်မင်းဟန်၊ အောင်နိုင်လက်၊ ကျော်စိုးညိုနိုး၊
တောင်ဝှဲစိုးမြင့်လေး၊ လှသင်္ဃာအောင် (အင်္ဂလိပ်စာ)၊ ချန်နိုင်ဦး၊
မောင်မေ့ကြည်၊ ချစ်သူ၊ ဝေပန်းလင်း၊ ဝေကြာ၊ ဝိုင်းမော်၊

အဘယျသိက္ခာသိက္ခာ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အကျိုး

မာတုဒိက္ခဝါဒ (၂) သွေးသေးသေး၊
တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်၊ ချိတ်ချိတ်၊ ချိတ်ချိတ်၊
သေသေသေသေ၊ ချိတ်ချိတ်၊ ချိတ်ချိတ်၊ ချိတ်ချိတ်၊

N e x t

မင်းသုံးပါး

M o n t h

ဘေ့ဗြင်

P r e v i e w

"ကိုညီမကွေးကြားပြီးပြီလားတော်"

အိမ်ထောင်စုတော် မသိန်းဆင်က လှမ်းအော်ပြောနေတာ။

"မသိန်းဆင်ကွေးကြားပြီးတုံးမှ"

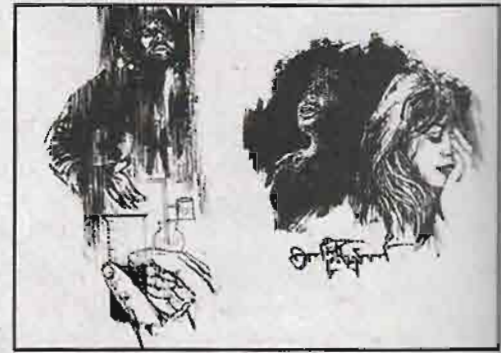
"ကိုညီ မသိသေးဘူးနဲ့ တူတယ်"

"မသိန်းဆင် မေးခွန်းတွေ မများနဲ့ဗျာ။ လိုရင်းပဲ ပြော"

"တိုနဂါးနိုင်ကြီး ဆုံးသွားပြီ ကိုညီရေ"

စက်ဦးဌာတ်

ဒဂုန်ရွှေမျှား

N e x t

မျက်စိတစ်ပတ်ပိုက်
တောဘီလူး

မင်းသန်းသိင်္ခသူ

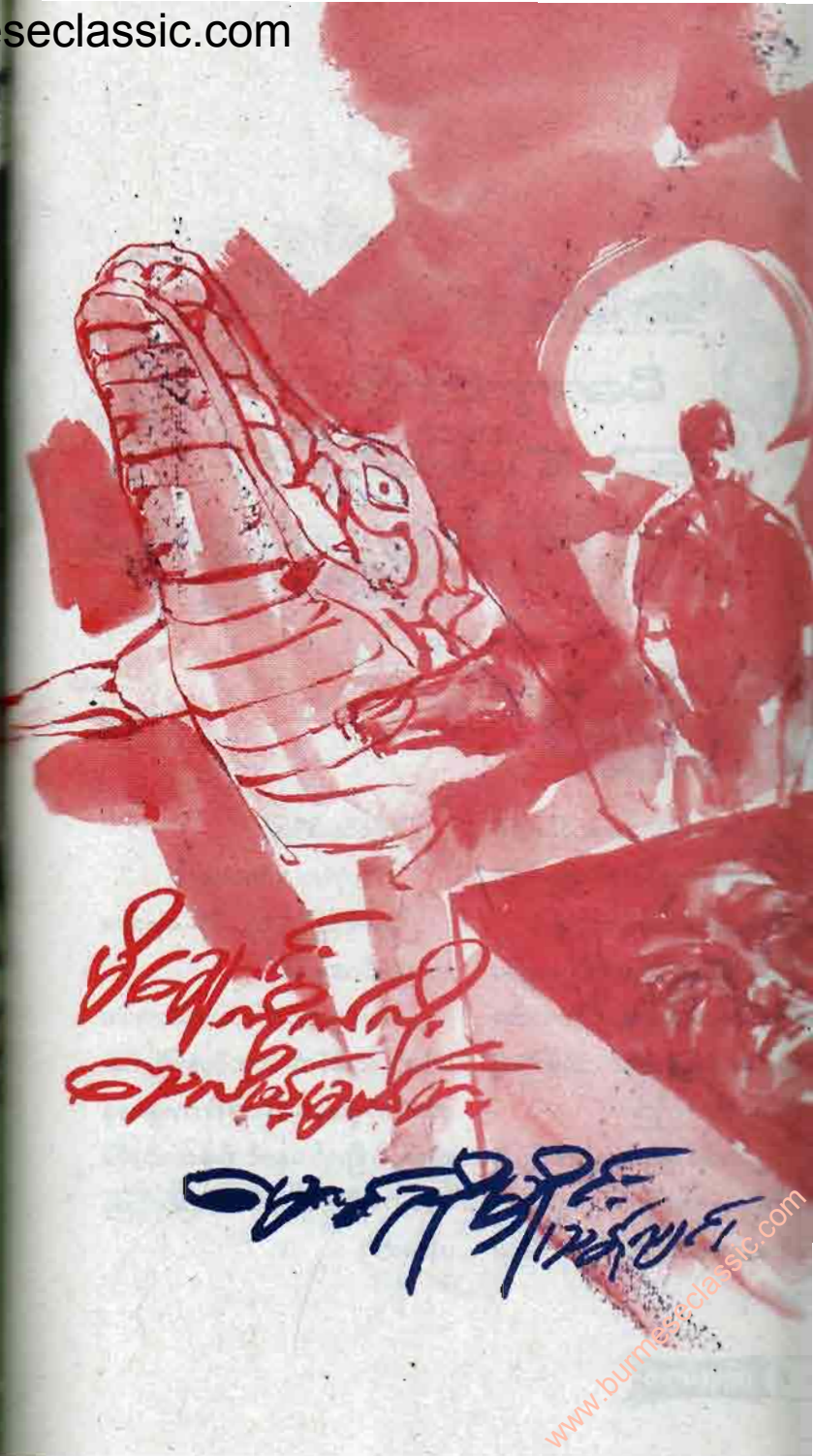
M o n t h

ထွတ်ပြောက်ခြင်း
နိယာမ

ဆွေမြင့်

P r e v i e w

Handwritten signature in red ink.

125

မိကျောင်းကိုကလို့ သေလိမ့်မယ်တဲ့

မောင်ညိုညို
(ဆန့်လှိုင်)

“ဟင် - ဟုတ်ရဲ့လား မသိန်းဆစ်
ရာ၊ မနေ့တုန်းက ကျွန်တော် ကိုနဂါးနိုင်
ကြီးနဲ့ စကားပြောခဲ့သေးတယ်ဗျ”

“မယုံရင်သူအိမ်သွားကြည့်၊ ကျွန်မ
တို့တောင် သတင်းမေးပြီး ပြန်လာတာ
ရင့်၊ ဟိုမှာ သန်းမြနဲ့ ကိုရင်ဒေါင်းကြီးတို့
လာနေတယ် မေးကြည့်”

ကိုရင်ဒေါင်းကြီးနဲ့ မသန်းမြတို့
တွတ်တိုးပြီးလာနေကြတယ်၊ ကျွန်တော်
တို့အနီးရောက်တော့ ကိုယ်ကထပ်မေး
ရတာပေါ့ဗျာ”

“ကိုရင်ဒေါင်းကြီး”

“ဘာတုံးဟ - စာရေးဆရာ”

“နဂါးနိုင်ကြီး - ဟို - ဟို - ဆုံးသွား

တာ ဟုတ်လားဟင်”

“မင်း - ခုထိ မသိသေးဘူးလားဟာ။

မင်းတို့၊ ဝင်းနိုင်တို့၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်း
ဝင်းတို့က မူးနေတာရယ်၊ စကားများနေ
တာရယ်၊ ပြီးရင် နေဖင်တိုးအောင် အိပ်
နေတော့ ကိုယ့်ရပ်ရွာထဲ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်
မှန်းမသိ”

မိကျောင်းကိုကလို့
သေလိမ့်မယ်တဲ့
မောင်ညိုညို

မိကျောင်းကိုကလို့ သေလိမ့်မယ်တဲ့

မောင်ညိုနိုင်
(ဆဒိုလွင်)

“ဟင် - ဟုတ်ရဲ့လား မသိန်းဆစ်
ရာ၊ မနေ့တုန်းက ကျွန်တော် ကိုနဂါးနိုင်
ကြီးနဲ့ စကားပြောခဲ့သေးတယ်ဗျ”

“မယုံရင် သူ့အိမ်သွားကြည့်၊ ကျွန်မ
တို့တောင် သတင်းမေးပြီး ပြန်လာတာ
ရှင်း၊ ဟိုမှာ သန်းမြနဲ့ ကိုရင်ခေါင်းကြီးတို့
လာနေတယ် မေးကြည့်”

ကိုရင်ခေါင်းကြီးနဲ့ မသန်းမြတို့
တွတ်တိုးပြီးလာနေကြတယ်၊ ကျွန်တော်
တို့အနီးရောက်တော့ ကိုယ်က ထပ်မေး
ရတာပေါ့ဗျာ”

“ကိုရင်ခေါင်းကြီး”
“ဘာတုံးဟ - စာရေးဆရာ”
“နဂါးနိုင်ကြီး - ဟို - ဟို - ဆုံးသွား
တာ ဟုတ်လားဟင်”

“မင်း - ခုထိ မသိသေးဘူးလားဟ၊
မင်းတို့၊ ဝင်းနိုင်တို့၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်း
ဝင်းတို့က မူးနေတာရယ်၊ စကားများနေ
တာရယ်၊ ပြီးရင် နေ့စင်ထိုးအောင် အိပ်
နေတော့ ကိုယ့်ရပ်ရွာထဲ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်
မှန်းမသိ”

“ကိုရင်ခေါင်းကြီး နောက်နေ့မှ
ခင်ဗျား ဩဝါဒကို ဆက်ပါဗျာ၊ နဂါးနိုင်
ကြီး...”

“သေသွားပြီကွ - ညဉ့်ဦးယံ တစ်
နာရီမှာ ဆုံးသွားတာ၊ ဝါတိုအသုဘအိမ်
က ပြန်လာတာ၊ မင်း ခုထိ သွားသတင်း
မမေးသေးဘူးလား၊ နဂါးကြီး ခြေသား၊
ဖားသား၊ ကြွက်သားချက်ရင် မင်းတို့၊
ဝင်းနိုင်တို့ ဦးဦးဗျားဗျား အရက်နဲ့ မျို၊
အဲ - ဝေစားကြတာ၊ ခု - တျေးရူးရှင်တစ်
ယောက်လုံး သေတာတောင်”

ကျွန်တော် ကိုရင်ခေါင်းကြီး စကား
ဆုံးအောင်နားမထောင်တော့ဘူး၊ သူတို့
ရှေ့ကနေ ကိုနဂါးနိုင်ကြီး အိမ်ရှိရာကို
အပြေးရောက်ခဲ့လိုက်တယ်၊

ကိုနဂါးနိုင်ကြီးအိမ်က ရပ်ကွက်
အစွန်းထန်းတောကုန်းစောင်းမှာ၊ ကျွန်
တော့် မြင်ရော နဂါးနိုင်ကြီးမိန်းမက ဝိုငါ
ရောဗျာ၊

“အမလေး - ကိုနဂါးရဲ့ရှင်မိတ်တွေ
စာရေးဆရာကြီးတွေ ရောက်လာကြပြီ
လေ၊ အရက်ထတိုက်ပါဦး၊ ရှင့် ဇာတ်
လမ်းတွေ ပြောပြဦးလေ - ကိုနဂါးရဲ့၊
အီး - ဟီး - ”

နဂါးကြီးမိန်းမမတိုးက အော်ဟစ်ဦး၊
အထဲမှာ အိမ်နီးနားချင်းနဲ့ နဂါးကြီး သူ

“
ငြိမ်းစရာ လင်းငြိမ်းအားတ
အချို့သုံးယူ စာရေးဆရာ၊ ငြိမ်းစွေးသား
ဗျာဗျာ၊ ဗျာဗျာဗျာ အကျိုးရှိတယ်ဗျာ
တင်ဘာဇာတ်သားများ ငြိမ်းစွေးသား
ချစ်စား၊ တင်စား ငြိမ်းစားရင်
သုံးလေးပါးစားတာနဲ့ဇာတ်ပါးရင် ပျောက်တယ်။
ဇာတ်ပါးရင်ရင်ချိုရင် နေရထိုင်ရ
ဇာတ်ပါးသတ်သတ် ...”

ထပ်ချင်းတွေလည်း နဂါးကြီးအလောင်း နံသောမှာ ဝိုင်းညှပ်ထိုင်လို့၊

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...။

နဂါးကြီးမျက်နှာဖောင်းကားနေပြီး အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားတဲ့ မျက်နှာ တို့ လှမ်းမြင်ရတယ်။

စိတ်ထဲမှာမကောင်းပါဘူးဗျာ။ စိတ် ရင်းကောင်းတဲ့လူကြီး။ သဒ္ဓါအားကြီးတဲ့ လူကြီး။ အရက်ကိုအကြမ်းပန်းကန်တစ် လုံးပဲသောက်တဲ့ လူကြီး။ “မြွေမှန်ရင် နဂါးမိစားမယ်၊ ယောက်ျားဘသားငါ့တဲ့ တောနဂါးနိုင်” လို့ကြွေးကြော်ရင်းသီချင်း တကြော်ကြော်နဲ့ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူကြီး။ ခုတော့ - မြွေတွန်သံတောင် ကြားနိုင်တော့။

ကို နဂါးနိုင်ကြီးရဲ့ အမည်ရင်းက တို နဂါးတဲ့ ဗျ။ လူ ရယ် လို့ ဖြစ်လာ တတည်းက မြွေဆိုးမှန်သမျှမကြောက် မရွံ့နိုင်လွန်းလို့သူ့ကို နဂါးနိုင်လို့ အမည် ပေးလိုက်ကြတာ။

ကွင်းထဲ၊ တောထဲ၊ တွင်းထဲ၊ သစ်ပင် ပေါ်၊ ချုံအောက်၊ ဘုရားပြို၊ ဘုရားပျက်

ကြား ရရှိသမျှ မြွေအကုန်ဖမ်းတယ်။

အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေကို ဦးစားပေး ဖမ်း တယ်။

အဆိပ်မရှိတဲ့ ရေမြွေ၊ လင်းမြွေ တော့ အများအားဖြင့် ဘေးမဲ့ပေးတယ်။ အသက်ချမ်းသာခွင့် ပေးတယ်။

သို့သော် - ကျွန်တော်တို့ စာသမား လူရွယ်တွေ စားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လင်းမြွေ စပယ်ရှယ် အကောင်ကြီးကို ရှာပြီး ချက်ကျွေးတာဗျ။

“မြွေသားထဲမှာ လင်းမြွေအသား ကအချို့ဆုံးဗျ - စာရေးဆရာရ၊ မြွေပွေး သားကျတော့ ကျန်းမာရေးမှာ အကျိုး ရှိတယ်ဗျ။ ကင်ဆာရောဂါသမားများမြွေ ပွေးသားချက်စား။ ကင်စားကြော်စားရင် သုံးလေးခါစားတာနဲ့ရောဂါနုရင်ပျောက် တယ်။ ရောဂါရင့်ရင့်ဆိုရင် နေရထိုင်ရ ရောဂါသက်သာတယ်”

“မြွေပါသားကရောဗျ - ကိုနဂါးရ”

“မြွေပါသားကဝက်သားလို့ပဲအဆီ ပါးပါးအသားပါးပါးလေ။ စားလို့ကောင်း

တယ်။ မြွေပွေးကို တစ်ကောင်လုံး ရွံ့နဲ့ မဲပြီး မီးဖုတ်ပြာချ။ အဲဒီပြာနဲ့ ကျောက် ချဉ်နဲ့ ရောစပ်ပြီး ကွဲ၊ နွား ခွာနာရောဂါ အနာထဲထည့်ပေးရင်ခွာနာဝိုးသေရော ဗျ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လို့ ကျုပ် ဈေးကောင်းရနေ တာပေါ့စာရေးဆရာ”

ကိုနဂါးနိုင်ကြီးကစာရေးဆရာတွေ ကို လေးစားတယ်။ စာရေးဆရာတွေ ပြောပြတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းတွေကို အရက်ငွေပေးရင်း နားထောင်တာဗျ။

လင်းမြွေအကောင်ကြီး ရလာရင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ကနေ အသံတဲ့ ကြီးနဲ့ အော်ပါပြီဗျာ။

“ဗျို - စာရေးဆရာ”

“ဘယ်သူတုံးဟေ့”

“ကျုပ်ပါ - နဂါးနိုင်ကြီးပါ။ လင်းကြီး ရလာတယ်ဗျ။ ကိုဝင်းနိုင်တို့၊ ထောင်မှူး ကြီးတို့ပါ ခေါ်ခိုဗျို။ အရည်လည်း ဝယ် ထားပြီးပြီ စာရေးဆရာရေ”

အိမ်ရှေ့ပြဲဝကနေ လယ်ကောက် ထပ်နေ တုတ်ပြီး အရှည်တစ်လံကျော် တဲ့ လင်းမြွေ ဝိုက်ဖြူကြီးကို ဝမ်းသာ

အားရခပ်ကြားကြားမြှောက်ပြပြီး ဝင်းခင်း တာဗျ။

လင်းမြွေကို အရေခွံနွာပြီး အပိုင်း ဝိုင်းဖုတ်ထစ်တယ်။ ပြီးရင် - မိုးခြံအထိ အသေးလေး ရေထည့်ပြုတ်။ သူမိန်းမတိုးက ငရုတ်သီးထောင်။ ထမင်းအုံ တည်ထား။

ပြုတ်ထားတဲ့ လင်းမြွေအသား နဲ့ လောက်ရင် အအေးခံ။

အေးတာနဲ့ အသားကို နွာတယ်။ ငါးရှဉ့်၊ ငါးလင်ပန်းနွာသလို အသားတွေ ကို နွာပြီး ဇလုံထဲထည့်။ အရိုးတွေကို ဟင်းချိုချက်တယ်။

ငရုတ်သီး၊ ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ ထောင်းဆီသတ်ပြီးရင် အမျှင်သေးသေး ဖွာထားတဲ့လင်းမြွေသားကိုထည့်ကြော်။ မဆလာထည့်။ အရက်သမားက ခပ် လေးလေး ကြိုက်သမို့ ငုံ့ပြာရည်လေး လည်းထည့်။

အရက်ပုလင်း နှစ်လုံး သုံးထောင်။ လင်းမြွေသား ကြော်ချက်နှင့် အချို ဟင်းချို။ စားလို့လည်းကောင်း။ သောက်လို့ လည်းကောင်းပါဗျာ။

ကိုနဂါးနိုင်ကြီးကတော့ အကြမ်း
ပန်းကန်တစ်လုံးတည်း အရက်ကို တစ်
ခွက်ချင်းသောက်တယ်။ ဒီထက်ပိုတိုက်
လို့လည်း မရဘူး။

သူက စာရေးဆရာတွေရဲ့အတွေ့
အကြုံကို နားထောင်ချင်တာ။ မုဆိုး
ဦးလေးမောင် ပါသလို၊ အဲဒါပုံက ပန်းချီ
ဆရာ မြတ်မင်းဟန်လည်း ပါတယ်။
အရက်ကလေးတစ်ခွက် နှစ်ခွက်ဝင်
ရင်...

ကော့မှူးသား ဝင်းနိုင်က လူဆယ်
ဇက်ရှိတဲ့ ကညင်ပင်ကြီး ကော့မှူးမှာ
ရှိတယ်ပြောရော။

မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်ကလည်း
သာရမလဲ၊ ပြောရော...

သူ မုဆိုးဘဝနဲ့ ရိုးမတောထဲမှာ
စည်ပိုင်းလုံးမျှ ဝါးပိုးပင်ကြီးတွေခွဲတယ်
ပြောရော။

မြတ်မင်းဟန်က မယုံဘူး။ မယုံရင်
ခုချက်ချင်း တောင်ငူသစ်တောထဲ သွား
မယ်၊ တောင်ခြေမှာ ဝါးပိုးဝါးမြတ်ပြီး ခေ
စည်လုပ်ထားတယ်။ လိုက်ပြမယ်။ ကား
ငှားလို့ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး
ပြော...

ဒီမှာ ထောင်မှူးကြီးက ကား ခုချိန်
မရဘူး။ လှည်းနဲ့သွားရင် မရဘူးလား။

လုပ်...။ ရန်ကုန်ကနေ သန်လျင်က
တောင်ငူသစ်တောကြီးပိုင်းကို လှည့်ရ
သွားမယ် ပြောရမလားဆိုပြီး...

မုဆိုးကြီးက ဒေါပွပြီး ခါးတောင်၊
ကျွန်းက...

ဝိန်းညောင်ညောင်ပေါင်ကို ပုတ်ပြီး
လက်ဝှေ့ရေးပြ။

မြတ်မင်းဟန်က ချွန်ပေး။ မနည်း
ချင်ရတယ်။

ကိုနဂါးနိုင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့နဲ့
အရက်သောက်ရတာကို ပျော်တယ်။
မုဆိုးကြီး ဦးလေးမောင် ပြောပြတဲ့ မုဆိုး
အတွေ့အကြုံတွေကို မှတ်သားထား
တယ်။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းပြောပြတဲ့
အကျဉ်းထောင်နှင့်ရဲဘက်စခန်းအတွေ့
အကြုံတွေကို နားထောင်ပြီး စုတ်တသပ်
သပ် ဖြစ်...

ဝင်းနိုင်ရဲ့ သူ့အမျိုး သံယောက်မ
ဝေပတို့ ရွာမှာ မိုက်ခိုတဲ့ အတွေ့အကြုံ
တွေကို ပြောရင်း တဟားဟား အော်
ရယ်။

ခု-မြွေသားနဲ့ အရက်ကို ခိုင်ခံ့စဉ်
ဝတ်ပြုတဲ့ ကိုနဂါးနိုင်ကြီး၊ ကြည့်စမ်း
ဗျာ-ဗျာပေါ်မှာ အသက်မရှိတော့၊ လွမ်း
ရပေါ့- ကိုနဂါးနိုင်ကြီးရော။

သူက အရွယ်ရောက်ကတည်းက
မြွေဇမ်းပြီး ရောင်းစားတာ။ ဟိုတုန်းက
မြန်မာ့ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံကို
မြွေပွေးနဲ့ မြွေဟောက်တွေ သွင်းတယ်။
ခေတ်ပြောင်းလာတော့...
မြွေသားက လူကြိုက်များတဲ့ အစား
အစာဖြစ်လာတော့ ထမင်းဆိုင်တွေ
ရောင်းတန်ရောင်း။ သီးသန့်ဝယ်ပြီး
လှောင်တဲ့ အဝယ်သမား (ဒိုင်) တွေမှာ
သွင်း။

တရုတ်တွေက မြွေသား ကြိုက်
တော့ ဈေးကောင်းရတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ နှင့် အကြောင်း
အပေါင်းသင့်တော့ သူ့မြွေဇမ်းသက်
မနည်းတော့။ အသတ်ပင် (၄၀) ထဲ ဝင်
လာပြီ။ သူ့မယား မတိုးက ဒေါဝါးကြီး
ထမင်းဆိုင်မှာ ပန်းကန်ဆေး ငရုတ်သီး
ထောင်း လုပ်တာတဲ့။

ကိုနဂါးနိုင်ကြီးထမင်းဆိုင်မြွေသွား
သွားရောင်းရင်းက အသားညိုညို၊
တုတ်တုတ်ခဲခဲ မတိုးနဲ့ တွေ့ပြီး နောက်
ပိုင်း ညားသွားတာတဲ့။

သိမ်းကြီးဈေး (.....) ရုံအပေါ်မှာ
(.....) စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ခု
ရှိတယ်။ မြွေသားရှယ်ချက် ရောင်းတဲ့
ဆိုင်။

မြွေပွေးမြွေဟောက်တွေကိုလည်း
သံဆန်ကာစိပ်စိပ် လှောင်အိမ်နဲ့ ထည့်
ရောင်းတယ်။ ကင်ဆာရောဂါက မြွေပွေး
သားစားရင် ပျောက်တယ်ဆိုတော့...

မြွေပွေးသား ဈေးကြီးပေး ဝယ်ရ
တယ်။

ကိုနဂါးနိုင်ကြီးလည်း ငွေအရမ်းခွင်
ခဲ့တယ်။

“ကိုနဂါးနိုင်”
“ဗျ-စာရေးဆရာ”

“ခင်ဗျားက မြွေတွေကို အတော်နိုင်
ပုံ၊ ကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်။ မြွေဆေးကောင်း
ရှိလို့လား။ မြွေဇမ်းတဲ့ မျိုးရိုးပါသနားရော
ရှိလို့လားဗျ”

“မျိုးရိုးမရှိပါဘူး- ဆရာ”
“ဆေးစွမ်းရော...”

“ဆေးစွမ်းလည်း မရှိပါဘူးဗျ”
“မြွေကိုက် မခံရဘူးလား”

“ကိုက်တာပေါ့ဗျာ”
“ကိုက်ခံရတော့ ခင်ဗျား မသေဘူး
လား”

“ဟေ - ဘာလို့ မသေတာတုံး၊ ခေ
မြွေကိုက်လို့လား”

“မြွေပွေးရော၊ မြွေဟောက်ရော
အကိုက်ခံရတာ - စာရေးဆရာ”

“အဲဒါတောင် မသေဘူး”

“ဟုတ်ဗျ”

“မြေပွေး မြေဟောက်ကို က်လို့
မသေရတဲ့ အကြောင်းရင်းရှိရင် ပြောစမ်း
ပါဗျာ။ စာရေးချင်လို့ပါ - ကိုနဂါးကြီးရာ”

ဒီမှာ သူက အံ့သြဖွယ်ကောင်းရဲ့သူ
မြွေနိုင်ရာဝေကို ခင်းပါရောခင်ဗျာ ...

“ဒီလိုဗျ - စာရေးဆရာရ။ ကျွန်
တော် မြွေကို က်ခံရရင် မသေပုံက
အဆန်းသားဗျ။ ကျွန်တော့်ကို မီးဖွားတဲ့
ညက အိပ်အောက်ကနေ မြွေတွန်သံ၊
မှတ်သံတွေ ကြားရတယ်လို့ အမေ
မသေခင် ပြောသွားတယ်။ လက်သည်
ကြီးကလည်း မြွေတွန်သံတွေ ကြားလို့
လန့်သလို၊ အမေလည်း မြွေတွန်သံတွေ
ကြောင့် လန့်ပြီး မီးဖွားဖို့ခက်နေတယ်။
အချိန်က ညဦးသောက်ချိန်။

အဖေက မီးခွက်ထွန်းပြီး ကြည့်
တော့ ...

မီးဖွားတဲ့ကြမ်းခင်းအောက်မှာ မြွေ
ဟောက်ငါးကောင် ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး
အသံတွန်နေတာ မြင်ရော။

“ရှိ...”
“ရှိ-ရှိ”
“ဖူး-ဖူး”
“ရှိ”

မှတ်ထား - စာရေးဆရာ။ မြွေဆိုး
အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေက တွန်ရင် အသံတို
တယ်။ အသံ ပြတ်တယ်။ လင်းမြွေက
တွန်ရင် အသံရှည်တယ်။

“ရှိ-ရှိ-ရှိ”
ဒါ - လင်းမြွေတွန်တဲ့အသံ။
“ရှိ”ဆိုတဲ့ အသံတိုက မြွေဆိုးတွန်
တာ။

မြွေဘာလို့မှတ်လဲ။ ရန်သူတွေရင်
မှတ်သံပေးတယ်။

အခု - အဖေ ထူးဆန်းစွာ မြွေ
ဟောက်ငါးကောင် မီးဖွားမည့်ခေါင်းရင်း
အောက်ပါးပျဉ်းထောင်အသံပေးနေတာ
မြင်ရောလန့်သွားတယ်။

ဒါနဲ့အတူ ခဲနဲ့ပေါက်ပြီး ခြောက်
တော့ မြွေဟောက်တွေ ထွက်ပြေးသွား
တယ်။ သူတို့အသံမကြားရတော့ အမေ
က ခိုက်ကိုညှပ်တယ်။

ညှပ်နေတုန်း မြွေတွန်သံ ကြားရ
ပြန်ပြီး - လန့်။

အဖေက ပြန်ဆင်း။ ခဲနဲ့ပေါက်။
ခြောက်လှန့်ပစ်။

မြွေသံတိတ်ရင် အမေက ခိုက်ကို
ညှပ်။

“ “
ကျုပ်တို့ ငြေငွေးဇရာ၊
ငြေထောက်ဇရာ စိုက်တံ။ ငြေစမ်းသား၊
အသံသေရင် ငြေစိုက်ခံရပြီး သေထာဝရ။
တငါးက ရန်သူရယ်တံ။ ကျုပ်တို့
ဝေပေအဖြစ် ငြေငွေးတိုက်လိုက်တာ ငါးငါးထဲတို့
ဦးကြီးသစ်ခင်း၊ ဖန်တည်ပင်သွားသလိုပဲ။
ပျက်စီးပင် ဦးပွင့်ပြီး ထဲကျသွားတာ။
ငြေငွေးတိုလည်း ချပ်လျစ်ပဲ။
ကျုပ် ငြေငွေးအပြီဆို ဝါးစားပြီး ငြေတို့
တိုင်ငေါက်သစ်ပန်လိုက်တယ်။
ကျုပ် ဝေပေါသွားရာ ... ”

မွေးခါနီးကျရင် မြွေတွေက အောက်
ကနေ တွန်။ ဒီမှာ လက်သည်မိန်းမကြီး
က အမေ့ကို ပြောရော။

“ဟောင်စ်...”
“ဗျာ - အမေခါး”
“တောင်းပန်လိုက်စမ်းဟယ် - ဒုက္ခ
ပါပဲ”

ဒီတစ်ခါ မြွေဆိုးတွန်သံကြားရော
အဖေက ခဲနဲ့မပစ်တော့ဘူး။

“မြွေမင်းတို့ - ဇနီးသည် မီးဖွားမှာဆို
မနောင့်ယုတ်ကြပါနဲ့။ ကြောက်စရာ
အသံမပြုပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဇေး
ရာတို့ရှောင်ကြရှားကြသွားကြပါ။ သင်
တို့လည်း ချမ်းသာပါစေ”

အဲဒီလို မေတ္တာတို့ရပ်ခံလိုက်ရော။

မြွေဆိုးတွန်သံလုံးဝမကြားရတော့
ဘူးတဲ့ - ဗျ။

အမေလည်း ကျွန်တော့်ကို လွယ်
လွယ်ကူကူ မီးဖွားနိုင်ခဲ့ပြီး ဝမ်းသာခဲ့
ကြသတဲ့။

ဒီမှာ ထူးဆန်းတာ တွေကြပါရော
တဲ့ဗျ။

ကျွန်တော်မီးဖွားပြီးကလေးရချိန်
ပေးရော ညာဘက် လက်ဝါးပေါ်မှာ မြွေ

တစ်ကောင် ဝါးပျဉ်းထောင်နေတဲ့ မည်း
မည်းမြွေရုပ်ကလေးပါလာတာကိုမီးနေ
သည်အမေကြီးမြင်ရပြီး ပြောပြပါရော။

တိုတိုပြောရရင် ကျုပ်ညာလက်ဝါး
ပေါ်မှာ မြွေပါ တစ်ကောင် အပြီးထောင်
နေတဲ့ ရုပ်ပုံကြီးတဲ့ ဝါးလာတယ်။

ဟောဒီမှာ ကြည့် - စာရေးဆရာ။

သူ့လက်ဝါးဖြန့်ပြလို့ ကြည့်လိုက်
တော့ ...

ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကိုနန်းနိုင်ကြီးရဲ့ညာ
လက်ဝါးပြင် လက္ခဏာအရေးကြောင်း
ဝါးပေါ်မှာ လက်တစ်ဆစ်သာသာခန့်
အပြီးထောင်နေတဲ့ မြွေပါရုပ် အမှတ်
အသားလေး။

ကျုပ် ကလေးအရွယ်ကတည်းက
မြွေတွေကိုဖမ်းပြီးကစားတယ်။မိဘတွေ
အကြီးအကျယ် လန့်သွားကြတယ်။
အရွယ်ရောက်လာတော့ မြွေတွေကို
ဖမ်းပြီးချက်စားတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ
လည်း ဟင်းစားပေးတယ်။

ကျုပ်ဟာတောထဲကွင်းထဲဝါးခင်း
ထဲ မြွေရှာတဲ့ အလုပ် လုပ်ရတာ အရမ်း
ပျော်တယ်ဗျာ။

“စာရေးဆရာ၊ ခင်ဗျား - ဗေဒင်တို့၊
လက္ခဏာတို့ယုံလား။ သူက ပြောရင်းက
ခြတ်မေးတာ”

“ယုံတယ်လည်း မဟုတ်။ မယုံဘူး၊
လည်း မဟုတ်ပေါ့ဗျာ။ လက္ခဏာ ဆရာ
ကြီး ကိုင်ရုံဆိုရင် ပြောဟောတာ မှန်
တယ်လို့ စာတွေမှာ ဖတ်ဖူးတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား - ကျုပ် အမေလည်း
ကျုပ် (၇) နှစ်သားအရွယ်မှာ ဗေဒင်
လက္ခဏာဆရာကြီး ဦးလက်ယာထံမှာ
ကျုပ်ကို ခေါ်သွားစစ်ဆေးခဲ့တယ်”

ဆရာကြီး ဦးလက်ယာက ကျုပ်ရဲ့
မွေးနေ့ကိုမေးပြီး ကျုပ်လက်ဝါးနှစ်ဖက်
ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ...။

“ဒီကလေးကို မြွေကြောက်လိမ့်
မယ်။ မြွေကို နိုင်တဲ့ နန်းနိုင်မင်းပဲ။ ဒီ
ကလေးမြွေကိုက်လို့မသေဘူး။ အင်း -
အင်း - အသက် - အသက်”

ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ အကွက်
တွေချရေးဖြစ်တယ်။

အတန်ကြာတော့ ...

“မိဘတွေမှတ်ထားကြ။ ဒီကလေး
မြွေကို က်လို့ မသေဘူး။ သို့သော် -

အသက် (၄၀) ပြည့်ပြီးရင် အစွယ်ရှိတဲ့
သတ္တဝါ ကိုက်လို့ အသက်ဆုံးရှုံးရတတ်
တယ်”

“အဘ ဆရာကြီးရှင့်”

“ပြော - သမီး”

“မြွေ - မြွေပဲလားဟင် - ဟင်”

“မြွေမဟုတ်ဘူး ကြာသပတေးနဲ့
စတဲ့ သတ္တဝါ”

“ကြာသပတေးဆို မြွေ မဟုတ်ဘူး
လား။ မြွေပါ မဟုတ်ဘူးလား - အဘ”

“မြွေမဟုတ်ဘူး။ မြွေပါက သူ့
လက်ဝါးမှာ ပါနေတာ။ မြွေပါ ကိုက်လို့
မသေဘူး”

“ဒါ - ဒါဆို ဘာသတ္တဝါလဲ - ဟင်
အဘဆရာကြီး”

“အင်း - အင်း - နေဦး - မြင်း -
မြင်း - မြင်းမဟုတ်ရင် မိကျောင်းကိုက်ခံ
ရပြီး အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ် မှတ်
ထား”

ဒါနဲ့ - ကျုပ်ကို မြင်းလည်းအနား။
မြင်းကျောင်းတဲ့အနား မသွားစေ မကပ်
စေရဘူးဗျ။ ကျုပ်လည်း မှတ်ထားပါ
တယ်။

မြင်း (သို့မဟုတ်) မိကျောင်းကိုက်
လို့သေမယ်။

ကျုပ်တို့ခုနေတဲ့အရပ်ကမိကျောင်း
နေတဲ့ မြစ်မရှိပါဘူးဗျ။ သီလဝါပင်လယ်
စပ် လမုတောထဲမှာတော့ မိကျောင်း
တက်တာပေါ့။

ကျုပ်နဲ့ မိကျောင်းနဲ့ ဝေးမှဝေး
ကျုပ်က မြွေတွေပဲ ဖမ်းပြီး ရောင်း

စားနေတာ။

အခု မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်
သွားကြပြီ။

အမေက မသေခင် တဖန်မြွေပြောမှ
သွားတယ်။

“လူလေး - မြင်းမစီးနဲ့၊ မြင်းထဲ
မကိုင်နဲ့၊ တိရစ္ဆာန်ရုံရောက်ရင် မိကျောင်း
ကိုမကြည့်နဲ့၊ အစာမကျွေးနဲ့၊ မိကျောင်း
ရှိတဲ့မြစ်ထဲ ရေဆင်းမကူးနဲ့၊ မှတ်ထား
နော် - သား”

ကျုပ်မှတ်ထားပါတယ်ဗျာ။

ဟောဟို အိမ်ခါးပန်းမှာ ထုံးနဲ့ရေ
မှတ်ထားတာ။

တိရစ္ဆာန်ရုံရောက်ရင် မိကျောင်း
ကန်နား လုံးဝမသွားဘူး။ မြစ်ဝကျွန်း
ပေါ်အရပ်ရောက်ရင် ဟိုကလေးဘတ်
ရောက်ရင် မြစ်ထဲ ရေဆင်းမကူးဘူး။

အဲဒီအရပ်က မိကျောင်းရှိတဲ့ အရပ်
ဗျ။

ကျွန်ုပ်ကို မြွေပွေးရော မြွေဟောက်
ရော ကိုက်တာပဲ။ မြွေဖမ်းသမား အခန့်
မသင့်ရင် မြွေကိုက်ခံရပြီး သေတာပဲ
လေ။ တံငါဟာ ရေနဲ့ သေရတတ်တာပဲ။

ကျုပ်ကို ပထမအကြိမ် မြွေပွေး
တိုက်လိုက်တာ။ ခေါင်းထဲကို မိုးကြိုး
ဆယ်စင်း ပစ်ထည့်ဝင်သွားသလိုပဲ။
ချွတ်လုံးထဲ မီးပွင့်ပြီး လဲကျသွားတာ။
မြွေပွေးလည်း ဆုပ်လျက်ပဲ။ ကျုပ် မြွေ
ပွေးအပြီးကို ဝါးစားပြီး မြွေကို ကိုင်ပေါက်
သတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ကျုပ် မသေပါဘူးဗျာ။
သုံးရက် အကြောဆွဲ၊ မူးဝေ၊ အော့
အန်နေခဲ့ရတယ်။

သုံးရက်အတွင်း အိပ်မက်ထဲမှာ
ကျွန်ုပ် လက်ဝါးပေါ်က မြွေပါက မြွေပွေး
အဆိပ်ကို စုပ်ယူလိုက်တယ်လို့ အိပ်မက်
မက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျုပ် ပြန်အသက်ရှင်
ခဲ့တယ်။

သိပြီ - ငါ့ကို မြွေကိုက်ရင် မသေ
ဘူး။

အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ မြွေဟောက်
အကိုက်ခံရတယ်။

ကိုက်ကိုက်ခြင်း အသက်ရှူ ကျုပ်
သွားတယ်ဗျ။ လက်တွေ့ ခြေတွေ လေး

လာတယ်။ ကျုပ် မြွေဟောက်ရဲ့အပြီးကို
ဝါးစားပြီး ထုံးစံအတိုင်း မြွေဟောက်ကို
ကိုင်ပေါက်သတ်လိုက်တယ်။

မြွေဆိပ် ခေါင်းကို ရောက်လာပြီး
မှူးလိုက်တာဗျာ။

နောက် ခေါင်းက ငိုက်ငိုက်ကျလာ
တယ်။ ဇွဲတင်းပြီး လူကူနဲ့ အိမ်ရောက်
ခဲ့ရတယ်။ ငါ့ကို မြွေဟောက်ကိုက်လိုက်
ပြီလို့ ဝလုံးဝထွေးပြောပြီး လဲကျသွား
တယ်။

မိန်းမကို ကြုံပြောထားတယ်ဗျ။

ငါ့ကို မြွေကိုက်ရင် ဆေးရုံမပို့နဲ့။ ပို့
ရင် ငါ သေလိမ့်မယ်လို့။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ
ပေါ့ဗျာ။ သုံးရက်ခြေလက်တွေ မလှုပ်
ဘူး။ လူသေအတိုင်းပဲ။

မေ့ခြောနေလို့ အသက်သခင်မြွေပါ
ရောက်လာပြီး အဆိပ်တွေ စုပ်ယူသွား
တယ်။ ကျုပ် မသေဘူး။ ပြန်အသက်ရှင်
လာတယ်။

ဒီနေ့အထိ အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေကိုက်
လို့မသေဘူး။ အဲပေမဲ့ - မြွေဖမ်းရင် သတိ
ထားဖမ်းရတယ်။ မြွေကိုက်ခံရပါများရင်
မျက်စိနှစ်ဖက်စာရေးဆရာ၊ ရင့်လာရင်
ကန်းရော၊ လူတိုင်း ကျုပ်ကို အံ့သြကြ
တယ်။

ဒါ - ကျုပ်ကို မြွေကိုက်ရင် မသေရ
တဲ့အကြောင်းရင်းပဲ။ အဓိကက ဟောဒီ
ညာလက်ဝါးပေါ်က မွေးရာပါ မြွေပါရင်က
ကျုပ်ကို ကယ်နေတာပဲ စာရေးဆရာ။

ကိုနဂါးနိုင်ကြီးမှာ သားသမီး မရှိ
ဘူးဗျ။ သူ့မိန်းမကလည်း ကလေး
မမွေးဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် အိမ်နဲ့ဘေးက
ကလေးတစ်ဦးကို သားအရင်းသဘော
လို ခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်
ထားတယ်။

ဘယ်ကလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ချစ်
တယ်။

မှန်တွေ့ ဝယ်ကျွေးတယ်။ အားရင်
ကလေးတွေနဲ့ ဆော့၊ တစ်နေ့ သူ အရပ်
သည်ကြီးတစ်ဦးဆီက နီးနဲ့ ရက်လုပ်တဲ့
ဆေးရောင်ဖြယ် နီးမိကျောင်းရှင်လေး
တစ်စု ဝယ်လာတယ်။

လက်ရာက ကောင်းတယ်ဗျာ။

တကယ့်မိကျောင်းအစစ်အတိုင်း
ပဲ။ တစ်ထွာသာသာခန့်ရှည်တယ်။ ဆေး
ရောင်ဖြယ်ထားပြီး ပါးစပ်ခြံထားပုံက

မိကျောင်းအစစ် အတိုင်းပဲ။

“ဘယ်သူ့ဖို့ ဝယ်လာတာတဲ့ဗျ”

“မွေးစားသားလေးဖို့လေဗျာ။ လှရဲ့”

လား - စာရေးဆရာ”

“လှပျို - တူပျိုဗျာ”

နီးနဲ့ ယက်လုပ်ထားတဲ့ မိကျောင်း
ရှင်လေးမွေးစားသားလေးပေးဆော့စေ
တယ်။ အခြားကလေးများနဲ့ ဆော့ရင်း
နီးမိကျောင်းရှင်လေးအပြီးနေရာက နီးစ
တွေ ထွက်လန်ကုန်ရောတဲ့။

အဲဒါ မြွေဖမ်းက ပြန်လာတဲ့ ကိုနဂါး
နိုင်ကြီးမြင်ရော။ နီးမိကျောင်းရှင်တလေး
ပျက်နေတာနဲ့။

“ပေးစမ်း - ဦးကြီး ပြန်ဖြင့်ပေး
မယ်”

ကလေးလက်ထဲ အစတွေ ထွက်
နေတဲ့ နီးမိကျောင်းရှင်လေးယူပြီး ညွှန်နေ
တဲ့ နီးစလေးတွေ ပြန်နေရာကျအောင်
ထိုးထည့်ပြင်နေတုန်း။

“အာ”

“ကိုနိုင် - ဘာဖြစ်လို့တုံးတော်”

“ကြီးမေ - ဦးကြီးကို မိကျောင်း
ကိုက်လိုက်တယ်”

“ဟေ”

“ဟာ - ကလေးကလည်းကွာ၊
မဟုတ်က ဟုတ်ကကွာ”

~~“သေတုန်း”~~ ~~ဘာဖြစ်လို့ အော်တာ~~
~~တုန်း”~~

“မိကျောင်းရှပ် ပြင်နေတာဟေ့၊
နီးစအချန် လက်မကို စူးထိုးမိလို့ပါ
ကွာ”

ပြောရင်းလက်မက မိကျောင်းနီးစ
ထိုးမိလို့ ထွက်တဲ့သွေးကို ပုဆိုးညစ်ပေ
နဲ့ သုတ်လိုက်ပြီး အရှပ်ကို နဂိုပုံစံကျ
အောင် ပြင်ပေးလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ မယားလုပ်သူ မတိုးက
ငရုတ်သီးတောင့်ကို မီးအိုးကင်းတိုက်
နေတော့ ငရုတ်သီးညှော်က ကိုနဂါး နှာ
ခေါင်းထဲဝင်ပြီး မွန်လို့ အော်ဆဲလိုက်
သေးသတဲ့။

ညလည်းရောက်ရော ကိုနဂါးကြီး
ဈားပါရော။

ကိုယ်တွေ အရမ်းပူ၊ ချမ်းတုန်ဈား
ဖြစ်နေသလို လက်မက မိကျောင်းရှပ်
နီးစထိုးမိတဲ့ဒဏ်ရာကလည်း ငရုတ်သီး
ညှော်မိပြီး ယောင်ကိုင်းရာက ချိုင်းပါ
မြှောက်လို့မရဖြစ်။

ငန်းဆေးနဲ့ အရက်ရောသောက်ပြီး
အိပ်လိုက်တယ်တဲ့။

နောက်နေ့မှာ ကိုနဂါးကြီး အဈား
ငန်းဖမ်းပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ အော်
နေပြီး ကျွန်တော်တို့သည်း သတင်းမေး
ရောက်သွားကြတယ်။

“မြွေတွေ - မြွေတွေက လာကြစမ်း
မြွေတွေကို ငါသတ်မယ်ကွ”

“ကိုနဂါး - ကိုနဂါး - သတိထားလေ
ဗျာ”

“မိကျောင်းတွေ - မိကျောင်းတွေ
တက်လာပြီဗျ”

“လုပ်ကြပါဦး - ကယ်ကြပါဦး -
အမလေးဗျ - ကျုပ် ကို - ကျုပ် ကို
မိကျောင်း တိုက်လိုက်ပြီ၊ ကျုပ်လက်
ပါသွားပြီဗျ - ဟီး - ဟိ”

“ကိုနဂါး - ဗျို - ကိုနဂါး”
“ဟင့်အင်”

“ကျွန်တော့်ကို သိလား - မှတ်မိ
လား”

“ခင်ဗျား မိကျောင်း ကျုပ်ကို ကိုက်
တဲ့မိကျောင်း။ သွား - သွား - မကိုက်နဲ့ -
ကျုပ်လက် - ပြန်ပေး - ပြန်ပေး”

တအားထအော် ရုန်းကန်နေလို့
ရိုင်းချုပ်ထားရတယ်။ သူ့ပါးစပ်က
အမြှုပ်တွေ ထွက်ပြီး မျက်လုံးက ပြုံး
ကြောင်ကြောင်။

တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးအဘမြိုင်
ရောက်လာပြီး သွေးစမ်းတယ်။ လူကို
ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးတယ်။

ပြီး - ဆေးတစ်ခွက် တိုက်တယ်။
ဆေးမဝင်ဘူး။ ပါးစပ်စေ့ပြီး တအင်းအင်း
အော်၊ မျက်လုံးပြူးလို့။

“ဆရာကြီး ဘယ်လို အခြေအနေ
ရှိလဲ - ခင်ဗျ”

“မေးစေ့သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဆေး
လူးပြီး အိပ်ပျော်အောင် လုပ်ပါ။ မိုးလင်း
လို့ ပါးစပ်ဖွင့်နိုင်ရင် ဆေးကို ဝင်အောင်
တိုက်။ ဒါက အနာအညှော်မိပြီး ငန်းဝင်
မန်းဝင် မေးခိုင်းသွားတာ။ မနက်ကို
စောင့်ကြည့်ကြ”

အခု - ကိုနဂါးနိုင်ကြီး ကွယ်လွန်
သွားပြီဗျား။ မိကျောင်းရှပ်က နီးစစူးတဲ့
လက်ဖောင်းကားကြီး ဖြစ်လို့...။

ကျွန်တော် အိမ်ခါးပန်းက
ထုံးနဲ့ရေးထားတဲ့စာကို သွားမြင်လိုက်
တယ်။

“မြင်းနဲ့ မိကျောင်း သတိထားရ
မယ်”

ဒီစာကို ဖတ်မိရော ကျွန်တော် သူ့
မိန်းမမတိုးကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်ဗျ။

“မတိုး”

“ရှင် - စာရေးဆရာ”

“အသက်လေးဆယ် ပြည့်သွားပြီ
လား - မတိုးဟင်”

“ပြီးခဲ့တဲ့ (၃) ရက်က သူ အသက်
လေးဆယ်ပြည့်သွားပြီ စာရေးဆရာ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ကျွန်တော်မတိုးကို ပြန်မပြောတော့
ပါ။ ကိုနဂါးနိုင်ကြီး ပြောပြတဲ့ သူ့ဘဝ
ဆုတ်လမ်းထဲက စကားအချို့ကိုသာ ပြန်
ကြားနေမိတယ်။

“ဝေဒင်လက္ခဏာဆရာကြီးတ
ပြောတယ် - စာရေးဆရာ၊ ကျုပ်အသက်
လေးဆယ်ကျော်ရင် မြွေဆိုးတိုက်လို့
မသေဘူး။ မိကျောင်း၊ အိပ်မဟုတ် မြင်း
ကိုက်လို့ သေလိမ့်မယ် သတိထားတဲ့။
ကျုပ်အမေကလည်း ကွယ်လွန်ခါနီးမှာ
လူလေး - မြင်းမစီးနဲ့၊ မြင်းနားမရပ်နဲ့၊
မိကျောင်းရှိတဲ့ကမ်းနားသွားမကြည့်နဲ့၊
မြစ်ထဲမှာ ရေကူးနဲ့ သတိထားတဲ့”

သူ ဒီလို ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့
တယ်လေ။

ကျွန်တော် ဗေဒင်လက္ခဏာကို
မယုံချင်ပါဘူးဗျာ။

ခုဖြစ်နေပုံက ဗေဒင်ဆရာကြီးကြီး
ပြောသလို သူ အသက် (၄၀)ကျော်စ
ရက်စွန်းမှာပဲ မိကျောင်းကိုက်လို့ သူ
တာတယ်သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဗျာ။

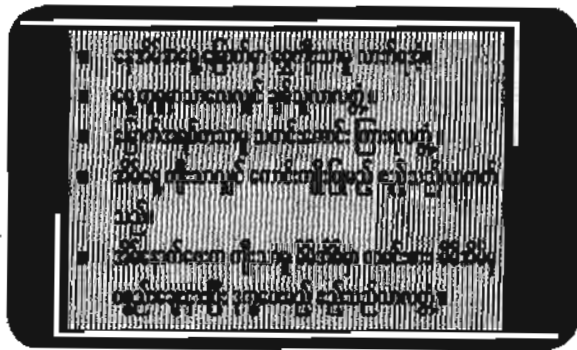
သူ့ကိုကိုက်တဲ့မိကျောင်းကရေထဲ
က မိကျောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကုန်းပေါ်က
နီးနီး လုပ်ထားတဲ့ ကလေးကစားစရာ
မိကျောင်းကိုက်လိုက်တာ။

ဟုတ်ချေပေါ့ - ကိုနဂါးနိုင်ကြီး
ရယ်။

ခင်ဗျားကို နီးမိကျောင်းက နီးစထိုး
မိပြီး အညော်မိမေးခိုင်းဝင်ပြီးသေတာ
ဗျာ။

ဒါလည်း မိကျောင်းကိုက်လို့ သေ
တာပဲပေါ့။ ကိုနဂါးနိုင်ကြီးရယ် - ဖြစ်ရ
လေဗျာ။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

မင်းသားများ

နာနာဘာဝ
ဝတ္ထုတိုများ

မုလ်ဒေဝီ

ပုလဲသေဝီ

မှော်ဝင်ရုပ်
နွယ်သော့ဆိုင်
(ခေတ္တလူပြည်)

နန္ဒဝင်းကျော်စိန်
(ဇေယျာလူ့ခြင်္သေ့)

ကျွန်ုပ် စာရေးသူသည် ရသေ့ကြီး ဦးပညာသာမိဟုခေါ်သော သူတော်စင် ရသေ့ကြီးတစ်ဦးနှင့် IDEA မြင့်ဦး (နန်းခေါင်) ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေးပိုင်ရှင် နှင့်အတူ အာဠာဝမှောင်အမည်ရှိ ဗီဒီယို ဇာတ်ကားတစ်ကားကို သရုပ်ဆောင် ကျော်စောဟိန်၊ မေနန်းခေါင်တို့နှင့်သန်လျင်မြို့၊ ပါဒကြီးဘုရားသို့ သွားရောက် ရိုက်ကူးစဉ် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြဖူးပါ၏။

ကားရိုက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ ဒါရိုက်တာအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၍ နေ့စဉ်အချိန်များတွင် အားလပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ပညာသာမိဟု ခေါ်သော သူတော်စင်ရသေ့ကြီးကို သွားရောက် တွေ့ဆုံစကားပြောနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။ ညပိုင်း Nigh Scence မရှိသော ညများတွင် ကျွန်ုပ် စာရေးသူနှင့် IDEA မြင့်ဦး

တို့နှစ်ယောက်ရသေ့ကြီးဦးပညာသာမိထံသို့ သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ကြပါသည်။

ဒကာကြီးက ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေ ရေးတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ရေးတာလဲ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေကို ဗီဒီယိုကြည့်ပရိသတ်တွေက ကြိုက်နှစ်သက်ကြတော့ထုတ်လုပ်သူတွေကလည်း အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေကို အလေးပေးပြီး ရှာဖွေရေးသားဖြစ်တာ များပါတယ် ဘာရသေ့ကြီး”

ဤ၌ ဦးပညာသာမိဟုခေါ်သော ရသေ့ကြီး၏မျက်နှာတွင်လွန်စွာခန့်ညား တည်ကြည်သော အပြုံးတစ်ဖွင့်ပွင့်သွားပါသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ထူးဆန်းသော အပြုံးတစ်ဖွင့်ဟုလည်း အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုပါရစေ ...။

ဂန္တီရဇာတ်လမ်းမျိုးပေါ့ဟုတ်စ။
ဟုတ် - ဟုတ်ပါတယ် - ဘာရသေ့ကြီး။

ကျုပ်ဘဝမှာ ရသေ့ကြီး ဘဝနဲ့ တောအနံ့တောင်အနံ့တရားအားထုတ်ပြီး မပြုခဲ့စဉ်က ဒကာကြီးပြောတဲ့ထူးထူးဆန်းဆန်း ဂန္တီရအဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကြုံဆုံခဲ့ရဖူးတယ်။

“ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရုပ်ရိက္ခသော အသုံးသဘာဝအား သူ၏ ဖောင်ငွေထဲဖြင့် ဘယ်လိုသွင်းသွင်း ချက်စာသွင်း လွန်စွာထိုးညှင်းသည့် အသံထေးသံသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး အသုံး၏ အဝင်တံခါး ပွင့်သွားလျှင် တွန်းခွက်ပြီး အသံထွက်သံထွက် ထရက်သံငွေကြီး အိပ်ငြောငွေသံထွက် ထရက် ...

အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဘဝမှာ လောကီသာ အဓိက၊ လောကီသာ ပထမဦးစားပေးဆိုရင်ပြီးတော့ ငရဲလည်းမကြောက်၊ ဘာသာရေးဆိုတာလည်း ဦးထိပ်မထားတဲ့ အနွပုထုဇဉ်တစ်ယောက် ဘဝမျိုးကို အလေးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျုပ် စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ အကြီးအကျယ် ကြီးပွားနေလောက်ပြီ ဒါရိုက်တာကြီး။

အော် - ဘာရသေ့ကြီး - ဘာရသေ့ကြီးရဲ့ စကားကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ပြောတာ ဖျတ်ပါဘူး။ အနွပုထုဇဉ်ရဲ့ သဘောတရားလေးကို အကျဉ်းလေး ပြောပြပေးပါစင်ရာ။

အနွပုထုဇဉ်ဆိုတာက အနွဆိုတာ အကန်းပေါ့ကွယ်။ ပညာမျက်စိကန်းနေတဲ့ လူတွေကို ခေါ်တာပေါ့။ မြင်တဲ့အပေါ်မှာ ဒေါသ၊ လောဘ၊ မောဟ၊ ကြားတဲ့အပေါ်မှာလည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တုန်ကုန်ပြောရရင် အာရုံခြောက်ပါးမှာ လောဘ - လောဘမှန်းမသိ၊ ဒေါသ - ဒေါသမှန်းမသိ၊ မောဟ - မောဟမှန်းမသိနားမလည်ခဲ့သူတွေကို အနွပုထုဇဉ်လို့ ခေါ်တာပေါ့ကွယ်။

သဘောပေါက်ပါပြီ - ဘာရသေ့ကြီး။ ဘာရသေ့ကြီး ပြောပြမယ့် ဂမ္ဘီရ

ဇာတ်လမ်းလေး ပြောပြပါဦး။

ကျုပ်ဘဝရဲ့ အဦးအစက ပန်းချီဆရာ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့။

ကျွန်ုပ် စာရေးသူနှင့် IDEA မြင့်ဦးတို့ နှစ်ယောက်မှာ ရသေ့ကြီးသည် ပန်းချီဆရာဆို၍ အံ့သြသွားခဲ့လေ၏။

ပန်းချီဆရာဘဝမှာ ရှစ်ပိုင်းစိန်ပန်းမြိုင်ရပ်ကွက်မှာနေတဲ့ ပန်းချီထွန်းစိန်တို့ ကန်တော်ကလေးလမ်းတစ်ရာငါးဆယ်မှာနေတဲ့ ပန်းချီ ကျော်ကျော်ဝင်းတို့နဲ့ ပန်းချီသမားချင်းဆိုတော့ ရင်းနှီးခဲ့ကြဖူးတယ်။ သူတို့ကတော့ ရပ်ရှင်ဘုတ်ကြီးတွေ ဆွဲတဲ့ ပန်းချီဆရာတွေပေါ့။ ဘာရသေ့ကတော့ ဆီဆေးနဲ့ ပိတ်ဘုတ်အကြီးအသေးတွေကို ကိုယ်တိုင်ကျက်ပြီး ကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲ၊ ကိုယ်တိုင် ပြခန်းချိတ်တဲ့အထိ ပန်းချီနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ဖူးတယ်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရသေ့ကြီး၏ ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သိလိုက်ရ၍ ကြေးစားပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်ပင် ရပ်တည်ခဲ့ကြောင်း သိရှိလိုက်တာ ပို၍ပင် အံ့သြခဲ့ရလေ၏။

တစ်နေ့တော့ ရွှေပြည်သာမြို့နယ် ပန်းခြံတစ်ဆယ်ခြောက်ဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်လေးမှာနေတဲ့ ကိုမြသိန်းဆိုတဲ့ အသိ

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်းဗန္ဓုဆိုတဲ့ စေတီကြီးတစ်ဆူကို ဆီဆေးနဲ့ ပန်းချီသွားဆွဲဘူးတယ် ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့။

အောက်ပါအကြောင်းအရာအဖြစ် အပျက်တို့သည်ပင် ဦးပညာသာမိဟု ခေါ်သော ရသေ့သူတော်စင်ကြီး တစ်ယောက်မှ ပြောပြခဲ့သော အဖြစ်မှန်ဘဝဇာတ်ကြောင်းတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

ဤသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် စာရေးသူမှ မှော်ဝင်ရှင် အမည်သညာပေးကာ ဂမ္ဘီရလောက မွေဇင်းကြီးသို့ ရေးသားပေးပို့လိုက်ရပါကြောင်း...

ဦးပညာသာမိဟု ခေါ်သော ရသေ့ကြီး၏ လူဝတ်ကြောင် နာမည်သည် ကား ဦးသော်တာဟု ခေါ်တွင်လေ၏။ ငယ်ရွယ်စဉ် ပန်းချီဆရာလေး ဘဝမှာတော့ ကိုသော်တာဟု ခေါ်ကြ၏။

ကိုသော်တာ နေတာက ရွှေပြည်သာတံတားကြီးရဲ့ပိုင်နှစ်ဆယ်ကားမှတ်တိုင်၊ ၎င်းမှတစ်ဆင့် အလယ်ရွာဆိုတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေတဲ့ လူပျိုကြီး ပန်းချီဆရာဘဝဖြင့် နေ၏။ အပူအပင်မရှာလိုသောသောကငြိမ်းလို့

သည့် လူပျိုကြီး ဖြစ်၏။ ကိုသော်တာ၏ အိမ်သည် ပျဉ်ထောင် လုံးချင်းအိမ်လေး ဖြစ်၏။ ပန်းချီခန်းသီးသန့်ရှိ၏။ တစ်ကိုယ်တည်းသမား လူပျိုကြီးပီပီ အိမ်အတွင်း ခန်းသည်ကား ရှုပ်၏။ ပွ၏။ ဤအရပ်ဒေသ၌ မြွေသာရီမည်ဆိုပါက မြွေဝင်၍ ဓမ္မမှာပင် ကြောက်ရ၏။

ထိုနေ့က ပန်းချီဆရာ၏ သူငယ်ချင်း (ရွှေပြည်သာ) ပန်းခြံတစ်ဆယ့်ခြောက်မှ ကိုမြသိန်း စက်ဘီးဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ရောက်လာ၏။ မင်းမာန်နစေတီကြီးသို့ Out-Door ပန်းချီဆွဲလိုသည်ဆို၍ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာအား လာရောက်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းမာန်နစေတီ၏ အမည်သည် အရပ်အခေါ်အလွယ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ မင်းဗန္ဓု ဖြစ်၏။ မင်းဗန္ဓု အမည်ရှိ စစ်သူကြီးတည်သော စေတီကြီးဖြစ်၏။ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာနှင့် လာရောက်ခေါ်ဆောင်သူ ကိုမြသိန်းတို့ နှစ်ယောက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၏။ ချိုဆီခွံ တစ်ယောက်တစ်စွက်၊ အိကြာကျွေးနှင့် ဝမ်းဗိုက်တွင်း စီးပျောစေကာ ဝမ်းမီးငြိမ်းသတ်ပြီးသကာလ ကိုမြသိန်း၏ စက်ဘီးဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် မင်းဗန္ဓုစေတီကြီးသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

မင်းဓန္ဒရစေတီကြီးသည်ဝါးတစ်ရာ
ခြစ်ကမ်းနဖူးတွင်တစ်ချိန်သောအခါက
တည်ရှိခဲ့ပြီးတည်ရှိခဲ့စဉ်အခါကဝါးတစ်
ရာခြစ်(လှိုင်ခြစ်)အငွေ့စွန်းတစ်ခုပေါ်တွင်
တည်ရှိခဲ့ကာ ခြစ်အတွင်းမှ ငါးများက
ပူဇော်ကြသဖြင့် ငါးများ ပူဇော်သော
စေတီ (သို့မဟုတ်) ပကစွန်းစေတီဟု
မွန်ဘာသာဖြင့် ခေါ်ဆိုခဲ့၏။

သက္ကရာဇ် ကိုးရာစုနှစ်ဆယ် ပြည့်
နှစ်တွင် ငလျင် လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် မင်း
ဓန္ဒရစေတီကြီးခြစ်အတွင်း ပြိုကျပျက်စီး
သွားရသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၈ - ခုနှစ်
ဧရာဝတီတော့ ဝါးတစ်ရာရွာမှ ကိုမှော်ရန်
နှင့် ကိုမှော်ညီအမည်ရှိ ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်မှဘုရားဝတ်တို့ကိုဖော်၍စေတီ
အတွင်းမှ ဌာပနာများကိုယူကာ ယခု
တည်ရာတွင် ဆက်လက်တည်ထားခဲ့
ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုစေတီကြီးကို ကိုသော်တာနှင့်
ကိုမြသိန်းတို့ ရောက်ချိန်တွင် နံနက် ရှစ်
နာရီဝန်းကျင် ဖြစ်၏။ ကိုသော်တာကို
မင်းဓန္ဒရစေတီကြီး ပုရဂုဏ်အတွင်း ဝို
ထားခဲ့ပြီး ကိုမြသိန်းမှာ သူ၏ ဆိုင်ကယ်
လေးစီးကာ ပြန်သွားခဲ့တော့၏။

ကိုသော်တာမှာ စေတီကြီး၏
ပရဂုဏ်အတွင်းမှနေ၍ ရှမ်းရှက်
ကောင်းရာကိုကြည့်၍ Bound အကျယ်
ဆွဲရကောင်းနိုး။ စေတီကြီး၏ အပြင်မှ
ထွက်ကာ ကြည့် ချပြန်၏။ Bound
အကျယ် ဆွဲရကောင်းနိုး ဆုံးဖြတ်ရခက်
နေစဉ်စေတီကြီး၏အုတ်စီးရိုးအဟောင်း
အမြင်းကြီးကို Ford ground ထားကာ
နောက်ခံကောင်းကင် အပြာနုခံ၍ မင်း
ဓန္ဒရစေတီပုံကြီးကို စတင်ဆွဲရန် စကက်
ကောက်ကြောင်းလိုက်တော့၏။

ကိုသော်တာမှာ ပန်းချီကောက်
ကြောင်းလိုက်၍ ပြီးချိန်မှာပင် လက်မှ
ပတ်ထားသောစက်နာရီအစုတ်ကလေး
အား ကြည့်လိုက်ရာ နံနက်ဆယ့်တစ်
နာရီခွဲပြီးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုမြသိန်းမှာ
ထမင်းချိုင့်ကလေးဖြင့် ထမင်းလာဖို့၏။
ထမင်းပိုပြီးပြီးသော် ထမင်းချိုင့်လေးယူ
ကာ ပြန်၏။ ကောက်ကြောင်းလိုက်ပြီး
သော ပန်းချီပုံကြမ်းကို ကိုသော်တာမှာ
ရုပ်လုံးကြစေဖို့ ပန်းချီချာန်သွင်းပြီး
ညက်ကွန်မြူးတော့၏။ ပန်းချီဘုတ်ကို
လည်း ကျကျနနပြင်၍ ထောင်၏။ ဤ
တွင် ပန်းချီဘုတ်၏ထောင့်တိုင်တွင် မြေ

ကြီးထဲ ထောင့်စွန်းလေးတစ်ခု ထွက်နေ
၍ မြေကြီးလေး အနည်းငယ်ကို ယက်၍
ဖယ်၏။ မြေကြီးအနည်းငယ်ကို ယက်၍
ဖယ်ခါမှထောင့်စွန်းထွက်နေသောအရာ
သည် အနံ့ခြောက်လက်မ၊ အလျားတစ်
ပေခန့်ရှိသော သစ်သားသေတ္တာ လေး
ဖြစ်နေလေ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ သစ်
သားသေတ္တာလေးမှာ သံတစ်ချက်၊
ပတ္တာတစ်ချက်မှ ဆွဲနက်ထားခြင်းမတွေ့
ရချေ။ ရှေးဟောင်းသေတ္တာလေးတစ်ခု
ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆမိလေ၏။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ မြေ
ကြီးထဲ နှစ်မြှုပ်နေခဲ့သော သစ်သား
သေတ္တာလေးကိုညနေ ပန်းချီဆွဲပြီးအိမ်
ပြန်ချိန်တွင် ယူဆောင်သွားပြီး -

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင်
မှစိတ်အေးလက်အေးဖွင့်ကြည့်မည်ဟု
လည်း စိတ်တွင်း တေးမှတ်ထားလိုက်
၏။

ဤသို့ဖြင့် ညနေ နေညိုချိန်တွင်
စက်ဘီးဆိုင်ကယ်လေးဖြင့်မိတ်ဆွေကြီး
ကိုမြသိန်း ရောက်လာ ရောက်ရှိလာပြီး
အလယ်ရွာကြီးသို့ပန်းချီဆရာကိုသော်

တာကိုပြန်ပို့ပေး၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်၍ ဧည့်ဝတ်ပြုပြီးချိန်တွင် ကိုမြသိန်း
ရွှေပြည်သာသို့ ပြန်၏။

ကိုသော်တာမှာ ညစာ ထမင်းစား
၏။ ရေခဲခန်းကြမ်းကို ဓာတ်ဘူးထဲသို့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ယူလာပြီးဖြစ်၍
ခေတ္တနားချိန်တွင် ရေခဲခန်းကြမ်းသောက်
၏။ ရေခဲခန်းကြမ်းသောက်တော့မှမင်းဓန္ဒရ
စေတီကြီးအနီး မြေကြီးထဲမှ တူးဖော်ယူ
ဆောင်လာသော သစ်သားသေတ္တာ
လေးကို သတိရ၏။ ဖွင့်၍ ကြည့်မည်ဟု
စိတ်ကူးကာ သေတ္တာလေးကို ယူ၏။

သေတ္တာလေးမှာ ရှေးဟောင်းသစ်
သားသေတ္တာလေး ဖြစ်၏။ နှစ်ပေါင်းများ
စွာ မြေကြီးထဲတွင် ကြာမြင့်ခဲ့၍ သေတ္တာ
လေးမှာ ရေဒက်၊ မြေဒက် ကြောင့်
ဆွေးမြည့်လှနီး ဖြစ်၏။ ကိုသော်တာမှာ
သေတ္တာလေး၏အစုံကို ဆောက်လေး
တစ်လက်ယူကာ ထုရိုက်ဖွင့်လိုက်၏။
သေတ္တာလေး ပွင့်သွား၏။

သေတ္တာလေးအတွင်းတွင် တွေ့
လိုက်ရသည်ကား ပေရွက်များတွင်အင်း
ကွက်များ ရေးဆွဲ၍ အင်းကွက်ရေးဆွဲ
ထားသည့်ပေရွက်များဖြင့် လိမ်ကျပ်ကာ
ပတ်ထားသော လူရုပ်တစ်ရုပ်ကို တွေ့
လိုက်ရလေတော့၏။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ ဆီ
ဆေး၊ ရေဆေးဖြင့် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်း၊
ပုတီးစိပ် တရားထိုင်ခြင်း အလုပ်များကို
သာ နိစ္စဝှံ့ လုပ်တတ်သူမို့ အင်းကွက်
ပေရွက်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ နလပ်န်းတုံး
သက်သက်သာ ဖြစ်လေတော့၏။

သေတ္တာလေးထဲမှ ရရှိခဲ့သော
အရုပ်မှာလည်း ထူးဆန်းလှ၏။ လက်ထဲ
တွင် တောင်ဝှေးလိုလို အရာတစ်ခုကို
ကိုင်ဆောင်ထားသလို ခေါင်းတွင် ဖော်
ဂျီလိုလို ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထား
လေ၏။

သို့သော် - ဖော်ဂျီကား မဟုတ်။
ပဇာရုပ်နည်းဟူသည်ကိုကား ပန်း
ချီဆရာ မသိ - မသိ ...။

ပန်းချီဆရာမှာ တစ်နေ့လုံး စက်ဘီး
ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ရွှေ့ပြည်သာ မင်းတနွှဲ
စေတီကြီးသို့ ပန်းချီ သွားရောက်ရေးဆွဲ
ပြီး တစ်ရံအလုပ်များ လုပ်ကာ မောပန်း
နေပြီမို့ နာရီကြည့်လိုက်တော့ နာရီမှာ
ကိုးနာရီခွဲနေပြီဖြစ်၍ ဈာလေးကို ခင်း။
ခြင်ထောင်လေးထောင်ကာ ခေါင်းအုံး
ပေါ်စောင်းချလိုက်သည်နှင့် မောမောနှင့်
အိပ်၍ ပျော်သွားလေတော့၏။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာ၏ အိပ်
အလယ်တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော

တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှာ ညတစ်နာရီတိတိ
ကို ညွှန်ပြနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းချီဆရာကိုသော်
တာ၏ခြင်ထောင်ကို မ.၍ ဖွင့်လိုက်သော
အကျိုးအနိနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီအနီကြီး
ဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်
သည် ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာကို လှုပ်
၍ နှိုး၏။

ပန်းချီဆရာမှာ အိပ်မှုနိမ့်နားဖြင့် နှိုး
ထလာ၏။

နီးနီးချင်းပင် သူ၏အိပ်ရာသေးတွင်
ထူးထူးဆန်းဆန်း လူကြီးတစ်ယောက်
ကို ခြင်တွေ့ကာ လွန်စွာအံ့သြသွား၏။

သို့သော် - ပန်းချီဆရာ ကိုသော်
တာမှာ အာစေးထည်ခံထားရသည့် လူ
တစ်ယောက်ပမာ စကားပြောဆို၍ကား
မရ။ ဝိညာဉ်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ပန်းချီဆရာ
၏ ရုပ်ခန္ဓာကြီးမှာ အိပ်ရာတွင်း၌ အိပ်
ရက်သာလျှင် ကျန်၏။

လူကြီးမှာ ကိုသော်တာကို ပြုံးပြ
၏။

ကျေးဇူးရှင်လေး ကျွန်တော်နဲ့လိုက်
ခဲ့ပါ။ ကျေးဇူးရှင်လေးကို ရွှေငွေရတနာ
တွေနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ။

လူကြီးမှာ စကားအဆုံးရှေ့မှ ဦး
ဆောင်ထွက်၏။ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်

တာကို လူကြီး၏ တောင်ဝှေးဖြင့် တို့ထိ
လိုက်သည်နှင့် ကိုသော်တာ မေ့မြော
သွားတော့၏။

ကိုသော်တာ သတိရလာချိန်တွင်
ကား ပန်းချီဆရာမှာ လွန်စွာမှ ခန့်ညား
လှသော တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံး၏ အဝင်
အဝ သံဘာဂျာတံခါးကြီး တစ်ချပ်ရှေ့
ရောက်နေလေ၏။ သံဘာဂျာတံခါးကြီး
ကို ဖော်ဂျီလိုလို လူကြီးက သူ၏ တောင်ဝှေး
လေးနဲ့ ထိရုံလေး ထိလိုက်တာနဲ့ ချပ်ဆို
သော အသံလေးထွက်လာပြီး အင်္ဂလန်
နိုင်ငံလုပ် အာမေခံသောကြီး ပွင့်သွားလေ
၏။

သံဘာဂျာတံခါးကြီးကိုလည်း သူ၏
တောင်ဝှေးလေးဖြင့် ထိရုံလေးထိကာ
တွန်းဖယ်လိုက်သည်နှင့် သံဘာဂျာ
တံခါးကြီး နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ပွင့်ထွက်သွား
လေ၏။

ဖော်ဂျီလို လူကြီးမှာ တိုက်ကြီး၏
အတွင်းခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ပန်းချီ
ဆရာကိုလက်ယပ်ခေါ်၏။ အခန်းတစ်ခု
အတွင်း၌ကား သူဌေးလင်မယားနှစ်
ယောက်မှာ မွေးဖွားစောင့်ကြည့်ကာ အိပ်
စက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဖော်ဂျီလို လူကြီးမှာ ပန်းချီဆရာကို
ခေါ်ပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဖော်ဂျီလို
လူကြီးသည် အိပ်နေသော သူဌေးလင်
မယား၏ ခေါင်းရင်းတွင်ရှိနေသော မီးခံ
သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို သူ၏ တောင်ဝှေး
ဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ မီးခံသေတ္တာ၏ လျှို့ဝှက်
နံပါတ်များသည် အလိုအလျောက်လည်
ကုန်ကြကာ မီးခံသေတ္တာ တံခါးသည်
လည်း အလိုအလျောက်ပင် ပွင့်ထွက်
သွားလေတော့၏။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာ တစ်
ယောက် လွန်စွာ အံ့သြသွား၏။

ပန်းချီဆရာ တွေ့လိုက်ရသည်ကား
မီးခံသေတ္တာ ပထမထပ်တွင် ရွှေချာအ
စိန်များ၊ ပုလဲများ အထပ်လိုက် တွေ့ရ
၏။

ဒုတိယထပ်တွင်မူ မြန်မာနိုင်ငံသုံး
ငွေစက္ကူများ အထပ်လိုက်ကို ကြီးစည်း
လျက် တစ်ထုပ်ချင်း တွေ့ရသလို နိုင်ငံ
ခြားသုံး ဒေါ်လာဟု ခေါ်သည့် ငွေစက္ကူ
များကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

အောက်ထပ်တွင်မူ ပတ္တမြားလုံး
ချောများ တစ်ပွင့်ချင်း တစ်ပွင့်ချင်း ငွေ
ယက်တောင်းကလေးများနှင့် တွေ့ရလေ
တော့၏။

ဖော်ဂျီလို လူကြီးမှာ ပန်းချီဆရာ
အား ယူခိုင်းတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်

မှာ ရတနာပစ္စည်းများကို ထိခြင်း ကိုင်ခြင်းပင် မပြုချေ။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ စိန်များ၊ ပတ္တမြားများ၊ ရွှေများကို ယူမည်ပြုတော့ အကုန်လုံး ယူခွင့်မပြုချေ။ တစ်ဝက်သာ ယူခွင့်ပြု၍ တစ်ဝက်ကိုသာ မီးခံသေတ္တာထဲမှ ပန်းချီဆရာမှာ ယူခဲ့လေ၏။

စိန်ရွှေပတ္တမြားများကို ပန်းချီဆရာလက်တွင်းထုတ် ကိုင်၍ သူဌေးလင်မယား အခန်းအတွင်းမှထွက်၊ တိုက်ကြီး၏အာမခံသောအား ပြန်ပိတ်ကာ ပန်းချီဆရာနှင့် ဇော်ဂျီလို လူကြီးတို့ ခြံဝိုင်းအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဇော်ဂျီလို လူကြီးမှာ ပန်းချီဆရာအား သူ၏ ဇော်ဂျီတောင်ဝှေးလေးဖြင့် ထိုးလိုက်လေရာ ပန်းချီဆရာ ထိုနေရာမှာ မေ့လျော့သွား၏။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာအိပ်ရာမှ နိုးခြင်းသည် သတိရလာခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ အိပ်မက် မက်ခဲ့ခြင်းလား။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းလား ဟူသည်ကိုတော့ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာ တစ်ယောက် မသိရှိချေ။

သို့သော် - ညက ဇော်ဂျီလိုလို လူကြီးနှင့် သွားရောက်ယူဆောင်လာခဲ့

သော ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများမှာ ပန်းချီဆရာ၏ အိပ်ရာ၊ ခေါင်းရင်း၌ အထူထူလိုက် တွေ့ရလေတော့၏။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ အံ့သြ၍မဆုံးတော့ချေ။

သို့သော် ဝမ်းသာခြင်းတော့ မဖြစ်ချေ။

ထိုနေ့က ပန်းချီဆရာမှာ ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းလည်း မပြု၊ တစ်နေ့ကုန် ဤရွှေငွေရတနာပစ္စည်းတွေကိုပင် အလုပ်ရမည့်နည်းဟု စဉ်းစား၏။ ထိုင်ကာ ကြည့်၏။ ဇော်ဂျီလို လူကြီးနှင့် သွားရောက်ယူခဲ့သည့် တိုက်ကြီးသည်ကား မည်သည့်မြို့နယ်၊ မည်သည့်ရပ်ကွက်တွင် ရှိနေမှန်း မသိချေ။

ပန်းချီဆရာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရတော့၏။

ထိုညက ပန်းချီဆရာမှာ ပုတီးသမားများနှင့် ပြန်ဆုံ၏။ တရားသမားများနှင့် ပြန်တွေ့ကြ၏။

ပုတီးသမားသည် အရဟံ ဂုဏ်တော်တစ်ပါးကို ပုတီးတစ်လုံးကျစိပ်၍ ပုဒ္ဓကို ပူဇော်လျှင် ပုတီးတစ်ပတ်၊ ဂုဏ်တော် တစ်ရာရှုပ်ခေါက်ဖြစ်ကာ လိုရာဆန္ဒပြီးမြောက်စေနိုင်သည်ဆိုကြ၊ ပြောကြကုန်၏။

ဝိပဿနာသမားကမူ ပုတီးစိပ်လိုအပါယ်စိတ်မချရသေးဘူး ပန်းချီဆရာ၊ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်မှ အပါယ်ကလွတ်နိုင်ကြောင်း အဆိုတင်၏။

ပသိုဆိုစေ - ထိုညက ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ ပုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ပန်းချီရေးရမ်းကပ်ကာ ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်၍ ဝိပဿနာတရားကို နာသီးဇျားတွင် ဝင်လေ ထွက်လေမှတ်၍ တရားအားထုတ်ကာ အိပ်ပျော်သွား၏။

ထိုညက ဇော်ဂျီလိုလို လူကြီးမှာ ပန်းချီဆရာအား အိပ်ရာမှ နိုးခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

ကိုသော်တာမှာ ထိုရက်များအတွင်း အိပ်ရာမှ နိုးခြင်းမပြုခဲ့ချေ။

ကိုသော်တာမှာ ထိုရက်များအတွင်း ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းလည်း မပြုချေ။ သူ၏ လက်တွင် စွပ်ထားသော ရွှေလက်စွပ်ကလေးအား အပေါင်ဆိုင်သို့သာ ဖို့လိုက်ပြီး သူ၏ စားဝတ်နေရေးအား ဖြေရှင်းလိုက်၏။

ထိုရက်များအတွင်း ပန်းချီဆရာမှာ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင် အလုပ်များကို လုပ်နေ၍လည်း ဇော်ဂျီလိုလို လူကြီးအနောင်

အယုတ်မှတင်းလွတ်နေပြန်၏။

သို့သော် ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ အနွှပုထုဇဉ် မဟုတ်သော်လည်း ကလျာဏ ပုထုဇဉ်သာ ဖြစ်လေ၍ လောကီတွင်း၌ ပြန်၍ ကျင်လည်ကျက်စားပြန်၏။

ပထမဆုံး မပြီးဆုံးသေးသည့် မင်းဗန္ဓုစေတီကြီးသို့သွားကာ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးကို ဆက်၍ ရေးဆွဲသည်။

မင်းဗန္ဓု ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးပြီးမှသာ လျှင်ဗိုလ်ချုပ်ရေး ပန်းချီအရောင်းဆိုင်တင်ကာ ရောင်းချနိုင်မှ စားဝတ်နေရေး ဖြေရှင်းနိုင်မည်ဖြစ်၍ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဇော်ဂျီလို လူကြီး ထူဆောင်ပေးငွေရတနာများကို လတ်ချားဖြင့်ပင် မထိမတို့ မကိုင်ပါချေ။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ နံနက်စောစော နိုးထ၏။ မျက်နှာသစ်၏။ သွားတိုက်၏။ အဝတ်အစားလဲကာ ပန်းချီပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုသောတံတားကြီးကို ရေလျှင်ဖြတ်ကျော်၍ သဲတွင်းစက်မှုရန်ဈေးနှင့် စက်မှုရန်များကို တုန့်ကြောင်းလျှောက်ကာ တစ်နာရီနီးပါး လမ်းလျှောက်လိုက်သောအခါ လှိုင်မြို့

ကြီးအနီးတွင်ရှိသော မင်းဗန္ဓုစေတီကြီးတို့ ရောက်တော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ပန်းချီဆရာမှာ မင်းဗန္ဓုဆီဆေးပန်းချီကားကြီး ပြီးဆုံးအောင် ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့၏။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့ ပန်းချီဆရာမှာ မောလွန်းလှ၍ ပန်းချီဘုတ်ကို ချကာ ရယ်ဒီမိတ် ကွေကာအုပ် အထုပ်လေးနှစ်ထုပ်ကို ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခဲနွေးပူပူဖြင့် မတ်ခွက်ထဲ ထည့် ဖျော်ကာ အအေးခံ သောက်လိုက်၏။

ညစာပင် မစားမသောက်တော့ချေ။

မောမောဖြင့်အိပ်၍ပျော်သွားတော့၏။

ပန်းချီဆရာ ကို သော်တာ တစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေစဉ် ညတစ်နာရီခန့်တွင် ဇော်ဂျီလိုလူကြီးမှာ ပန်းချီဆရာ အိပ်နေသည့် ခြင်ဆောင်လေးကို မကာ ပန်းချီဆရာကို နီးတော့၏။

“ကျေးဇူးရှင်လေး - ထပါ”

ပန်းချီဆရာကို သော်တာမှာ အိပ်မှုနံရံမှားနှင့် နီးထလာ၏။ ပန်းချီဆရာ နီးထလာသည်နှင့် ဇော်ဂျီလိုလူကြီးမှာ ခေါင်းရင်းခန်းတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရက် တွေ့ရ၏။ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာ

နီးထလာသော်လည်း စိတ်ဝိညာဉ်သာ လျှင်မြန်၍ ရပ်ကြီးမှာ အိပ်လျက်ကျန်၏။ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ ဇော်ဂျီလိုလူကြီးကို ထိုင်လျက်ကြီး တွေ့၍ စကားပြန်မပြောနိုင်ချေ။ ဇော်ဂျီလို လူကြီး၏ ပြောစကားများကို နားထောင်ရုံသက်သက်သာလျှင် ဖြစ်နေ၏။

“ကျေးဇူးရှင်လေး ကျုပ်သဝမှာ ကျေးဇူးရှင်လေးရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေက ဆပ်လို့မကုန်ပါဘူး။ ကျေးဇူးရှင်လေးက ညစဉ်ညဆက် ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့ ပုတီးစိပ် တရားထိုင်တော့ ကျေးဇူးရှင်လေး ဆီကို ကျုပ် လာပြီး ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် မရတော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်၊ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အလုပ်ကို ညအိပ်ရာ ဝင်တိုင်း မလုပ်ပါနဲ့။

ကျုပ် ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ။ ကဲ - ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ထိုနေ့ညက ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ ငြင်းဆန်လိုသော်လည်း ပဏာမ ပြန်၍ပြောဆိုမရသည့်အတွက် ဇော်ဂျီလိုလူကြီးခေါ်ရာနောက် လိုက်ခဲ့ရပြန်၏။

ကားလမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဇော်ဂျီလိုလူကြီး၏ ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရပြီး

ပန်းချီဆရာမှာ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ၍ မေ့သွားပြန်၏။

ပန်းချီဆရာ သတိရလာတော့ လွန်စွာ ခမ်းနားလှသော တိုက်ကြီးတစ်တိုက်၏ ဆင်ဝင်တံခါးကြီး တစ်ချပ်၏ ရှေ့သို့ ရောက်နေလေ၏။

နိုင်ငံခြားခွေးကြီး နှစ်ကောင်မှာ ဇော်ဂျီလိုလူ ကြီးနှင့် ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာကို မမြင်မတွေ့လေသလား မသိ။ ဟောင်ခြင်း ကိုက်ခဲခြင်း မရှိချေ။

ဇော်ဂျီလိုလူကြီးမှာ တိုက်ကြီး၏ တံခါးကြီးအား သူ၏တောင်ဝှေးလေးဖြင့် ထိုးရုံ ခွယ်ရုံဖြင့်ပင် တံခါးကြီး နှစ်ချပ်မှာ အလိုအလျောက် လူတစ်ယောက်အသာ အယာဆွဲခွင့် လိုက်သည့် အလားရှိဟူသော အသံ ခပ်သာသာလေးပေးပြီး ပွင့်သွား၏။ နိုင်ငံခြားခွေးကြီးနှစ်ကောင်မှာ သံဘာဂျာတံခါးကြီး နှစ်ချပ်ပွင့်သွားသည်ကို မော့၍ကြည့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်မည်ပြု၏။ ဇော်ဂျီလို လူကြီးမှာ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်အား သူ၏ တောင်ဝှေးလေးဖြင့် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်အား နှစ်ချက်မျှ သပ်ချလိုက်လေရာ ခွေးကြီး နှစ်ကောင်မှာ မော့၍ကြည့်ရင်းမှပင် တိုက်ကြီးအဝင်တံခါးဝ၌ အိပ်၍ပျော်သွား၏။

တိုက်ကြီး၏ တံခါးမကြီး ပွင့်သွား

သည်နှင့် ဇော်ဂျီလိုလူ ကြီးနှင့် ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာတို့မှာ အိမ်ကြီး၏ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ အခန်းအတော်များများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီး ခါမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လေ့မ်းထပ်များကို တွေ့၏။ လေ့မ်းထပ်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီးပြန်သော် တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်၏။ ဤတွင် အခန်းကုန်းဘိုးတော်အရပ်ကြီးကို အိမ်ဦးခန်းတွင် ကြီးမားခမ်းနားစွာ ဆီမီး၊ ဖုံး၊ ရေချိုးများဖြင့် ပူဇော်ထားရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ဇော်ဂျီလိုလူကြီးမှာ ဤ၌ ခေတ္တရပ်၏။ စဉ်းစား၏။ ပြီးသော် ကိုသော်တာအား ယူက်ရိပ်ပြကာ ခေါ်၍ အခန်းတစ်ခန်း၏ ရှေ့၌ ရပ်လိုက်၏။ ဇော်ဂျီလို လူကြီးမှာ ရပ်လိုက်သော အခန်း သော့ချက်အား သူ၏ တောင်ဝှေးလေးဖြင့် သပ်လိုက်သည်နှင့် ချက်ဟူသည့် လွန်စွာတိုးညှင်းသည့် အသံလေးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်း၏ အဝင်တံခါး ပွင့်သွားလေလျှင် ကျွန်းရတင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် တရုတ်သူဌေးကြီး အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တရုတ်သူဌေးကြီး၏ ခုတင်ခေါင်း
ရင်းဘက်တွင်မူ နိုင်ငံခြားလုပ် အာမခံ
မီးခံသေတ္တာတစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်ရလေ
တော့၏။

တရုတ်သူဌေးကြီးမှာ အိပ်နေရင်း
မှာပင် သူ၏ ဘယ်လက်ဖြင့် ညာဘက်
လည်တိုင်ကို ကုတ်ဖဲ့နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ဇော်ဂျီလိုလိုလူကြီးမှာ မီးခံသေတ္တာ
ရှေ့ကို သွား၏။ မီးခံသေတ္တာရှေ့ရောက်
သော် ထုံးစံအတိုင်းပင် သူ၏တောင်ဝှေး
လေးဖြင့် မီးခံသေတ္တာအား အပေါ်မှ
ရောက်သို့ သပ်၍ချလိုက်သည်နှင့် မီးခံ
သေတ္တာ၏အချက်ပြမီးလင်းလက်သွား
တာ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မီးခံသေတ္တာ
တံခါးမှာ ပွင့်သွားလေတော့၏။

မီးခံသေတ္တာအတွင်း၌ ရွှေချောင်း
များတွေ့ရသလို မြန်မာနိုင်ငံသုံးပိုက်ဆံ
များအုပ်လိုက် အထပ်လိုက် တွေ့ရ၏။

ဇော်ဂျီလိုလို လူကြီးမှာ သူ၏
တောင်ဝှေးငယ်ဖြင့် ရွှေချောင်းများကို
ထက်ခြမ်း ခြမ်းသလို ခွဲခြားသတ်မှတ်
ပေးလိုက်၏။ ဝိညာဉ်ဖြစ်နေသောပန်းချီ
ဆရာမှာ ရွှေချောင်းများကို ဖြစ်တွေ့နေ
သော် လိုချင်တပ်မက်သောစိတ် မဖြစ်
ပေါ်လေ၍ ထိခြင်း ကိုင်ခြင်းပင် မပြုချေ။

“ယူပါကျေးဇူးရှင်လေး။ ရွှေချောင်း
တွေ တစ်ဝက်ကို ယူပါ”

ပန်းချီဆရာမှာ ရွှေချောင်းတွေတွေ့
လိုက်ရ၍ လိုချင်တပ်မက်သည်လောဘ
စိတ်ဖြစ်ကာ ရွှေချောင်း အချောင်း နှစ်
ဆယ်ခန့် ရှိသော်လည်း အချောင်းငါး
ချောင်းကိုသာ ယူလိုက်၏။

ဇော်ဂျီလို လူကြီးမှာ ပန်းချီဆရာ
ကိုသော်တာကို ကြည့်ကာ ပြုံး၏။ သို့
သော် ရွှေချောင်းများကိုမူ ထိခြင်း။ ကိုင်
ခြင်းပင် မပြုချေ။

ဇော်ဂျီလိုလူကြီးနှင့် ပန်းချီဆရာတို့
အပြန်ခရီးတွင်တော့ ဇော်ဂျီလိုလိုလူကြီး
မှာ အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို တောင်
ဝှေးနဲ့ ထိတွေ့ပေးလိုက်သလို ပန်းချီ
ဆရာကိုလည်း တောင်ဝှေးနဲ့ တို့ထိ
လိုက်ရာ ပန်းချီဆရာမှာ သတိမေ့သွား
သည်လား အိပ်ပျက်သွားသည်လား
မသိတော့ချေ။

ပန်းချီဆရာ အိပ်ရာမှ နိုးထလာ
သည်နှင့် ပထမအကြိမ် ပုံစံအတိုင်း ရွှေ
ချောင်းငါးချောင်းမှာ ကိုသော်တာ၏
အိပ်ရာခေါင်းရင်းဘက်တွင် အထပ်
လိုက်လေး တွေ့လိုက်ရေတော့၏။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်ဟောကြားခဲ့သည့် အနိစ္စဒါနာ
ဟူသော သူများပစ္စည်း ခိုးယူသူဟူသော
ကံငါးပါးလေးကိုတောင် မထိမ်းသိမ်း
မစောင့်ရှောက်နိုင်သော လူညံ့တစ်
ယောက် ဖြစ်နေပြီကိုတွေ့မိကာ ကိုယ့်
ကိုယ်လည်း ရှက်မိ၏။ အပြစ်တွေကို
ကျူးလွန်မိ၍ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊
အသူရကာယ်ဆို သည် အပါယ်ဘုံ
အနက် ငရဲဘုံတွင် ငရဲသားအဖြစ် ကျ
ရောက်ပြီး ငရဲခံရမည်ကို လွန်စွာ စိုး
ကြောက်၏။

ပြုမိမှားသည် ကံမှားများကြောင့်
ပန်းချီဆရာမှာ အကြောက်လွန်ကာစေ
ရွေးများပင် ပြန်လာ၏။

မင်းဗန္ဓုစေတီကြီးမှ ယူဆောင်လာ
သည့် ဇော်ဂျီလိုလို အရပ်ကြီးကိုပင်
မကြည့်ရဲတော့ချေ။

ဤဇော်ဂျီအရပ်ကြီးကို သူ့အနီး
တွင် မထားလိုတော့။

ရှက်ခြည်းပင် ပန်းချီဆရာမှာ မျက်
နှာပင် မသစ်တော့ဘဲ သူ့အိမ်နှင့် ဆယ်
အိမ်ကျော်တွင်ရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်း
ရေကန်ကြီးသို့ ယူဆောင်ကာ သွား
ရောက်လွှင့်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ပန်းချီဆရာကိုသော်တာမှာ ဇော်ဂျီ
လိုလိုအရပ်ကြီးမရှိတော့၍ စိတ်ထဲတွင်

အေးချမ်းသွားလေတော့၏။

သူများ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ
ရှောင်ကြဉ်နိုင်တော့မည် ဖြစ်၍လည်း
ပန်းချီဆရာ၏စိတ်အစဉ်မှာဝမ်းသာခြင်း
ဖြစ်မိလေတော့၏။

သို့သော်ဇော်ဂျီလိုလူကြီး၏အစွမ်း
ဖြင့် ခိုးယူထားသော ရွှေငွေရတနာနှင့်
ရွှေချောင်းများကိုစွက်စဉ်းစားကြည့်ပြန်
တော့ ဦးနှောက်ခြောက်ရပြန်၏။

ဤရွှေငွေရတနာတွေကိုပမာလုပ်
ရမည်နည်း။

ဤသို့ဖြင့် အနောက်ဂေါ်ယာကျွန်း
သို့နေလုံးကြီးဝင်သွားတော့၏။

ပန်းချီဆရာကိုသော်တာမှာ လမ်း
ထိပ်ရှိ ရတနာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့
သွား၏။

နံနက်တိုင်း တွေ့ဆုံနေကျ ပုတီး
သမားအုပ်စု တရားသမားအုပ်စုနှင့်
ပုတီးစိပ်ခြင်းအကျိုး၊ ဝိပဿနာအကျိုး
များ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြ ပြောဆိုဖြစ်ကြ၏။

ပုတီးသမားအုပ်စုမှဘိုးဘိုးအောင်
တို့၊ ဘိုးမင်းခေါင်တို့ အကြောင်းများ
ပြောဆိုငြင်းခုံကြသလိုဝိပဿနာသမား
အုပ်စုမှာလည်း မြင်းမြဲ စွန်းလွန်းဆရာ
တော်ကြီး ဦးကဝိနှင့် စာပေမတတ်
မြောက်ပေမယ့် စေတနာနှင့် သဒ္ဓါတရား
ကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်သွားပုံ အကြောင်း

များ၊ လယ်တီဆရာတော်ကြီးနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလတို့၏သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပညာအကြောင်းများ ဆွေးနွေးပြောဆို ဖြစ်ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ပန်းချီဆရာကိုသော်တာ မှာ စိတ်၏ လွတ်လပ်ခြင်း၊ စိတ်၏ ချမ်းမြေ့ခြင်းတို့ဖြင့် ပန်းချီဆွဲခြင်းအလုပ်ဖြင့် တစ်နေ့ကုန် တစ်ရက်ပျော်ခဲ့လေ၏။

ငို လ် ချုပ် အောင် ဆန်း နှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့ သားအမ နှစ်ယောက်၏ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီး နှစ်ချပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ရေးဆွဲခဲ့၍ လည်း ဘုရားရှိခိုးခြင်း ကုသိုလ်ရေး ဘာဝနာ အလုပ်ပင် မပြုနိုင်ခဲ့ချေ။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာ၏ အိမ် တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ "ဒင်-ဒင်-ဒင်" ဟူသော တစ်ဆယ့်နှစ်ချက်တိတိ အချက် ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းပင် ကိုသော်တာ၏ အိမ်တံခါး ပေါက်မှ ရေများ စိမ့်နေသော ဇော်ဂျီလို လူကြီး တက်ရောက်လာကာ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာကို လှုပ်၍နှိုးတော့၏။

ဤအကြိမ်တွင် ပန်းချီဆရာမှာ

အမှန်တကယ်ပင် လူကိုယ်တိုင် နိုးထလာ၏။ အိပ်မက်တွင်းမှာသာ တွေ့ဆုံနေကျ ဇော်ဂျီလိုလူကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၍ လွန်စွာအံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ပြီး ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

ပန်းချီဆရာမှာ ခိုးထားသော ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ ပစ္စည်းတွေကို မလိုချင်ကြောင်း၊ ဇော်ဂျီလိုလူကြီးမှာ ကျေးဇူးရှင်လေးကို ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဖြစ်၍ သုံးပါးစွဲပါဟု ပြော၏။

ဤတွင် အခြင်းအရံ၊ အတိုက်အခံ ဖြစ်ကာ ရန်ဖြစ်သည်အထိ ဖြစ်ပွား၍ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာနှင့် ဇော်ဂျီလို လူကြီးတို့ နှစ်ယောက် သတ်ပုတ်ထိုး ကြိတ်ကြတော့၏။

ဤတွင် ဇော်ဂျီလိုလူကြီး၏ ထိုးကြိတ်မှုကို ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာ ခံရသော်လည်း ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာ၏ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်မှုကိုမူ ဇော်ဂျီလိုလူကြီးအား ထိခြင်း၊ မှန်ခြင်း၊ နာကျင်စေခြင်း အလျဉ်းမရှိချေ။

အချိန်ကြာလာသည့်အမျှ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ လက်ပန်းကျလာသလို အသားအရေတို့မှာလည်း နာကျင်

မှု ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်၍ ဇော်ဂျီလိုလူကြီးအား အရှုံးပေးလက်မြှောက်လိုက်ရလေတော့၏။

"ကျေးဇူးရှင်လေး ကျွန်ုပ်ကို ရေထဲက ပြန်ဆယ်ပါ။ ကျုပ် ရေတွေ မွန်းလှပြီ"

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ စဉ်းစားရခက်သွား၏။

"ဆယ်မယ် မဟုတ်လား - ကျေးဇူးရှင်လေး"

ကိုသော်တာမှာ ရေများ စိမ့်နေသည့် ဇော်ဂျီလို လူကြီးအား ကြည့်ကာ ကရုဏာသက်သွားမိပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။

ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ အမှန်တကယ်ပင် ရွာဦးရေကန်အတွင်း လွင့်ပစ်ထားခဲ့သော ဇော်ဂျီလိုလူ အရပ်ကြီးအား သွားရောက်ဆယ်ယူခဲ့၏။ ရေများ သုတ်ကာ နှိပ်နေရာတွင် ပြန်၍ထောင်ထားပေးလိုက်၏။

သို့သော် - ပန်းချီဆရာမှာ ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၏၊ တရားထိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ဇော်ဂျီလိုလူ ကြီးမှာ ပန်းချီဆရာထံလာရောက်၍ နီးခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ချေ။

ဇော်ဂျီလိုလူကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစား၏။ စဉ်း

စားပြီးသော် အခြေတစ်ခု ရခဲ့တော့၏။

ပန်းချီဆရာမှာ ဇော်ဂျီလိုလူ အရပ်ကြီးအား တွေ့ရှိစဉ်က ပတ်ထားသော အင်းချပ် ပေရွက်များကို ပြန်ရှာ၏။ ပေရွက်အင်းချပ်များကို ရရှိခဲ့သည့်အခါ တွင်တော့ ဇော်ဂျီလို အရပ်ကြီးအား ပြန်၍ ပတ်၏။ ပြီးသော် သစ်သားသေတ္တာလေးအတွင်း ပြန်၍ထည့်ကာ မင်းဓမ္မစေတီကြီးအရှေ့ဘက်တွင် မြေကြီးများတူးကာ ပြန်၍မြှုပ်လိုက်လေတော့၏။

တစ်ရက် ... နှစ်ရက်။

တစ်ပတ် ... နှစ်ပတ်။

အချိန်တွေ ကြာညောင်းခဲ့သော်လည်း ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာထံ ဇော်ဂျီလိုလူကြီး ရောက်မလာခဲ့တော့ချေ။

ဇော်ဂျီလိုလူကြီး အစွမ်းနှင့် ခိုးယူသော ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများကိုလည်း ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာမှာ ပုဂံဘုရားများ၊ စစ်ကိုင်းရိုး ဘုရားများနှင့် မြန်းပြည်တစ်ဝှမ်းရှိ ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား ဓာတ်တော်များဖြင့် တည်ထားကိုးကွာခဲ့သော တန်ခိုးကြီးစေတီများကို ခွဲ၍ နာမည်အသီးသီးဖြင့် လှူဒါန်းလိုက်တော့၏။

ထိုမှ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် အကြာတွင်တော့ ပန်းချီဆရာ ကိုသော်တာ

ရသေ့လေး ပညာသာမိ ဘဝဖြင့် တော
အနံ့ တောင်အနံ့သွားကာ တရားအား
ထုတ်၏။ တစ်ဖန် ထပ်မံ၍ ဆယ်နှစ်ခန့်
အကြာတွင်တော့ ရသေ့အိုကြီး ရှင်ပညာ
သာမိ ဖြစ်လာသောအခါတွင်တော့ သန့်
လျင်မြို့ပါအကြီးဘုရားကြီး၌ နေအခါတွင်
အမိဌာန်ပုတီးစိပ်၍ ညအခါတွင်တော့
သတ္တဝါဝေနေယူများကို မေတ္တာပွားကာ

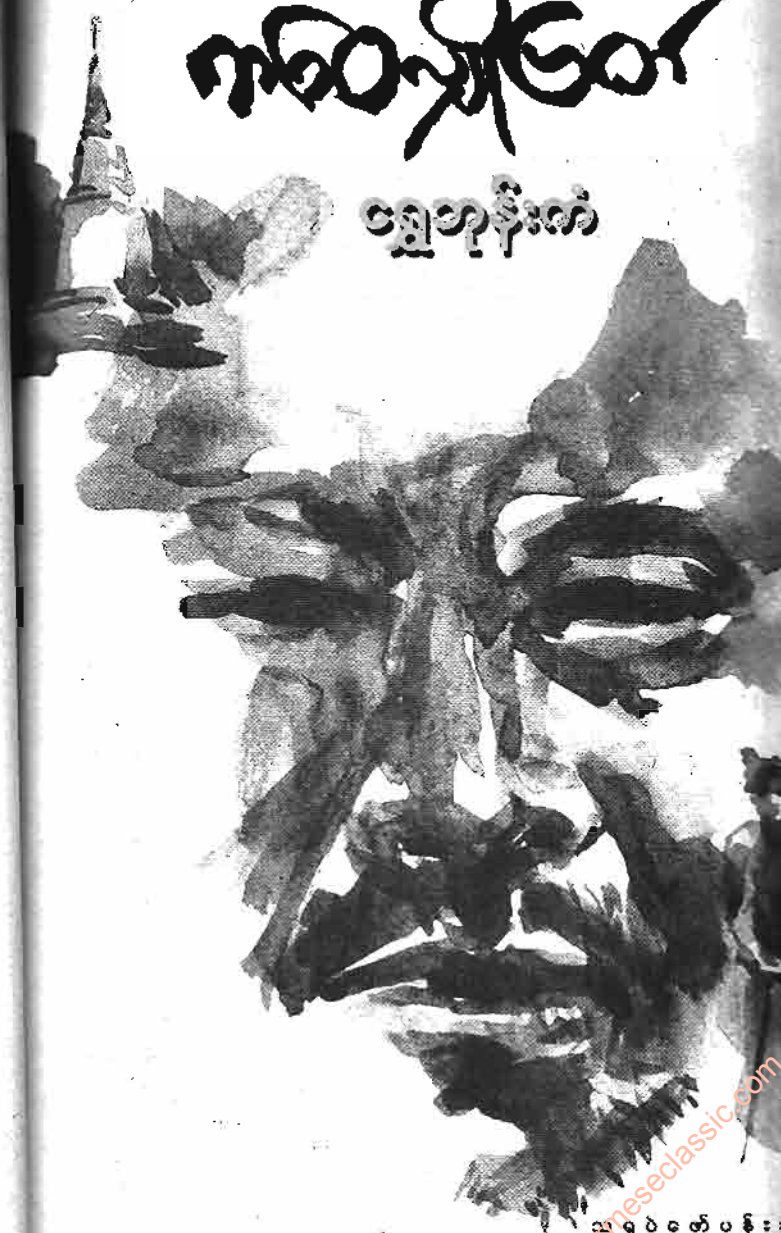
နေထိုင်လျက် ရှိနေသည်ကို ယခု ကြိုတင်
ဗတ်နေသည့်အချိန်တိုင်း တွေ့နိုင်၊ ဆုံနိုင်
ပါကြောင်း ကျွန်ုပ် စာရေးသူ နန္ဒဝင်း
ကျော်ခေါင်မှ သတင်းကောင်းပါးအပ်
လိုက်ပါတော့သတည်း။

နန္ဒဝင်းကျော်ခေါင်
(ခေတ္တလူ့ပြည်)

- ပြွတ်ချား ကန်ကောင်အစို့တိုက်ကောင်က တိုက်ခွဲကာ ပာတို့
လိုက်ဖြစ်နေသည်ကိုမြင်လျှင် ထိပါက်တတ်သည်။ နီမိတ်
ကောင်။
- မိမိထံသို့ ပြွတ်သားအုပ်မ ပြောလှသောမိက အစိုးတန်ခိုးရာ
များ စတတ်သည်။
- ကျွန်ုပ်ကောင်တိုင်းသည်ကို မြင်မိက မိမိအုပ်ချုပ်မှုက မကျ
မည်၍ အော်ပူတ်တတ်သည်။ သို့မဟုတ် မိမိကို မကျေနပ်သူက
အုပ်ချုပ်မှုနှင့် တိုက်တတ်သည်။

ကလေးအိမ်

ရွှေဘုန်းကံ

ကလေးပြန်

ရွှေဘုန်းကြီး

ဒေးစွန်းပါတောင်ဒေးစွန်းပါဆံတော်
ရှင်သည် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးတွင်သာ
မက မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ပါ ထင်ရှား
သည်။ တန်ခိုးကြီး ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်
များပြည့်ဝသည်ဟုလည်း အသိအမှတ်
ပြုထားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေးစွန်းပါ
တောင်တန်း နှင့် သမိုင်းဝင်ဆံတော်ရှင်
ဆုတောင်းပြည့် ဒေးစွန်းပါဘုရားသည်
ဆံတော်ရှင်၏ တန်ခိုးကြောင့်သာမက
ရှေးအစဉ်အဆက်ကပင် ဆံတော်ရှင်
အား ပတ်သက်စောင့်ရှောက်နေကြပါ

သော မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ဘုမ္မိယသိုက်
နန်းရှင် သိုက်နန်းဒေဝီများ ဆိုင်ရာ
အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်များကြောင့်
လည်း ရှေးကာလမှ ယနေ့တိုင် အစဉ်
အဆက် ထင်ရှားသတင်းကြီးခြင်းဟု
ဆိုနိုင်ပေသည်။ နေ့စဉ်မပြတ် ဘုရားဖူး
ကားကြီးကားငယ်အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့်
ဘုရားဖူးများ ကြက်ပျံမကျ ဝင်ထွက်ဖူး
မြော်ကြသော စေတီလည်း ဖြစ်သည်။
သမိုင်းဝင် ဒေးစွန်းပါ ဆံတော်ရှင်စေတီ
ဖြင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်၍လည်း ရှေး

အစဉ်အဆက် ရွာနေပြည်တိုင် ဝမ်းဘဲ
အင်းရွာ၊ ပျဉ်ပုံကြီးရွာ၊ ဘုရားကြီး၊ ဘုရား
ကလေး၊ ကံမြင့်ရွာများမှစ၍ ရွာသူ ရွာ
သားများ၊ မုဆိုးများ၊ ထင်းခုတ် ဝါးခုတ်
သမားများ၊ တောင်ခြေဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်
တွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသော ရွာခံများ
သာမက မည်သည့်အနယ်နယ်မှ ဘုရား
နုလာ ပဋ္ဌာန်းဆက် (၇)ရက်သားသမီး
များအဖို့ကြုံကြိုက်ပါလျှင် ဘုမ္မိယသိုက်
နန်းရှင်များမှအစ မမြင်အပ်သည် ပရ
လောက နာမ်ဘုံလောကသားများဖြင့်
ဓမ္မိရဆန်သော အဖြစ်အပျက်ပေါင်း
မြောက်မြားစွာ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရ
အောင်ပင် ကြုံတွေ့ရတတ်လေသည်။
ထင်းကြောင့်လည်း ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး
တွင်သာမက မြန်မာနိုင်ငံထက်အောက်
အနှံ့ ဒေးစွန်းပါဆံတော်ရှင်ဟု ဆိုသည်
နှင့် လူတိုင်း သိရှိကြသည်။ အနိမ့်ဆုံး
ဩဇာဖူးနားဝ ရှိကြလေသည်။

ဒေးစွန်းပါစေတီတော်မှာရှေးကပင်
တည်ရှိခဲ့ပါသောရန်ကုန် - မန္တလေးကား
လမ်းမကြီး၏ အနောက်ဘက် ပဲခူးရိုးမ
တောင်စွယ်ပေါ်တွင် တည်ရှိသည့် ဝမ်း
ဘဲအင်းရွာကြီးမှနေ၍ သုံးမိုင်ခန့် သွားရ
သည်။ ရှေးနယ်ချဲ့ဗြိတိသျှခေတ်၊ ဂျပန်
ခေတ်ကာလတစ်လျှောက်လုံးသွားလာ

“ ထောဒိ တဝေလျှိုဖြတ်ကုန်း၊
သစ်ချိုင့်ထဲ ထောစောင့်နတ်၊ ထောငါးစောင့်နတ်၊
ဘုမ္မိဗိုး၊ ဗုဒ္ဓဗိုးအသွယ်ဝင်ထွေကအစ
ဒိဉ္စန္ဒာစွဉ်းချိတ်တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ
စောင့်စောင့်နေကြတဲ့ ဗဟုဝိသုဒ္ဓိ
ဥစ္စာစောင့်ချိတ်နန်းရှင်ထွေထွေ
မှီထွယ်ကျွတ်စားနေတဲ့ ခြေရုတ်သီလူး
ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ ထင်္ဂေ၊ သရ၊ အစိမ်းသရဲတစ်မျိုး
ဇေတီကုသုတ္တရာနေ ငါးစောင့်စောင့်
အထောက်အကူပြုရမယ် ... ”

ဖူးမြော်သူ၊ လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့သည့် ရိုးမ၏တောင်စွယ်ထိပ် တောကြီး မျက် မည်းအလယ်၌ တည်ရှိခဲ့သည်။ ရှေးကမှ ထွက်ရပ်ပေါက် ဆေးဝိဇ္ဇာ သူတော်စင် ကြီးများ၊ လောကီဝိဇ္ဇာရေ သိဒ္ဓိလမ်းဝင် သူတော်စင် သူမြတ်များ၊ ဂန္ဓာရီ ပုဂ္ဂိုလ် များသာ လူမသိ၊ သူမသိ အဝိဇ္ဇာနိလမ်း ပါရမီစခန်းများ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ကြ ရာ တောင်ထူးတောင်မြတ်ဟုလည်း ဆို ကြသည်။ ဝိဇ္ဇာတောင်ဟုလည်း ခေါ်ဆို သမုတ်ကြသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် ဂန္ဓီရဆန်းလွန်းလှပါသော အဖြစ်ထူး ပေါင်း ယနေ့တိုင် တည်ရှိသည့် တောင် လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှသော် လည်းကောင်း၊ မုတ္တမ၊ မော်လမြိုင်၊ သား အံမှသော်လည်းကောင်း လာရောက်ဖူး မြော်ကြပါလျှင် ထင်ရှားသည့် ဘုရားကြီး စံပြကျေးရွာအလွန် ဘုရားကလေးရွာ လွန်မြောက်လျှင် ဝမ်းဘဲအင်းကျေးရွာ ကြီးသို့ရောက်သည်။ ယင်းမှသုံးမိုင်ခန့်ရှိ ရိုးမတောင်စွယ်ထိပ်ရှိ အေးစွန်းပါဆံတော် ရှင်စေတီသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်နိုင်ကြ လေသည်။ ပေပေါင်း (၅၀၀) နီးပါးခန့် မြင့်မားသည် ဆိုကြပါသော တောင်ထိပ် ရှိ အေးစွန်းပါဆံတော်ရှင်အား မိနစ်နှစ်

ဆယ် နီးပါးမျှဖြင့် တက်ရောက်ဖူးမြော် ကြရပေသည်။

အေးစွန်းပါတောင်ခြေမုခ်ဦးဝအနီး၌ တည်ရှိသည့် ထမင်းဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၊ အုန်း၊ ငှက်ပျော့ပွဲဆိုင်များ၊ ဈေး ဆိုင်များနှင့် ရသေ့ရွာဟု ခေါ်ဆိုကြသည့် တောင်ခြေရှိ သာသနာပြုကျောင်းများ၊ ရေသေ့၊ ယောဂီ၊ သီလရှင်များ နေထိုင်ကြ ရာ တောင်ခြေဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ဖိုးတူးအား အားလုံးသိရှိကြလေသည်။ ဖိုးတူးတို့မိသားစု တောင်ခြေသို့ ပြောင်း ရွှေ့အခြေစိုက်နေထိုင်သည်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆိုရပါလျှင် ဖိုးထူးသည် အေးစွန်းပါဆံတော်ရှင် သာမက အေးစွန်းပါတောင်တန်း တစ်ရှင် လည်း ပြုပြင်အောင် သူ မရောက်မှီ မသိရှိသော လျှို့ဝှက်ချက် နေရာဌာန မှ အောင်ပင်ရိုးမအား နှစ်ပေါင်းဝင်သူဟု ဆိုနိုင်သည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မူ ဧရာ ကာလမှစ၍ ဆံတော်ရှင်တော်ကြီး မျက် မည်းဘဝကပင် ဖိုးထူးတို့ မိသား

တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပြီး အများ နည်းတူ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ ဆေးမြစ်တူး၊ သစ်ဥရွာ၊ လေ့ရွက်စူး၊ မျှစ်ရွာ၊ ခိုနတ်အစ ရှိသည့် ရိုးမဖြင့် မကင်းသည့် ကြုံရာ အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။ ဖိုးထူးသာမက အေးစွန်းပါ ဆံတော်ရှင်၏ တီးရိပ်မိ၍ တောင်ခြေ တစ်ဝိုက် အခြေချနေထိုင်သူများမှာ လည်း ဖိုးထူးကဲ့သို့ပင် ရိုးမဖြင့် ဆက်နွယ် သည့် အလုပ်မျိုးစုံ ကြုံရာလုပ်ကိုင်ဖူးကြ သည်။ ပန်းပု၊ လက်သမား၊ ဘုရားစောင့် လုံခြုံရေး၊ ထင်းခုတ်ဝါးခုတ်၊ အထမ်း သမားမှအစ သပြေမျိုးသည့် အလုပ်ထိ သမုဒ္ဓရာ ဝမ်းတစ်ထွာ မိသားစုအဖွဲ့စို့ မခြောက်ကပ်ဖို့ လုပ်ကိုင်ကြဖူးသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ဆယ့်လေးငါးနှစ် အလွန် ကာလလောက်က ဆံတော်ရှင် သည် ယနေ့အချိန်ကဲ့သို့ ကြတ်ပျံမကျ မစည်ကား မပွင့်လင်းသေးပါချေ။

တောင်ခြေနှင့် တောင်တန်း တစ် လျှောက် အရညကင်ဖို့ တရားဘာဝနာ ကျင့်သုံးဆောက်တည်ကြပါသော ရသေ့ ရဟန်း၊ ယောဂီသီလရှင်များမှာ ဆွမ်း ကွမ်းပါးရှားကြသည်။ သုံးမိုင်ခန့်ကွာဝေး သည့် ဝမ်းဘဲအင်းရွာမှစ၍ အနီးဆုံး ကျေးရွာများသို့တိုင် ဆွမ်းကွမ်း သဖွယ်

မျှတအောင် ရှာဖွေကြရလေသည်။ ဒီ ကနေ့တွင်မူ ဆံတော်ရှင်တန်ခိုးဖြင့် အနယ်နယ်မှ အလှူရှင်များ၏ သဒ္ဓါ ကြောင့် ယခင်ကလောက် ဆွမ်းကွမ်း ပစ္စည်းလေးပါးအတွက် မတောင့်တ၊ မကြောင့်ကြရတော့ပါချေ။ ဖိုးထူးတို့ လည်း ဈေးကာလလောက် သမုဒ္ဓရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် သိပ်မပင်ပန်း မဆင်းရဲတော့ပါချေ။

ဖိုးထူးက ရှေးကပင် အလယ်တန်း များ သေစာရှင်စာတတ်သလို ပြည်သူ့ ခံတပ်ခွဲတွင်လည်း နှစ်အတော်ကြာ ဝန်ထမ်းဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးတော့လည်း ဖိုးသား တို့ ရှေးရိုးရွာသူ ရွာသားတွေထက်စာ ရင် စာကလေးပေကလေး အနည်း အကျဉ်းနှစ်တယ် ဆိုရမည်။ ဒီကြားထဲ ဖိုးထူးမှာ အများတကာထက် မတူတာ က ဖိုးထူးက ဝယ်စဉ်ထဲက ဂန္ဓီရဆန်တာ တို့ ပရလောက၊ နာမ်လောကတို့ကို သူ များတကာတွေထက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စား အထုံဝါသနာပါတဲ့သူလို့လည်း ပြော၍ ရသည်။ အေးစွန်းပါတောင်ဖြင့် ပတ်သက် ၍လည်း ဖိုးထူး အချို့ကြုံသော အဖြစ် အပျက်များလည်း ရှိသည်။ ဖိုးထူးက တောင်ခြေရှိ သာသနာပြုရဟန်း ရသေ့ များထံ ဝါသနာအရ ဂန္ဓီရအဖြစ်တွေ မေး

မြန်းစပ်စုတတ်သလို ဖိုးထူးနဲ့ တွဲဖက် တွဲဖက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖက်မှာ တောင်ခြေဖြင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဂန္ထီရ ပစ္စည်းဆန်းများနှင့်ဆေးမြစ်၊ ဆေးညှမ်း ရှာဖွေရောင်းချသော ဆရာကြီးရိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာကြီးရိုးထံမှလည်း ဒေးစွန်ပါတောင်ဖြင့် ပတ်သက်သော ဂန္ထီရအဖြစ်အပျက်များ ပရလောကများ အကြောင်းရံဖန်ဖိုးထူးအံ့သြဆန်းကြယ် ဘနန်းကြားသိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံဆရာရိုးကစိတ်ပါရင်ပြောပြတတ် တယ်။

“ဟေ့ကောင် - ဖိုးထူး၊ တို့အေးစွန်ပါ တောင်က တကယ့်ဂန္ထီရတောင်က”

“ကျွန်တော် သိသားပဲ။ လူတွေ ဒီ လောက် ပြောနေကြတာ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက လူတွေပြောမှ သိ ရတာဆိုပါတော့၊ ငါပြောတာဒီလောက် ဂန္ထီရဆန်တဲ့တောင်အကြောင်း မင်း ကိုယ်တိုင် ကြုံရတွေ့ရတာတွေ ရှိ သလား”

“ဟော - ဆရာရိုးကလည်း ဘယ် ကြုံဖူးမလဲဗျ။ ဟိုလူပြောဒီလူပြောကြား ဖူးနားဝလောက်ပဲ ရှိတာ။ အဲဒီကြားဖူး နားဝနဲ့တင် ကျွန်တော်က လန့်နေတာ။ နားဝတွေတောင်ဘက်ဆိုကျွန်တော်ရချိန်

ထိ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်တောင် ခြေမကျူး ဘူး”

“မင်း - နားဝတွေတောင်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ”

“ဟာ - ဘာသိမှာလဲ ဆရာရိုးရ၊ တောင်ခြေက အများသူငါပြောလောက် ပဲသိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - ဘာဘသိုင်း၊ ဘာဘ ကြိုင်းတို့ကို ကျွန်တော် ရှိသေပါတယ်”

“သူတို့က ရှမ်းညီအစ်ကိုကွ။ ဟို တုန်းက ဒီနယ်ဝန်းကျင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ဆေးဆရာကြီးတွေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာရိုး”

“ငါတို့အေးစွန်ပါသိုက်ဆိုတာလည်း ဘုရားသိုက် - သိုက်ကြီးတယ်။ ပါချီ ပါချက် သိုက်ပေါက်စလေး မဟုတ်ဘူး ကွ။ အထူးသဖြင့် ဘုရားနဲ့ဆက်နွယ်တဲ့ မမြင်အပ်တဲ့ ဌာပနာပစ္စည်းတွေနဲ့ သာသနာကြီးကို စောင့်ရှောက်ကြရ တယ်ဆိုတော့ ပြောရရင် အစွမ်းက မသေဘူး။ ပြောရရင်ရှေးအစဉ်အဆက် ထဲကဒီအေးစွန်းပါသိုက်နဲ့ ပတ်သက် ရင် ဟိုဆရာဒီဆရာ ဟိုဝိုက်၊ ဝင်ဒီဝိုက်၊ ဝင် တွေတောင် ပညာအခံမရင်ဘဲ အဖော် မကောင်းဘဲ အေးစွန်ပါတောင်ကို သွေး တိုးလာမစမ်းရဲဘူး။ လာစမ်းရင်လည်း မြေပြင်ကို ရေထင်ပြီး ကူးသွားရတာ

ရည်းပဲ။ ကံကောင်းရင် အိမ်ပြန်အသက် ရှူဖို့ အသက်ပြန်ပါတဲ့ သာဓကတွေ လည်း အများကြီး”

“အဲဒီ - ရှမ်းဆေးဆရာကြီး ညီ နောင်က ပညာအတော်စွမ်းတယ်ဆို - ဆရာရိုး”

“ဟ - စွမ်းပြီလားကွ။ ဒီနယ်တစ် ကြော ဒီရိုးမရွာတွေ တစ်ကြောမှာဆို နာမည်ကြားရုံနဲ့ဒိန်ဒိန်တုန်တယ်။ ပညာ လည်းထက်သလို အင်းဆိုင်လေ့လည်း ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဘယ်လို အတိုက် အခိုက်၊ ပယောဂမှန်သမျှ သူတို့လက်နဲ့ သပ်လျှောက်တာပဲ။ ဘယ် ရွာမှာ ဘယ် ပညာသည် ပညာရှင်ရှိတယ်ကအစ သူ တို့သိတယ်။ သူတို့လာပြီဆိုတာနဲ့ပညာ သည်တွေအနား မသိရဲကြဘူးတောင် အဆိုရှိတယ်”

“ဟာ - အဲသလောက်တောင် စွမ်း သလားဗျ - ဆရာရိုးရ”

“ဟ - လူတစ်ယောက်၊ ဆရာတစ် ယောက် ကျော်ကြားတယ်ဆိုတာသူမှာ ကျော်ကြားနိုင်လောက်တဲ့ အင်း၊ အိုင်၊ ဓါးလှဲ့၊ လက်ဖွဲ့ကစလို့ ကျော်ကြားရ လောက်တဲ့အတတ်ပညာအစွမ်းတစ်ခုရ ကြောင့်လို့မှတ်။ ငါသိရသလောက်တော့ အဲဒီ ရှမ်းဆေးဆရာကြီးတွေက ဆေး

ပညာနဲ့ ပယောဂကုရာမှာသာ မဟုတ် ဘူး။ အင်းအတတ်လည်း တစ်ဖက်ကမ်း စော်တတ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်”

“ရွာထဲက ဘကြီးသုန်တို့၊ ဘကြီး ဖိုးသိုက်တို့လည်း အဲလို ပြောကြတယ် ဆရာရိုး”

“လူတွေက တို့ ဒေးစွန်းပါနယ်ခြေ ကိုရောက်ရင် နားဝတွေတောင်ကို အရင် မေးကြတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ကိုလည်း အတော်များများက ကြားဖူး၊ နားဝ ရှိထားကြတာကိုး။ အထူးသဖြင့် ဆေးဝိဇ္ဇာလိုင်းလိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အင်းဝိဇ္ဇာလမ်း လိုက်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နားဝတွေတောင်ကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားကြ တယ်။ ဂန္ထီရပညာရှင်တွေလည်း အတူ တူပေါ့။ ဘာဘသိုင်း၊ ဘာဘကြိုင်းတို့က သိုက်အုပ်ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးတွေကိုး”

“သိုက်အုပ်ကြီးတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ - ဖိုးထူးရာ၊ ပြောရ ရင် သိုက်တွေကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ သိုက် အုပ်ရာထူးဆိုတာလည်း နည်းနည်းနော နော ပါဝါမဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့အထက်မှာ သိုက်ချုပ်ဘိုးတော်ကြီးတွေနဲ့သိုက်ဦးစီး ဘိုးတော်ကြီးတွေပဲ ရှိတော့တာ။ အဲဒီ သိုက်ကို အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်းရတဲ့ သိုက် အုပ်ကြီးတွေရဲ့အောက်မှာမှ သိုက်ဘိုး

တော်၊ သိုက်ဒေဝီတွေ၊ သိုက်နန်းရှင်၊
သိုက်နန်းဒေဝီတွေ၊ သိုက်စောင့်တွေ
ဝတဲ့ အများကြီး ကျန်သေးတာ။ တို့
ဒေးစွန်းပါတောင်ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
သိုက်ပေါင်း ၉၉၉၉၉၉ သိုက်တိတိရှိကြ
တယ်။ ထင်ရှားတဲ့ အဓိကကျတဲ့ သိုက်
ကြီးတွေက ၁၀၈ သိုက်တိတိ ရှိတယ်။
ကျန်တာတွေက သိုက်စာရင်းဝင်ကြပေ
မယ့် သိုက်သေး သိုက်မွှားလို့ ပြောရမှာ
ပါ။ အဲဒီ သိုက်တွေကိုမှ (၁၀၈) သိုက်က
အချုပ်အခြာသိုက်တွေပဲ”

“ဟာ - ဆရာရိုးပြောတာ ကျွန်
တော် ဗဟုသုတ ရတယ်ဗျာ။ ဟော
ဟိုမှာ ဘုရားဖူးကားတစ်စီးလာပြီ။ ကျွန်
တော် အလုပ်သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်။
ညကျ ဆရာရိုးရဲ့ တဲကို ရေခန်းကြမ်း
သောက်ရင်း လာခိုမယ်ဗျာ။ ခု - အူစိုဖို့
ပြေးလိုက် လွှားလိုက်ဦးမယ်”

“ပန်းဝယ်သွားကြပါရှင် - ပန်းဝယ်
သွားကြပါ”

“လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ အအေး၊
ထမင်းဟင်းစုံ ရပါတယ်။ နားနားနေနေ
ဝင်ပြီး ထိုင်နားလို့ ရပါတယ်ရှင်”

“ဆံတော်ရှင်တို့ ပွဲလှူဒါန်းလို့
ရပါတယ်ရှင်၊ သာသနာပွဲ၊ ဘုရားပွဲ၊ ဝိဇ္ဇာ
ပွဲ၊ သိုက် ချုပ်ဘိုးဘိုးကြီးပွဲ၊ အစ်မတော်
တွေပွဲ ဘာဘာသိုင်း ဘာဘာကြိုင်းတို့ပွဲတွေ
ပါ။ လှူဒါန်းလို့ ရပါတယ်ရှင်၊ လှူချင်တဲ့
အဓိဋ္ဌာန်ပွဲ၊ ဘုရားပွဲတွေကိုသာ မှာကြား
သွားပါ။ ချက်ချင်း တောင်ပေါ်အရောက်
လိုက်ဖို့ ပေးပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာစွာ
ပွဲလှူဒါန်းနိုင်ကြပါတယ်ရှင်၊ တောင်ပေါ်
အထိ လိုက်ဖို့ ပေးပါတယ်။ ဖို့မ ပေးရပါ
ဘူးရှင်”

“ပန်းဝယ်သွားကြပါရှင်၊ အောင်ပန်း
တွေ ဆံတော်ရှင်တို့ လှူနိုင်ကြပါတယ်”
တောင်ခြေမုခ်ဦးဝအတွင်းဘက်
သို့ အနယ်နယ်မှ ဘုရားဖူး ကားကြီး
ကားငယ်ရောင်းစုံများ ချို့ကွေ့ဝင်ရောက်
လာသည်နှင့် ကားမရပ်မီ ကားများ
နံဘေးသို့ ပန်းရောင်းသူအသွားအိုတစ်ယောက်
နှင့် မြီးကောင်ပေါက်မိန်းကလေးများ၊
ကလေးငယ်များ၊ ဆံတော်ရှင်အား လှူ
ရန် ပန်းစည်းလေးများ ပွေ့ပိုက်လျက်
အသံစာစာဖြင့် ပန်းဝယ်လှူကြပါရန်
ဘုရားဖူးများအား လိုက်လံရောင်းချကြ
သည်။ တောင်ခြေမုခ်ဦးဝအတွင်းရှိ
ထောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီး နန်းသို့လည်း
ဘုရားဖူးများက ဝင်ရောက်ဦးတိုက်

သည်။ မုခ်ဦးဝမှနေ၍ ရွှေတန်းလေးတစ်
လျှောက် ဘုရားဖူး လူရောင်းစုံတို့အား
အသံစာစာဖြင့် ဝင်ပါ နားပါရန် စိတ်ခေါ်
သံတွေကလည်း ညစ်နဲနေသည်။ ဒေးစွန်း
ပါဆံတော်ရှင်သို့ ဘုရားဖူးလာကြသူ
များလည်း အဓိဋ္ဌာန်ပွဲများ၊ သိုက်ဆိုင်ရာ
ဝိဇ္ဇာပွဲ၊ သိုက်ချုပ်ဘိုးဘိုးကြီးပွဲ၊ အစ်မ
တော်များပွဲများကိုလည်း မှာယူပါက
တောင်ထိပ်နန်းများရှေ့ရှိ လိုက်လံဖို့
ဆောင်ပေးကြသည်။ ရွက်ဖို့ကြသည်။
သယ်ဖို့မပေးစရာ မလိုပါသော်လည်း
ပွဲတစ်ပွဲစာပွဲလေးငါးပွဲစာ ငှက်ပျောအုန်း
တစ်ဆယ့်လေးငါးစီးကို တောင်တက်
စောင်းတန်း တစ်လျှောက် တောင်းကြီး
တောင်းငယ်များဖြင့် ချွေးတဒီးဒီးကျ
အောင် လိုက်လံသယ်ဖို့ သူ့ရွှေကြိုမိန်း
ကလေးငယ်၊ ကလေးငယ်များအား
လည်း ဘုရားဖူးများက သဒ္ဓါဖြင့် မုန့်စိုး
ပေးကြလေသည်။ မိမိအဓိဋ္ဌာန်ပွဲတစ်လှူ
ချင်ရာ နန်းများရှေ့ထိ လိုက်လံဖို့ဆောင်
ပြင်ဆင်ပေးကြသည်။

အချို့ ထင်ရှားသည့် သာသနာပြု
တောင်များသို့လည်းကောင်း၊ ဆံတော်
ရှင်ထက်ဆိုလည်းကောင်း ဝန်စည်
စလယ် အိတ်ကြီးအိတ်ငယ်အသွယ်
သွယ်ဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုဘိုးဘွားများ

ကိုမူ တောင်ခြေအလုပ်သမားအဖွဲ့မှ
အထမ်းသမားငှားရမ်း၍ရပေသည်။ ဒေး
စွန်းပါတောင်ခြေဖြင့် မုခ်ဦးဝတစ်ဝိုက်
မှီတင်းနေထိုင် ကြပါသော ရွာခံအချို့
အတွက်မူ ကလေးသူငယ်မှစ၍ ပန်း
ရောင်းပန်းချိုး၊ စလူရွက်စုတ်၊ ထင်းစုတ်
ငါးစုတ်အလုပ်နှင့် ဆံတော်ရှင် တောင်
ပေါ်သို့ ပွဲတောင်းလိုက်လံ ရွက်ဖိုးသော
အလုပ်များသာ ရှိကြ၏။

ဇိုးထူး၏မယားခင်ရီနှင့်ကလေးသုံး
ယောက်လည်းတောင်ခြေတစ်ဖက်ရပ်
တဲလေးဖြင့် ခင်ရီက ကောက်ညှင်းထုပ်
ရောင်းချသလို မိမိခင်နှင့် ဇိုးတာကမူ
ဘုရားဖူးများကို ပန်းရောင်းသည်။ ရံဖန်
ပွဲတောင်းလိုက်လံ ထမ်းရွက်ဖို့သည်။
အလုပ်အကိုင် ပါးလျားသောကြောင့်
အလုပ်ရွေး၍မရသလိုရွေးပြီးလုပ်ရမည့်
အလုပ်လည်း မရှိချေ။ ဆံတော်ရှင်
တောင်ခြေမှီတင်းနေထိုင်ကြသူအများ
စုမှာထိုနည်းနှင့်ဘဝတူအရောင်တူတွေ
ဖြစ်သည်။ ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်ကြရ
သည်။ အခါကြီး ရက်ကြီးများနှင့် စနေ၊
တနင်္ဂနွေလိုနေ့များတွင် ဘုရားဖူးကား
များပိုမိုများပြားပြီးယင်းနေ့မျိုး၌ပါးစပ်စို၊
အူစိုကြသည်။ ဇိုးထူးက အထမ်းသမား
ထက် ပန်းရန်လက်သမား အလုပ်သက်

စာရင် ပါးစပ်ဖျားလေးနဲ့တင် မပင်မပန်း
ပိုက်ဆံရတဲ့ ဘုရားဖူးတွေကို လမ်းပြ
လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကို ပိုမက်မောတယ်။
အဲဒါကလည်း ဆယ်ခါရှိမှ တစ်ခါရယ်ပါ။
အများအားဖြင့်တော့ အနယ်နယ်က
ဘုရားဖူးတွေက ကားတွေဆိုက်၊ တောင်
ပေါ်ကို ခြေကျင်တက်ပြီး ဆံတော်ရှင်ကို
ဖူး၊ အခြားဓာတ်နန်း သိုက်နန်းတွေမှာ
ကမန်းကတန်း ပွဲလှူ၊ ဆုတောင်း အဓိ
ဋ္ဌာန်ပြု ပြန်သွားကြတာ များတယ်။
ဒေးစွန်ပါတောင်နဲ့ ဂန္တီရဖြစ်ရပ်တွေ၊
ဆေးပင်ဆေးဥ၊ ဂမုန်းတွေနဲ့ ဂန္တီရပစ္စည်း
တွေ စိတ်ပါဝင်စားတဲ့ သူတွေနဲ့ ကြုံမှ
ဖိုးထူးအတွက် အဆင်ပြေလေသည်။
ဒေးစွန်ပါနဲ့ အတော်ဝေးတဲ့ ရွှေစေတီ၊
ဂမုန်းတောင်နဲ့ သံမဏိတောင်တို့ဘက်
ဘုရားဖူးမယ်ဆိုရင် ဖိုးထူး အဆင်ပြေ
သည်။

တစ်နံနက်၊ နေ့လယ် တစ်ခင်းမှာ
ပင်၊ လေးငါးထောင် အိတ်ကပ်ထဲ စည်
သည်။ ပြောရရင် ဖိုးထူးအလုပ်က ဒေး
စွန်ပါတောင်၏ ဧည့်လမ်းညွှန်အလုပ်၊
ပိုက်အလုပ် ဖြစ်သည်။ ဖိုးထူး ဓတ်မှတ်
ထားတဲ့ ဗဟုသုတတွေရော၊ သက်ကြီး
စကား၊ သက်ငယ်ကြားရော၊ ဆရာရိုးတို့
ထံမှမှတ်သားဖွယ်ရာ ဂန္တီရအတွေ့အကြုံ

အဖြစ်သနစ်တွေက ဖိုးထူးအတွက်
ထမင်းအိုးကြီးပင်။

“ဝေါ”
“ဟော - ကိုဖိုးထူးရဲ့မိမိမလားလို့
ဗျာ”

“အောင်ချမ်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ကွ”

ဖိုးထူး ထိုင်နေသော ဝါးကြမ်းခင်း
လေးရှေ့သို့ ဝေါခနဲ ထိုးဆိုက်လာသည်
က ဝမ်းဘဲအင်းရွာက ကယ်ရီသမား
အောင်ချမ်းနဲ့ ငွေတိုးတို့ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး၊
လျှပ်တစ်ပြက် ဖိုးထူး၏အကြည့်က ဆိုင်
ကယ် ကယ်ရီနှစ်စီး၏ နောက်မှာ ပါလာ
ကြတဲ့ မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သည်တွေကို
လျှပ်တစ်ပြက် အကဲခတ်သည်။ အောင်
ချမ်း၏ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ပါလာသည့်
လူကြီးက ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်းဖြင့်
အသက်အရွယ်မှာ ခြောက်ဆယ်နှီးပါးမျှ
ရှိသည်။ အိတ်အနက်ကြီးတစ်လုံးကို ရှေ့
ဘက်၌ သိုင်းလွယ်ထားသည်။ ခန့်ညား
သည့် မျက်နှာစက် တစ်ဆင်ထားသည့်
မျက်မှန်မည်းကြီးကြောင့် ဗေဒင်ဆရာ
လား။ ဆေးဝိုက်ဆရာလား။ ဘိုးတော်
တစ်ယောက်ပေပဲလားဟု ဖိုးထူး လျှပ်
တစ်ပြက် တွေးလိုက်မိသည်။ ငွေတိုး
ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ သက်လတ်ပိုင်း လူရွယ်

နှစ်ယောက်မှာမှ အိတ်များကိုယ်စီလွယ်
ထားကြပါသော်လည်း ကြည့်ရတာ
တပည့်တွေ ဖြစ်ပုံရလေသည်။ အောင်
ချမ်းနဲ့ အတူ ဧည့်သည်လူကြီးကပါ
ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“ဧည့်သည်တွေ ပါလာလို့ဗျ၊ အဲဒါ
ကိုဖိုးထူးကို ရှာနေတာ”

“ဪ”

“ဒီက ဆရာကြီးက မုံရွာဘက်က
တဲ့၊ ဟိုက ဆရာကြီးရဲ့တပည့်တွေ၊ ကျွန်
တော်တို့ ဒေးစွန်ပါတောင်ကို လာလည်
ရင်းနဲ့ တစ်ရက်တန်သည်။ နှစ်ရက်တန်
သည် ဂန္တီရပစ္စည်းဆန်းလေးတွေလည်း
ရှာချင်စွေချင်တယ်။ တောကျွန်းတဲလမ်း
ပြတစ်ယောက်လောက် ရှာဖွေပါဆိုတာ
နဲ့ ကိုဖိုးထူးဆီ ခေါ်လာတာ”

“ရပါတယ်၊ ငါလည်းအားနေတာပဲ၊
ဒါထက် ဆရာကြီးတို့က ဘယ်နှရက်
လောက်နေမှာလဲ၊ တည်းဖိုဖိုရောစီစဉ်
ပြီးပြီလား”

အမှန်တော့ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ဂန္တီရ
ပစ္စည်းကို ဒီနေ့ရ ဒီနေ့ပြန်မှာပဲ၊ ပိုလိုလို
နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုတော့
မုံရွာအထက် ချင်းတွင်း - ကသာ နယ်
အပိုက်မှာ ယောပြန်စောထန်လို့ ခေါ်ကြ
တယ်၊ မင်းက ကျုပ်တို့သွားချင်တဲ့နေရာ

တစ်ဝိုက် သယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ လိုက်
ပြရုံပဲ၊ လမ်းပြမ မနှစ်နာစေရပါဘူး”

“ဆရာကြီးတို့ သွားချင်တာ သယ်
နေရလဲ”

“ကဝေလျှိုပြတ်”

“ခင်ဗျာ - ကဝေလျှိုပြတ်”

ကဝေလျှိုပြတ်ဟူသော နေရာကို
ကြားလိုက်ရ၍ ဖိုးထူးပင် အမှတ်မထင်
ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။
ယောပြန်စောထန်ဆိုသော ဆရာကြီးက
ဖိုးထူးအား ကြည့်၍...

“အဲဒီနေရာကို မကြားဘူး၊ မသိလို့
လား”

“ဟာ - ဆရာကြီး - ဆရာကြီး
ခုပြောတဲ့နေရာကို ကျွန်တော်တို့သာ
မသိရင် ရှိမယ်၊ ကိုဖိုးထူးက ဒီဒေးစွန်ပါ
တောင်တစ်ဝိုက်ရော ဟိုဘက်ရိုးမတစ်
ဝိုက်ကိုပါ သူမသိ၊ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာ
မရှိဘူး”

“ဆရာကြီးခုပြောတဲ့ကဝေလျှိုပြတ်
ကို ကျုပ် သိပါတယ်၊ တောင်ကြားရဲ့
အနောက်ဘက်ကို သုံးလေးမိုင် ပျော့
ပျော့ရှိတယ်၊ ချောင်းနှစ်ချောင်း ရေပြန်
အင်းတစ်ခု ဖြတ်ရမယ်၊ မနက်အစော
ကြီး ဒီကထွက်ရင်တောင် မွန်းတည့်
ကျော်လောက်မှ ရောက်မယ်၊ နေ့ချင်း

ပြန်လို့ မရဘူး။ တစ်ညတော့ တောထဲ အိပ်မှရမယ်”

“ကဝေလျှိုပြတ်ကို သိတယ် ဆိုပါ တော့”

“ခု - ကျုပ်ပြောပြီးပြီလေ။ အေးစွန်းပါ တောင်ရဲ့ အနောက်စူးမှာ မုဆိုးတွေ လောက်ပဲ သိကြတယ်။ လူသူအသွား အလာ သိပ်မရှိကြဘူး။ ကျုပ်တောင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးလို့ သိနေတာ။ အဲဒီမှာ ဘုရား ဂုတ်တို့ ပျက်လေး တစ်ဆူလည်း ရှိ တယ်”

“ကောင်းပြီလေ - မောင်ရင်ပြောတဲ့ ကဝေလျှိုပြတ်ဟာ ကျုပ်တို့ ရှာနေတဲ့ ကဝေလျှိုပြတ်ပဲ ဖြစ်မယ်။ မောင်ရင် အတွက် လမ်းပြခကို ထိုက်သင့်တာ ထက် ကျုပ် ဗိုပေးပါမယ်။ ရော့ - ဒါက ခုသုံးစွဲကြိုပေးတာ”

“ယောပြန် စောထန်ဆိုသော မျက် မှန်မည်ကြီးဖြင့်ဆရာကြီးက ဖိုးထူးအား ချက်ချင်းပင် တစ်သောင်းတန်တစ်ရွက် လွယ်ကူစွာ ထုတ်ပေးသည်။ ငွေတစ် သောင်းကို မြင်လိုက်တော့ ဖိုးထူးမျက် နှာဝင်းလက်သွားလေသည်။ ကဝေလျှို ပြတ်သို့ လိုက်ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။

နေမွန်းတည့်ထမ်းစားချိန် ကျော် လွန်သွားပါမှသာ နာမည်ကြီးသည့် ကဝေလျှိုပြတ် တည်ရှိရာ တောင်ခြေ ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မနက် အရှက်ဦး အလင်းရည်တက်စ တပင် သူတို့ အေးစွန်းပါတောင်ခြေမှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အေးစွန်းပါတောင်၏ တောင်ဘက် ဂမန်း တောင်ဘက်သို့သွားရာလျှို့မြောင်လမ်း ကနေတစ်ဆင့် (၃၀) သို့ ကပ်ကျော် တောင်၊ သံမဏိတောင်တို့ကို လျှို့ဆင်း၊ လျှို့ဖြတ်တောင်တက်တောင်ဆင်း၍ တစ်ကိုယ်စာ ရိက္ခာအိတ် ကျောဝိုး၍ မုဆိုးခြေ လှမ်းနီးပါးမျှ လျှောက်ခဲ့ကြ၍ ကဝေလျှိုပြတ်သို့ အချိန်တစ်နာရီခန့် လောက် စောပြီးရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ် သည်။ ယောပြန်စောထန်ဆိုသည့်ဆရာ ကြီးနှင့် နောက်ပါတပည့်နှစ်ဦးဖြစ်သူ တာတီးနှင့် ဖိုးစွားတို့မှာလည်း တောဖြင့် ဖိုးဖြင့် မစ်မီးသက်သူတွေပီပီအပင်ပန်း ခံနိုင်၍လည်း မွန်းတည့်ချိန် ရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သံမဏိတောင်လည်းမှာ အေးစွန်းပါနယ်မြေ၏ အဆုံးနီးပါးမျှတွင် ရှိသည့်တောင်ဖြစ်ပြီး အနောက်စူးသို့ ရိုးမအား ဆက်လက်တိုးရလေသည်။ လမ်းတွင်လည်း ဖိုးမပေါ်မှ စီးဆင်းလာ သည့် ရွှေရောင်းနှင့် မြက်ရိုင်းချုံ့နယ်ပင်

များ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ခေ့ပြင်ကျယ် အင်းကော ပျက်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း ပေါင်လယ်ခန့်မျှ ရေနက်ထဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ ရသေးသည်။

ယောပြန် စောထန်ဟူသော ဆရာ ကြီးတို့အဖွဲ့မှာ လမ်းခရီး၌ အမှတ်မထင် မြင်တွေ့သည့်နန္ဒင်းနက်၊ ဆေးဂမန်းပင်၊ တောင်ကြာဥတို့ကိုလည်း ယူခဲ့သည်။ ကျောက်ခရ ဆံလေးများကိုလည်း ကောက်သည်။ ထူးခြားစွာပင် နဂါးပျံတီး နက်တစ်ချောင်းကို ပင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ ယောပြန် စော ထန်တို့အဖွဲ့မှာ တောခရီး တောင်ခရီး တစ်လျှောက်လုံး မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် ဟို ကြည့် ဒီရာ လုပ်နေသည်ကလွဲပြီး တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် စကားအပြော အဆိုအရယ်အမော နည်းပါးကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ယခု သွားနေသော ကဝေလျှိုပြတ်နှင့် ပတ်သက်၍ပင် မည် သည့်စကားမျှမဟာ။ သို့သော် - သူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် မျက်ဝန်းအစုံကမူ ကဝေလျှိုပြတ်သို့ ချက်ချင်းလက်ဝင်း ဉှဲဖွဲမန်းပြီး ရောက်လိုသည့် ဟန်များက လွှမ်းခြုံနေလေသည်။ ယခုမူရောက်လို သော ကဝေလျှိုပြတ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပေ

ပြီး ဖိုးထူးစိတ်ထဲကမူ အေးစွန်းပါတောင်မှ တွ်မျှ ဝေးလံသော ကဝေလျှိုပြတ်ဟူ၍ အစဉ်ဆက် နာမည်ကြီးခဲ့သလို တော်ရုံ မုဆိုးတွေပင် တောမလည်ဝံ့ကြပါသော ကဝေလျှိုပြတ်ကြီးနှင့် တောင်သို့ ဆရာ ကြီး ယောပြန်စောထန်နှင့် တပည့်တွေ မည်သည့်အကြောင်းခံ၍ တကူးတက အပင်ပန်းခံလာသည်ကို လမ်းခရီး၌ လည်း မစပ်စုမမေးမြန်းပေ။

ဖိုးထူး မေးမြန်းပါကလည်း လာရ သည့် အကြောင်းရင်းအား လိမ်ညားလိုး လွှဲဖြေမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖိုးထူးအနေဖြင့် လည်း သူတို့သာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် စိတ်မဝင်စားပါ။ သို့တာဝန်ကကဝေလျှို ပြတ်သို့ ရောက်အောင်လိုက်ပို့ပြီး ထိုက် သင့်သော လမ်းပြအခကြေးငွေ ရရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကဝေလျှိုပြတ်သည် ရှေး အစဉ်ဆက်ရွာခံနယ်ခံသက်ကြီးရွယ်အို သိမှီသူတွေ ပြောစကားအရ အစောင့် အရှောက်ကြမ်းတမ်းပြီး အမှားအယွင်း မခံသော နယ်မြေဒေသဟု ဖိုးထူးက သိရှိထားသည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်း တွေအား ယောပြန် စောထန်ဟူသည့် ဆရာကြီးတို့ အဖွဲ့အား သူတို့ မမေး၍ မပြောပြဖြစ်ပေ။ ဆရာကြီး ယောပြန် စောထန်တို့မှာ အနယ်နယ်လှည့်လည်

နေ၍ မမူ၍လည်း ဒေးစွန်ပါဒေသသို့ အိတ်တစ်လုံးဖြင့် လာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေမည်။

ကဝေလျှိုပြတ်ကြီး၏တောင်ကမ်း ပါးထက်၌ အုတ်ပုံငယ်အဖြစ်စေတီပျက် ဝုတ်တိုလေးတည်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ စခန်းချမလဲ ဆရာကြီး”

“ရှေ့က တမလန်းပင်ကြီးအောက် ပါးရုံတောအစပ်မှာ ဝါတာပရုပ်တံထိုးကွာ။ ဒီညကိစ္စပြီးစီးရင် မနက်ကျပြန်ကြမယ်။ ငါတို့လုပ်ငန်းနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်မှာပါ”

အတူပါလာသည့် တပည့်နှစ်ဦးဖြင့် အတူ ဖိုးထူးပါ တောလိုက်စားဖြင့် ဝါးတချို့ ခုတ်လျက် နေဖြစ်ရုံ ကနားချင်း အမိုးလေးမိုးသည်။ ဝါတာပရုပ်အစအား ထောင့်လေးထောင့်တွင် ဝါးဝုတ်ရိုက်၍ ကြိုးချည်သည်။ ရိုးမထဲ၌ အလွယ်ကူဆုံး ရွက်ထည်တံ ထိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ရွက်ထည်တံ ထိုးနေစဉ် တံအရှေ့မြေကုန်း စပ်တွင် ဆရာကြီး ယောပြန်စောထန်သည်။ စင်ငယ်လေး တစ်ခုပါ ထိုးခိုင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘာလုပ်မည်မှန်း ဖိုးထူးမသိ။ ထိုးခိုင်း၍ ထိုးပေးလိုက်သည်။ သုံးထောင် အမြင့် သုံး

ထောင်ပတ်လည်အကျယ်ရှိ ပါးကွပ်ပျစ် စင်းဖြစ်သည်။

နေက စောင်းစပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

အတော်အတန် နက်သည့် ရိုးမထဲသို့ ရောက်နေ၍ အမှောင်က စောစီးစွာ ပင် ပြိုဆင်းချင်လာသည်။ ရိုးမများ၏ သဘာဝဖြစ်ပြီး မည်သည့်တောတောင် ရိုးမ မဆို မြေပြန့်ထက် နေဝင်စောလေသည်။

စားဖွယ်ရာ ကိတ်ခြောက်၊ အစားသွတ်မုန့်များနှင့် ရေခွေးအိုး အဆာပြေ ခိုက်ထဲ ဖြည့်တင်းလိုက်ကြ၏။ စားသောက်ပြီးသည့်အခါမှ ဆရာကြီးယောပြန် စောထန်က ကိုယ်နှင့်မကွာ လွယ်ထားသည့် အိတ်အနက်ကြီးအား ဖွင့်လျက် အတွင်းထဲမှ ပစ္စည်းအချို့ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဒီအခါမှ ဖိုးထူး အံ့သြသွားရလေသည်။ ဆရာကြီး ယောပြန် စောထန်သည် ဝါးစင်လေးပေါ်သို့ အနက်ရောင် ဖိပ်ဝါးရည်ကြီးအား ဖြန့်လွှမ်းခင်းလိုက်၏။ အဲဒီအနက်ကြီးထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သော ပစ္စည်းများထဲ၌ အနက်ရောင်ရှိ ဖေသောင်းတိုင်ကြီးငယ်များ။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ညာခူး ထောင်က ဘယ်ခူးပေါ် လက်သီးဆုပ်၍ ညာခူးပေါ်

လက်တင်ပြီး စားထမ်းထားသည့် ဘီလူးရုပ်လည်း ပါသည်။ အခြားဖိုးထူး မသိသော အသွင်အပြင် ဆန်းကြယ်သည့် ဂန္ထီရပ်စွည်းများနှင့် သည့်ထက်ပို၍ ထူးခြားမှုမှာ ဘုရားလား၊ ရဟန္တာလား မကွဲပြားသည့် ညာဘက်ပန်းထက်သို့ သင်္ကန်းစရံတင်ထားသည့် ရုပ်ထူငယ်တွေလည်း ပါသည်။ တပည့်နှစ်ဦးမှာ ဝိုင်းဝန်း ကူညီနေလေသည်။ ဖိုးထူး၏ စိတ်ထဲကမူ...

“ဒီရုပ်ထူလေးက အတော်ဆန်းတယ်။ ဆရာရိုး ပြောပြဖူးတဲ့ ဘုရားမဟုတ် ညာတင်ကုတ်ဆိုတာလား မသိဘူး။ ကြည့်ရတာ ဆရာကြီး ယောပြန် စောထန်က အနယ်နယ်လှည့်ပြီး သိုက်တူးနေတဲ့ မသမာတဲ့ သိုက်ဆရာကြီးများလား မသိဘူး။ ငါ မှားပြီထင်တယ်။ အို - ဒါပေမဲ့ ငါက ငါ့မိသားစုဝမ်းစာအတွက် သမ္မာအာဇီဝကျကျ သူတို့မသိတဲ့မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာကိုလမ်းပြပို့တာပဲ။ သူတို့ လုပ်တာတွေက ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တွေ သိကြမှာပါ။ ငါလည်း တစ်လမ်းလုံး ဒီကဝေလျှိုပြတ်နေရာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အစောင့်အရှောက်တွေကို မေတ္တာ ပို့ခဲ့တာပဲလေ”

ဖိုးထူးဆရာကြီးယောပြန်စောထန်တို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေသည်ကို ရင်မောစွာကြည့်ရင်း မိမိဘာသာ စိတ်တွင်း၌ တွေးနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်ပြောရရင် ဖိုးထူး ဒေးစွန်ပါတောင်တန်းတစ်လျှောက် ကျင်လည်နေပါသော ငြားမသမာသော ဂိုက် ဆရာအမည်ခံ အောက်လမ်းအတတ်ပညာများဖြင့် အလိုလောဘတက်ပြီး ဘုရားစေတီများ၏ ဌာပနာပစ္စည်းတွေ ပါမကျန် သိုက်စော် သိုက်တူးသည့် လူမသမာများ၏ လုပ်ငံဆောင်ရွက်ပုံအားလည်း ယခုချိန်ထိ မမြင်ဘူး၍ မြင်ဖူးချင်တာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးယောပြန် စောထန်တို့မှာမူ ဖိုးထူးအား ငဲ့၍ပင် အလျဉ်းမကြည့်။ ဖိုးထူး ဝင်ရောက်မေးမြန်း၍ တားမြစ်ပါကလည်း အချင်းများ ဖွယ်သာ ရှိစေမည်။ လူသူမနီးသည့် ရိုးမကြီးထဲ၌ သူတို့က သုံးယောက်၊ ဖိုးထူးက တောလိုက်စားတစ်ချောင်းနှင့် သူသာ။ ဖိုးထူး မေတ္တာသာ တွင်တွင် ပို့နေမိသည်။

နေရောင်က တစ်စတစ်စ အမှောင်ဘက်သို့ ကူးသန်းလာလေပြီ။

ညအမှောင်၏ ပုစဉ်းရင့်တွဲတောင်များ၏ တစ်စိအော်မြည်နေသံ သစ်ပင်သစ်ရွက် ဝါးကိုင်းတွေ အချင်းချင်း ပွတ်တော်သံ၊ လေတိုးသံတစ်ချို့အောက်တွင် ဝါးစင်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင် မီးအလင်းသည် လင်းလိုက်မှန်ချော့လိုက်ဖြင့်ဝန်းကျင်အား ဖျံ့လှောင်လင်းနေလေသည်။ ဖယောင်းတိုင်များမှာ စုစုပေါင်းတိုးတိုင်တိတိ ဖြစ်သည်။ မြေပြင်တစ်ဝိုက်၌ လည်း ဝါးကိုင်းအား မည်သည့်ကြိုးမှန်းမသိပါဘဲ လေးထောင့်ကြိုးများပတ်ချာချည်လျက် ယင်းအထဲ၌ ဖိုးထူးပါဝင်ထိုင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးယောပြန် စောထန်သည် မီးများ စတင်ထွန်းညှိပြီးနောက်များကနေ လက်များစွာယမ်းလျက် မန္တန်လိုလို မန္တရားလိုလို စာများရွတ်နေသည်။

ဆရာကြီး ယောပြန် စောထန်၏ အသံက ရိုးမထဲ ဟိန်းနေလေသည်။

သူ ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံပင်ဖြစ်လေသည်။ နောက်ပါတပည့်နှစ်ဦးသည်လည်း ယင်းကဲ့သို့ပင် ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ဖိုးထူးကမူ သူ့အဝတ်အစားဖြင့် သူ ဗလံထည်အင်္ကျီဖြင့် ဖြစ်လေသည်။ လိုရမည်ရအရေးအကြောင်း ကြုံလာပါက အသုံးပြုရန်

အတွက်လည်း တောလိုက်စားအား ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထား၏။

“ဟောဒီ ကဝေလျှိုပြတ်ကုန်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်၊ သုဗ္ဗဗို၊ ရကွဗိုအနွယ်ဝင်တွေကအစ ဒီဥစ္စာပစ္စည်းသိုက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ရှောက်နေကြတဲ့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဥစ္စာစောင့်သိုက်နန်း၊ ရှင်တွေရော မှီတွယ် ကျက်စားနေတဲ့ မြေဘုတ်ဘီလူး၊ ဘုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေသရဲအစိမ်းသရဲတစ်ဦးရောက်ရာအရပ်ကနေ ငါ့တဲရှေ့မှောက်သို့အရောက်လာခဲ့ကြရမယ်။ ကျွန်ုပ် ယောပြန် စောထန်ရွတ်တဲ့ ကဝေပြန် မန္တန်ကြီးကိုလည်း နာခံရမယ်။ စုန်းမျိုးကိုးဆယ့်ကိုး၊ ကဝေဆယ့်နှစ်ကြိမ် ဆယ့်ခြောက်ကြိမ်၊ ကြီးပိုင်ကဝေ အပေါင်းတို့ကစပြီး စုန်း၊ တစ္ဆေကဝေ၊ မှင်စာနဲ့ ဇော်ဂနီ၊ ဇော်ဂနက်စာရင်းဝင်အားလုံး ငါ့ထံမှောက် လာရောက်ဖူးထောက်ရမယ်။ ငါခိုင်းစေသမျှ မသွေမသိမ်း လိုက်နာကြရမယ်။ ဝါကာရံထားတဲ့ စည်းဦးငါးအရံအတားအတွင်းသို့မည်သူမျှ မဝင်ရ။ ဝင်ရောက်ပါက ကြီးဒဏ်၊ ကြိမ်ဒဏ်၊ မီးလျှံ သဲဆူးကြီးဒဏ် ခံရမယ်။ ကဝေသိုက်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ကျွန်ုပ် အလိုရှိတဲ့

ကဝေလောင်မီးစက်ရုပ်ထု ပေးအပ်ရမယ်။ သင်တို့ရှေ့မှောက်မှ ဘီလူးတင်းပုတ် အာကာပိုင် ဘီလူးမင်း၏ အမိန့်သင်တို့ နာခံကြရမယ်”

ကြားရသည်နှင့်ပင်ဖိုးထူးကြက်သီးမွေးညင်းတွေထနေသည်။ မီးတိုင်များမှာလည်း ယိမ်းလိုက်နဲ့ လိုက်ဖြင့် တကယ့်နာနာဘာဝများ ပြူးထူးကရန်နေကြသလို ဆရာကြီး ယောပြန်ကမူ ရွတ်လိုက်၊ အမိန့်ပေးလိုက်၊ လက်ဖဝါးထဲမှ ဆန်မန်းများဖြင့် ကြိုးတားထားသည့်စည်းအပြင်သို့ နေရာအနှံ့ပတ်ကြဲလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ထူးဆန်းလွန်းလှသည်။

ဓန ဤကဝေလျှိုပြတ်ကြီးတွင်းသို့ ဆရာကြီး ယောပြန် စောထန်နှင့်အဖွဲ့ဖိုးထူး တို့ စတင်ရောက်ရှိစဉ်ကပင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော ရိုးမသည် ချက်ချင်း လက်ဝင်းပင် တောမှောက်သလို တောခြောက်သလို တောဟိသံကြီးနယ် အဝေးဆီမှနေ၍ တဝေါဝေါတစ်ချို့ကြမ်းတမ်းသည့်လေများ၊ တစ္ဆေသရဲနာနာဘာဝကောင်များအော်ညည်းသံနယ် ညည်းတွားသံများ ဟိုမှဒီမှအနှံ့

ကြားရလျက် ဆူညံစွာ လှုပ်ရှားလာလေသည်။

“ဝေါ-ဝေါ”
“ရွီး-ရွီး-ဝေါ”
“အီး-ဟီး-ဟီး-အင်း”
“ဝုန်း-ဝုန်း”
“ခြောင်း”

ချက်ချင်းလက်ဝင်း ရိုးမကြီးနှင့် ကဝေလျှိုပြတ်ကုန်းတစ်ဝိုက်အမက်လာအသံကြားကဲ့သို့ အသံမျိုးစုံ မြည်ဟည်းနေလေသည်။ ယောပြန်ဆရာကြီး စောထန်သည် ဤမျှ တစ်တောတစ်တောင်လုံးဖုတ်၊ တစ္ဆေသရဲမင်းစာများသောင်းကျန်းနေသကဲ့သို့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရလေကြမ်းကြီးများ တဝေါဝေါတိုးလျက် သစ်ကိုင်းများ ကျိုးပဲ့လျက် ရိုးမကြီးတစ်ဝိုက်ကမ္ဘာပျက်တော်လိသလိုဖြစ်နေခြင်းကို တစ်ချက်မျှကရမစိုက်ခဲ့စောင်းမကြည့်ဘဲ မန္တန်များ ဂါထာများ ရွတ်လိုက်၊ ဆန်မန်းများ ဖြန့်ကျဲလိုက်လုပ်နေဆဲပင်။ သို့သော် - ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းရောင်လွဲလွဲအောက်မှ ယောပြန်ဆရာကြီး၏ နဖူးပြင်ဝယ်ဆီးကင်းခန့်ရွေးသီးလုံးကြီးများ သီးခိုနေသည်ကိုလည်း ဖိုးထူး ခြင်နေရသည်။

“ဘယ်သိုက်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်မှအတား
အဆီးမရှိစေရ။ ခုချက်ချင်း ငါ့အမိန့်နဲ့
သိုက်တံခါးဖွင့်စမ်း။ ဖွင့်ဆို ဖွင့်စမ်း။
ဘယ်ကဝေ၊ ဘယ်ကစွေ၊ သရဲဘီလူး၊
ယကွသိုက်မှ မကြောက်ဘူးဟေ့၊ ငါ့ရှေ့
အမြန်ဆုံး လာအူထောက်ကြစမ်း”

ယင်းအစိုက်အတန့် တဒင်္ဂမှာ
ပင်...

“နှိ-နှိ-နှိ”

“ဂျိုး-ဂျိုး”

“ဝေါ-ဝေါ”

“နှိ-နှိ”

“ဂရား-ဂါး”

တစ်ချိန်လုံး တောခြောက်သံလို
တော်လဲသံလို ဆူညံပွက်လောရိုက်နေ
ပါသော ကဝေလျှိုပြတ်တစ်ဝိုက် အရပ်
မျက်နှာမျိုးစုံမှ ကျယ်လောင်စူးရှသော
ဒေါသမာန ထန်ပြင်းနေသော မြွေတွန်
သံများအဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။ မြွေတွန် သံများမှာ တစ်
ကောင်စ နှစ်ကောင်စ ဟုတ်ပုံမရဘဲ ရာ
ပေါင်းများစွာ မြွေအုပ်ကြီး ရောက်ရှိလာ
သကဲ့သို့ တနှီနှီတွန်သံများ လေကြမ်း
ခတ်သံများကိုပင် ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။
ထို့အတူပင် ဖိုးထူး အမှတ်မထင် ကဝေ
လျှိုပြတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝေ့ကြည့်မိရာ

နေရာအနံ့ စူးရဲတောက်ပနေသည့်
အစိမ်းရောင်မျက်လုံးအစုံများ ဝန်းရံနေ
တာ တွေ့ရ၏။ ယောပြန် ဆရာကြီး
စောထန်သာမက သူ၏ တပည့်နှစ်ဦးပါ
လှုပ်ရှားလာကြလေပြီ။ ဝါးစင်ပေါ်က
ဖယောင်းတိုင်မီးအချို့လည်း ငြိမ်းသွား
လေပြီ။

“နှီး-နှီး”

“ဟာ”

ဖိုးထူးပါအံ့ဩဘနန်းမြင်တွေ့လိုက်
ရသည်။ ယောပြန်ဆရာကြီး စောထန်၏
တပည့်ထဲမှ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်
ကြောင့် ဖယောင်းတိုင်မီးအချို့ ငြိမ်း
သေစင်စင်ပေါ်၌လုံးပတ်ထွာဆိုင်မက
သည့် မြွေကြီးသုံးကောင်၊ တစ်ကောင်
က အနီး၊ တစ်ကောင်က အစိမ်းဖြစ်၍
ထူးခြားစွာပင် တစ်ကောင်မှာ တစ်ကိုယ်
လုံးရွှေရောင်သန်းနေ၏။ မြွေကြီး သုံး
ကောင်တင်မက ဝါးစင်ပတ်ပတ်လည်
မြေကုန်းထက်၌ အရောင်အသွေးအမျိုး
မျိုးစုံသော မြွေအရွယ်အစား အမျိုးမျိုး၊
ကလည်း မြွေတွင်းကြီးနယ်ပိတ်ဆိုင်ဝန်းရံ
ကျပ်စဲနေလေသည်။ အကြီးဆုံးလုံးပတ်
ထွာဆိုင်မကပါသော မြွေကြီးသုံးကောင်
ကမူ ယောပြန်ဆရာကြီး စောထန်အား
ပြင်းစွာအေးသထွက်အမျက်မာန်ဆောင်

သည့်ပမာနာမှတ်သံတရားရှုမြင်သူ၏
စွှာကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် ဝါးစင်ပေါ်မှ ရှိသမျှ
အရာဝတ္ထုတို့ကို လိမ်ပတ်တွန်းတိုက်
ချိုးချေမှုနေလေသည်။ အချို့မြွေကြီးများ
က စည်းအတွင်းသို့ ဝင်ရန် တိုးကပ်လာ
ကြသည်။ ဖိုးထူးပင် ကြောက်ရွံ့လွန်း၍
ဘုရားဂုဏ်တော်များတွင်တွင်ရွတ်နေမိ
သည်။ မြွေတွန်သံများက ပိုမို၍ ကျယ်
လောင်ဆူပွက်လာပြီး ကဝေလျှိုပြတ်
ကြီးတစ်ခုလုံးအစိမ်းရောင်မျက်လုံးများ
လင်းလက်တောက်ပနေသည်။ ဒီကြား
ထဲ ပိညာဉ်ပရလောကသားများ၊ တစွေ
သရဲနာနာဘာဝများပမာ မြူငွေ့လိုလို
အရိပ်သဏ္ဌာန် အဆင်းများလည်း ဟိုမှ
ဒီမှ လူးလာပြေးလွှားနေကြလေသည်။

“နှီး-နှီး”

“ဝေါ-မြောင်း”

“ဝါ-ဝါ-မနိုင်တော့ဘူး၊ ပြန်-ပြန်
နတ်လို့လည်း မရတော့ဘူးကွ”

“ဆ - ဆရာ - လုပ် - လုပ်ပါဦး။
ဟိုမှာ - ကျား - ကျားကြီး”

“ဝေါင်း”

ကျယ်လောင်သည့် ကျားဟိန်းသံ
ကြီးဖြင့်အတူ ကြီးမားလှသော ကျားကြီး
တစ်ကောင် ပြန်နေ ပေါ်လာသည်။ မြွေ
တွန် သံများလည်း ပိုမို၍ စူးရှကျယ်

လောင်လာပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှောင်
အတိ ကျသွားလေတော့၏။ ဖိုးထူး၏
ခေါင်းသို့ တစ်စုံတစ်ခု လာရောက်
ထိခိုက်သွားသလို ဖိုးထူး မိုက်ခနဲ ဖြစ်
သွား၏။

“ခင်များ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြေ
အတော့်ကို သွေးပျက်ထိတ်လန့်ဖွယ်
ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ - ကိုဖိုးထူးရ”

“ဟာ - ဆရာရယ်၊ ပြောရရင် ကျွန်
တော့်ရဲ့ဘဝမှာ မရည်ရွယ်ဘဲ အမှတ်
မထင်အဲဒီဆရာကြီး ယောပြန်စောထန်
တို့နဲ့ ကဝေလျှိုပြတ်မှာ အံ့ဩဘနန်း
ထိတ်လန့်ဖွယ်အဖြစ်က ကိုယ်တွေ့နုရူး
တွေ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်
ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ကိစ္စပြတ်ပြီထင်
တာ။ သူတို့က ကဝေလျှိုပြတ်မှာ သိုက်
ဖော်တာကိုးဆရာရဲ့ တကယ်တော့အဲဒီ
ယောပြန် စောထန်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးက
တကယ်အောက်လမ်း အရင်အမာကြီး
ဗျ”

“ဒါထက် နေစမ်းပါဦး။ သူတို့ ဘာ
ဖြစ်သွားသလဲ။ နောက် - သူတို့သိုက်ထဲ
ကနေ လိုချင်တဲ့ ဆိုတဲ့ပစ္စည်းကို ရှေ့
ရသွားကြသတဲ့လား”

“ဟာ - အဲဒါကို ပြောပြမလို့ပေါ့
ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအဖြစ်
အပျက်တွေ ဖြစ်နေချိန်မှာ သတ်လစ်
သလို ဖြစ်သွားပြီ။ သတ်ရလာတဲ့အခါ
ကျွန်တော် ဒေးစွန်းပါတောင်ခြေလျှိုပြတ်
ထဲရောက်နေတယ်။ ဆရာကြီးယောပြန်
စောထန်နဲ့ သူ့စာပညာတွေအကြောင်း
လည်း၊ နောက်တော့ ကြားရတာပါပဲ။
သူတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရမရတော့
ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့မှဆိုးတွေက
အဲဒီကဝေလျှိုပြတ်မှာ ပြောကိုက်ခံရပြီး
အဆိပ်သင့်လို့ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေ
နေတဲ့ အလောင်းနှစ်လောင်းကိုတော့
တွေ့ကြရတယ် ပြောတယ်။ ယောပြန်
စောထန်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးကတော့
ဟော - ဟို - ဟိုမှာ - ဆရာ”

စကားပြောနေရာမှ ဇိုးထူးက
အထိတ်တလန့်ဖြင့် စကားစဖြတ်ကာ
တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။
သူလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မည်
သည့်ထူးခြားမှုမှ မတွေ့ချေ။ သို့သော်
ဦးခေါင်း၌ ထတီအထက်စကြီးအား
ခေါင်းစည်းသဖွယ် ပတ်လျက် အဝတ်
အစားများ စုတ်ပြပေရေလျက် အိတ်တို
အိတ်စများ တွဲရုံဖြင့် မျက်ဝန်းအစုံက

ကိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် တွေ့ကရာများ
ကောက်ဝါးစားနေသော လူကြီးတစ်ဦး
အား အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသည်။

တောင်ခြေမှဆိုးဝါအနီးတောင်ပိုင်
ကြီးနန်းရှေ့ဈေးတန်းကလေးအစပ်မှာ
ဖြစ်သည်။ သူဇိုးထူးကို ပြန်ကြည့်လိုက်
မိသည်။ ဇိုးထူးကမသက်မသာပင့်သက်
ချရင်း...

“ဘာလဲဗျ - ဘာမှမတွေ့ပါလား”

“ဗု - ကျွန်တော့် ဆရာကို ပြောပြတဲ့
ကဝေလျှိုပြတ်က သိုက်တူးတဲ့ အဖြစ်
အပျက်နဲ့ အဲဒါကို ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ယော
ပြန်စောထန်ဆိုတာ အဲဒီစိတ်ဖောက်ပြန်
ရှူးသွပ်သွားပြီး ဒီဒေးစွန်းပါတောင်ခြေ
တစ်ဝိုက်မှာ နေချင်ရာနေ သွားချင်ရာ
သွားတဲ့ အဲဒီအရူးကြီးပေါ့ ဆရာ”

“သူ - သူက ယောပြန်စောထန်”

“ဟုတ်တယ် - ဆရာ၊ ပြောရရင် သူ
အကုသိုလ်ဒဏ် သူ စံရသလို မပြစ်မှား
အပ်တာ သွားပြစ်မှားလို့ ကဝေလျှိုပြတ်
သိုက်ကြီးထဲက မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
အပြစ်ပေး ဒဏ်ခတ်လိုက်ကြလို့ အဲဒီ
နေ့ကစပြီး ယောပြန်စောထန် ခုလို့အရူး
ကြီးဘဝလုံးလုံးလျားလျား ရောက်သွား
ရတာပဲ။ သူက ဒေးစွန်းပါတို အထင်

အမြင်သေးတာကိုး။ ဒေးစွန်းပါတောင်
နာမည်ထင်ရှားတာ ဘာကြောင့်လည်း
ဆိုတာ ခုလောက်ဆို ယောပြန်စောထန်
သိနေလောက်ပြီပေါ့”

“သိုက်ပေါင်းစုံရာ ဒေးစွန်းပါတိုတာ
မကြားဖူးလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။
စာမိက ကတော့ သူပြုတဲ့ ကံ ပဲ့တင်သံ
သူ့တံပြန်သွားတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။
ဒေးစွန်းပါတို နယ်နယ်ရရမှတ်လို့၊ သူတို့

ရှေ့မနီးမဝေးစွေးတန်းအစပ်၌ ယောပြန်
စောထန်ဆိုသော စိတ်ပေါ့သွပ်ရှူးနင်းနေ
သော အရူးကြီးသည် တွေ့ကရာသစ်ရွက်
ခြောက် ခြေကျစ်စာခဲများအား အရသာ
အလွန်ရှိသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ
ပမာ ကောက်ယူစားလျက် ...

ဥ - မုဒိတာ မဟာသိဒ္ဓိ ...

ရွှေဘုန်းကံ

မောင်ချစ်တဲ့ တမလွန်ချစ်သူ

မောင်ချစ်တဲ့ တမလွန်ချစ်သူ

မောင်ချစ်တဲ့ တမလွန်ချစ်သူ

အောင်မြင်သိရှိ

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် လုံးဝမမေ့နိုင်
စရာအဖြစ်တစ်ခုသည် ရှိခဲ့၏။ ထိုအဖြစ်
သည် အိပ်မက် မဟုတ်ပါ။

တစ်ခုရှိသည်က ဤအဖြစ်သည်
ပြောမယ့်၊ ကြံဖူးမှ သိမည်ဟု ပြောရမည့်
စာဖြစ်လည်း ဖြစ်၏။ ဤအဖြစ်ကို သတိ
ရတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တဖြည့်
ဖြည့် ခံစားရ၏။

ထိုအဖြစ်ကား ...။

ထိုအဖြစ်ကား ...။

XX

ဤအဖြစ်ကို မပြောမီ၊ ပထမဆုံး
ကျွန်တော့်၏ အကြောင်းအား ပြောမှ
ပြည့်စုံမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်
အကြောင်းအား အရင်ပြောရပါမည်။
တစ်ခုရှိသည်က ကျွန်တော့်အကြောင်း
ပြောမပြချင်ပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်
တော်သည် အချစ်နှင့် ပတ်သက်လျှင်
အစွန်းရောက်သူ၊ ချစ်သူစကားမှတစ်ပါး
အခြား အခြားသောစကားတို့အား ယုံ
လေ့ယုံထ မရှိသူ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ၏အကား

အား ယုံကြည်ပြီး တစ်စွတ်ထိုး လုပ်
တတ်သည်များ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်
ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ချစ်သူ ထည်လဲ
ထားတတ်ပြီး ချစ်သူစကားကို သကာ
ပျားနယ် ခံစားတတ်သူတည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ချစ်သူ
အတွက် နှုတ်သွေး၊ ချိုမြိန်သော ခံစား
ရဖူးသကဲ့သို့ ရင်ခိုလိုက်မော့ဖွယ်အဖြစ်
နှင့်လည်း ကျွန်တော် ကြံ့ခိုင်ရ၏။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် “မြသက်
နွယ်” နှင့်ပတ်သက်သော အဖြစ်သည်
ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သော ရင်ခိုနံ၊ နှလုံး
တုန်ဖွယ်အဖြစ် ဖြစ်နေသောကြောင့်
တည်း။

မြသက်နွယ်...။

မြသက်နွယ်...။

မြသက်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် ဆုံခဲ့ရ
သည်က မြန်မာပြည်နှင့် ဝေးလံရာသည့်
မြောက်ပိုင်းဒေသတစ်နေရာ။

တောင်ဦးနှင့် တိမ်ရောယှက်လိမ်
သည့် တောနှင့် တောင်ဦး ရောယှက်ဦး
သည့်ဒေသ။

ဒါ့ - ဒါဇွတ်

ဝေကင်းသိုးအေး ဖြစ်နေပေလား။

အဖြစ်သို့ရင် တစ်ခုရှိတာက ဒီနေရာက

အရင်က စုပြီးရှိခဲ့တယ်။ စာသင်ကျောင်း

လည်းရှိတယ်။ ဒါလေပဲ - ဒီကတော့ ကောင်းအောင်

တွေ့ရတယ်လို့ ပျက်သွားတယ်။ စာပျက်ခဲ့သလို

ပျက်စီးလည်း အရင်က အပြုလိုက်

အသက်ခံရတယ်။ ပင်းပြောသလိုဆို

ပဲညာဉ်တွေများ ဖြစ်နေပေလား...

မိန်းမိုသောတောများ၊ ပိုင်းညိုသော
တောင်စွယ်တောင်တန်းတို့ စိုးမိုးနေ
သောနေရာ။

မိုမောက်သောတောင်ညိုများ၊ မိန်း
မိုသော တောတန်းများအလယ်၌ ရွာ
ငယ်တစ်ရွာ ရှိသည်။ အိမ်ခြေသည်
မများလှ။ ဆယ့်ငါးအိမ်ထက် မကျော်။
အားလုံးသည် အိမ်ယားရှည်များ ဖြစ်
၏။

သည်စဉ်က ဤရွာသို့ ကျွန်တော်
ရောက်ခဲ့သည်ကတော့လည်ရင်းဖြစ်၏။
ချောက်တွင်းသို့ ချော်ကျပြီး ခြေသွပ်
တိုင်လည်သလိုဖြစ်သွားသည်နဲ့။

ကျွန်တော် တောင်းခွာ လမ်း
မလျှောက်နိုင်တော့။

“အား - ကျွတ် - ကျွတ်”

ကျွန်တော့်ခြေထောက်က လှုပ်
လိုက်တိုင်းအသည်းခိုက်မတတ်နာကျင်
၏။ ယင်းသို့ ဆက်လက် တောပစ်ရန်
မခံစားနိုင်တော့။ သေနတ်ကို ကျောပိုး
လွယ်ရင်း သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းခုတ်ကာ
တုတ်အဖြစ် အသုံးပြု ခေါ်ဝေါ်နေရ၏။

အဓိကသည် အမြန်ဆုံး စခန်းပြန်
ရောက်ဖို့တည်း။

ကျွန်တော် တုတ်ထောက်ပြန်လာ
စဉ်...

ကျွန်တော့် နားစည်အတွင်းသို့
အသံတစ်သံ ကျူးဝင်လာသည်။ တစ်စုံ
တစ်ယောက်၏ ခြေသံ။

အသံသည်ကျွန်တော်နှင့်မနီးမဝေး၊
ချုံငယ်တစ်ခုဆီမှ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
သေနတ်ကို ချိတ်ခနဲ အသင့်ပြင်လိုက်
သည်။

“ဘယ်သူလဲ - ထွက်ခိုနေနော်။ ငါ့ကို
ရန်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ သည်းခံမှာ
မဟုတ်ဘူး”

သေနတ်မောင်းကွင်းပေါ် လက်
တင်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ငါပြောတာ အလေးထားနော်။
ငါက ရက်စက်တတ်တယ်”

ဒုတိယစကား...။

သည်တစ်ခါတွင်တော့ စကားဆုံး
လွှဲလွှဲနွယ်နောက်မှတစ်စုံတစ်ယောက်
စိုးရွံ့စွာ ထွက်လာသည်။ ချုံအုပ်ငယ်
နောက်မှ ထွက်လာသူ၏ အသွင်
သဏ္ဌာန်ကိုမြင်လျှင် ကျွန်တော် အံ့သြ
နေ၏။

ချုံနွယ်နောက်မှထွက်လာသူသည်
မိန်းကလေးတစ်ဦး။ အရောင်ပြယ်လွင့်စ
စင်အင်္ကျီဟောင်းနှင့်ကချင်လှရှည်အင်္ကျီ
ဝတ်ထား၏။ ပလိုင်းတစ်လုံး၊ လွယ်ထား
၏။

လက်ထဲမှာ ကချင်စားနင်း

သူ့မျက်နှာ၌ စိုးရိမ်စွာ ရှိနေ၏။

“မင်း - ဘယ်သူလဲ”

“ရှင် - ကျွန်မကို ရန်ပြုမယ့်သူတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူက ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေသေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

“အစစ်ပေါ့၊ တောပစ်ထွက်ရင် အန္တရာယ်ကြုံရဲသူတစ်ဦးလေ - မင်းကကော”

“ကျွန်မ တောင်ယာက ပြန်လာတာ။ ရှင် အကူအညီတစ်ခုခု လိုမယ်ထင်လို့လာတာ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို - ကျေးဇူးပဲ၊ ငါ အကူအညီလိုနေတယ် - အမှန်ပဲ”

“ကျွန်မ ကူညီမှာပါ။ ဘယ်လိုက်ဖို့ရမလဲ”

“ခင်နွယ်ကောင်းရွာစခန်း”

“ဒါဆို - ခဏတောင့်”

“ကျေးဇူးပဲ”

သူ ခပ်သွက်သွက် ရွာဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမက ယေရုယ်ပြီး အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်သူတစ်ဦး။ ကျွန်တော် သူ၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူ ဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့် မြန်မာ

စကားအား လည်လည်ပတ်ပတ် ပြောနိုင်နေသနည်းဆိုသည်ကို စဉ်းစားရင်း ဒီမှာက အချိန်မရွေး ရန်သူနှင့် တွေ့နိုင်သဖြင့် သတိချပ်နေမိသည်။

ကံကောင်းသည်က ကျွန်တော်က တောင်မြင့်ကြောလယ်၌ရှိပြီး သူမဆင်းသွားသည့်ရွာက တောင်ခြေ၌ ရှိနေခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် အရာရာ ကျွန်တော်အပေါ်ပေးမှ မြင်နိုင်၏။

မကြာမီ သူမနှင့် အရပ်အမောင်းတောင်းသည့် လူကြီးနှစ်ဦး ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော့်အား ထမ်းစင်ပြုလုပ်ပြီး သယ်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းကပြေလျှောသည့်လမ်းမဟုတ်။ အတက်အဆင်းပြွန်းသည့်လမ်း။

လူထွားကြီးနှစ်ဦးက သယ်မလာပြီး သူမက ကျွန်တော့်နံဘေးမှ ကပ်ပါလာသည်။ မွေးဖွားသည့်ရန်ကို ခံစားရသည်။ လူထွားကြီးနှစ်ဦးသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောကြ။

“မင်းကို မေးရဦးမယ်”

သူမက ပြုံးပြီး...

“ဘာလဲ - ရှင်က ကျွန်မ ဗမာစကား ကောင်းကောင်းပြောနိုင်လို့ အံ့သြနေတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူမက -

“ဒါ - မဆန်းပါဘူး။ ကျွန်မက စစ်ကိုင်းရွာသစ်ကြီး။ တိုင်းရင်းသားစွဲခြီးရေးသိပ္ပံကျောင်းသူလေ။ ဒီက ကျောင်းဆင်းပြီး ရွာကျောင်းမှာ စာသင်နေတာ”

“ဟုတ်လား - နာမည်က”

“ကျွန်မကို သူငယ်ချင်းတွေက မြသက်နွယ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်မကလည်း အဲဒီနာမည်ကို ကြိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မြသက်နွယ်ကို မေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူမ ရှက်စနိုးဖြင့် ပြုံးသည်။

“ကျွန်မကလည်း တွေ့ခွင့်ကြုံချင်ပါသေးတယ်”

ဟု ပြောသည်။

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော် ရင်ထဲ၌ မြသက်နွယ်၏ အသွင်အပြင်၊ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ကြင်နာတတ်ပုံများအား စွဲငြိနေခဲ့မိသည်။ မြသက်နွယ်သည် စစ်ကိုင်း၊ ရွာသစ်ကြီး၊ တိုင်းရင်းသားစွဲခြီးရေးသိပ္ပံကျောင်း၌ အနေကြာခဲ့သဖြင့် အသွင်အပြင် ပြောင်းခဲ့သည်လည်း ဖြစ်

နိုင်၏။

ကျွန်တော့်အား တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်တောမြတ်၌ လိုက်ဖို့ခဲ့သည်။

နေဝင်ဆည်းဆာချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး

မကြာမီ နေဝင်ပြု၊ အမှောင်ကြီးစိုးတော့မည်။ တောင်ပေါ်ဒေသ အခြေအနေအရ နေရောင်သာ မြင်ရပြီး နေဝန်းကြီးကို မမြင်ရတော့။

ကျွန်တော်နေသည့် ခင်နွယ်ကောင်းစခန်းသည် မဝေးတော့။

“ကျွန်မတို့ စခန်းထိ လိုက်ဖို့လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်မတို့က ရွာပုန်းမှာ နေသူဖြစ်လို့ အမြင်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး - အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ အစ်ကိုကို ထားခဲ့လို့ဖြစ်မလား”

“မြသက်နွယ်တို့အတွက် အခက်အခဲရှိရင် ရပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက် သက်သာသွားရင် မြသက်တို့ရွာကို လာခဲ့ဦးမယ်”

“လာခဲ့ပါ။ မြသက် - စောင့်နေမှာပါ”

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား စခန်းကုန်း တောင်ခြေ၌ ထားခဲ့ပြီး မြသက်နွယ်တို့ ပြန်သွားကြသည်။ စခန်းနှင့်

လည်းမဝေးတော့သဖြင့် ကျွန်တော်ပြန် လာခဲ့သည်။

မြသက်နွယ် ပြန်ခါနီး ပြောသွား သည့်စကားကိုမူ မမေ့ပါ။

မြသက်တို့ အစ်ကိုကို လိုက်ပို့တာ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့နော်။ ဘယ်သူမှ လည်းမပြောမိစေနဲ့ဟူသည့်စကား။

ကျွန်တော် စခန်းပြန်ရောက်တော့ အားလုံးအံ့သြနေကြသည်။ ထိုနေ့က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြမှ သူတို့ ကျေနပ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော့် ခြေထောက်သည် မသက်သာခဲ့ပါ။ (၈)ပတ်နီးပါးနားခဲ့ရ၏။ ဘာကြောင့်မသိ။ ကျွန်တော် မြသက် နွယ်ကို သတိရနေမိသည်။

တစ်နေ့၊ ကျွန်တော်နှင့် အလွန် တရာခပ်သည့် ဒုတိယကြိမ် ဆရာကျော် လင်းတို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အရက် သောက်ရင်းကျွန်တော်ကတော့တွင်း၌ ရွာတစ်ရွာ တွေ့ခဲ့ပုံ၊ ရွာတစ်ရွာမှ စစ် ကိုင်း၊ ရွာသစ်ကြီးကျောင်းဆင်း မြန်မာ စကား၊ ဧရာဝတီသည် မြသက်နွယ်နှင့် တွေ့ခဲ့ပုံ၊ ထိုနေ့က မြသက်နွယ် လိုက်ပို့

သဖြင့် ပြန်ရောက်ခဲ့ပုံများအား ပြောပြ သည့်အခါဆရာကျော်လင်းအံ့သြသွား သည်။

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ - ငါ့ရှင်ရယ်။ ဒီမှာရွာရှိသေးလို့လား။ ငါသိသလောက် ဆိုရင်တော့ ဒီမှာ ရွာမရှိတော့ဘူး။ ရှိရင် လည်းရွာပျက်ပဲရှိမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး - ဆရာကျော်လင်း။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တာ။ ကျွန် တော်တို့ ဒီရွာသူ မြသက်နွယ်နဲ့ လူကြီး နှစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ခဲ့တာ”

“အဆို - အတွေ့ဟာမကောင်းဆိုးဝါး တွေ ဖြစ်နေမလား။ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် တစ်ခုရှိတာက ဒီနေရာမှာ အရင်က ရွာ ကြီး ရှိခဲ့တယ်။ စာသင်ကျောင်းလည်းရှိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဒီရွာကို ကေအိုင်အေ တွေဖျက်လို့ ပျက်သွားတယ်။ ရွာပျက်ခဲ့ သလို၊ လူတွေလည်း အစုလိုက် အပြုံ လိုက်အသတ်ခံရတယ်။ မင်းပြောသလို ဆိုဝံ့ညာဉ်တွေများ ဖြစ်နေမလား”

“ဟုတ်ရဲ့လား - ဆရာကျော်ရယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့တာပါ။ ဒီလိုမထင်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါကတော့မင်း ဒီနေရာကို မသွားစေချင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ သံန္နိဋ္ဌာန် တစ်ခုချလိုက်သည်။ ဒီရွာကိုအရောက် သွားမည်။ မြသက်နွယ်နှင့် တွေ့ဖြစ် အောင်တွေ့မည်ဟု ဖြစ်သည်။

သို့သော်ကျွန်တော်တော်တော်နှင့် သွားခွင့်မကြုံခဲ့။ ခြေထောက် ကောင်း သွားပြီဖြစ်သော်လည်းဆရာကျော်လင်း က ကျွန်တော့်အား ပျက်ခြေပြတ်မခံခဲ့ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် မြ သက်နွယ်နှင့် တွေ့နိုင်ရန်အတွက် အစီ အစဉ်တစ်ခု ပြုခဲ့၏။ ထိုအစီအစဉ်က အခြားမဟုတ်။ ဆရာကျော်လင်းအား အရက်အမူးတိုက်ပြီး သွားရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အခြေအနေအား...

ဆရာကျော်လင်းသာ သိသဖြင့် ကျန်လူများက ကျွန်တော့်ကို ရုမစိုက် ကြ။

ဆရာကျော်လင်းအား မူးအောင် အရက်တိုက်၍ဆရာကျော်လင်းလောက် ပြလျှင် တိတ်တဆိတ် စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ ၏။ အချိန်က ညနေဆည်းဆာ ရောက် လုလု။

ကျွန်တော်အသော့နှင်ခဲ့ရာနေဝင် ချိုးချအချိန်၌ မြသက်နွယ်တို့ရွာသို့ ရောက်၏။

ရွာတွင်မီးတို့ ထိန်နေ၏။

ကျွန်တော် ရွာတွင်းသို့ ဝင်လိုက် ချိန် အသုဘပွဲတစ်ခုနှင့် ကြုံလိုက်ရ သည်။ ထိုအတူ အသုဘပွဲ မီးပုံနံဘေး၌ မြသက်နွယ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ရ၏။

မီးပုံကြီးက အလျှညးညး တောက် လောင်နေသည်။

“မြသက်နွယ်” ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရခေါ်လိုက် ၏။ မြသက်နွယ်က ဆတ်ခနဲလှည့် ကြည့်ပြီး...

“ဟင် - အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ် - မြသက်နွယ် ၊ အစ်ကို - မြသက်ကိုသတိရလွန်းလို့လာ တာ”

“အစ်ကိုရယ်”

သူကအသော့ကလေးပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ညည်းညာ သလိုခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုချိန်း လဲသည့်မျက်ဝန်းညှိကြီးနှင့်ကြည့်၏။

ကျွန်တော် မြသက်နွယ် လက်
ကလေးအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် အရမ်းသတိရနေ
တယ်-မြသက်နွယ်၊ တစ်နေ့မှမမေ့ဘူး။
ကျွန်တော် မလိမ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်
မြသက်နွယ်ကို ချစ်နေမိပြီလား မသိ
ဘူး”

“အစ်ကိုရယ်”
“ဒါထက်-မြသက်၊ ဒီအသုဘပွဲက
ဘယ်သူပွဲလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။
အသုဘပွဲက စနေပြီ။ အလှူညီးညီး
တောက်လောင်နေသည်။ မီးပုံကြီးကို
ပတ်ကာ တစ်ယောက်လက် တစ်
ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး အသုဘအက
ကနေကြပြီ။

“မြသက် ဦးကြီးလေ၊ အစ်ကို
ရောက်တုန်းက ကြာရအောင်လေ”

“မြသက်သဘောပါ”

ကျွန်တော်နှင့် မြသက်နွယ် ဝင်က
ကြသည်။ ကချင်ပြည်နယ်မှာက ရိုးရာ
အသုဘပွဲအကသည် ပျော်စရာကောင်း
၏။ မီးပုံကြီးအား ဝိုင်းပတ်ကာ ကရင်း
ကရသည့်အက ဖြစ်သည်။ ကချင်ခေါင်
ရည် သောက်ကြ၏။ သေသူအတွက်

ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ကြ၏။

ကျွန်တော်နှင့် မြသက်နွယ်သည်
ကရင်းသောက်၊ သောက်ရင်း ကနေကြ
သဖြင့် အချိန်တို ကုန်လို့ကုန်မှန်းမသိ။
မီးပုံက မီးအရှိန်လျော့လာသလို၊ ကသူ
တွေလည်းနည်းသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးလည်း အက
ရပ်ပြီး အိမ်နောက်ဘက် ဝမ်းကျီတစ်ခု
သေးတွင် ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်က
မြသက်နွယ်ပရုံးကလေးအား ဆုပ်ကိုင်
ပြီး...

“ကျွန်တော်တော့ အရမ်းပျော်မိ
တယ်-မြသက်”

“ဟုတ်လား-ဒါဆိုရင်တော့-စိတ်
ချင်းတူသွားပြီလို့ ပြောရမယ်။ မြသက်
လည်း အစ်ကိုနဲ့တွေ့တာနဲ့ အားလုံးကို
မေ့သွားအောင် ပျော်တယ်”

“ဒါ-ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာလည်း
ကိုယ်သိတယ်”

“ဘာလဲ-အစ်ကို”

“ချစ်လို့လေ”

“အို-အစ်ကိုကလဲ”

သူ ချက်စချီးပြုံးသည်။ ခေါင်း
ကလေးငုံသွားသည်။ ကျွန်တော်သူပရုံး
အားကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီ...

“ကိုယ်-မြသက်ကို ချစ်တယ်။
ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မြသက်ကို
ကိုယ်ချစ်တယ်”

ဟုပြောပြီးမြသက်နွယ်ကိုကြင်နာ
စွာ တွေးဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
အနမ်းမိုး ရွာခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် သိ
သည်။ သူ့ပါး၊ သူ့နုစူး။

“အစ်ကိုရယ်”
မြသက်နွယ် ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲ
မှာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့သည်မသိ။
အချစ်လေ့ကလေးသည် လှိုင်းဒဏ်၊
လေဒဏ် ခံခဲ့ရသည်ကို သိသည်။ သည့်
နောက် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို မေ့
သွားသည်။

အချစ်-အချစ်တွေ။

အချစ်နှင့် ကျွန်တော် အားလုံးကို
မေ့နေစဉ် “မြင့်နောင်၊ မြင့်နောင်” ဆို
သည့် ခေါ်သံကြားသည်။ အသံက ကျွန်
တော်တို့လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပင်။ ထူးခြား
သည်က ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်
တော့ နေရောင်ဖြာလက်နေသည်။ မိုး
လင်းပြီ။

ပြီးတော့-ကျွန်တော့်နားတွင်
မြသက်နွယ် မရှိ။ ကျွန်တော်က အိမ်
ပျက်ကြီးတစ်ခု၏ အောက်၌ ရှိနေ
သည်။ မြသက်နွယ် ဘယ်ရောက်သွား
သနည်း။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ရွာပျက်ထဲ
ရောက်နေသနည်း။

“ဒီနေရာမှာ အရင်က ရွာကြီးတစ်ခု
ရှိတယ်။ စာသင်ကျောင်းလည်း ရှိတယ်။
ဒါပေမဲ့-ဒီရွာကို ကေအိုင်အေတွေ ဖျက်
လို့ ပျက်သွားတယ်။ ရွာပျက် ရှိခဲ့သလို၊
လူတွေလည်း အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက်
အသတ်ခံရတယ်”

“ဒီတွေဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ
များဖြစ်နေလား။ ဟုတ်များနေသလား”
ကျွန်တော် စဉ်းစားနေစဉ် ပျက်နာ
တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဆရာကျော်
လင်းမျက်နှာ။

“မြင့်နောင်ရယ်-မင်း မိုက်လိုက်-
တာ။ မင်းက ကောင်းလို့ပေါ့။ နို့မို့ဆိုရင်
မင်းပိညာဉ်ကို နတ်သွားပြီ”

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ
မပြောနိုင်။ ကျွန်တော် ပြောရင်က
ဘယ်သူယုံမလဲ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က
ပြောမယုံကြုံမှသိသောအဖြစ်။ ဆရာ

ကျော်လင်း ပြောသလို၊ ကျွန်တော့်
ဝိညာဉ်ကို နတ်မသွားခြင်းမှာ အချစ်
ကြောင့်ဖြစ်မည်။

ဤအတိုင်းဆို "မြသက်နွယ်" သည်
လည်း ကျွန်တော့်နယ် စိတ်တူကိုယ်တူ
ချစ်သူသာ ဖြစ်မည်။ အဖြစ်က ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစရာပင်။ ကျွန်တော်တနင့်တဖိုး
ခံစားရသည်က ကျွန်တော်ချစ်သော

"မြသက်နွယ်" သည်တစ်သက်တစ်ဘဝ
မဆုံးစည်းနိုင်သည့် "တမလွန်ရွာသူ" ဖြစ်
နေသောကြောင့်တည်း။

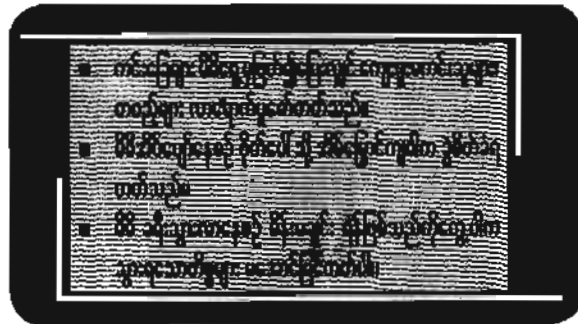
မြသက်နွယ်၊

တမလွန်ရွာသူ၊

မောင်ချစ်တဲ့ တမလွန်ရွာသူရယ်၊

စာဖတ်သူများရဲ့...

အောင်မြတ်ဦး

ပြန်လေ့မှာ

နေထွက်သူရယ်

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်

မင်းကြီးမင်း (ကြီးမင်းမင်း)
အငွေ့နိုးချုံ့သိုက်မောင်မြို့

မင်းသိင်္ခမင်း
(ခြားလူမင်း)

ကင်းပွန်းချီဟာ ရွာလေးတစ်ရွာပါ။
ဒီရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကွင်းကျယ်ကြီးတစ်ကွင်း၊ အဲဒါ စိုက်တမော့ကွင်းလို့ခေါ်တယ်။ သူပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေက မကျီးကုန်း၊ ထန်းပင်ခံ၊ အင်းမ၊ အင်းရဲ၊ သရက်ချို၊ နောင်ဘို၊ စစ်ကုန်း၊ တိုက်ကုန်းဆိုတာပါပဲ။ အားလုံး လယ်သမား၊ မုရင်းသမားတွေက ဒီကွင်းကြီးက ရေကို အမှီသဟဲပြုလို့ စိုက်ကြ၊ ပျိုးကြမှစပါးထွက်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း

ပြုရတာ။ အဲ - သူတို့ရွာထိပ်မှာ ရှေးဟောင်းစေတီကြီးနစ်ဆူ ရှိတယ်။ တစ်ဆူက အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ ချောင်းရိုးခြားပြီးတော့ နောက်တစ်ဆူက အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ၊ ဒီချောင်းက ကင်ပွန်းချီချောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ စိုက်တမော့ကွင်းထဲက ဖြတ်စီးပြီးတော့ အင်းချောင်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရတဲ့ ဂရန်အင်းတစ်ခုပါ။ စေတီတော်နစ်ဆူအနက် အနောက်ဘက်ကမ်းစေတီက ညောင်ပင်ပတ်ပြီးတော့ ဘုရားငှက်ပျောဖူးက

စောင်းငိုက်နေတယ်။ အရှေ့ဘက်ခြမ်း စေတီတော်ကတော့ ထီးတော်တင်ပြီး ထုံးမွေးမွေးနဲ့ ကြည်ညိုစရာပါ။ အဲဒီအနားမှာ ဖရပ်ဟောင်းတစ်ထောင်၊ နောက်ပြီး ရေကန်ကြီးကတစ်ကန်၊ သစ်ကြီးပင်တွေ ဝိုင်းပေါက်နေတယ်။ ရေခန်းတယ်လို့မရှိ။ တိုက်ကုန်းရွာနဲ့ ကင်ပွန်းချီရွာက ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ ရေတိုက်တဲ့ကန်၊ နောက်တစ်ခုက ကင်ပွန်းချီရွာထိပ်က ရွာကြီးက မိကျောင်းအိုင်လို့ ခေါ်ပြန်တယ်။

ရှေးထုံးက သိုက်တဘောင်တစ်ခုရှိခဲ့ဖူးတယ်။ “ကင်ပွန်းချီရေချိုတွင်းငွေကိုးတင်းမယ်စော့ရဲတွင်း” ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ရေတွင်းတွေက ဒီစေတီတော်အနီးတစ်ဝိုက်မှာ (၅)တွင်းလောက်ရှိတာ အဲဒီအထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ ရေတွင်းတစ်တွင်းက အုတ်မီတွင်း အနက်က (၁၀)တောင်၊ (၁၂)တောင်ပဲရှိမှာ။ ရေကအမြဲတမ်းကြည်စိမ်းနေတယ်။ အပေါ်ကကြည့်ရင် ကျောက်ခဲတွေ၊ အုတ်ခဲတွေ၊ တုတ်တွေ၊ ပိုက်ဆံအကြွေစေ့တွေကိုတောင် ဖြင်ရတယ်။ မိမ်းနေအောင်လည်း ကြည်တယ်။ တချို့နွားကျောင်းသားတွေက လက်ကမြင်းပြီးတော့

“
မိကျောင်းဆိုက်တ မိကျောင်းကြီး
ပေါ်တာပြီးတော့ ငွေစောင်းလေးကို
ပါးခပ်တ စိုက်ထားတယ်တဲ့။ ပျက်လုံးတလည်း
ပစ္စည်းမျှော်ရှင်ချင်တော့ မိကျောင်းတစ်ကိုယ်လုံး
စိတ်စိတ်စောင့်နေတယ်။ ကျောတုန်းပေါ်မှာ
စောင်းလက်စလေးတစ်ခု၊ သရတ
ဥဉ်းသဏတီရဲ့ ငြုတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ -
တဥဉ်းတ စောင်းကို ထားထုလိုက်တာ
မိကျောင်းမြှုပ်ဘူးပြီး ငြုတ်ရင် ခေတင်လို့
ဖူးသရတကို နားကျောင်းထဲထုတ ဖြင်ကျောမှ
သတိရတယ်တဲ့ ...

ဟိုဟာချ၊ ဒီဟာချနဲ့ ရေတွင်းမပျက်ရုံ တစ်မည်ရယ်။ ဒီတွင်းရေက ချိုမြနု တယ်။ သောက်လို့မကောင်းဘူး။ နောက်ပိုင်း ထူးထူးခြားခြားဖြစ်တာက ရေကန်က ရေတွေကျသွားရင် ရေတွင်း ရေလဲကျတယ်။ ရေကန်က ရေတွေ တက်လာရင် ရေတွင်းထဲက ရေတက် လာပြန်ရော။ ဒါကြောင့်လား မသိ။ သိုက်တွင်းကဒီတွင်းပဲလို့လူကြီးတွေက ပြောကြတယ်။

နောက်ထူးခြားတာ တစ်ခုမက ကျန်သေးတယ်။ မိရောင်းအိုင်ရွာနားက လူသတ်ညောင်ပင်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် များစွာက လူသယ်လောက်ကို လူဆိုး တွေကရက်ရက်စက်စက်သတ်ပြီးတော့ ကျင်းထဲမှာထည့်မြှုပ်လိုက်ကြသလို ဆိုရင် အဲဒီနေရာကို လူသတ်ညောင်ပင် လို့တောင် ခေါ်တယ်။ ညဆိုရင် နာနာ ဘာဝကောင်တွေက "မသတ်ပါနဲ့ - သနားပါ - ကယ်ပါ - ကြောက်ပါပြီ" လို့ အော်သံညည်းသံတွေကို ကြားရတယ်။ ဒီအတွက် အဲဒီ တာလောက်၊ ကြာအိုင် ရောင်း။ မိကျောင်းအိုင်ကလူတွေ၊ ည တက်ကိုဒီညောင်ပင်နားက ဖြတ်မသွား ရဲကြဘူး။ ညဉ့်နက်လာရင် မီးလုံးရဲကြီး

ကညောင်ပင်ထိပ်ဖျားကနေ ကပ်ပွန်းချို စေတီဘက်ကို တန်းတန်းကြီး ပျံတက် တာကို မြင်ရတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီအနား ကရွာသားတွေ သိပ်ကိုကြောက်ကြတာ လား။ ကြောက်မှာပေါ့။ သူ့အသက်၊ ကိုယ့်အသက်ကို ဘယ်စတေးရဲမလဲ ဟု။ ဟိုတုန်းက တောတွင်းလက်နက် ကိုင်ကသောင်းကျန်းတာတစ်မျိုး။ ဓားပြ တွေက ညတိုင်းတိုက်၊ လူသတ်၊ ဓားပြ တိုက်၊ ပြန်ပေးဆွဲတဲ့အပြင် အိမ်ပါမီးတင် ရှိခဲ့သေးတယ်။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ သောင်းကျန်းသူတွေ ကြီးစိုးလို့ ဓား ကျက်တွေ၊ ကွင်းပြင်တွေ၊ သစ်ပင်ကြီး တွေမှာ လူသတ်ကွင်း၊ အမင်္ဂလာမြေ ကြီးလို့ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်ုပ်တို့မှတ်မိတဲ့ အရွယ်ရောက် တော့ တိုက်ကုန်းရွာက ခေါင်းဆောင် ကြီး ဝိုလ်ဘိန်းဆိုတာ ကာကွယ်ရေး လက်နက်ကိုင်တစ်ဦးပါ။ ဟိုယခင်က ရောင်ပစ်ကွင်းမှာ နေသွားတာ၊ အဲဒီမှာ ရေတွင်းတစ်တွင်းတူးခဲ့လို့ ဦးဘိန်းတွင်း လို့ခေါ်တယ်။ မြကြီးကလည်း ဦးဘိန်းမြ

လို့တောင် ခေါ်ခဲ့တာ။ လူမျိုးရေး တောင့်ရှောက်တဲ့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ် ဦး။ အစိုးရနဲ့ သောင်းကျန်းသူကြားမှာ ပြေလည်အောင် ပေါင်းတတ်ပြောတတ် တဲ့သူ။ အဲဒီကပ်ပွန်းချိုဘုရားပွဲဆိုသူက ဦးစီးကျင်းပတာ ဇာတ်ပွဲ၊ အပြိုင်၊ ရုပ် သေး၊ ရုပ်ရှင်၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ ဖြန့်ဖြန့် သဲသဲဟာ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိ စေရဘူး။ ဦးဘိန်းရဲ့ စေတနာကတော့ ပရပူလို့ဆိုရမှလား မသိ။ သူ့သားတွေ၊ မြေးတွေ၊ ရွာထဲကလူတွေကို ခမ်းခမ်း နားနားကြီး ရှင်ပြု၊ ရဟန်းခံ၊ နားသ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပလေ့ရှိတယ်။ ဒီလိုအခါ မျိုးကျရင် (၇)ရက် (၇)လီ ဝက်သား ကျွေး၊ စတုဒိသာပွဲကျင်းပတာ၊ ထမင်းရေ ရောင်းစီးမောင်းတီးလှတဲ့ အလှူမျိုး။

ဒါပေမဲ့ - သူက ဟင်းအခြစ် ကျွေး မယ့်ဝက်တွေကို သူ့အိမ်မှာ အကောင် (၂၀)လောက် ခြံခတ်မွေးထားတာ။ ဟင်းလိုရင် သူကိုယ်တိုင်ရဲတင်းဆွဲဆင်း သွား။ ကိုယ်တိုင်ဟင်းပေါ်တယ်။ သူနဲ့ အရင်းနီးဆုံး လူကြီးမင်းက ဘကြီး ဦးအောင်သန့်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာမှာ နေတာ။ အမြဲတမ်းသွားရတယ်။ ထမင်း ဟင်းကျွေးဖို့ဆိုလည်း ဘကြီးဦးအောင်

သန့်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရွာက လူတွေ ထမင်း ကျွေးညှပ်ရတာပါ။

ဦးဘိန်းက ဩဇာလည်းရှိတယ်။ အပြောလည်း အလွန်ကောင်းတယ်။ သတ္တိလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ အားကိုး ရတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပါ။ ဒါကြောင့် အရေးအကြောင်း ကြီးငယ်ဖြစ်လာရင် ဦးဘိန်းဆီ အကြံဉာဏ်ယူပြီးတော့ လုပ် ကြရတာ။ အဲဒီကာလတုန်းက မီးပူတို့၊ ရုံးပူတို့၊ ပေါက်ဆိန်ပွဲ၊ သူရားကြီးကုန်း၊ ဝက်ခြံကယက်၊ မရမ်းကုန်း စတဲ့ ရွာတွေ ဟာ အနက်ရောင်နယ်မြေ၊ စိန်အောင် မင်းတို့၊ မင်းညိုတို့၊ ဂီးမင်းတို့ လှုပ်ရှားတဲ့ နယ်မြေ၊ ဆက်ကြေးတောင်း၊ မိုက်ကြေး ခွဲတဲ့ဒေသ၊ ဦးဘိန်းသွားတွေရင်အားလုံး မပြီးတဲ့ ကိစ္စမရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ အားလုံးနယ်မြေ တွေက ဦးဘိန်းမပါရင် မပြီးသလောက် အားကိုးကြရတာပါ။

ဒီတော့ - ဦးဘိန်း ဦးစီးကျင်းပတဲ့ ဘုရားပွဲဆိုရင် နဘယ်ပွဲလို့ ဆိုရပါမယ်။ စည်းကားလိုက်တာမှ နေ့ရောညရော လူပြတ်တယ်မရှိ၊ ရောင်းဝယ် ဖောက် ကားမှုတလည်း သူတို့စေလွှဲနဲ့ သူတို့ စရိုက်သိပ်ရောင်းကောင်းတယ်။ အခါပွဲ

ဆိုတော့ ဦးဘိန်းနဲ့ ဘကြီးအောင်သန်း တို့က ကန်ထရိုက်ဆွဲပြကြတယ်။ ဘုရား အတွက် ရုပ်ငွေလည်းထားပြီးတော့ တစ် ခွေလုံးမပြတ် ပွဲကျင်းပကြတယ်။ လူပြေး ပွဲ၊ ခွားဝန်းပြိုင်ပွဲ၊ ခွားနင်း၊ ခွားပြေးပြိုင်၊ ဘောလုံးပွဲ၊ ဘော်လီဘောပွဲ၊ ထုပ်ဆီး တို၊ ခြင်းလုံးစပ်၊ နောက်ဆုံး တလေး တွေပါ ဒယ်အိုး၊ ပိုက်ဆံအကြွေစုကပ် ပြီး၊ ငါးမျှားတံလို့ချိတ်၊ ပါးပြတ်ကျအောင် ရယ်ရတာ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က တိုက်ကုန်း ရွာက ကိုသန်းအေး၊ မပြေအေး၊ မကြည် အေး၊ မကြည်နု၊ မငွေသန်း၊ ကိုဟန်အေး၊ ကိုဖြူလုံး၊ မခင်ဝင်း၊ မပုဇွန်ကြီးတို့ အိမ် မှာ မြေပဲလာနတ်ကြီး၊ ရွှေကြဆိုတော့ နှစ်စဉ်ပဲ။ ဒီတော့ - ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု တွေလို ရင်းနှီးကြတယ်။ နောက် သူတို့ ရွာမှာ ဘုရားပွဲရှိတော့လည်း အလည် လာ ဘုရားပွဲနဲ့ ခိုခေါ်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်ုပ် တို့ လိုက်သွားတော့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ခွယ်တူ ရွှေကြိုင်နဲ့တွေ့တယ်။ သိပ်ခပ်ကြတာ၊ ပွဲသွားအတုအိပ်လည်းအတုတူ နောက် တော့ ဦးလေးမိုးကြီးနဲ့ သူ့အမေအိမ်လာ ဘိရိနီနဲ့ အကြောင်းပါတော့ ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်သွားပါလေရော။

ဇာတ်ပွဲပြတဲ့ ညတစ်ည။

ထိုညက မန်းရာပြည့် သန်းစိန် ဇာတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မိုးချုပ်ထဲက ပွဲစင်းထဲ ရောက်နေတယ်။ ပွဲစဉ်းတန်းလည်း သိပ် စည်ကားလွန်းတယ်။ ကောက်ညှင်းထုပ်၊ မုန့်ဇက်ထုပ်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲ၊ အသုပ်စုံ၊ ကွမ်းယာ၊ စီးကရက်၊ စေး လိပ်မျိုးစုံ၊ နောက်ပြီး - အလှကုန်တွေ၊ အထည်တွေ၊ လူသုံးပစ္စည်းတွေစုံမစုံ၊ ညမိုးချုပ်တော့ မီးထွန်းပြီးဆိုကတည်း က ဆိုင်းကပတ်တုတ်တော့တာပေါ့။ ပွဲကြည့်ရတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ရပ်ထဲမှာ ဖော်မပြတတ်ဘူး။ ဒိန်းကလိန်းနတ်များ၊ ဝင်နေစရာသလားထင်တာ၊ ပျော်လိုက် တဲ့ဖြစ်ခြင်း။

“ရွှေကြိုင်ရေ - ဟိုရေကန်ဘက် သွားကြည့်ရအောင်ကွာ”

“ဟဲ့ ကောင်ရ - မင်း၊ ဒီရေကန် အကြောင်းမသိသေးလို့မင်းကလို့ပါ။ ခြံ တာ မြင်ရလို့ လိုင်းထလာပြီဆိုရင် ဝန်း - ဝန်း - ဝန်းနဲ့ ကမ်းဝပ်မှာ ရိုက်ကောကွ၊ အဲဒါ အဘတို့ပြောတာတော့ မိကျောင်း မြူးတာတဲ့။ သိုက်မိကျောင်းနေတယ် ကွ”

“ဟာ - မင်းဟာကတုန်းခေါင်ခေါ် ကြီးဟုတ်ပါမလား”

“မင်းမယုံဘူးမဟုတ်လားညသန်း ခေါင်ကျော်ရင် တွေ့ရလိမ့်မယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ တုံ့အိမ်ကတောင် ကြားရတယ်။ ဘဲငန်းအော်သံတွေ၊ မြွေတွန်သံတွေ လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြားရတယ် - မောင်ရင်”

“ဒါဆို - မင်း ဒီကန်က ရှိုးရှိုးကန် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကင်ပွန်းချုံသိုက်ဆိုတာ မင်းကြား ဖူးမှာပေါ့။ မိကျောင်းသိုက်ကွ”

“ကဲ - တို့ - ဟိုဆိုင်တွေ လျှောက် ကြရအောင်”

“မင်း - သိုက်အကြောင်းပြောရတာ ကြက်သီးထတယ်၊ တော်ကွာ”

“အေးပါကွာ - နောက် မပေးတော့ ပါဘူး”

ကျွန်ုပ် သူ ပြောသမျှ နားထဲက မထွက်၊ ဒါပေမဲ့ - စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကို သိ ချစ်နေတယ်။ ဒီလိုသိုက်တို့၊ ကျွန်ုပ်ဆန်တဲ့ အကြောင်းတွေကို နားထောင်ရတဲ့ စိတ် စိမ်းစားလို့လားမသိ။ ကျောချမ်းမိတယ်၊ ကြောက်လည်း၊ ကြောက်တယ်၊ ကြည့် လည်း၊ ကြည့်ရင်တယ်ဆိုတာမျိုးမှ ကျွန်ုပ် အဖြစ်မှန် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၊ ဇာတ် ဆုပ်တွေထဲမှာတောင်မှ သိုက်ဆရာ

သိုက်တူးတယ်။ သိုက်ကိုဖော် နှိပ်စက် တော့ မင်းသား၊ မင်းသမီး ပိုချင်းချ၊ နောက်တော့ - တပည့်တစ်ဦး စည်း ဖောက်တာနဲ့ အစောင့်ဘီလူးလိုက်၊ သရဲ ကလိုက်၊ မြွေပြင်ရေထင်ကူးရတာ၊ အဲဒါ တောင် သိုက်ဆရာကို မုန်းတယ်။ သိုက် မင်းသားမင်းသမီးကို သနားတယ်။ ဒီလို ကရုဏာ တရားရှိတာ၊ တစ်ခါတလေ မျက်ရေတွေစီးကျလို့ ဟိုဘဝအထိတို့ က အကြောင်းပုံရိပ်တွေထင်၊ အိပ်မက် တွေ မက်ခဲ့ရတယ်။

ဒီည ကျွန်ုပ် ရွှေကြိုင်ရယ်၊ မစန်း၊ မငွေသန်း၊ မကြည်အေး၊ မကြည်နုတို့နဲ့ အတူတူ ပွဲကြည့်တယ်။ ဟိုတုန်းက ရုံပွဲ၊ ဈာတစ်ချပ် (၂၀၊ ၂၅)ပဲရုံဝင်စ ဂျကျပ် လောက် ပေးရတာ။ ဇာတ်ပွဲကလည်း ကောင်းမှကောင်း၊ အော်ပဒါ၊ ပြဇာတ်၊ နှစ်ပါးသွားစုံလို့၊ သန်းခေါင်လောက် ရောက်တော့ အိပ်ချင်လာတယ်။ အလှူ ခံအဖွဲ့ကလည်း လော်စီကာနဲ့ အလှူငွေ တွေကြေညာပေးတယ်။ ပိုထူးနေတာက အမည်မဖော်လိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ရွှေလက်ကောက်နဲ့ လက်ဝတ်ရတာနာ တွေ လှူဒါန်းလိုက်တဲ့ အကြောင်း ဂေါပကလူကြီးတွေလည်း တစ်ညလုံး

အလှူမကုန် ခွင့်ထားတယ်။ ပွဲခင်း တစ်ခင်းလုံးလျှပ်စစ်မီးတွေနဲ့ ထိန်ထိန် တောက်နေတာ။ အတ်ပွဲကလည်း နာမည်ကြီး မင်းသားကြီး ငိုချင်းချ အပူတိုက် ကောင်းလွန်း။ အကပြိုင်ဆိုင်လွန်းတော့ လူကြိုက်များတယ်။ မင်းသမီးက သြဘာ သန်း။ လူရွှင်တော်တွေက ရွှေငှက်၊ ရေခဲ၊ ဆာမီ နာမည်ကြီးတွေ။ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး တဝါးဝါးတဟားဟား အုန်းတိုက်နေတာ။ ပွဲချီပထမညထဲက ရှိပြည့်ရုံလျှပ်စစ်ကြ တာတောသဘာဝအရတစ်နှစ်လုံးကြီး စားလုပ်သမျှ ယခုည အတိုးချပြီး အပန်း ဖြေရတာဆိုတော့လည်း ပျော်ရွှာပေ မပေါ့။ သူတို့ရဲ့ စိတ်အာဟာရက တစ် နှစ်မှ သုံးလလေးလရယ်။ အဲဒါပွဲချီ (၅) ချီလေစက် ထန်ကုန်ရော။

ပွဲကလည်း ရှိပြည့်တဲ့အပြင် အတ် ရုံချီရတယ်။ ဒါနဲ့ - တော်လောက်ပြီ ဆို ထားပြန်။ လူတွေက ညဉ့်နက်မှ ပိုများ လာတယ်ဆိုတော့ ပွဲကန်ထရိုက်တွေ လည်း ဘယ်ကာနိုင်တော့မလဲ (၁၁) နာရီလောက်ကတည်းက ရုံခွင့်ထုတ် လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ ကပ်ပွန်းချီဘုရား ကွင်းကြီးတစ်ကွင်းလုံးပွဲကြည့်ပရိသတ် ပြည့်သွားတော့ ဈေးဆိုင်တွေလည်း

ပွဲခင်းလယ်ရောက်ကုန်ရော။ ဓမ္မ ကောက်နဲ့ အလှူငွေကရလိုက်တာ။ တန်ထရိုက်လူကြီးမင်းတွေ ဒီည အမတ်နဲ့ ပြတ်ပြီပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ နင်းကက လေကတိုက်။ ချမ်းလိုက်တဲ့ ဖြစ်ချင် မပြောပါနဲ့။ အိပ်ကလည်း အိပ်ချင်။ စက အပိုက်မှာ "ဟာ - မီးတွေ မှောင်ကျသွား ပြီလား။ လုပ်ကြပါဦး" ဟေ - မီးပြန်ထွက် ပါလို့ အော်သံ။ ဝိုသံ။ ခေါ်သံတွေနဲ့ ပြည့် နက်သွားတယ်။ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ဟိန် ထွက်သွားတယ်။ စိုးရိမ်သံ။ လိုက်ခေါ်သံ ကလေးငိုသံတွေ။ အမျိုးမျိုးကြားရပြီ နောက်မှာ မှောင်ကြီးမည်းမည်း တစ်ဝိုက် တွေထိုးကြ ဟိုကဝင်းခနဲ ဒီက လက်ခဲ နဲ့ ထိုးကြရတာ။

"ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း - အုန်း - အုန်း - ဝရန်း - ဂီး - ဂီး - ဂီး - ဂွတ် - ဂွတ် - ဂွတ် - ဂွတ်"

"ဂရော - ဂရော - ဂရော - ဗျန်း - ဗျန်း - ဗျန်း"

လှိုင်းပုတ်သံ၊ လေတိုက်သံ၊ ဘဲခေါ် အော်သံ၊ မြေတွန်သံတွေ ကြားရပြီ အဲဒီကန်ထဲက မီးလုံးကြီးတစ်လုံး၊ ကပ်ပွန်းချီစေတီတော် ထီးတော်တော် တည်တည်ကျပြီး အရောင်ဝင်းထိ

လျက် တဖွားဖွားပြန်ကျကျတာ ထို အလင်းရောင်သည် ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး လင်းထင်းစွာ မြင်လိုက်ရတော့သည်။ မကြာမီ နောက်တစ်လုံးက ရွှေက မီးလုံး ကြီးနောက်က ဖန်ပြန်ကြီးတစ်ခါ၊ နောက် ဘက်မှာ မီးလုံးနီနီကြီးနှစ်လုံး ရှိ - ရှိ - ရှိ ဆိုကာ ဝင်းဝင်းတောက်လျက် အနောက် ဘက်ကမ်း စေတီပေါ်သို့ ကျရောက်ကာ ထိုအလင်းရောင်သည် ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကိုပင် မြင်လိုက်ရတော့၏။ နောက်တစ်ခါ မီးလုံးကြီးက ရေတွင်းထဲ ကနေပြီး ရှိ - ရှိ - ရှိ တော်လဲကာ ဥက္ကာပျံ လိုမြည်လို့ အလင်းတန်းကြီးတစ်ခု သက်တဲရောင်စဉ်ကဲ့သို့ မိုးပေါ်ထောင် တက်ကာ မိကျောင်းအိုင် ဆရာတော် ကြီး ကျောင်းပေါ်သို့ ပျံကျသွားပါတော့ ၏။

အားလုံး မီးတွေမှောင်သွားတော့မှ ပွဲခင်းထဲက မီးစက်နှိုးလို့ရတာ။ မီးလင်း လို့ ပွဲခင်းပြန်ကမယ်လုပ်တော့ လူတွေ တဖြည်းဖြည်း နည်းသွားပြီးတော့ ကြက် ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်တစ်ခဏချင်း ရှာ မတွေ့တော့။

"ရွှေကျင် - ဘာဖြစ်တာလဲကွ"

"မင်း - ငါပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါဥက္ကာပျံတာလေကွာ"

"ဟုတ်တယ်ဟဲ့ - နင်က ရမှ ဒီပွဲ လာကြည့်ဖူးတာကို"

"တို့ဘုရားပွဲက သိပ်ကို အံ့သြစရာ ကောင်းတယ်။ နင် - တော်ကြာ အသံ တွေ ကြားရမယ်"

"ဟာ - လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီ လဲဟေ့။ ပွဲဈေးတန်းထဲမှာလည်း ဈေး ဆိုင်တွေ နည်းသွားတယ်"

အဲဒီလိုအသံတွေ အံ့သြသံ၊ ချီးမွမ်း သံ၊ စိုးရိမ်သံ၊ ထိတ်လန့်သံတွေ။ ဟိုက တစ်ပေါက် ဒီကတစ်ပေါက်နဲ့ ပြောကြ တာလား။ ဒါနဲ့ ပွဲခင်းထဲမှာ ငိုက်တဲ့သူ၊ အိပ်တဲ့သူ၊ လှည်းမောင်းပြန်တဲ့လူ၊ မီးလုံ တဲ့လူ ပြန်စည်ကားလာပြီးတော့ မီးလင်း ပိုင်းရောက်တော့မည်။ လင်းကြက် လည်း တွန်တော့မယ်။ အရှေ့ဘက်က ရောင်နီဖျိုးလားချိန်၊ ကျော့ငှက်တို့ အိပ် တန်းတက်ရာက ပျံဆင်းသံတွေ၊ နံနက် ခင်းတေးသံတွေလည်းကြား။ မင်းဘာ လည်း ငိုချင်းရလွမ်းခန်းရောက်၊ မင်း သမီးက ပုလဲမျက်ရေခရီးနီ ပုဏ္ဏားဒိပ် စက်ခန်းလည်းရောက်။

“ဟာ - အပါးပါး - အပါးပါး - ဘုရား သခင်ကယ်ပါ။ ပိုက်ဆံတွေထဲမှာ စတ္တာ တွေပါလာတယ်။ နာကို ဈေးညာဝယ် သွားတယ်။ ကုလားဖွဲပါပြီး ကုလား ဒုက္ခ ရောက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် - မရမ်းသီး နှင့်တင် မဟုတ်၊ နာမှာလည်း ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဟို အုတ်နီခဲတွေ တွေတယ်။ နာအလှကုန် တွေလည်း ကုန်ပါပြီ။ အရိုး - ရိုး”

“ကိုယ့်ရယ် - ဘုရားသခင်ပေးသည့် စားရမှာပေါ့။ အမလေး - ဘုရားကယ် ပါ”

အဲဒီလိုအသုတ်က ကုလားကြီးနှစ် ယောက် ဈေးလာရောင်းတော့ သိုက်က လှည့်စားတာကို ခံလိုက်ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဖိုးလင်းဖတ်ပွဲလည်း ပထမ ညည်းပြီး ဒုတိယညည်း၊ တတိယညည်း၊ ကျန်နေ သေးတယ်။ ရွာနီးချုပ်စပ်က ပွဲကြည့်သူ တွေကလည်း သုံးညစလုံးက တစ်ခဲနက် ပြည့်နေကြရဲ့။ ဘုရားအတွက် အလှူငွေ နဲ့ ပစ္စည်းတွေရတယ်။ ကျန်တဲ့ဈေးသည် တွေနဲ့ ကန်ထရိုက်တွေမှာတော့ မှန်း ချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မရေမရာ၊ ခုတော့ မြတ် သင်္ဃာလောက မမြတ်ကြတော့။ မန်းရာ ပြည့် သန်းစိန်ဖတ်ပွဲတော့ ပြီးသွားပြီ။

နောက်ပွဲတွေသွင်းဖို့ ဖိုးမကျမချင်း ရုံ မဖျက်သမျှ သွင်းကြမှာ။

ကင်ပွန်းချိုသိုက်က တော်တော် ကြီးတယ်။ ဘယ်လိုသိုက်ဆရာမျိုးမှ မနိုင်ကြဘူး။

နောက်တစ်နှစ်အကြာမှာ သိုက် ဆရာတစ်စုကင်ပွန်းချိုသိုက်ကို တူးကြ တယ်။ အဲဒါ - စည်းချထားတာရယ်။ ပွဲ တွေပြင်းရာဖတ်တွေက၊ ငှက်ပျောပင် စိုက်ပြီး တူးကြတာ။ မိကျောင်းသိုက်က မိကျောင်းကြီး ပေါ်လာပြီးတော့ ရွှေ မောင်းလေးကို ပါးစပ်က ကိုက်ထား တယ်တဲ့။ မျက်လုံးကလည်း ပတ္တမြား မျက်ရှင်ဆိုတော့ မိကျောင်းတစ်ကိုယ် လုံး ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတယ်။ ကျော ကုန်းပေါ်မှာ မောင်းလက်တလေးတစ်ခု၊ ဆရာက စည်းမဖောက်ဖို့ ပြောထား တယ်။ ဒါပေမဲ့ - တပည့်က မောင်းကို တအားထုလိုက်တာ မိကျောင်း မြှုပ် သွားပြီး မြေပြင်ရေတင်လို့ ကူးနေရတာ ကို နွားကျောင်းတဲ့ လူက မြင်တော့မှ သတိရတယ်တဲ့။

နောက်တော့ သိုက်ဆရာ သာဂရ လို့ ပြောတယ်။ သူတပည့်တွေလည်း ကြောင်တောင်တောင်တွေ ဖြစ်လို့တဲ့။ ဘုရားသိုက်ဆိုတာ ရဖို့မလွယ်ဘူး။ သိကြားသိုက်၊ ငရမန်ကန်းသိုက်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော် ဆောက် လုပ်ဖို့တဲ့။ နောက် ရှိသေးတယ်။ အင်းရဲ ကြီးသိုက်၊ အရှေ့ဖရေကြီး၊ အနောက် ဖရေကြီးသိုက်တို့ဟာ သိပ်နာမည်ကြီး တယ်။ မအူပင်ဘက်ကြတော့ ရွှေချိုး ဖြူ - မူလခဲသိုက် လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး တောင် ခြင်းလုံးစပ်တယ်လို့ လူကြီး တွေ ပြောပြဖူးပါတယ်။ ခုသိုက်တွေက သိုက်ချုပ်ဘိုးတော်ကြီးတွေရှိကြတယ်။ သိုက်စောင့်တွေက သီလူးကြီးတွေတဲ့။ ဒီတော့ - ကင်ပွန်းချိုသိုက်က ငွေကိုး တင်းရှိတယ်လို့ သိုက်စကားအရ သိနေ ကြတယ်။ ဒီသိုက်ကို မနိုင်လို့ ပြေးရတဲ့ ဆရာတွေလည်း မနည်းတော့ဘူး။

အနောက်ဘက်ကမ်းကဖေတိတစ် ဆူက ပြင်ဆင်မယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပွဲပြင် ပြီးတော့ ပြုလုပ်လိုက်၊ ပန်းရန်တွေ၊ မူး မေ့ပြီး ပြင်လို့မရခဲ့ဘူး။ နောက်တော့ - ညောင်တုန်းဆရာတော်ကြီး ဦးလက္ခိတ

(သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ) ဦးဆောင်ပြီး ပြင် ဆင်နိုင်ခဲ့လို့တော့ ထီးတော်ပါတင်လှူ ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကင်ပွန်းချို ရိုးချောင်းကို တံတားဆောက်ထားတယ်။ အဲဒါ သံကူ ကွန်ကရစ်တံတားကြီးကောင်းမှုကုသိုလ် ရှင်က ဦးကော။ မိကျောင်းအိုင်ဆရာ တော်ကြီးပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး က ဒီလောကကောင်းတဲ့ တံတားကြီးကို ဆောက်လှူခဲ့တာ။ သိုက်က ပေးလိုတဲ့ ဆရာတော်ကြီး မိန့်ကြားခဲ့တာက။

“ငါ့ကျောင်းကို ဒကာမကြီးတစ်ဦး နဲ့ ဒကာကြီးတို့ နေဝင်ရိတရော ရောက် လာတယ်။ မင်းတို့ ဘယ်ကလည်း မေး တော့”

“တပည့်တော်တို့ ကင်ပွန်းချိုသိုက် ကပါ - ဘုရား”

“ဒါဆို - ဘယ်သူလို့ ခေါ်သလဲဟ”

“မယ်ဖောပါဘုရား သူကယကွကြီး ပါ”

“ဘာကြောင့် ငါ့ဆီလာတာလဲကွ”

“အရှင်ဘုရား - သာသနာပြုရာမှာ တပည့်တော်တို့ လှူချင်လို့ပါ ဘုရား”

“အေး - အလှူရှင်တွေပဲ။ ငါ့ဟိုကင် ပွန်းချို တံတားဆောက်မယ်လို့ကွ”

“မှန်ပါ - တပည့်တော်တို့ သမိတ် တစ်လုံးအပြည့်၊ ငွေဒင်္ဂါးတွေ လှူပါမယ် ဘုရား”

“အေး - သာဓု - သာဓု - သာဓုပါ ကွယ်၊ မင်းတို့ ကျွတ်တမ်းဝင် နိဗ္ဗာန်ကူး ရောက်ပါစေ”

“ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့် ရပါလို့ ဖော် - ဘုရား”

အဲဒီလို ငွေဒင်္ဂါးတွေ ရတယ်လို့ သူ တပည့်က ပြောတယ်။ တချို့က ရွှေမန် ကျည်းတောင့်တွေလိုလည်း ပြောတယ်။ လှူဒါန်းခဲ့တာတော့ သက်သေအဖြစ် ယနေ့တိုင် မပျက်မယွင်းပါပဲ။ ဆရာတော် ကြီးတော့ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်သွားပါပြီ။ သူကုသိုလ်ကောင်းမှုက ခုထိ ကားကူး နိုင်တဲ့ တံတားကြီး၊ လှူစက်ဘီး၊ လှည်း၊ ဒိန်းဒေါင်းတွေ ကူးနေတာ နေ့စဉ်ပါပဲ။ ဆရာတော်ကြီး သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က အင်းရဲအင်းမတစ်ထိုး ဦးကောက ဝိဇ္ဇာ၊ ထောက်ဆရာတော်တို့၊ ဩဇာကြီးတဲ့ ဆရာတော်၊ လယ်ဧက (၂၀) ကျော်လုပ် ထယ်၊ သူ့မှာ နွားတွေလည်း မွေးထား တယ်။ ခရီးဝေးကြာရင် မောင်းလှည်းလေး နဲ့ သူကိုယ်တိုင် မောင်းလေ့ရှိတယ်။ သူ လယ်ကထွက်တဲ့ ဘေးချောင်စပါးကို ဦးကော ဘေးချောင်ဆိုတာ အကွက် အလွန်ကောင်းတဲ့ စပါးမျိုးပဲ။ ခုတော့

ခေတ်တွေပြောင်းလာတော့ ပျောက် သွားပါပြီ။

တစ်ခါတုန်းက ထိုက်ကုန်းကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ရွှေကြိုင်အကြောင်း ကြားရတော့ စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်မိ တယ်။ သူ့အမေ ဒေါ်လာဘီရှိန်က ...

“နင့်လူရွှေကြိုင်တော့ ဥစ္စာစောင့်မ လိုက်လို့သေမြေရှင်မြေ မြေလာရတာ ဟဲ့”

“ဘယ်က လိုက်တာလဲ ဒေါ်လေး ရဲ့”

“ဟို ကန်ကြီးထိပ်ကလေ”

“ပြောပြပါလား - ဒေါ်လေး”

“အေး - ဟို ဘာကြာသေးလို့လဲဟဲ့၊ ကင်ပွန်းရုံမှာ ကြွေးတောင်းသွားရင်းမိုး မရွာမခင် ဘုရားရှေ့က ဖြတ်ပြန်လာတာ တဲ့။ အဲဒါမှောက်လဲတာ ခုတော့ မျက်နှာ တွေ ယောင်နေတယ်”

“ဟုတ်လား - ခု သူ ဘယ်မှာလဲ ဒေါ်လေး”

“ရွှေအုန်းတို့အပိုင်း သွားတယ်ဟဲ့၊ ပြန်လာလိမ့်မယ်”

မကြာမီ ရွာထိပ်က သီရင်းသံ ကြား ရတော့ဖူး။

“တစ်ယောက်အမိုက် ပိတောက် ကြိုက်ရာမှ * * * ပိတောက်နှင့် ကိုယ့် ကို မေ့သော * * * ဒီဇာတ်သဘောမှာ

ကွယ် * * * ဂုဏ်နေမေတ္တာလွန်ပွဲဝယ် ပိတောက်မှတစ်ဆင့် တစ်ယောက် နှမ အချစ်ကို ပြောရမှာ * * * မောင်တော့ ရှက်လှပါပြီ * * * တယ်တူနယ်တယ် - တယ်တယ်တူနယ်တယ်တယ်တူနယ် တောင်မြို့ * * *

“ဟာ - မင်းသားပဲ၊ တွဲတေးတိုက် ကုန်း၊ ရွှေကြိုင်ပဲကွ။ အသံက တယ် ကောင်းတာပါလား”

“ဟေ့ကောင် - မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ ငါ သတိရလိုက်တာ ကွာ”

ကျွန်ုပ်ပန်းဖက်ပြီးတော့ အားရပါးရ ကြည့်ကာ သူပါးစပ်ပြဲပြဲက သွားပေါ် အောင် ရယ်ပါတော့တယ်။

“ဟား - ဟား - ဟား မင်းကလည်း ဝမလာဘဲ ပိန်လာတယ်။ ဟား - ဟား - ဟား”

“မင်းကတော့ မျက်နှာတွေ ဘာဖြစ် တာလဲ၊ ကောင်မလေး ကိုက်ဆွဲတာ လား”

“ဟေ့ကောင် - မင်းကို ငါပြောရဦး မယ် သိလား။ ငါ့အဖြစ်၊ ငါ့အဖြစ်၊ တကယ်တော့ မပြောချင်ဘူးကွာ၊ ဖြစ် ပုံနဲ့”

“ကဲ - ပြောမှာ ပြောစမ်းပါကွာ၊ မင်း ကလည်း နိဒါန်းပျိုးနေပြန်ပြီ”

“ဒီလိုကွ - ဟိုတစ်လောက ငါ ကင် ပွန်းရုံက ညနေစောင်းကြွေးတောင်းပြီး ပြန်တယ်။ ငါပြန်တော့ မိုးရွာပဲတော့မယ်။ ဟိုကွင်းဘက် မင်းသံတယ်မဟုတ်လား။ စိုင်တမော့က ပြန်ရင် မြွေပေါတယ်။ ဒီ တော့ - ငါ ဘုရားဘက်ကပဲ ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ငါ ပုဆိုးခြုံပြန်လာတာ၊ ငါ့ရှေ့ မှာ လူနှစ်ယောက် တွေ့တယ်ကွ။ ငါ လည်း အဖော်ရပြီဆို ဟေ့လူ - ဟေ့ ကျွန်စောင့်ပါဦးလို့ခေါ်တယ်။ ပြန်တောင် မကြည့်ဘူးကွ”

“မင်း - ခေါ်တာ မကြားလို့နေမှာပေါ့ ကွာ”

“ဟေ့ကောင် - မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား နားလည်းရောက်ရော ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်။ ငါ ကြက်သီးတွေ ထပြီးတော့ကွာ ကြောက်စိတ်မှန်လာ တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်နေတာ။ ရှေ့ဆက်ပြေးသယောင်လာတော့ ဟို ကွာ - ကန်ကြီးဘေးမှာ အမျိုးသမီး တစ် ယောက် ဆံပင်ဖားလျားချပြီးတော့ ထိုင် နေတယ်။ သူ့အနားမှာ တုံးကြီးလို့လို့ မည်းမည်းကြီးကွာ၊ ငါ့စိတ်ထဲ ငိုကျောင်း၊

ကြီးလားပဲ။ တို့ ရေလှော်ချိုးနေတာ ဒီတုန်း
ရှိမှ မရှိတာ။ ငါတစ်ယောက်ထဲဆိုတော့
ကန်ထိပ်ကနေ ဖြတ်ပြေးရင်း နောက်က
အသံတွေက အော်သံလိုလို၊ လိုက်သံ
လိုလိုကြားတော့ အမလေးဆို ပြေးရင်းနဲ့
ခလုတ်တိုက်လဲတာပေါ့ကွာ။ ခုလို -
မျက်နှာတွေ ယောင်နေတာကွ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ။ မင်း - ခေး
လေး ဘာလေး ကုပစ်ပါလား”

“ငါ့ယောက်ဖ ဆရာမိုးသီးက ရေ
မန်းတိုက်၊ လက်ဖွဲ့စည်းပေးထားတယ်။
ခုတော့ သက်သာပါတယ်ကွာ”

“ကဲ - မင်း တို့ရွာက အလည်လိုက်
ဖို့ ငါလာခေါ်တာ”

“ဟေ့ကောင် - မင်းကို အလှူရက်
ရောက်မှ ငါတို့ ဒိုးပတ်ဝိုင်းနဲ့ လာခဲ့မယ်”

“အေးပါကွာ - ငါမင်းတို့ကို သတိရ
လို့ပါ”

“ကဲ - ဒါဆို မင်း ဒီည ဒီမှာအိပ်၊
ကြာရှက်သားချက်ကြွေးမယ်၊ ကြက်က
တော့ ဝယ်ရဦးမယ်၊ ရရင်တော့ စားရ
မယ်၊ ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

ကျွန်ုပ် - ပြန်လာပြီး မကြာမီရက်
ပိုင်းမှာ...

ဦးဘိန်း - ကင်ပွန်းချဲ့ဘုရားနားက

မြွေပေါက်လို့ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း
ကြားရပါတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘုရား
ဒါယကာကြီး၊ ကျောင်းဒကာကြီး၊ ရပ်ရွာ
ခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုတော့ တစ်နယ်လုံး
က ဝမ်းနည်းတမ်းတကြတယ်။ ဆရာ
ဘိန်း မရှိလို့ကတော့ ဘုရားပွဲလည်း
မဖြစ်တော့ဘူး။ စည်ကားသိုက်မြိုက်ဖို့
လည်း မလွယ်တော့ဘူး။ အရိပ်မဲ့တဲ့ ရွာ
တွေဖြစ်ပြီပေါ့။ မှန်ပါသည်။ ဦးဘိန်း
ကွယ်လွန်သည်မှာ နှစ် (၃၀) ကျော်ခန့်
ယနေ့အချိန်အထိ ဘုရားပွဲလည်းပျက်၊
ပရဂုဏ်မှာလည်း ရှုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ
တက်လို့မြင်မကောင်း၊ တွေ့သူမျှ အနိဋ္ဌာ
ရုံကြီးပင်ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ အရိပ်ဆို
တာ အပူဒဏ်ခံစားရဖူးမှ အရိပ်တန်ခိုး
အေးမြတာကို သိကြမှာ။ ခုတော့ ဦးဘိန်း
နေခဲ့တဲ့ ကင်ပွန်းချဲ့ရွာတစ်ဝိုက် ဘာမှ
မတိုးတက်တော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ဆောက်ခဲ့တဲ့ မအရပ် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး
လည်း လူတိုင်းရပ်ကြည့်ရလောက်
အောင် ကောင်းခဲ့တာ။ နှစ်ထပ်လသာ
ဆောင်နဲ့ သိပ်ပဏာရတာ။ ခုတော့ -
အိမ်ကြီးလည်း အို၊ ယခင်လို စိုစိုပြပြ
တော့ မရှိတော့။

ကျွန်ုပ်၊ ရွှေကြိုင်တို့ တိုက်ကုန်းကို
မရောက်တာ နှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်လောက်
ရှိပြီ။ သူလည်း တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူ
ထောင်လို့ သားသမီးနှစ်ယောက်ချပြီး
ကျွန်ုပ်လည်း အိုးအိမ်တည်ထောင်လို့
ကိုယ့်ဘဝ သံသရာလေ့ရှိမှာ ဇနီးရယ်၊
သားရယ်တစ်လို့လောကမဲလို့င်းယက်
သူစိုက်သမျှ အားရှိအောင်လှော်လို့ ဒီ
ဒဏ်တွေ ခံနေရချိန် ဘယ်ကမ်းဆိုက်
မယ်ဆိုတာ မသိသလို၊ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်
ကိုယ် တာဝန် ကျေအောင် ဘဝ
တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ စာသင်စာကျက်
နေကြရမဟုတ်လား။

“ရွှေကြိုင် - ဆုံးပြီတဲ့”

“ဟာ - ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ပြော
ကြပါဦး”

“နှင့်သူငယ်ချင်းက သိုက်ကလာတဲ့
သူ့ဘွဲ့ရဌာနေ ပြန်သွားပြီတဲ့”

“မငွေသန်းရယ် ပြောပါဦး”

“ဒီလိုဟဲ့ - အဲဒီ ချော်လဲပြီးနောက်
ပိုင်း သူ တပိုင်ပိုင်နဲ့ မစားနိုင် မသောက်
နိုင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ညဆိုလည်း အိပ်တယ်
မရှိဘူး။ သူမိန်းမကလည်း ရိုးရိုးကြီးဆို
တော့ လင်ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိ၊ သူ
က ထထအော်တယ်တဲ့”

“ဘယ်လိုအော်လဲ ပြောပါဦး”

“အမလေး - ဘီလူးကြီး၊ လာပြီ -
ကယ်ကြပါဦး။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေပြီ။

အား - အား - လုပ်ကြပါဦး။ အမလေး -
အမေမေရေ - အမေလာပါ - လာပါ”

“သူ အိပ်မက် မက်တာလား”

“ထယောင်တာပဲ ညတိုင်းလိုလို
မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်နဲ့ အိပ်ရာထဲ ဗန်းဗန်း
လဲတော့တယ်။ နောက်တော့ ကြောက်
တဲ့ စိတ်ပဲ သူအော်တယ်”

“မစန်းယောက်ျား ဆရာမိုးသီးက
သူ စမ်းသပ်ကြည့်တော့ သိုက်ဆက်
မတင်းဘူးတဲ့။ ကင်ပွန်းချဲ့သိုက်က လူ
စားလဲတော့မှာတဲ့ - မြောတယ်။ တို့
လည်း သိုက်ခွဲ လိပ်ပြာချုပ်ခွဲကြတာ
မျိုးစုံအောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဗမာဆေး။
အင်္ဂလိပ်ဆေးလည်း စုံနေတာပဲ။ လူက
တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာတယ်။ အားမရှိ
တော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးသွား
တယ်ဟဲ့ - ဟီး - ဟီး - ဟီး - ဟီး”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မငွေ
သန်းရယ်”

“အမေလည်း သူ့စိတ်နဲ့ပဲ ကွယ်လွန်
သွားခဲ့တယ်။ တို့အဖြစ်ကတော့ ဆင်းရဲ
တယ်။ သူ့ကလေးနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့

တယ်။ ယောက်ျားလေးတွေဟဲ့ တို့နဲ့ပဲ နေတယ်”

“အေးပါ-မငွေသန်းရယ်၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီချင်ပါတယ်”

ဒီလိုနဲ့ ရွှေကြိုင်တစ်ယောက်က ပွန်းချိုသိုက်ကို ပြန်သွားပြီး သူတို့ မယ်ဖော့သိုက်က သိုက်စောင့်ကြီးက ညတိုင်းလာခေါ်တယ်ဆိုတာတော့ သူမမငွေသန်းက ပြောပြလို့ သိရပါတယ်။ သိုက်စာအရ “ကင်ပွန်းချို ခရုချိုတွင်း။ ငွေကိုးတင်း မယ်ဖော့ရဲတွင်း” ဆိုတာ သိုက်စောင့်ကြီး ယကွကတော့ အန္တရာယ်ပြုသူတွေကို တင်းပုတ်ကြီးနဲ့

ထုတယ်လို့ ပြောခဲ့ကြတယ်။ သုရားပစ္စည်းရတနာစောင့်တဲ့ သိုက်စောင့်ကြီး၊ သူတာဝန်ကျအောင် ဆောင်ရွက်တာတော့ ဘုမ္မိယတို့ရဲ့ ဌာနေက သဘာဝပါပဲ။

အားလုံး ရောက်ရာဌာနသို့ ဘဝကနေ သာဓုခေါ်နိုင်ကြပါစေလို့ သိုက်ချစ်ဘိုးတော်ကြီးနှင့်တကွ သိုက်နန်း၊ သိုက်နန်းသားအားလုံးနှင့် သိုက်စောင့်ကြီးပါမကျန် ဆရာဦးဘိန်းနှင့် ရွှေကြိုင်တို့အား အမျှပေးဝေပါတော့တယ်။

အမျှ-အမျှ-အမျှ ယူတော်မူပါ။
သာဓု-သာဓု-သာဓု။

မင်းတိုင်ပင် (မြရောင်မြေ)

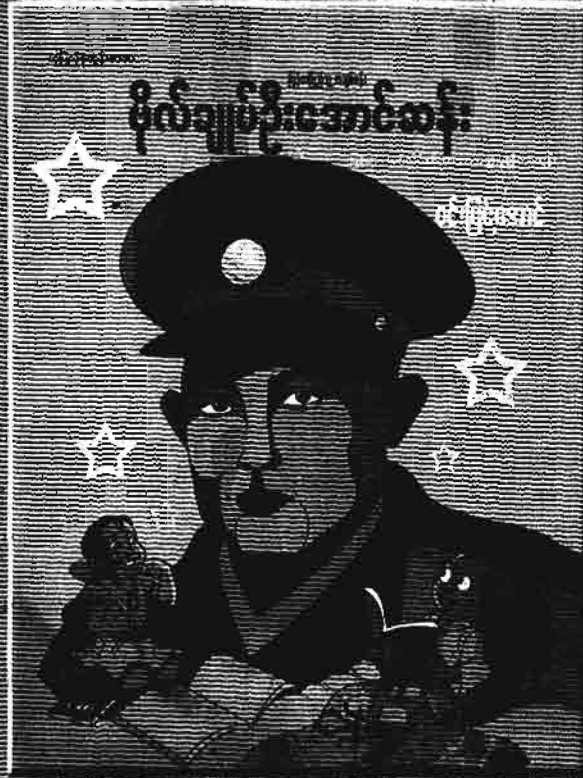
“ပြန်လွှာ”

ဝိညာဉ်လောက
ဝတ္ထုတိုများ

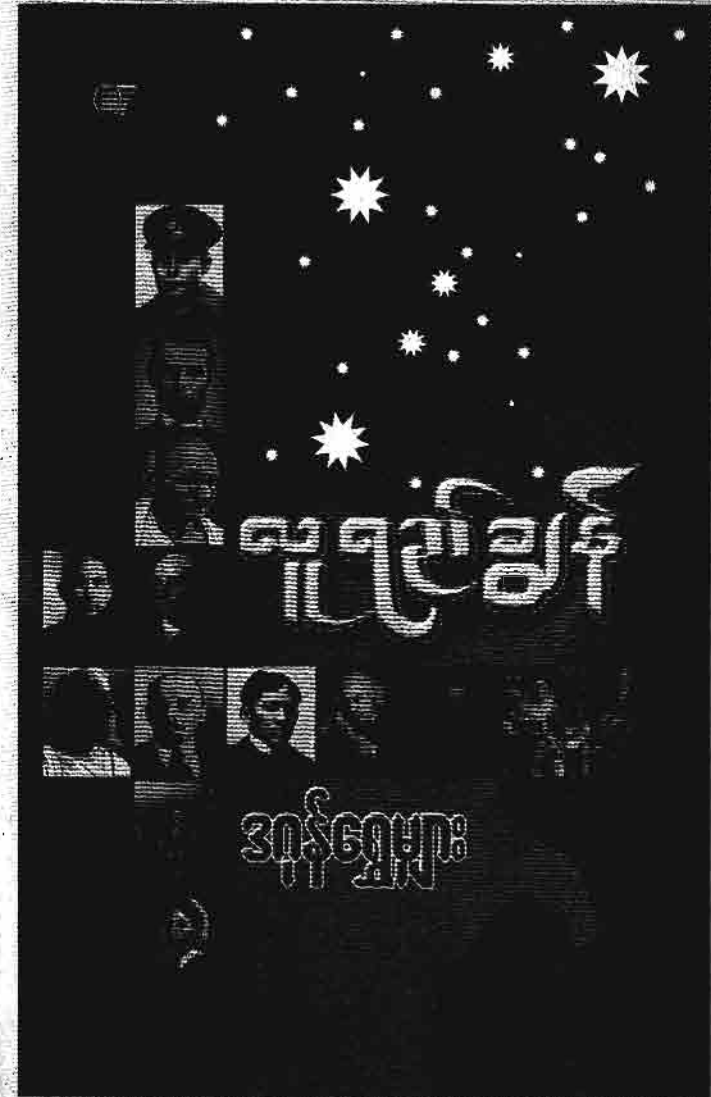
ဆုမြည်စုံထွန်းစာပေမှ

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှစ်တစ်ရာပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကလေးများအတွက်
မြန်မာ အင်္ဂလိပ်နှစ်ဘာသာတွဲ အတ္ထုပ္ပတ္တိကဏ္ဍတွန်းအဖြစ် ထုတ်ဝေသော

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာပြည်သူ့အချစ်စနစ်
ဝင်းမြိုင်အောင် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဒဂုန်ရွှေမျှား
အောင်ဆန်း

တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

အာသင်ဇာသက်ဝေ

သက်တမ်းရှည်ရင့် သစ်ပင်ကြီးတွေ ပိုင်းရံသဖြင်းခံနေရတဲ့ ငရုကန်ငယ်လေးတစ်ကန်၏ နှုတ်အေးဟာ
အစ်ကို၊ အစ်မ၊ အစ်မတို့လေးတိုင်းရင်း ငရုကန်ကို အစ်မတို့မိမိတို့ ငေးမောကြည့်နေတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်
ငရုကန်လေးငယ်ကတစ်ဆင့် ဂူငူလေးငြေးလာတဲ့ အေးစက်စက်လေးသုအေးလေးတွေက သူပေးလေးပဲ
အချိုးအစား ငြေငြိမ်လှတဲ့ သွားကိုယ်အနံ့ကို လာရောက်တုံ့ဖန်ကာ ကလေးတို့စပ်ငုံ့ကြည့်ရုံ
အရေးပလုပ်ဘဲ ငေးမောတွေဝေနေခဲ့။

၂၀၁၅

ချစ်ခြင်းသိတဲ့ကြီး

အသစ်ဆက်စပ်

ကတ္တီ ပါရောင်ထပြီး သန့်စွမ်းရှည်
လျှာတဲ ဆံစလေးတွေကလည်း လေ
တိုက်လိုက်တိုင်း လှုပ်ခါယမ်းသွားကြပုံ
လေးက ညီညာတဲ့ စောင်းကြိုးလေးတွေ
ပေါ်က ချိုမြိန်တဲ့ သံစဉ်တေးသွားလေး
တစ်ပုဒ် ညည်းတွားနေသည့်အလား
လိုက်ဖိုမောပန်းစေလေ၏။

ရွှန်းစိုတောက်ပတဲ့ မျက်ဝန်းနက်
နက်လေးတွေကို ရှည်လျားကော့ညွတ်

နေတဲ့ မျက်တောင်လေးတွေက အသာ
လေးစားပေးထားသေးသည်။ ဖွဲ့ရစ်စွဲ
ရောင်နီနီဝါဝါနုနုအသားရောင်
လေးနဲ့ လိုက်ဖက်ညီလှစွာ ပန်းရောင်
ဈေးဈေး ဝတ်စုံလေးကလည်း သူမရဲ့
တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိရက်စရာမရှိအောင်
ပေါင်ခတ်ပေးထားလေရဲ့။ လေအဝေ့မှာ
ကောမင်းစက်ပျော်ဝင်သွားတဲ့ သူမရဲ့
မျက်ဝန်းအစုံ ...

မြူဖွေးနူးညံ့နေတဲ့ ခြေတော်ရင်း
နားမှာ ဖူးပွင့်နေကြတဲ့ တောပန်းဝါဝါ
လေးတွေကို သူမရဲ့ ဖော့ဖယောင်းလို
ပျော့ပျောင်းသွယ်လျတဲ့ လက်ချောင်း
လေးတွေနဲ့ တို့ထိကိုက်တွယ်ကစားနေပုံ
လေးက ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာကြီးရဲ့
အကောင်းဆုံး ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို
ထိုင်ကြည့်နေရသလိုပါပဲ။

ထိုမိန်းကလေးရဲ့ အလှတွေက
ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အလှအပတွေအားလုံးရဲ့
ပေါင်းဆုံရာ ပုံရိပ်ယောင်လေးတစ်ခုပါ။
အဲဒီပုံရိပ်ယောင်လေးရဲ့ အမည်က
“ရတနာထိုက်”။ သူမကို ခပ်လှမ်းလှမ်း
တစ်နေရာမှ မသိမသာ အကဲခတ်နေတဲ့
လူစိမ်းတစ်ယောက်။ ထိုလူစိမ်းက
“ရတနာထိုက်”ရဲ့ အနားကို တဖြည်း
ဖြည်း ချည်းကပ်လာပြီး ...

“ဟိတ် - မိန်းကလေး”

“အမေ့”

ထိုလူစိမ်းက ရတနာရဲ့လန့်သွားတဲ့
အမူအရာကြောင့် ပြုံးစရာစေ့နဲ့ ...

“လန့်လိုက်တာရှင် - ကျွန်မကို သိ
လို့လား”

“ သူကလေး - စိတ်ကုန်သွားပါ။
ဝင်းတ တာဝန်သာက နတ်ဝန်းရှင်လေး
တစ်စွပ်ပါ။ ဗီဂွင်းလေးကို ချစ်ပြီး
နူးညံ့သိပ်စေ့တဲ့ နှလုံးအားပါးရှင်လေးဆို
လေငှစာနဲ့ ငြိတုလျငြာသွားမှာဗျေ။
စိတ်ခံစားချက်တွေ ဖြင်းတင့်ပေါက်ကုန်
ပရသူးလေစွယ် ... ”

“မင်းကို သိရုံတင်မကဘူး၊ မင်းရဲ့ နာမည်ကိုပါ သိနေတာ”

“ဟင် - ရှင်က ကျွန်မနာမည်ကိုပါ သိတယ် ဟုတ်လား”

“ဒါတင် မကသေးဘူးကွ။ မင်းရဲ့ ပညာအရည်အချင်း၊ မိဘမျိုးရိုး၊ နေတဲ့ နေရာ၊ အိုကွာ - အားလုံးမှ အားလုံးပဲ”

ရတနာက အံ့သြဟန် မပြသေးဘဲ ...

“ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို လုံးဝမသိဘူးရှင်။ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့အကြောင်းကိုဘာလို့သိလောက်သိနေတာလဲ”

“မင်းက ငါ့ကို သိနေစရာမလိုပါဘူးလေ။ မင်း သိသင့်တဲ့လူက မင်းကို ခေါ်မိမိလို့ပါ”

“ရှင် - ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ကျွန်မကို ခေါ်မိမိတယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါရဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက သူများခေါ်တိုင်း လိုက်စရာလား”

ရတနာသည် စိတ်တိုသွားမိပြီး အသံနည်းနည်းမာသွားမိသည်။ သူမအား လာရောက်ချဉ်းကပ်နေသော ထို

လူစိမ်းအား သေချာအကဲခတ်ကြည့်မိလေရာ အသားအရေမှာ ဖြူရွတ်ရွတ် ခန္ဓာကိုယ်က လေတိုးရင် လဲကျမယ့်ပုံစံ၊ သူမထက် သုံးနှစ်ခန့် ပိုကြီးပြီးတော့ ရတနာသိသင့်တဲ့ သူက ခေါ်မိမိလို့တော့ ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိ။

“မမီ၊ ရီမီ ပါနဲ့ - မင်း အတွက် အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။ ငါနဲ့ လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ပါနော်”

ရတနာ၏ မျက်ဝန်းအစုံအား ထိုလူစိမ်းသည် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်မတတ်စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလေရာ ရတနာမှာ ငြင်းဆိုရန် အင်အားမရှိတော့ သလိုကြီး ဖြစ်နေပြီး သိသင့်တဲ့ လူဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးများကိုလည်း နှစ်သက်နေမိပြန်လေသည်။

သိသင့်တဲ့ လူ - သိသင့်တဲ့ သူ - အင်းလေ ...။

“ကျွန်မ သိသင့်တဲ့သူက ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိချင်လို့ ရှင်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ - သိပ်တော့ နောက်မကျစေနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကျွန်မကို ကတိပေးရမယ်”

ရတနာက ကတိတောင်းလိုက်ရာ ထိုလူစိမ်းက မျက်လုံးမှိုတ်၍ ဂုဏ်စဉ်းစားနေရင်း ...

“ကောင်းပြီလေ - ဒီနေရာကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးပါမယ်၊ ကဲ - ကဲ - ငါ့ရဲ့ လက်ကို ကိုင်ထားလိုက်နော်”

ထိုလူစိမ်းသည် သူ၏ စကားအဆုံးတွင် ရတနာ၏လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ကိုင်လိုက်ရာ ရတနာသည် ငြင်းချိန်ပင် မရနိုင်လောက်အောင် အလွန်လျင်မြန်လွန်းလှပေသည်။

ထို့နောက် ရတနာ၏ ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်လေပြီးနောက် သတိကင်းမဲ့နေသူပမာ လေဟာနယ်တစ်ခုထဲသို့ လွင့်မျောပါသွားလေတော့သည်။

“မိန်းကလေးမျက်လုံး ဖွင့်လို့ရပါပြီ”

ကြည်လင်အေးမြပြီး သာယာလွန်းသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံကြောင့် ရတနာ၏ အသိစိတ်များ ပြန်လည်နိုးကြားလာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ

နေရာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေပြီး တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး၊ မမြင်ဘူးသော သူများကို ရှုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ...

“ဟင် - ရှင် - ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဒီ - ဒီနေရာက ဘယ်နေရာလဲ၊ ဟို - ဟို - ကျွန်မကို ခေါ်လာတဲ့ ဟိုလူစိမ်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ရတနာ၏အနားတွင် အရယ်အပြုံးမရှိ မျက်တောင်ပင် မခတ်နိုင်ကြပဲ သူမအား စူးစမ်းငြိမ်သက်သော အကြည့်များနှင့် ထိုင်နေကြသော အမျိုးသမီး (၃)ယောက်သည် သူမ၏ မေးခွန်းများကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမရှိ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများနဲ့ သူမ ရောက်ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ သူမ ထိုင်နေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ရှိနေပြီး ထိုပြတင်းပေါက်နားတွင်လည်း စိုးသားခြေခြေများကို အထင်းသား မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထူးဆန်းသည်ဟု ခံစားမိသည်။ မျက်စိလေးနှစ်ဖက်ကို မသိမသာ တွန့်ရင်း သူမရှေ့မှ အမျိုးသမီးများ၏ မျက်နှာများကို တစ်ယောက်ချင်း

ကြည့်မိလေရာ သူမကို စကားတစ်ခွန်း
တလေတောင် ပြောဖော်မရသည့်အပြင်
မမှတ်မသန်ဖြင့်သာ ကြည့်မိတိုင်းကြည့်
နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်အပြင်ဘက်မှ
ချိုသာပြီး တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့လှသော အသံ
မျိုးနှင့် ...

“ရောက်လာပြီလား - မယ်တော်”

“ရောက်လာပါပြီ - သားတော်၊
မောင်သူရိန် ခေါ်လာတာကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် - မယ်တော်၊ သား
တော်က သူရိန်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တာ
ပါ”

အသံနှင့်အတူ လွန်စွာချောမော
ခန့်ညားပြီးလျှင် တွေ့ရသည့်လူအပေါင်း
မျက်စိတဆုံး ငေးမောကြည့်ရလောက်
အောင် တင့်တယ်လှသော အသက်
(၂၀)အရွယ်ယောက်ျားဖျိုတစ်ယောက်
ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရတနာသည်
အံ့ဩရလွန်းကာ သူမ၏လှပသောနှုတ်
ခမ်းပါးလေးနှစ်စုံပင် ခပ်ဟဟလေး ဖြစ်
သွားရလေတော့သည်။

“အဟင်း - ဟင်း - ရတနာကို ကြို

ဆိုပါတယ်ဗျာ”

ညင်းသွဲ့ သွဲ့ ရယ်မောသံချိုမြမြ
လေးနဲ့အတူ သူမ၏ နာမည်လေးကိုပါ
တစ်ခါတည်း ခေါ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်နေ
သည့် ချောမောလွန်းသည့်လူ။ ထိုလူက
သူမ၏အတွေးတို့ မဆုံးသေးဝင် ...

“ရတနာက မောင်တော်ကို မမှတ်မိ
သေးဘူးပဲ။ အေးလေ - မဆန်းကြယ်လှ
ပါဘူးလေ။ နောက်တော့လည်း တဖြည်း
ဖြည်း မှတ်မိလာပါလိမ့်မယ်”

သူ့တို့ယုံသူ မောင်တော်ဟု ပြော
နေသူကို ရတနာမသိ။ မသိတာမှ လုံးဝ
ကိုမသိတာ။ သူ့ရဲ့မျက်နှာ၊ သူ့အပြုံးတွေ
က ယောက်ျားတကာတို့ထက် သာလွန်
လေးနက်လွန်းလှတာကိုပဲ သိသည်။
ရတနာအနားမှာလည်း တစ်ယောက်မှ
မရှိတော့။ အလျှိုလျှို ဘယ်ရောက်သွား
ကြသည်မသိဘဲ လူချောတစ်ယောက်
သာ ကျန်ရစ်သည်။

ရတနာသည် ရင်ရန်၍ စိတ်လှုပ်ရှား
နေခြင်းကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်ထားရင်း
တိုးရှည်သောပြီး တုန်ရီလိုက်မောနေ
သောအသံနှင့် ...။

“ရှင် - ရှင်က ဘယ်သူလဲ ကျွန်မရဲ့
နာမည်ကိုတောင် သိနေတယ်ဆိုတော့
ဟို - ဟို - ဒါပေမဲ့ - ကျွန်မက ရှင်ကို”

“မောင်တော်က ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်
လေ ရတနာရယ်။ မင်းအခုလို စိတ်တွေ
သိပ်လှုပ်ရှားလွန်းနေတာကိုက မဟုတ်
တာပဲလေ။ မောင်တော်ရဲ့အပေါ် လေး
နက်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုပဲပေါ့ကွယ်”

“ဟင် - မဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှင် ကို
ကျွန်မက ဘာခံစားမှုမှ မဖြစ်မိပါဘူး။
ကျွန်မ ရှင်ကို မသိတာက အမှန်တရား
တစ်ခုပါနော်”

“အင်းလေ - နှစ်ပရိစ္ဆေဒတွေက
ကြာညောင်းခဲ့တော့လည်း မမှတ်မိတာ
မဆန်းကြယ်လှပါဘူး။ ဘဝတွေ၊ နှစ်
တွေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲခဲ့ပေမယ့် မမေ့
ဆဲ တမ်းတရဆဲ၊ လွမ်းမောရဆဲနဲ့ ခံစား
နေရတာကတော့ ဒီကပါလေ။ ကဲပါ -
ခဏထားလိုက်ပါဦး။ ရတနာလေး နွမ်း
လာမှာပေါ့။ ခဏနားလိုက်ရင် ဟုတ်ပြီ
လား”

“မောင်တော်က ရတနာလေး
အနားမှာ အလွမ်းပြေထိုင်ကြည့်ပါရစေ
ကွယ်”

ရတနာရဲ့ စိတ်က လန်းဆန်းပြီး
သား။ ရတနာလို သူမရဲ့ နာမည်ကို နွေး
နွေးထွေးထွေးလေးခေါ်ရင်း ပြောလာ
သည့် အလွန်ချိုသာနူးညံ့တဲ့ကို လူချော
လေးရဲ့ စကားလုံးလေးတွေကို ကြားရ
တာမှ နွမ်းရောင်နေပြီ။ ဟင်း - နာမည်ကြီး
ကလည်း ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်တဲ့။ ရှပ်
ကလည်း နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်အောင်ပင်
ခန့်ညားထည်ဝါလွန်းလှသည်လေ။ အို -
သူပြောသလို ခဏအနားယူပြီး အိပ်
လိုက်တာကမှ စိတ်ရှုပ်သက်သာမှာပါ။

ရတနာသည် အသင့်ခင်းထားပြီး
ဖြစ်သော ရွှေပန်းခက်နွယ်လေးများနှင့်
ပုံဖော်ချုပ်လုပ်ထားသော ခေါင်းအုံး
လှလှလေးနှင့်အတူ လှပအိပ်စက်နေမည့်
ကော်စောပေါ်သို့ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေး
အား အသာပင် လှံချလိုက်လေရာ သူမ
၏ကျောပြင်နှင့် ကော်စောအထိအတွေ့
တွင် ထူးဆန်းသည့် အာရုံတစ်မျိုးကို
ခံစားလိုက်ရပြီး ဘယ်ကလာနေမှန်းမသိ
သည့် အလွန်သာယာငြိမ်ညောင်းသော
နို့တိုင်းသံစဉ် တေးသွားလေးတစ်ခု
သည် သူမ၏ နားစည်ထဲသို့ ရိုက်ဝင်
ထိုးဝင်သွားလေရာ သူမ၏ အကြင်အာရုံ

များကိုပါ ဆွဲယူညှို့ငင်သွားသည်အထိ သာယာနာပျော်လွန်းလှ၍ ချက်ချင်းပင် အိပ်မေ့ချစ်ထားရသူပမာ အနားယူအိပ် စက်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိစေလေ တော့သည်။

“ကျီ - ကျစ် - ကျလီ - ကျလီ - ကျစ် - ကျစ် - ကျီ”

သာယာလှပပြီး ရနံ့မွှေးကြိုင်၍ ထူးထူးခြားခြားများစွာသောပန်းမျိုးစုံတို့ ပွင့်စူးရာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ရှိ နန္ဒဝန် ဥယျာဉ်တော်ကြီး လှပစွာပွင့်စူးဝေဆာ နေသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ အပေါ်တွင် လည်း အမွှေးအတောင် အရောင်မျိုးစုံ တို့ဖြင့်လှပဆန်းပြားသော ကျေးဇူးတင်များ တို့သည် သာယာသော တေးသွားလေး များ ငယ်ဆိုနေသကဲ့သို့ တွန်ကျူးဟစ် ကြွေးနေကြလေသည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - ခပ် - ခပ် - ခပ် - ခပ်”

ကြာမျိုးစုံတို့ ပွင့်စူးနေကြသော ကြည်လင်အေးမြသည့် ရေကန်ကြီး အနီးမှ ထွက်လာသော ရယ်မောသံ ချိုချိုလေးနှစ်ခု၊

“ဘုန်း - ဟိုနားက ကြာပန်းနီနီလေး

က လှလိုက်တာ၊ သူ့ဇာကို ရူးပေးပါ နော်”

“သူ့ဇာရယ်လက်ထဲမှာလည်း ကြာ ပန်းတွေများနေပြီ၊ တော်တော့နော်”

“ဟင့်အင်း - မရဘူး၊ အခုရူးပေးဆို ရူးပေးပါ၊ မရူးပေးဘူးလား၊ ရတယ်လေ၊ ဘုန်း - မရူးပေးရင် သူ့ဇာပါ ရေထဲ ခုန် ဆင်းမယ်၊ ဟွန်း...”

“ကဲပါ - မောင့်အချစ် သူ့ဇာရယ် မောင်တော်ရူးပေးပါမယ်ဗျာ၊ စိတ်တော့ မညှိုးလိုက်ပါနဲ့၊ လူဆိုးမလေးရယ် - အဟင်း - ဟင်း”

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် လက်ကမ်း၍ ပေးသော ကြာပန်းနီလေးကို လှမ်းယူ လိုက်သော မုလဲသူဇာပါ ရေထဲသို့ “ဝန်း” ခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေတော့ သည်။

“ဟာ - သူ့ဇာရယ် ရေတွေ ဝိုက်န ကြ”

“အဟွန်း - စိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘုန်းနဲ့အတူတူ ရေကစားရင်း၊ ပျော်ရ တာပေါ့ - ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ် - ဘုန်းနဲ့သူ့ဇာ ရေ မကစားရတာ ကြာလှပေါ့၊ ကဲ - ကဲ”

ပြောလည်း ပြော၊ လက်ခုပ်နဲ့ရောက်

“ တချို့အိပ်စားသည်
လေထုအနိပ်ပိုင်းထဲတွင်ဖြစ်ပြီး တချို့အိပ်
စားရာ ခပ်ဖြင့်ဖြင့်လေထုနယ်ထဲတွင်
ထီးတည်းပြီး ရပ်တည်နေကြလေသည်။
ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ အိပ်စက်စဉ်
ထဲသို့ဝင်၍ ကြိုးစား တန်းတန်းချထားခြင်း
ဖြစ်လေတော့သည်။ ဂုဏ်သဘာဝ
ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် ဂုဏ်သဘာဝဖြင့်သည်
ပျော်စရာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း
အံ့သြလွန်းစွာ သူ၏ ပျက်စီးလေးများအား
ပေးသောပုံ ထိုစိတ်ဝင်စား
ဖြစ်နေသည် ... ”

ခပ်ရင်း ချစ်သူလေးထံ လှမ်းပတ်ကစား လိုက်ရာ ချိုမြိန်လှသော ရယ်မောသံစဉ် လေးနှစ်ခု ပေါင်းဆုံသွား လေတော့ သည်။

“ဟေး - ဟား - ဟား - ဟား - ကဲ ရော - ခပ် - ခပ် - ခပ်”

ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြတဲ့ ချစ်သူ နှစ်ဦးကို အားကျလို ထင်၏။ ရေကန် ဘေးမှာ စူးပွင့်ဝေဆာနေကြတဲ့ နတ်ပန်း မွှေးမွှေးလေးတွေတောင် ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောကြည့်နေကြလေသည်။ ဥယျာဉ် တော်အတွင်းမှာရှိတဲ့ ပန်းအလှ ဒေဝါ လေးတွေက ရေကန်ထဲက ကြာမျိုး (၅) ပါးရဲ့အနံ့နဲ့အတူ ရောထွေးယှက်နွယ်ပြီး ထူးခြားတဲ့ မွှေးရနံ့တွေကို ချစ်သူနှစ်ဦး ထံ သယ်ဆောင်လာရင်း၊ သူတို့ရဲ့ ချစ် ခြင်းကိုပိုင်နိုး ကောင်းစွာပေးနေကြလေ ၏။ တင့်တယ်ပြီး လှပစွာစူးပွင့်ဝေဆာ နေတဲ့ မြွေသကနတ်ပန်းပင်ကြီးပေါ်မှာ ခိုနားနေတဲ့ မြွေကြီးကြာငှက်မောင်နဲ့ တောင်သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို အားကျ လို့ ထင်ရဲ့။ တောင်ပံခြင်းယှက်ကာ ချစ် တင်းနှောရင်း တိမ်လွှာကြားထဲကို မြူး ထူးဝဲပျံကာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွား ကြလေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ...

“မောင်တော် - ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်
ရေ - မောင်တော်”

ဒီအသံလေးက ချစ်ရသူ ပုလဲသူ၏
၏အသံ။ သူ၏ နာမည်ကို တုန်ခါစေမယ့်
စွာ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ အော်ခေါ်နေသံလေး။
ဒီအသံကြောင့် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် ရင်
ထိတ်သွားမိပြီ။

“သူ့အရေ - ဘုန်းဒီမှာ”

“မောင်တော် ရယ် - သူ့အလေ
မည်းတော်ဘုရားဆီက သတင်းတစ်ခု
ကြားလာခဲ့တယ်။ မောင်တော်အတွက်
စိုးရိမ်လို့၊ အဲဒါ - အဲဒါကလေ”

“ဘာများလဲ - အချစ်ရယ်။ မောင်
တော်ကို စိုးရိမ်တယ်ဆိုတော့ အဟင်း -
ဟင်း - ဘုန်းရဲ့ချစ်သူလေးက ကြံစန်
စိုးရိမ်တတ်ပြီး ဘုန်းရင်ပူရအောင် အမြဲ
လုပ်နေကျ။ ဘာလဲ - အချစ်လေးရဲ့ခေါင်
ဘိုးသိကြားမင်းက သူ့အနဲ့ ဘုန်းကို
သဘောမတူဘူးလို့ပြောမှာပဲ မဟုတ်
လား။ ဟား - ဟား - ဟား - ဒီစကား
ကတော့ အမြဲကြားနေကြဖို့လို့ ရိုးအိနေ
ပါပြီကွာ”

“မရယ်ပါနဲ့ - ဘုန်းရယ်။ သူ့အနဲ့
ဘုန်း အပြီးကွဲသွားရမယ့်ကိစ္စ။ သိရဲ့
လား”

ငိုရှိုက်သံလေး ရောထွေးရင်း ပြော
လိုက်သော ချစ်ရသူ ပုလဲသူ၏ မျက်
နှာချောချောလေးကြောင့် ဘုန်းမင်းထွဋ်
ခေါင် ရယ်မောနေရာမှ မျက်ချင်းပင်
တည်သွားပြီး ချစ်သူလေး ပုလဲသူ၏
နဖူးစပ်မှ ဝဲကျလာသော ဆံစလေးများ
ကို ညင်သာစွာ သပ်တင်မေးရင်း...

“ဘာကိစ္စတွေများ ကြားခဲ့ရလို့
ဒီလောက်တောင်မှ ခံစားပြီး စိတ်တွေ
လှုပ်ရှားနေတာလဲကွယ်။ မောင်တော်
ကို ပြောပြပါ - သူ့အ”

“ဒီလိုပါ - မောင်တော် ဘုရား။
မောင်တော်တို့ ဝေပစ်တ္တိအသုရာ နတ်
တွေနဲ့ ဝေမာန်က အသုရာနတ်တွေကို
တာဝန်တာမှာ မထားတော့ဖို့ မည်း
တော် သိကြားမင်းက အမိန့်ချမှတ်
လိုက်ပြီး မကြာခင် မည်းတော် သိကြား
မင်းက မောင်တော်တို့အသုရာနတ်တွေ
ကို နှင်ထုတ်တော့မယ်”

ဒါကြောင့် - သူ့အက ဒီက မောင်
တော်ဘုန်းနဲ့ ခွဲစွာရမှာ စိုးရိမ်လို့ပါမောင်
တော်ရယ်။ တကယ်သာ ဒီလိုဖြစ်လာခဲ့
ရင် သူ့အတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲလို့”

ပုလဲသူ၏ စကားကြောင့် ဘုန်း
မင်းထွဋ်ခေါင်၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း
တည်ကြည်သွားပြီးလျှင် သူ၏ ပီရိသေ

သပ်ပြီး ဘယ်သောအခါမှားလွှဲသော
မှသာစကားတစ်ခွန်းတလေကိုတောင်
မပြောတတ်သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာတို့
သည် ခပ်တင်းတင်းစေ့ပိတ်သွားပြီးစူးရှ
တောက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်
ချင်းပင် ဩတော့မယ့်မိုးလို အံ့မှိုင်းသွား
တော့၏။

ထိုနောက် လေးတွဲညင်သာသော
စကားသံတိုးတိုးလေးသည် သူ၏ နှုတ်
ခမ်းများမှ တုန်ရင်ဝမ်းနည်းစွာထွက်ကျ
လာလေသည်။

“ဟုတ်လား - နမတော်လေး သူ့အ
ပါ။ ဒါဆို မောင်တော်တို့ရဲ့ ချစ် - ချစ်ခြင်း
က ဘိုးတော် သိကြားမင်းကို မောင်
တော်တို့အသုရာနတ်တွေက နိုင်အောင်
စစ်မခင်းနိုင်ခဲ့ရင်တော့”

စတုမဟာရာဇာမျိုးနွယ်တွင် ပါဝင်
သော ဝေပစ်တ္တိအသုရာ ဘုန်းမင်းထွဋ်
ခေါင်၏ တည်ကြည်ချောမွေ့နေသော
မျက်နှာမှာ ညိုမှိုင်းနေလေ၏။ သူ၏
နုနယ် သိမ်မွေ့သော နုလုံးသားမှာ
တထိတ်ထိတ်နဲ့ ရင်ခုန်လိုက်မောနေပြီး
သူ၏ မျက်ဝန်းကို အသာမှားပိတ်ထား

ရင်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသော စိတ်တို့
ကို အသာပင်ထိန်းချုပ်လိုက်ရလေ
သည်။

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် သူ၏
အနားတွင် လွန်စွာဝမ်းနည်းနေသော
ချစ်ရသူလေး ပုလဲသူ၏အား ရင်ခွင်ထဲ
အသာအယာ ဆွဲသွင်းလိုက်ရင်း...

“သူ့အရယ် - စိတ်ကို ထိန်းပါ။ မင်း
က တာဝန်တာက နတ်ပန်းပွင့်လေး
တစ်ပွင့်ပါ။ ဝါဝွမ်းလေးလို သိပ်ပြီး နုည့်
သိမ်မွေ့တဲ့ နုလုံးသားပိုင်ရှင်လေးမို့လေ
ဝေတာနဲ့ ကြွေကျမြေသွားမှာပေါ့။ စိတ်
ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲလို့မရ
ဘူးလေကွယ်”

မောင်တော်နဲ့ သူ့အသံတစ်တွေ
ပဲ ရောက်နေပါစေ။ ဟောဒီက တာဝန်
တာက နတ်မိမယ်လေး ပုလဲသူ့အနဲ့
မောင်တော် ဝေပစ်တ္တိအသုရာ ဘုန်းမင်း
ထွဋ်ခေါင်ဟာ ဒီဘဝမှာ ကွဲကွာသွားခဲ့လို့
ရှိရင် နောင်သံသရာ အရိမေတ္တယျမြတ်
စွာဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့အခါ အတူတူ
ပြန်လည်ဆုံစည်းကြမယ်နော်။ အခု
နှစ်ယောက် မြင်းမိုရ်တောင် အနားကို

သက်ကနင်းပြည်မှာ ကြာပန်းတွေ သွား
ရူးကြပြီး စုဠာမကံစေတီတော်ကြီးမှာ
ပြန်ဆုံဖို့ကို ဆုတောင်းကြပါစို့ရဲ့”

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် နေ
ကြတ်သကဲ့သို့ တိမ်သလွှာများမှာ ညစ်
နွမ်းညိုမှောင်နေပြီး တစ်ဧကတာမျှ
အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်နေချိန်
အသုရာနတ်များသည် တာဝတိံသာ၌
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ကျင်းပရာတွင် အရက်သေ
စာများ အလွန်အကျွံပင် သောက်စားမူး
ယစ်ပြီး အတုံးအရုံးလဲကျ၍ အိပ်ပျော်
နေကြချိန် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်နှင့်
အပေါင်းအပါ တချို့မှာ “ပုလဲ သူဇာ” ၏
သတိပေးစကား ကြောင့် မူးယစ်ခြင်း၊
အိပ်ပျော်နေခြင်း မရှိခဲ့ကြ။

ထိုစာချိန်တွင် ...
“ဘုန်းရေ-မောင်တော်ရေ-ပြေး-
ပြေးတော့”
ချစ်သူ ပုလဲသူဇာ၏ စိုးရိမ်တကြီး
အော်ဟစ်ပြေးလွှားလာနေသော ပုံစံ
လေးကြောင့် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏
နောက်လိုက် အဖော်များ လက်နက်
ကိုယ်စီ ကိုင်ဆွဲရင်း ပြိုင်တူထရစ်လိုက်
ကြသည်။ ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏ ဘေး

နစ်ဖက်နှင့်တကွ အနောက်သက်တွင်
အစောင့်အရှောက် အသုရာနတ် စစ်
သည်တော်များ တန်းစီ၍ အသင့်ရှိနေ
လေသည်။ ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်က သူ၏
ဘေးမှ နတ်စစ်သည်တော်အား ...

“ပုလဲသူဇာကို အမြန်ဆုံး သွားခေါ်
လိုက်ပါ”

ထိုအသုရာနတ်စစ်သည်တော်မှာ
ခေါင်းညိတ် အရိုအသေပြုရင်းရှေ့သို့
ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်စဉ်မှာပင် ပုလဲ
သူဇာ၏အနောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်း၌
တာဝတိံသာ နတ်စစ်သည်တော်များ
သွားခနဲပေါ်လာပြီး ရှေ့ဆုံးမှ လေးမြား
ကိုင်ဆောင်ထားသော နတ်စစ်သည်
တော်များထဲမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော နတ်
မြားတစ်စင်းသည် အလွန်လျင်မြန်
သော လေအဟုန်နှင့်အတူ ...

“ဒုတ်”
“အင့်”
“ဖောက်-ဖောက်-ဖောက်”
“အား-အား-အား”
ပုလဲသူဇာ၏ နောက်ကျောပြင်
လေးထဲသို့ ပြင်းထန်စွာ ဖောက်ထွင်း
သွားပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်းတွင်

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏ဘေးတွင် အဆင့်
လိုက် တန်းစီရပ်နေကြသော အသုရာ
နတ်စစ်သည်များ၏ ရင်ဝတ်သို့ တစ်
ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ထိမှန်ထိုးဖောက်သွား
လေတော့သည်။

အခြစ်အပျက်များမှာ မျက်စိမှိတ်
ချိန်ပင် အခွင့်အရေးမပေးဘဲ မြန်ဆန်
လွန်းလှပေသည်။ တာဝတိံသာနတ်
နန်းထက်မှ ပုလဲသူဇာဟုခေါ်သော
နတ်ပန်းတစ်ပွင့် အလွန်လျင်မြန်သော
အဟုန်နှင့် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျောက်
ကွယ်၍ ကြွေကျသွားခဲ့ရှာလေပြီ။

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် သူ၏
နှလုံးသားနဲ့ ထပ်တူချစ်ကြီးနှောင်စွဲရစ်
ပတ်ခဲ့ကြသော ချစ်သူလေးအား ပြေး၍
ပင် ပွေ့ဖက်ငိုကြွေးခွင့်ပင် အခွင့်အရေး
မရခဲ့ရရှာသည့် အခြစ်ဆိုးကြောင့် သူ၏
ချောမောခန့်ညားလှသော မျက်နှာမှာ
ပျောက်ကွယ်လုနီးနီး ခက်ထန်မာကြော
၍ တည်တင်းသုန်မှုန်လို့နေပြီး နာကျင်
လှသော နှလုံးသားဝေဒနာနှင့်အတူ ဓမ္မ
သို့တိုးရင်း စစ်ချီတက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
စဉ် ...

“သားတော် - ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်
ပြေးကြပါစို့။ ဧမည်းတော်တို့ အသုရာ
တွေ အင်အားအလွန်နည်းနေသေး
တယ်။ နောက်မှ စီစဉ်ကြတာပေါ့
ကွယ်”

သန်မာလှသော လက်များနှင့်
အသုရာနတ်များ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့
ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် ပါသွားရလေသည်။
ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် သူ၏အသက်
တမျှ ချစ်ရသူလေး ပုလဲသူဇာ၏ ရင်နာ
ရသောအခြစ်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်လွန်း
ရရှာရာ လဲကျမေ့မြောသွားရသည်အထိ
ကြေကွဲခဲ့ရလေသည်။

ပြန်လည်၍ သတိရလာသောအခါ
သူနှင့် ဖျံ့တူဖက်တူ ဝေပစ်ဖွဲ့ အသုရာ
နှင့် ဝေဟနိက အသုရာနတ်များမှာ တာ
ဝတိံသာနတ်ပြည်၌ မနေကြရတော့ပဲ
မြင်းမိုရ်တောင်၏ ခြေရင်း၌ တွင်လည်
ကောင်း၊ မြင်းမိုရ်တောင်ခြေ၏ အထက်
သက် တောင်နံရံများ၌ လည်းကောင်း၊
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ကြမ်းပြင်အောက်သို့
လည်းကောင်း၊ လူများနှင့် မနီးမဝေး
အရပ်များ၌ လည်းကောင်း၊ ဧကန်နက်

ကြီးများအထဲ၌လည်းကောင်း နေရာ အနံ့ နတ်တို့၏ ကမ္မဇ္ဇိတန်ခိုးနှင့် ပုံစံ အမျိုးမျိုး အထူးဆန်းပြားလှသော ဘုံ ဝိမာန်အသီးသီး တို့ ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ပေါ် လာကြပြီးလျှင် မင်းထွဋ်ခေါင်မှာလည်း ဘုံဝိမာန်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိနေလေ တော့သည်။

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်မှာ ပုလဲသူဇာ နှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် မြင်းပေါ်ရံတောင် အောက်ခြေမရောက်မီ အထက်တောင် နံရံတစ်ဝိုက်တွင်ရှိသော ဘုံဝိမာန်၌ နှစ် ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လာခဲ့သော်လည်း တာဝတိံသာနတ်ဘုံ၌ အသက်ပေး၍ ချစ်ခိုရာသော ချစ်သူလေး ပုလဲသူဇာကို တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့။ ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏ ရင်ထဲ အမြဲလိုပင် နက်နက်မှိုင်းမှိုင်းလေး ရှိနေခဲ့သော အချစ်စူးတစ်ချောင်းကို နတ်လို့မရခဲ့။

ပုလဲသူဇာမှာကား...
“မောင် - မောင်တော် - မောင် တော် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် - ဘုန်း - ဘုန်း ဝေရ - အဟင့် - ဟင့် - ဟင့်”
ရတနာ၏ နှုတ်ခမ်းလေး လွှတ်လွှတ်

ရွရွလေးဖြစ်လာပြီး သူ၏ နာမည်ကို ဝိမိုက်သံလေးရောစွတ်၍ တဖန်ခေါ်ရင်း အိပ်ရာထက်မှ နီးလာသော ရတနာ အား...

“နီးပြီလား - ရတနာ”
ရတနာသည် အိပ်ရာမှ နီးနီးချင်း မျက်ဝန်းအစုံကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အသံရှင်အား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဘုန်း မင်းထွဋ်ခေါင်၏ မျက်နှာချောချောကြီး ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ဟင် - ဘုရားသခင် - ရှင် - ရှင် - ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် - ဟို - ဟို - မောင် တော်”

ရတနာသည် အိပ်ရာက နီးထထ ခြင်းပင် သူမ၏ နှုတ်မှစကားသံ တိုးတိုး လေးကို ရေရွတ်ရင်း လှပစူးနစ်နေသော မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေနဲ့ ဘုန်းမင်း ထွဋ်ခေါင်ကို မယုံကြည်နိုင်သလို စိုက် ကြည့်နေမိလေ၏။

ရတနာ၏ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ အောက်တွင် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်မှာ မထူးခြား မအံ့ဩသလိုပင် သူ၏ ချော မောလွန်းသော မျက်နှာမှာတော့ ချိုမြ

သော အပြုံးနုနုကိုဆောင်ရင်း လှိုက် လှိုက်လဲ့လဲ့ပင် တုံ့ပြန်ပြုံးပြနေလေ သည်။

ရတနာ အိပ်ပျော်နေစဉ် တုန်လှုပ် စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တွေက သူမ၏ စိတ်အာရုံတွင် တချုပ်ချုပ်ပေါ်လာ ခဲ့သည်။ ချစ်ခင်ရခြင်း၊ တမ်းတရခြင်း၊ လွမ်းမောရခြင်းတွေက သူမ၏ နှလုံးသား ပြင်ထက် အလုံးအရင်းနှင့် ပီးပျော့တိုးဝင် လာခဲ့၏။

အိပ်နေရင်းနဲ့ နီးကြားလာချိန်မှာ တစ်ချိန်တစ်ခါက သိပ်ချစ်ခဲ့ရဗူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလားဆိုသော အသံက ရင်ထဲကို ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွား လောက်သည်အထိ နာသွားရလေ သည်။ အခုလည်းပဲ ရင်ထဲ နွေးထွေးသွား ရပြီး အိပ်ရာထက်မှ ဝေါက်ခနဲ ထထိုင် လိုက်မိသည်။

ပြီးနောက် လွမ်းမောတမ်းတရလွန်း သော အသံနှင့်...
“ဘုန်း”
“ဘုန်းကို မှတ်မိသွားပြီလား ပုလဲ သူဇာ”

ဒီအသံ ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေ သော အသံချိုချိုက အခုအချိန်ထိ နား ထောင်လို့ ကောင်းနေဆဲပါလား။ သူမ လုံးဝမေ့ပျောက်နေခဲ့သော ဘဝဟောင်း တုန်းက သိပ်ချစ်ခဲ့၊ သိပ်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အခု သူမ၏ ရှေ့တည်တည့်တွင် ရှိနေပါလား။

သိပ်ပြီး ထူးဆန်းလှသည့် အဖြစ် ပါ...
“သတိရလိုက်တာ၊ လွမ်းလိုက်ရ တာ - သူဇာရယ်။ ဘုန်းလေ မင်းကို အကြာကြီး စောင့်နေခဲ့တာကွ။ အခုလို ဘုန်းရဲ့ ရေမှှာ ရှိနေတာကို မယုံနိုင်သေး သွား အချစ်ရယ်”

ရတနာသည် လွမ်းမောတမ်းတ ခြင်းနဲ့အတူ လှိုက်ဖိုနေသော အသံချိုချို လေးနှင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးကပ်လာ လေသော ဘဝဟောင်းက ချစ်သူ ဘုန်း မင်းထွဋ်ခေါင်ကြောင့် အားပြင်းသော မြေတစ်ကောင်၏ အညှို့၊ ခံရသူတစ်

ယောက်လို့နေရာလေးမှာတင် တောင့်တောင့်လေး ထိုင်နေမိလေသည်။

“မောင်အချစ် သူ့ဖခင်လေးအတိတ်ကို ပြန်ပြီးသတိရပါမလားလို့ စိတ်ပူလိုက်တာဗျာ။ ဘုန်းတို့စိတ်မှာပဲ နေရမယ်နော်။ ဒီတစ်ခါ သူ့ဖခင်ကို ဘယ်မှ သွားခွင့်မပြုတော့ဘူး။ နောက်ထပ် သူ့ဖခင်နဲ့သာ တကယ်ဝေးရရင် ဘုန်းလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးကွယ်”

“ဘုန်းရယ်”

ရတနာထိုက်သည် တွေ့ကြုံနေရသည့် လက်ရှိအခြေအနေအထားကို နှစ်မျှာနေမိတော့သည်။ ဒါက တကယ်လား - အိပ်မက်တွေထဲမှာလား မဝေခွဲနိုင်တော့။ အိပ်မက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါကလည်း အလွန်တရာမှ ဖြားယောင်းတတ်လွန်းသည့် ခံစားချက်တွေက ရတနာကို လတ်တလော ရှုန်းထွက်မသွားနိုင်အောင် ဖမ်းစားနေခဲ့၏။

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် သူ၏ရင်ခွင်ကြားတွင် မေးစက်ခိုဝင်နေသော ချစ်သူလေးကို အသာတွဲထူလိုက်ပြီး...

“ထကြည့်လိုက်ပါ - သူ့ဖခင်မောင်တော်တို့ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာက ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းက တို့နှစ်ဦး ချစ်ကြီးသွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ တာဝတိံသာမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဒီနေရာက မြင်မိမိတောင်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ရှိတယ်”

ဒါပေမဲ့လည်း တောင်ရဲ့ ခြေရင်းအထက်လေဟာနယ်ထဲမှာပါ သူ့ဖခင်။

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် ချစ်သူလေး၏ အိမ်စက်စက်နှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ကိုယ်လုံးလေးအား မြတ်နိုးကြင်နာခြင်းများနှင့် ညင်ညင်သာသာလေး ဖေးမတွဲခေါ်လိုက်ရင်း သူတို့နေထိုင်ရာ ဘုံစိမ့်များကို အထင်သားမြင်တွေ့စေနိုင်သော ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်စေလေသည်။

ရတနာသည် သူမ ရောက်ရှိနေသော နေရာကို ရင်သပ်ရှုမောစွာ အံ့သြဝေးမောပြီး ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဒီနေရာက လူ့ပြည်နဲ့ နတ်ပြည်ကြားတွင် ရှိနေသည်” တဲ့။

ထိုဘုံသားတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ပုံပုံလေးများမှာ ရှေးရိုးဆန်သော သစ်သား

အိမ်လေးများဖြစ်ပြီး လှပသောသစ်စွာ စီတန်းလျက် တည်ရှိကြလေသည်။ ထူးခြားမှုမှာ လူ့ပြည်ဘုံသို့ မြေကြီးပေါ်တွင် စောက်လုပ်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ လေဟာနယ်ထဲတွင် ငှက်ကလေးများလေပေါ်ပဲ နေသကဲ့သို့ တည်ရှိနေသည်။

တချို့အိမ်များသည် လေထုအနိမ့်ပိုင်းထဲတွင် ဖြစ်ပြီး တချို့အိမ်များမှာ ခပ်မြင့်မြင့် လေဟာနယ်ထဲတွင် ထီးတည်းကြီး ရပ်တည်နေကြလေသည်။ ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ အိမ်တိုင်းလိုလို၏ တံခါးဝတွင် ကြိုးဝါးများ တန်းလန်းချထားခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။ ရတနာသည် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း အံ့သြလွန်းစွာ သူမ၏မျက်ဝန်းလေးများအနား မနေအားပဲ လိုက်လံဝေးမောကြည့်နေမိသည်။ တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်သို့ သွားလာလိုပါက ကြိုးဝါးကို အသုံးပြု၍ သွားလာလှုပ်ရှားကြပြီး လူ့ပြည်သို့ ထိုဘုံမှ လူများ သွားလာလိုကြပါကလည်း ထိုကြိုးများကိုပင် အသုံးပြုကြလေသည်။ ကြိုးဝါးများမှာ လေ

ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်နဲ့ အသက်ဝင်သကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

ထိုကြိုးကို ကိုင်စွဲ၍ သွားလိုသည့် နေရာကို စိတ်ညွတ်လိုက်သည်နှင့် လိုရာကိုရောက်နိုင်သည်တဲ့။ ရတနာသည် အထက်ကောင်းကင်သို့ မဟုတ်ဘဲ လိုက်ရာ အလွန်ပင် ဝေးလွန်းလှသည်ဟု ခံစားရပြီးလျှင် လူ့ပြည်သို့ ငုံ့ကြည့်မိပါက လူတို့နေထိုင်ရာ ဘုံများကျောင်းကန်စေတီ၊ ပုထိုး၊ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံများကို မှုန်ဝါးဝါး မြင်တွေ့ရသဖြင့် ရတနာ၏စိတ်ထဲမှ...

“ဪ - လူ့ပြည်နဲ့တော့ နီးသေးသားပဲ” ဟု တွေးတောရေရွတ်မိလေသည်။

သူမအတွက်တော့ ထိုနေရာသည် အသစ်အဆန်းတွေကြီးပါ။ ခူးလေးကို အသာထောက်ရင်း လိုက်လံဝေးကြည့်နေမိသည်မှာ မျက်တောင်ပင် မစတ်အား။ ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် ချစ်သူလေး၏ပုခုံးလေးကို သူ၏လက်နှင့် နွှဲထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“သူ့ဖခင် - ဘာတွေ ဒီလေးလား အံ့သြနေတာလဲကွယ်”

ဟင် - ဘုန်း - အဲဒီကြီးတွေက”

“အဲဒီကြီးတွေကြောင့် သူ့အနဲ့ ဘုန်းတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံတွေ့ရတာ လေ”

“ဟင် - ဒီကြီးတွေကြောင့် ရတနာနဲ့ အို - ဟို - သူ့အနဲ့ ဘုန်း ပြန်ဆုံတွေ့ရတာ ဟုတ်လား”

“ဒီကြီးတွေက သာမန်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး - သူ့အား အချစ်ကြီး သံယောဇဉ်လို့ခေါ်တဲ့ နောင်ကြီးတွေပါ သူ့အား”

“ဘာ - ဘယ်လိုဘုန်းရယ်”

“ဟုတ်တယ် - သူ့အား ဒါနောင်ကြီး တစ်ခုပါကွယ်။ မောင်တော်တို့ဘုံကနေ ပြီး တခြားဘုံကို ကူးလို့ရအောင် နောင်တွယ်ထားတဲ့ ကြီးတွေပါ သူ့အား မောင်တော်တို့ဘုံကိုရောက်အောင် ဒီကြီးနဲ့ပဲ ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

ရတနာသည် မျက်မှောင်လေးကျပြီး နားထောင်နေရင်း သံယောဇဉ်နောင်ကြီး အချစ်ကြီးတို့ တယ်ပြီး ထူးဆန်းလွန်းနေသည်။ စကားတစ်ခုမဟုတ်ဘူး လွင့်နေသော ကြီးတွေက မျက်ဝါးထင်ထင်ပင် လောကကြီး၏ ဆန်းကြယ်လှ

သော လျှို့ဝှက်ချက်များသည် လူသားများ ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲလွန်းလှသည်။

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် ချစ်သူလေး၏ အတွေးတို့ကို သိနေသည့်ဟန်ဖြင့် သူ၏ ချောမောလွန်းသော မျက်နှာပေါ်ဝယ် ညှိယူဆွဲငင်အား ပြင်းနိုင်လွန်းသော အကြည့်စူးစူးနှင့် အပြုံးတစ်ခုကို ဆောင်၍...

“အဲဒီကြီးတွေကို ဘုန်းတို့ ဘုံသားတွေနဲ့ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မြင်တွေ့ ခွင့်မရကြဘူးလေ။ ဒီကြီးတွေက လူ့ပြည်ကို သွားဖို့ အချိန်တန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ထားတာပါ။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ကြီးလို့လည်း ခေါ်သေးတယ်”

လူ့ပြည်ကိုရောက်ပြီး မောင်တော်တို့ရဲ့ ဘုံကို ပြန်မလာချင်တဲ့လူတွေက ဒီကြီးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဒါဆိုရင် ဒီဘုံကို ပြန်လာလို့ မရတော့ဘူး။ ပဋ္ဌာန်းဆက် ပြတ်သွားတဲ့သဘောပေါ့။ ဒီဘုံက ကြီးနဲ့ ဆင်းသွားခဲ့တဲ့ သူက လူ့ပြည်မှာနေရင်းနဲ့ မောင်တော်တို့ဘုံနဲ့ လုံးဝပဋ္ဌာန်းဆက် ပြတ်သွားခဲ့ရင် အဲဒီ

ကြီးက အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ဒီကြီးက သူ့အတွက် လုံးဝမလိုအပ်တော့တာပဲ။

ဟော - ဟောကြည့်သူ့အား - ဟိုမှာ တွေ့လား။ လူ့ပြည်ကို ဘုန်းတို့ ဘုံသားတစ်ယောက် ဆင်းတော့မယ်။ အဲဒါ သူက သွားသင့်သွားထိုက်ပြီး သွားချိန်တန်လို့ သွားရတာပဲ။ သူ့ပြန်လာရင်တော့ သူ ဆင်းသွားတဲ့ ကြီးနဲ့ပဲ ပြန်တက်လာရမှာ။ သူ ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုရင် သူကြီးက အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားပြီပဲ သူ့အား”

ရတနာသည် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် လက်ညှိုးထိုးပြသောသူအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ထိုဘုံသားသည် သူ့နေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးမှ ချထားသော ကြိုးစကိုကိုင်၍ တွယ်ဆင်းသွားလေရာ သူ ဆင်းသွားသည့် အကွာအဝေးအတိုင်း ကြိုးမှ အဆုံးအစမရှိ လိုက်ပါသွားပြီး ထိုသူလည်း ရတနာ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ လူ့ပြည်ကို ရောက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့လေ။

“ဒီထက် ထူးဆန်းတာ သူ့အား ပြဦးမယ်ဗျား၊ လာ - သူ့အား ဘုန်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ရတနာသည် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏ မျက်နှာအား ဓမ္မကြည့်ရင်း ချစ်သူ၏ ကမ်းလာသောလက်အား ညင်သာစွာ ထိတွေ့ကိုင် တွယ်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏ရင်ထဲ အေးမြိမ်းလှိုက်ဖိုသွားရပြီး ဓမ္မာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဝါဂွမ်းစလေးတစ်ခုလေ ထုထဲသို့ လွင့်ပါသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဧကအကြာ နေရာတစ်ခုသို့ ခြေချလိုက်မိပြီဆိုသော အသိစိတ်ကြောင့် သူမ၏ မျက်လွှာအား အသာစွာ ကြည့်လိုက်လေရာ လွန်စွာသားနားသပ်ရပ်သော ငွေရောင်များ တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည့် လိုက်ဂူကြီးတစ်ခု၏ တံခါးဝ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေလေတော့သည်။

ထိုငွေရောင်တံခါးကြီးအား ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏ လက်နဲ့ ထိကိုင်လိုက်သည်နှင့် အလိုအလျောက်ပွင့်သွားလေတော့သည်။ ရတနာသည် ရင်သစ်ရှုမောစွာရာ ကောင်းသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ လိုက်ပါဝင် ရောက်လာရင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိလေသည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး အစိုး
တန်ကျောက်မျက်ရတနာများနှင့်ပီပြယ်
မွမ်းမံထား၍ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လင်း
လက်နေလေသည်။ ခန်းမဆောင်ကြီး၏
အလယ်ဗဟိုနေရာ၌ ရွှေမျှတားသော
လေးထောင့်တိုင်ကြီးပေါ်တွင် ကြီးမား
လှသော ဆီမီးခွက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့
ကညင်ဆီကိုသို့ အဆီတစ်မျိုးထည့်၍
ထွန်းထားပြီး အမွှေးနံ့ခပ်သင်းသင်းလေး
မှာလည်း တစ်ခန်းလုံး ပျံ့နှံ့နေလေ
သည်။

ခြေချလိုက်သည့်နေရာတိုင်းတွင်
အလင်းရောင် ခပ်ဈော့ဈော့လေးများ
ဖြာထွက်နေလေပြီး တစ်ခန်းလုံး တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး အေးစိမ့်စိမ့်ကြီး
ဖြင့် ကျောချမ်းသာလို ခံစားနေမိသည်။

ရတနာသည် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏
လက်အား ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ရင်း
မီးအလင်းရောင်အတိုင်း တဖြည်းဖြည်း
တိုးဝင်နေသော ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏
နောက်သို့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့လိုက်
ပါလေသည်။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ဘုန်း
မင်းထွဋ်ခေါင်သည် ...

“သူဇာ - ဒီနေရာက လူ့ပြည်ကို
ခဏရောက်သွားကြတဲ့ သူတွေရဲ့ မူလ
ရုပ်ကလာပ်တွေ ထားတဲ့ နေရာပါပဲ
ကွယ်။ ဒီနေရာက မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးရဲ့
အောက်ခြေက လိုဏ်ခေါင်းကြီးရဲ့
အတွင်းဘက် နေရာမှာပါလား။ သူဇာ
ရုပ်ကလာပ်တွေထားတဲ့ နေရာကို မောင်
တော် လိုက်ပြပါမယ်”

ရတနာသည် ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏
စကားကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့် သွားမိ
လေသည်။ ရုပ်ကလာပ်တွေထားတဲ့
နေရာဆိုပါလား။ သံချိုင်း တစ်ခုပေါ့။
ရတနာသည် ထိုနေရာသို့ ခြေချလိုက်မိ
သည်နှင့် သူမ၏ နှာသီးဝဉ်း စိမ်းရွှေရွှေ
နှင့် နှင်းဆီပန်းရနံ့ ပေါင်းစပ်ထားသော
အမွှေးနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်မိလိုက်ပြီး
သူမ၏ ကျောထဲက စိမ့်ခဲအောင် စိတ်
ခြောက်ရားနေမိလေသည်။

ခန်းမဆောင်၏ဘေးတစ်ဖက်တွင်
ခေါင်းစာလားကြီးများကို သေသပ်စွာ
တန်းစီထားလေသည်။ အခေါင်းကြီးများ
မှာလည်း ကျွန်းနက်များနှင့် ပြုလုပ်ထား
လေသည်။ ကျွန်းပင်အနက်ရောင်ရှိ
သည့် ကျွန်းသားများမှာ လွန်စွာတန်ဖိုး

ရှိ၍ ရှားပါးလွန်းရပေရာ ကျွန်းခေါင်းများ
အားလုံးကိုသစ်ကနက် (ခေါ်) ကျွန်းနက်
များနှင့် လက်ရာကောင်းစွာ ဇန်တီးပြု
လုပ်ထားသဖြင့် အလွန်တရာ အံ့ဩနေ
မိလေသည်။

ထို့ပြင် ထိုကျွန်းနက်အခေါင်းကြီး
များ တစ်ခုစီ၏ရှေ့တွင် နဂါးရုပ်ထု တစ်
ရပ်ချင်းစီကို ကြီးမားစွာဖြင့် မတ်တတ်
ရပ်လျက် ပုံစံအနေအထားဖြင့် တည်ရှိ
နေသေးသည်။ ထိုနဂါးရုပ်ကြီးများမှာ
လွန်စွာသက်ဝင်လှပြီး ကျောက်စိမ်းစစ်
စစ်ဖြင့် ထုဆစ်ထားလေရာ တစ်ကိုယ်
လုံး စိမ်းဖန်ပြီးလျှင် အဝေးမှ ကြည့်လိုက်
ပါက တကယ့်သက်ရှိနဂါးကြီးများလား
ဟု မှတ်ထင်ရသည်။

မျက်လုံးကြီးများမှာလည်း မီးဝင်း
ဝင်းတောက်ပြီး ရဲရဲနီနေသဖြင့် ရတနာ
မှာ သေချာစိုက်ကြည့်မိရန်ပင် မငဲ့မရဲ
ဖြစ်နေမိ၍ မျက်လွှာကို ခပ်မြန်မြန်ပင်
ချလိုက်ရလေသည်။ ကျွန်းနက်ခေါင်း
စာလားတစ်ခုစီတွင် သက်မဲ့နေသော
ရုပ်ခန္ဓာများ လဲလျောင်းနေသောလည်း
အနံ့အသက် လုံးဝမထွက်၊ ပုပ်သိုး၍
မနေ၊ သက်ရှိလူသားများ၏ အသား

အရေအတိုင်းပင် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေ၍
ခေတ္တခဏဝင်ရောက်အနားယူအိပ်စက်
နေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

အခေါင်းထဲရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မျက်နှာ
များကို အလွယ်တကူ မြင်တွေ့နိုင်စေရန်
အခေါင်း၏အဖုံးကို အနည်းငယ်ဖွင့်ထား
ပြီးလှပသော ကြေးပန်းအိုးလေးနှင့်အတူ
အလွန်တရာ လှလွန်းသော နှင်းဆီပန်း
တစ်ပွင့်ကို ထိုးစိုက်၍ တင်ထားလေ
သည်။ ထို့ပြင် နို့တစ်ခွက်ကိုပါ ထားရှိ
သည်ကို တွေ့မြင်လေရာ ရတနာသည်
အံ့ဩဖွယ်ရာများကို ရင်တုန်စိတ်လှုပ်
ရှားစွာဖြင့် ငေးမောကြည့်ရင်း ...

“ဘုန်းဇေ - ဒါ - ဘုန်းတို့ ဘုံရဲ့
သံချိုင်းပေါ့ ဟုတ်လား။ အခေါင်းထဲက
လူသေတွေက အသက်ရှိနေသလိုပဲ
လုံးဝမပုပ်မသိုးဘူးနော်”

“အဟင်း - ဟင်း - သူဇာတို့နေခဲ့တဲ့
လူ့ပြည်မှာလို အပြီးတိုင် သေဆုံးသွား
ခဲ့တဲ့လူသေတွေကို မြှုပ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်တဲ့
နေရာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ဒီကျွန်းနက်
အခေါင်းထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးဟာ
အချိန်ကာလတစ်ခုရောက်ခဲ့ရင် ဒီနေရာ
ကိုပြန်လာရမှာလေး သူတို့ရဲ့ နှာခွံက စွာ

ထွက်သွားခဲ့ပြီး လိုတဲ့နေရာကို ရောက်သွားကြတယ်။ ရုပ်ရွာတွေက ဒီထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်လေ။ လာ - သူ့စာ - ဒီမှာ လာကြည့်လိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဟယ် - ဘုရားရေ - ခပ်စောစောက ကြီးနဲ့ လူ့ပြည်ကို ဆင်းသွားခဲ့တဲ့ သူပါလား - ဘုန်းရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် - သူ့စာ။ ဒါက သူတို့ရဲ့ ရုပ်ရွာကြီးအတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဒီဘုံကို ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုရင် ဒီအခေါင်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဒီရုပ်ကြီးက အပြီးတိုင် ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားမှာပါ”

“အလို - ဘုရားရေ”

ရတနာအည်သူမ၏ရင်ဘတ်လေးကို လက်နှင့် အသာဖိရင်း ဘုရားတမိလေသည်။ အခေါင်း၏အဖုံးမှာ အနည်းငယ်ပွင့်နေသဖြင့် အထဲသို့ဦးခေါင်းလေးစောင်းရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟိုလူမှ ဟိုလူ အစပ်ပါ အခုတော့ အခေါင်းထဲဝင်ပြီး အိပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲလေ။

“ဘုန်းရေ - ဒီပန်းအိုးလေးနဲ့ တို့က ...”

“ဒီပန်းအိုးလေးထဲက နှင်းဆီပန်း

လေးတွေကခေါင်းထဲက ပုဂ္ဂိုလ်အသက်ပြန်ဝင်မလာမချင်း လုံးဝကို ညှိုးနွမ်းပြီး ကြွေကျမသွားတဲ့ အမြဲစွမ်းကြိုင် လန်းဆန်းနေမယ်။

အဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သွားရာလမ်းက ခြောင့်ဖြူးသာယာနေမယ်။ နှင်းဆီပန်းပွင့်လေးက မတော်တဆ ညှိုးနွမ်းနေရင် ဒီထဲက ပုဂ္ဂိုလ်က လူ့ပြည်မှာ တစ်ခုခု အန္တရာယ်ဖြစ်နေပြီပေါ့။ အကယ်၍ နှင်းဆီပန်းရဲ့ ပွင့်ချပ်လွှာလေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု နွမ်းခြောက်ပြီး ကြွေကျသွားခဲ့ရင် လူ့ပြည်ကို ရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အသက်လုံခြုံမှု လုံးဝမရှိနိုင်တော့ဘူး။

အဆိုရင် မကြာခင်မှာ ဒီရုပ်ရွာကြီးအသက်ပြန်ဝင်လာတော့မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ အထဲက ရုပ်ရွာကြီးကပါ လုံးဝပျက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရင်တော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဒီဘုံကို လုံးဝပြန်မလာနိုင်တော့တာပါပဲ - သူ့စာရယ်”

“ဒီနို့တစ်ခွက်ကတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့ နဂါးအတွက် ပါ။ သူက ဒီထဲက ပုဂ္ဂိုလ်နောက်ကို တစ်ပါတည်း လိုက်ပါပြီး စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ အတွက် သူလည်းပဲ ရုပ်ရွာကြီးသာ

ဒီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ။ ဒီဇန်နဝါရီထဲက နို့တွေကလည်း စောစောက ဘုန်းပြောပြခဲ့သလိုပါပဲ။ သိပ်နက်နဲပြီး ဂန္ထိရဆန်လို့ ဒီလောက်ပဲ သိထားပါ သူ့စာ”

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် ရှင်းလင်းပြောပြနေသော စကားမှာ ရတနာအတွက် အလွန်စိတ်ရှုပ်ထွေးစေသော ပဟေဠိဆန်ဆန် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ရသလိုပင်။ အေးစိမ့်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသော မြေအောက်လိုဏ်ဂူအတွင်း အလွန်ခမ်းနားထည်ဝါသော ခန်းမဆောင်ကျယ်ကြီးထဲ ကျွန်းသားအနက်ရောင်ရှိသော အခေါင်းမည်းမည်းကြီးများ။ အသက်ဝင်လှသော နဂါးရှုပ်ထွေးကြီးများ။ မလှုပ်ပဲနှင့် လဲလျောင်းငြိမ်သက်နေကြတော့ ရုပ်ကလာပ်ကြီးများ။

ပြီးတော့ - အဲဒီအရာတွေရှိတဲ့ နေရာက မြင်းဝိုရ်တောင်၏ ခြေရင်းမှာတဲ့။

“အို” ဘာတွေမှန်းလည်းမသိ။ လွန်စွာ ထူးဆန်းလွန်းပြီး အင်မတန်မှ စိတ်ချောက်ချားသွေးပျက်ချင်စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဝုန်း -”

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီး ဝှူးရှသော အလင်းရောင်တန်းကြီးတစ်ခုသည် ကျွန်းခေါင်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“အမလေး - ဘုရား - ကယ်တော်မူ

ပါ - ဘုန်း - ဘုန်းရဲ့လုပ်ပါဦး။ ဟိုအခေါင်းထဲက မီးတွေထပြီး တောက်လောင်နေပါလား။ ဘုန်းပြောခဲ့သလိုပဲ သူ့ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဒီဘုံကို အပြီးခွဲစွာသွားပြီပေါ့နော်။ လာပါ - ဘုန်းရယ် ဒီထဲက ထွက်ကြပါစို့ရဲ့”

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့အောင် ကြောက်လန့်နေရာသော ရတနာ၏ ခါးလေးအား ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း ဂူအပြင်ဘက်သို့ တွဲခေါ်လာခဲ့လေသည်။

လိုဏ်ဂူအဝသို့ အရောက်တွင် ...

လျှင်လှုပ်သကဲ့သို့ ဂူတစ်လုံးမှာလည်း ယမ်းခါသွားပြီး ရတနာ၏ နားထဲတွင် ဆူညံအော်ဟစ်သံညည်းသံအချို့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ၏ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ကို စုံမှိတ်

ထားရင်း ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၏ လက်
မောင်းအား တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်မိလေသည်။

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်နှင့် ရတနာကို
ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ညနေ
ဆည်းဆာနေချိန်ချိန်လေးအောက်တွင်
လေတိုက်လိုက်တိုင်း လှပစွာ ယိမ်းနွဲ့
လှုပ်ရှားနေကြသော ကြိုးစလေးများကို
ကြည့်နူးစွာဖြင့် ထိုင်၍ကြည့်နေမိကြ
လေသည်။ ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည်
ထိုကြိုးစလေးများကို ဝေးမောကြည့်
နေရင်းဖြင့် ...

သူ၏ ချစ်သူလူသားမလေး လူ
ပြည် လူရွာကို ပြန်ရောက်သွားမည်ကို
တွေးတောစိုးရိမ်ပူပန်မိပြီး မချင့်မချိန်
နေသည့်စိတ်တွေက သူ၏ရင်တစ်ခုလုံး
ရုန်းရင်းဆန်စက် ဖြစ်နေလေသည်။

သူ၏ ရင်ခွင်ထက်တွင် မှီတွဲခိုဝင်
ပြီး ချိုသာလွန်းသည့် ချစ်စကားလေး
များကို နူးညံ့ညင်သာစွာ တတွတ်တွတ်
နဲ့ ပြောဆိုနေသော ချစ်သူလေးအား
မြတ်နိုးလွန်းစွာကြည့်ရင်း လေနှင့်ရာသီ
လွှင့်ပါသွားမည့် ရွက်ဝါလေးတစ်ရွက်လို

သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ပြေး
သွားမှာ အလွန်စိုးရိမ်သွားမိပြီး ခပ်တင်း
တင်း ဖက်ထားလိုက်ရင်း ...

“သူဇာသာ လူ့ပြည်ကို မတော်
တဆ ပြန်ရောက်သွားခဲ့ရင် မောင်တော်
သူဇာကို လွမ်းတဲ့အခါ လူ့ပြည်ကို ဂဏ
လာပြီး အလွမ်းပြေ လာကြည့် မယ်
နော်”

“ဘုန်းလေ - မင်းကို လွမ်းဆွတ်
သတိရတိုင်း အမြဲပဲ ငိုကြွေးတမ်းတခဲ့
ရတယ်ကွယ်။ ဒီတစ်ခါ မတော်တဆ ကွဲ
သွားခဲ့ရင် နောင်သံသရာမှာ ထပ်ပြီး ပြန်
ဆုံနိုင်အောင် ဒီပဋ္ဌာန်းဆက်ကြိုးလေး
က တုံ့နှစ်ယောက်ကို ကူညီမှာပါ”

“ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြီး ကွဲသွားခဲ့ရင်
ဟုတ်လား - ဘုန်းရယ်”

“ဟုတ်တယ် - သူဇာ ကံကြမ္မာက
တုံ့နှစ်ယောက်အတွက် ထပ်ပြီးဝေးသွား
စေခဲ့ရင်ပေါ့။ လေထဲမှာ လူးလွန်နေတဲ့
ဒီပဋ္ဌာန်းဆက်ကြိုးလေးတွေက တုံ့နှစ်
ယောက်လို သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူနှစ်
ယောက်အတွက်ကတော့ နောင်ကန္တာ
အထိ ချစ်ခြင်းသီမယ့်ကြိုးပါ - သူဇာ”

ဝမ်းသာကြည်နူးရခြင်းတစ်ဖက်၊
ခွဲစွာခြင်းတစ်ဖက်နှင့် နှစ်ယောက်သား
ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် နေထိုင်ရာ ဘုံနန်းသို့
ခြေချမိလိုက်သည်နှင့် ကြည်လင်ပြတ်
သားလွန်းပြီး ဩဇာအပြည့်ပါသည့်
ယောက်ျားတစ်ဦး၏ အသံကို နှစ်
ယောက်စလုံး ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအသံရှင်မှာ ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်
၏ဖခင် နန္ဒထွဋ်ခေါင်ဟုခေါ်သော ဝေပ
စိတ္တိအသူရာနတ်ကြီး၏ အသံပင် ဖြစ်
လေသည်။

“သားတော် - ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်၊
ထိုလူမိန်းကလေးကို သူ နေထိုင်ရာ လူ
ဘုံကို ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပါ။ ဒီနေရာမှာ
လူသားတွေကို ကြာကြာထားပိုင်ခွင့်မရှိ
ဘူး။ မသင့်တော်မလျော်ကန်တဲ့အတွက်
အခုအမြန်ဆုံး ပြန်ပို့လိုက်ပါ သားတော်
ရယ်”

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် သူ၏
ဖခင် နန္ဒထွဋ်ခေါင်၏ အမိန့်ချသံအဆုံး
၌ သူ၏ ရင်တစ်ခုလုံး ကွဲကြဲပျက်စီး

ဆုံးရှုံးသလို ခံစားရရှာလေသည်။ သူ၏
အနားတွင်ရှိနေသော ချစ်သူမှာလည်း
ထိုအသံကြောင့် သူ၏လက်ကို ခပ်တင်း
တင်း ဖက်တွယ်ထားရင်း မျက်ဝန်းမှ
မျက်ရည်များ စီးကျနေလေသည်။

ရတနာသည် သူ၏ မျက်ဝန်းနှစ်
ဖက်မှ မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ရင်း
တုန်ရင်ကြေကွဲနေသော အသံလေး
နှင့် ...

“ဘုန်း - ဘုန်းရယ်၊ ရတနာလူ့ပြည်
ကို မပြန်တော့ဘူး။ ဘုန်းကို မစွဲနိုင်
တော့လို့ပါ။ မပြန်ပါရစေနဲ့ ဘုန်းရယ်။
ပြန်မလွှတ်ဖို့ ပြောပေးပါနော်”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ခံစားကြေကွဲနေရာ
သော ခံစားချက်များကို နန္ဒထွဋ်ခေါင်မှာ
မသိကျွေးကျွံပြရင်း ...

“မရဘူးကွဲ့၊ မင်း ဒီနေရာမှာ နေလို့
မရဘူး။ အခုပဲ ပြန်ပါ မိန်းကလေး။ ငါတို့
ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်း
ကြီးလေးပါးဖြစ်တဲ့ “တေရရွှေ၊ ဝိရုဋ္ဌက၊
ဝိရူပက၊ ကုဝေရ” စတဲ့နတ်မင်းကြီးလေး
ပါးက ငါတို့ဘုံတွေမှာ လူသားတွေကို
အလိုရှိသည်ဖြစ်စေ၊ အလိုမရှိသည်ဖြစ်
စေ ခေါ်ဆောင်ထားခြင်းကို ခွင့်ပြုဘူး

ကွဲ။ ခေါ်ဆောင်ထားရင် ငါတို့ကို အက်
ခတ်လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် မိန်းကလေးအစုပဲ ပြန်
ပါ။ သားတော် - သူ့ကို အခုချက်ချင်း
မနုဿ လူသားတွေနေတဲ့ဘုံဆီ ဆက်
သွယ်ခဲ့တဲ့ ကြိုးစနဲ့ ပြန်ချလိုက်ပါလေ”

ဟင်အင်း-ဟင်အင်း-ကျွန်မမပြန်
ချင်ဘူး။ ဒီမှာပဲ မောင်တော်နဲ့ အပြီးနေ
မယ်။ ကျွန်မတို့ ချစ်ခြင်းဒီတစ်ခါတစ်ပြီး
မကွဲပါရစေနဲ့ရှင်။ ဘုန်း-ဘုန်းပြောပေး
ဦးလေ - အဟင် - ဟင်”

စိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းမှ မျက်
ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျရင်း အော်ဟစ်
ငိုယိုတောင်းပန်ပြောဆိုနေရှာသော
ချစ်ရသူလေး ပုလဲသူဇာနဲ့ ဒုတိယ
အကြိမ် တစ်ဖန်ထပ်မံပြီး ကွဲကွာရဦး
တော့မယ်ဆိုသောအသိက ဘုန်းမင်း
ထွဋ်ခေါင်၏ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို
စွဲကျက်ဆစ်ရှုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်
ငြိမ်သက်သွားစေလေသည်။

သူ၏ လှပခန့်ညားသော မျက်နှာ
ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုတော့မယ့်မိုးလိုအံ့မှိုင်း
နေပြီး သူ၏ ပီရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်း
နှစ်လွှာမှာ ဘာစကားသံမှ ထွက်လို့ မရ

တော့လောက်အောင် ဆွံ့အပြီး တုန်
လှုပ်ချောက်ချားစေလေသည်။ ရင်
တစ်ခုလုံးပြတ်ထွက်ကွဲကြွေလှမတတ်
ဝေအနာကို ခံစားရင်း ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်
သည် သူ၏ ရင်ထဲမှ နှလုံးသွေးနှင့် မေ
ကျံနေသော စကားလုံးများကို ရေရွတ်
ပြောဆိုနေမိ၏။

“ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူလေးရယ်၊ မောင်
တော်ပြောခဲ့သလိုပဲ နှောင်းသံသရာမှာ
သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူတွေအဖြစ် ပြန်လည်
ဆုံတွေ့ရင်းနှောင်ပွင့်လာမယ့်အရိမေတ္တ
ယျ မြတ်စွာဘုရားကို အတူတူဖူးတွေ့ပြီး
ဘယ်တော့မှ မကွဲကွာတော့မယ့် ဘယ်
သူမှ မခွဲနိုင်တော့မယ့် မြတ်နိုးဇွာန်ကို
အတူတူသွားကြမယ်။ ချစ်သူရယ် အခု
တော့-အခုတော့လေ”

ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်သည် အလွန်
ကြေကွဲထိခိုက်သည့် မျက်ဝန်းများနှင့်
သူ၏ချစ်သူလှပလေးရတနာထိုက်အား
နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွား
ခဲ့လေပြီတည်း။ ရတနာမှာတော့ ...

“ဘုန်း-ဘုန်းရယ် ရတနာကို သိပ်
ချစ်တယ်ဆို ခွဲရမှာ ကြောက်ပါတယ်ဆို

ဘုန်း-မောင်တော်ရယ် - အဟင် -
အဟင်”

“ဟဲ့-ရတနာသူငယ်ချင်းထ-ထ-
နီးပါဦး-လဲ့ဝါရဲ့၊ ငုတ်တုတ်အိပ်နေရင်း
ယောင်ပြီး ငိုနေတယ်”

“အေးလေဟယ် - ဆွေသဲရယ်၊
ကြည့်စမ်း-ရတနာမျက်လုံးမှာ မျက်
ရည်တွေမို့လို့ ပြီးတော့လည်း ဘုန်းတဲ့။
မောင်တော် ရယ်တဲ့ ဘာတွေလဲဟယ်”

“သူက ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေ
ခရေဒီလေ လဲ့ဝါရဲ့”

အတန်းတက်ပြီး အင်းလျားကန်
ဘေးက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးပေါ်မှာ
လေညင်းခံရင်း တွေ့ရာလေးပါးလေး
တွေ ပြောဆိုနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်း သုံး
ယောက် “ဆွေသဲ”နဲ့ “လဲ့ဝါ”အပြိုင်
စကားရည်လှနေကြစဉ် ရတနာက ကန်
ရေပြင်ကို ဝေးကြည့်ရင်း “လဲ့ဝါ”ပန်းပေါ်
ခဏာမီမယ်နော်ဆိုပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်
သွားခြင်းပင်။

အိပ်မှန်းစဉ်မှာဖြင့် လန့်နိုးလာသော

ရတနာထိုက်၏အဖြစ်မှာ ရင်တစ်ခုလုံး
တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဆုပ်ကိုင်ထား
သလို ခံစားနေရပြီး သူမ၏ မျက်ဝန်းမှ
စိုစွတ်နေသော မျက်ရည်စလေးများကို
မသိမသာ ပွတ်သပ်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ
ခန္ဓာထွေးနေဆဲ ပူပူခန္ဓာခန္ဓာလေး မမေ့
နိုင်သေးဘဲ အိပ်မက်ထဲမှ ချစ်သူ ဘုန်း
မင်းထွဋ်ခေါင်အား သတိတရလွှမ်းမော
စွာဖြင့် တောင်တောင်အီအီ လိုက်ရှာ
ရင်း...

အိပ်ပြန်ရန်ထရပ်လိုက်စဉ်ကောင်း
ကင်ပြာကြီးကို ရီဝေစွာ မော့ကြည့်မိ
လိုက်၏။ လေဟာနယ်ထဲတွင် ကြိုးစ
လေးတစ်ချောင်းကို ဖျပ်ခနဲ တွေ့မိလိုက်
သလိုလို စိုစွတ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ အိပ်
မက်တွေကြားမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့
ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားမှာတော့ ဟော့ဒီ
တိမ်လွှာတွေကြားက ပျံတက်ပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ ကြိုးစလေးတစ်ချောင်းနဲ့
ထပ်တူပြုပြီး ဝေဝါးလို့ သွားခဲ့ရမှာလား။
ပြန်တော့မယ် ချစ်သူရယ်၊ အရာရာဟာ
အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရပါပြီ။

နေကား စနေနေ။ ထိုနေ့တွင် ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်တော်တစ်နေရာ၌ ရတနာထိုက်နှင့် သူငယ်ချင်းမလေး နှစ်ယောက်ဖြစ်သူ လွဲဝါနှင့် ဆွေသံတို့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအား ဖူးမြော် ကန်တော့နေကြလေသည်။

ဆွေသံက ဖူးမြော်အပြီးတွင် နီးစပ် ရာအာရုံစံတန်ဆောင်းတွင် ထိုင်ပြီး ရတနာနှင့် လွဲဝါတို့ကို တစ်ပြန်စောင့် ကြည့်နေစဉ် လွန်မင်းစွာချောမော ခန့်ညားပြီး ငေးမောကြည့်ရလောက် အောင် တင့်တယ်ချောမောလှသော ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးအား အမှတ်မထင် တွေ့သွားရမိလေရာ ...

“ဟား၊ ဒီလောက်ချောတဲ့သူကို ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်။ အရေး တည်း ဟိုနှစ်ယောက်က ဘုရားကန် တော့လို့ မပြီးနိုင်သေးဘူး။ ဟဲ-ဟဲ-ဝါ ဇာစ်ယောက်တည်းဝမ်း-အဲလေ - ကြည့်ရတာပေါ့”

ထိုယောက်ျားပျိုအား ဆွေသံက မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် စိုက်ကြည့်ပြီး လိုက်လံငေးမောနေမိလေသည်။ ထိုလို လူချောလေးက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့

ရောက်သွားခါမှ မချောနှစ်ယောက် ဘုရားဖူးမြော်ခြင်းကို ဖူးမြော်လေရာ ဆွေသံက ...

“ညည်းလေးတို့နှစ်ယောက် လွတ် သွားပြီ။ ဟိုရေမှာ အကျီအမြွှန်း ကောင် လေးတစ်ယောက်တွေ့လား။ ဟိုမှာလေ ဟယ် - ပုဆိုးက အပြာကွတ်၊ စပို့ရှပ် အဖြူလေးနဲ့ သိပ်ကိုချောတယ်ဟယ်။ ဒီလောက်မြောင့်တဲ့ လူကို အမှတ်မထင် တွေ့တယ်။

ဟော - ဟော - တွေ့လား။ ငါတို့ ဘက်ကိုစွေပြီးလှမ်းကြည့်နေသေး တွေ့ လား။ ရတနာ၊ လွဲဝါ တွေ့ကြလား။ ဟဲ - ဟဲ - ငါတို့ လှည့်ငမ်းနေတာလားမသိ ဘူး”

ရတနာသည် ဆွေသံ အသည်း အသန် လက်ညှိုးထိုးပြီး လှမ်းပြနေရာ သော ထိုယောက်ျားပျိုအား အမှတ်မထင် ပင်လှမ်းကြည့်မိလေပြီး ...

“ဟင် - ဘုန်းများလား။ ဘုန်းနဲ့တူ လိုက်တာ - ဘုန်း - ဘုန်းရေ”

“ဟယ် - ရတနာတစ်ယောက် တော့ဒီလူကိုတွေ့ပြီး ရှာရာပြန်တူတယ်။ လွဲဝါရေ - ငါ့ပြိတာမှာပြန်တူတယ်”

“ဘုန်း - ဘုန်း” ဆိုပြီး အသံတိုးတိုး လေးနဲ့ အော်ခေါ်ရင်း ထိုလူချောနောက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလိုက်သွားရာတွဲ သူငယ်ချင်းမလေး ရတနာ၏ နောက် ကျောပြင်အား ဆွေသံတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း အရွှန်းလေးစောက်ပြီး ဝေခန့် နေလေသည်။ လွဲဝါက ...

“မဟုတ်တာဟယ်။ သူနဲ့ သိတဲ့ မိတ်ဆွေထင်တယ်။ လာ - ဆွေသံ ရတနာနောက်လိုက်ကြစို့”

ရတနာတစ်ယောက် မျက်ခြည် မပြတ်စေရန် အနောက်က အပြေး ကလေးလိုက်ရင်း အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူ ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင် ပြောခဲ့သော စကား တစ်ကြိမ်ကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိလေ သည်။ သူ့ဘာသာ လူ့ပြည်ကို ပြန်ဆင်း သွားရင် မောင်တော် သူ့ဇာကို သိပ်လွမ်း တဲ့အခါ လူ့ပြည်ကို ခဏ အလွမ်းပြေ လာကြည့်မယ်နော်တဲ့။ ဒါ - ဒါဆိုရင် ...

သူ - သူက ရတနာအော်ဟစ်ငိုယို ပစ်လိုက်ချင်နေတဲ့စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ရင်း သူ့ ဆင်းချသွားသော သောကြာထောင့်ဘက်မှ လှေကားတစ် များအတိုင်း လိုက်ဆင်းသွားစဉ် ကား

ပါကင်များထားရှိရာ နေရာထောင့် ချိုး အကွေ့တွင် ထိုလူမှာ ကားများရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုလူချောလေးက မဟူရာရောင် ထ၍မည်းမှောင်နေသော နောက်ဆုံးပေါ် ကားအနက်ရောင်လေးပေါ်သို့တက်ရန် ကားမှန်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ ရတနာ မှာ ဆက်လိုက်ရန် မသင့်တော်သဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ထိုလူကို တွေ့တွေ့လေး ငေးကြည့်နေမိ လေသည်။

ထိုလူသည် ကားပေါ်သို့ မတက် သေးဘဲ ရတနာရပ်သည့် နေရာသို့ ရတနာအား ပြုံးပြီးလည်ပြန်၍ ကြည့် နေလေရာ ရတနာထိုက်သည် ထိုနေရာ တွင် သတိလစ်၍ မေ့မြောသွားမတတ် များသွပ်သွားလောက်အောင် ရင်ခုန် လှုပ်ရှား သွားရလေသည်။ လွမ်းဆွတ် သတိရ တမ်းတရခြင်းများစွာဖြင့် ခံစား နေရသော နလုံးသားအစုံမှာ လွင့်စဉ် ပေါက်ကွဲထွက်ကျလှပတတ် ဖြစ်ရရှာပြီး သူမ၏ နှုတ်ဖျားမှ လွမ်းမောတမ်းတရ လွန်း၍ တုန်ခါအက်ကွဲနေသော အသံ လေးနှင့် ...

သိန်းထွန်းသစ်

ကျိန်စာသင့် သဘင်ပြုကြီး

“သူမှသူပါပဲ၊ ဒီအပြစ်၊ ဒီအကြည့်ကို ရတနာ သိပ်မှတ်မိတာပေါ့၊ ရတနာကို လွမ်းလို့လာကြည့်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရတနာလည်း ချစ်သူကို သိပ်လွမ်းနေရ ပါတယ်ရှင်”

ထိုစဉ် လဲ့ဝါနှင့် ဆွေသံတို့ နှစ်ယောက်ရတနာအားမိလာကြပြီးတောင့်တောင့်ကြီးရင်၍ ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းကြီးများနှင့် ကားရှိရာသို့ ဝေးစိုက်ကြည့်နေသော သူမတို့ သူငယ်ချင်း ရတနာအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း သူမလေး ဝေးကြည့်နေရာသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းမလေး နှစ်ယောက်လုံး၏ ရင်ထဲတွင် တစ်ထပ်တည်း အတွေးကိုယ်စီကို တွေးမိလိုက်ကြလေ၏။

အခုတော့ ထိုလူချောချောကြီးကို အဝေးကနေပြီး ဆွေးမြည်ကြေကွဲစွာ ဝေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလောက်အောင် ရင်ခန့်လွမ်းမောတွေဝေနေတဲ့ သူငယ်ချင်းရတနာထိုက်၏

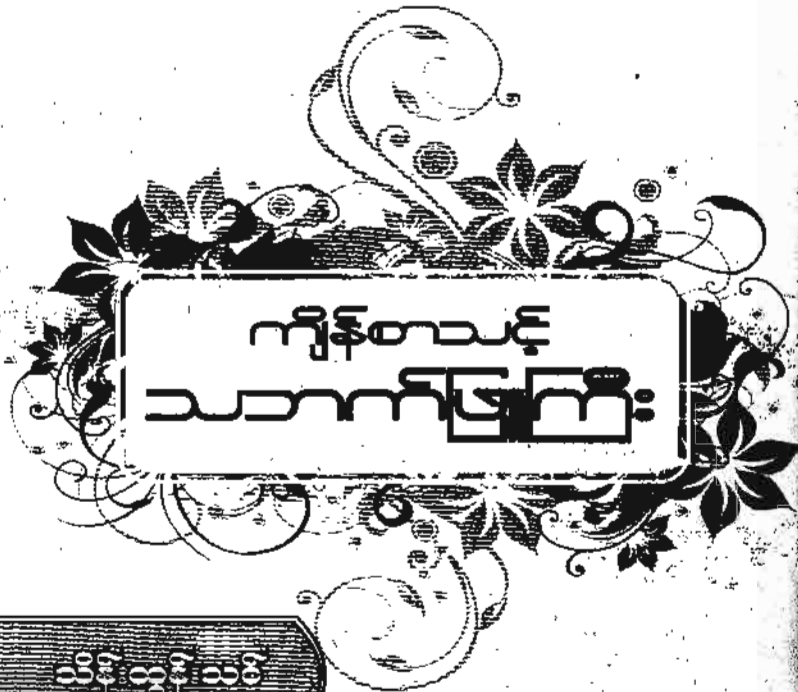
အဖြစ်ကို လဲ့ဝါနဲ့ ဆွေသံတို့ လုံးဝနားမလည် နိုင်တော့၊ ထိုလူချောကြီးက တော့ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားချေပြီ။

နည်းသားတွေ တစ်စစီကြေကျပြီး အလွန်တရာကြေကွဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ ကားထွက်ခွာသွားရာလမ်းအတိုင်း မျက်စိတဆုံး လိုက်ပြီး ဝေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေး ရတနာကို စိတ်မကောင်းစွာ လဲ့ဝါနဲ့ ဆွေသံတို့ ပြိုင်တူပင် ကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

ရတနာ၏ နှုတ်ခမ်းပါးလေး နှစ်လွှာမှ သူမတို့နှစ်ယောက် မကြားနိုင်တဲ့ လေသံခပ်တိုးတိုးလေးနဲ့ နာမည်လေး တစ်ခု တုန်တုန်ရင်ရင်လေးနဲ့ အသေအချာ ရေရွတ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ကြရ၏။ အဲဒီအသံခပ်တိုးတိုးလေးက ...

“မောင်တော် - ဘုန်းမင်းထွဋ်ခေါင်ရယ်” တဲ့လေ ...။

အသင်ဏသက်ဝေ

သိဒ္ဓိ သွဉ်းသိဒ္ဓိ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ငါးဆယ်အချိန်
တခေါင်းလက်လက်ကွယ်နေသဖြင့်သည်။
အချိန်ကာလအားဖြင့်သက်ကြီးခေါင်းရေ
ချိန်ဖြစ်ပြီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှောင်
နက်မည်းမည်းရှိနေသည်။ ကောင်းကင်
တစ်ဝိုက်ကြယ်ကလေးများမှိတ်တုတ်
မှိတ်တုတ်နှင့် လင်းလက်နေကြသည်။
နေရာကား သထုံမြို့၊ နေမိန္ဒရတောင်
အနီး၊ ရွှေဟောင်းငါးဘတ်ချောင်း
သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးတွင်ဖြစ်သည်။ စပ်ဝေး
ဝေးတောတန်းလေးရှိ ရွာများမှ ရွေးအု

သံများ လွင့်ယုံလာသည်။ ကြက်သီး
ထွယ် ကြောက်စရာသ ဖြစ်သည်။ ငါး
ဘတ်ချောင်း သင်္ချိုင်းကုန်း၊ လူသေများ
မြှုပ်ထားသော မြေပုံမှိုလေးများ။ သေ
သူ၏ အမည်ရေးထားသော အမှတ်
အသား မှတ်တိုင်များ။ အုတ်ဂူများကို
တွေ့မြင်နေရသည်။ သထုံမြို့ဖြစ်ရှိ ငါး
ဘတ်ချောင်း သင်္ချိုင်းကုန်းသည် ရှေး
ဟောင်းသင်္ချိုင်းကုန်းကြီးဖြစ်သည်။ ရှေး
မြန်မာဘုရင်များလက်ထက် လူသတ်
ကုန်းကြီး ဖြစ်သည်။ သထုံမင်းနေပြည်

တော်ဟောင်းနှင့် တစ်ဆက်စပ်တည်း
ရှိနေသော သင်္ချိုင်းကုန်းကြီး ဖြစ်သည်။
ထိုသင်္ချိုင်းကုန်းကြီးသို့ ဆရာဖြစ်သူ
ကိုရင်မဲကြီးနှင့် တပည့်ဖြစ်သူ သုတော်
သုတေတို့ တစွဲ သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ဝိုက်
ဝေရန် သက်ဆိုင်ရာ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ
၏ ခိုင်းစေချက်ဖြင့် လာရောက်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကိုရင်မဲကြီးသည်မြေလျှောက်စိစု
ဖြစ်သည်။ မှောင်မည်းနေသော အချိန်
ကာလတွင် သင်္ချိုင်းကုန်းသို့လာရောက်
ကြသော်လည်း သုသာန်ဂူတင်ကျင့်ကြံ
အားထုတ်ထားကြ၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်
လန့်ခြင်းမရှိကြချေ။ ရွှေမုတ်သုတ်သုတ်
သွားနေသော ကိုရင်မဲကြီးနောက်သို့
သုတော်သုတေအောင်လိုက်နေရသည်။
မှောင်မည်းနေ၍ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်
လို့မမြင်ချေ။ ကိုရင်မဲကြီး၏နောက်စေ့
၌ ကျပ်ပြာမိုင်းခန့် အလင်းရောင်လေး
မြာထွက်နေသည်။ သီလ၊ သမာဓိအကျင့်
မြတ်၏ ရောင်ခြည်ခိုင်းလေး ဖြစ်သည်။
ထိုအလင်းတန်းလေးသည်သုတော်သုတေ
အတွက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးပေးထား
သလို လမ်းကို ကောင်းစွာ မြင်ရသည်။

“ သုတော်သုတေ စစ်ကြားစစ်သတ်
သုံးပါး ဖွတ်အပြီး ပုဂ္ဂုဏ္ဏ ငါးပါးဖြိုး
စိုက်သေး စင်္စူသရဲတို့သည် ဝန်းရံ
ဒိုင်းဒိုင်းကြွလျက် ထွက်ပြေးတုန်ကြသည်။
ကိုရင်မဲကြီးလေ့ သို့ ဦးထုပ်အနီဝတ်
အောင်းထားသော သရဲငါးအောင်
ထွက်လာသည် ... ”

ကိုရင်မဲကြီး၏ နောက်မှ ဝါးတစ်ရက် အကွာတွင် သူတော်သုခ လိုက်ပါနေရသည်။ သင်္ချိုင်းအဝင်ဝ ဖြည်းဖြည်းသို့ ရောက်လာသည်။ ရတ်တရက် ကိုရင်မဲကြီး ရပ်တန့်လိုက်သည်။ သူတော်သုခ သူ့ဆရာနား ရောက်လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ကြက်သီးထသွားပြီး ကြောက်စရာ ဖြစ်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။ ယောက်ျားကြီးလက်မောင်းလုံး ခန့်ရှိသော မြွေပွေးကြီးက ကိုရင်မဲကြီး ခြေထောက်ကို ပတ်ထားပြီး ခေါင်းတထောင်ထောင် ဘယ်ညာယမ်းပြီး ခေါ်သတကြီး တရုတ်ရုတ် နှာမူတ်နေသည်။ ကိုရင်မဲကြီးတို့တော်ချေ။ ကိုရင်မဲကြီးက သူ့ခြေထောက်ကို ပတ်ထားသော မြွေပွေးကြီးကို လက်ဖြင့် အသာအယာ ကိုင်၍ ဖြေလိုက်သည့်အခါ မြွေပွေးကြီး သင်္ချိုင်းကုန်းအစပ် ပြတ်စော့ထဲ သို့ ထွက်ပြေးသွားသည်။ သာမန်လူဆိုလျှင် မြွေပွေးကြီး ကိုက်၍ သေမလောက်သည်။ ကိုရင်မဲကြီး၏ ဝိဇ္ဇာတန်ခိုးကို သူ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်စူးပေါင်းများ၍ မအံ့သြတော့ပေ။

“ဟေ့ - ဟေ့ - သူတော်၊ ခုနစ်စင်ကြယ်ပြောင် အခြီးမထောင်ခင် ဒို့ကိစ္စပြီးအောင် လုပ်ရမှာ”

ပြောပြောဆိုဆို သင်္ချိုင်းကုန်းကြီး

ထဲသို့ တိုရင်မဲကြီး ဝင် လိုက်သည်နှင့် သူတော်သုခ အမြန် လိုက်ရတော့သည်။

ဝါးဘတ်ချောင်းသင်္ချိုင်းကုန်းမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက လွှမ်းမိုးထားသည်။ ထုံးသုတ်ထားသော အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးများက အမှောင်ထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေသည်။ ညဉ့်ငှက်အော်သံလေးများ၊ လင်းဆွဲငှက်လေးများ ဟိုသည် ဗျံသန်းနေသံ ကြားရသည်။ သင်္ချိုင်းရေရပ် ကြီးဆီသို့ ကိုရင်မဲကြီး တန်းတန်းမတ်မတ် သွားနေသည်။ ရေရပ်ကြီးသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းပြီမို့ ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ အမိုးများ ပျက်စီး၍ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်းတိုင်များက ထုထည်နှင့် မိုမိုခိုင်ခံ့နေသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေအဝှေ့မှာ သွပ်ချပ်များ တဖြနဲဖြနဲ ရိုက်ခတ်ရင်း ကြောက်စရာ အသံထွက်နေသည်။ ရေရပ်ကြီးနားရောက်တော့ ကိုရင်မဲကြီး ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ရေရပ်ကြီးပေါ်မှာ ကြောက်စရာ ဖြစ်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေရပ်တစ်ခုလုံး ဖြူဖြူအလုံးကြီး နှင့် အပြည့်ဖြစ်နေသည်။

“ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ဒီကောင်ကြီးကို တွေ့မှ တွေ့ရပါ့မလားလို့ ကိုရင်မဲကြီး နှုတ်ကမြည်တမ်းလိုက်သည်။ သူတော်သုခ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ဆရာဖြစ်သူ ကိုရင်မဲကြီး ပြောစကားများ ကြားထားရ၍ သင်္ချိုင်းစောင့်သဘက်ကြီးမှန်း သိလိုက်ရသည်။ သထုံနယ်တစ်ဝိုက် သင်္ချိုင်းများတွင် ညအချိန် သုသာန်တောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းများ ကျင့်ကြံအားထုတ်ထားသည့် အတွေ့အကြုံကြောင့်သာ ထွက်မပြေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သဘက်ကြီးသည် ကပ်တမ္ဘာတစ်ခုလွန်မှ တူ၍ တမ်းဝင်ရမည့်သူ ဖြစ်သည်။ သထုံဘုရင်များ လက်ထက် ဝါးတွက်အာဏာသား တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျိန်စာသင့် သဘက်ကြီးမှာ သင်္ချိုင်းစောင့်သဘက်ကြီး ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်အမိန့်ကြောင့် ရာဇဝတ် သားများကို သတ်ခံရပြီး အသတ်ခံရသူများ၏ ကျိန်စာတိုက်ထားခြင်း ခံခဲ့ရပြီး ဝါးဘတ်ချောင်းနှင့် နေမိနွှရ တောင်ခြေအနီး တစ္ဆေသရဲများကို အုပ်ချုပ်နေသည့် သဘက်ကြီး ဖြစ်သည်။

ကျေးရွာလူထုများကို နှောင့်ယှက်ခြောက်လှန့်နေသည့် သဘက်ကြီးကို နှိပ်ကွပ်ရန် ကိုရင်မဲကြီးကို အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များက စေခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုရင်မဲကြီး ရေရပ်ကြီးရေရပ်လိုက်ပြီး သဘက်ကြီးကို တောင်ဝှေးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သဘက်ကြီးက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။ ကိုရင်မဲကြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူတော်ချေ - သန်းခေါင်ယံကျမှ ဒီကောင်ကြီး ထလာမှာ၊ ခဏစောင့်ရဦးမယ်၊ မင်းကို ငါစည်းဝိုင်းချထားပေးမယ်၊ စည်းဝိုင်း တနေ့ အပြင်ကို မထွက်မိစေနဲ့”

ကိုရင်မဲကြီးက ရေရပ်ကြီးရေရပ်တစ်ရိုက်အကွာတွင် စည်းဝိုင်းချပြီး သူတော်သုခကို စည်းဝိုင်းထဲ နေခိုင်းလိုက်သည်။ ကိုရင်မဲကြီးမှာ အုတ်ဂူတစ်ခုပေါ်တက်ထိုင်၍ သုသာန်တောင် ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ စည်းဖြန်းနေသည်။ သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ သူ့ကို သတိပေးနှိုးဆော်ရန် ကိုရင်မဲကြီးက မှာထားသည်။ သူတော်သုခ သဘက်ကြီး အိပ်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း ကြောက်နေမိသော်လည်း သူ့ဆရာ ကိုရင်မဲကြီး၏ တန်ခိုးသတ္တိကို ကိုယ်တွေ့ သိထား၍

စိုးရိမ်စိတ် နည်းပါးနေသည်။ သဘက် ကြီး၏ တရားရူးဟောက်သံကြီးက သမိုင်းကုန်းတစ်ခုလုံးကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသည်။

သူတော်သူခ ကိုရင်မဲကြီးနှင့် တွေ့ ဆုံရပ်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူတော်သူခမှာ ဟိန္ဒူလူမျိုးကုလားဖြစ် သည်။ မိသားစုဇာတိမြေမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပန်ဂျပ်နယ်မှ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်အတွင်း အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဂျပန်များကို တိုက်ခိုက်ရန် စစ်တပ်ဖွဲ့စည်းရာတွင် သူတော်သူခ စစ်မှုထမ်းရသည်။ ထိုအချိန်က သူ့ အသက်မှာ (၁၆) နှစ်အရွယ်သာရှိသေး သည်။ မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာသို့ အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ရ ပြီး တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရ သည်။

ဂျပန်များ မြန်မာပြည်မှ စစ်ရှုံး၍ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးရသောအခါ မြန်မာ ပြည်၌ တပ်စွဲထားသော အင်္ဂလိပ်လက် အောက်ခံ စစ်တပ်၌ ကျန်နေခဲ့သည်။ မော်လမြိုင်မြို့မှ မိန်းမနှင့်အိပ်ထောင်ကျ ပြီး တပ်စွဲထားသော သထုံမြို့တပ်ရင်း၌

တာဝန်ကျနေခဲ့သည်။ သူတော်သူခမှာ စစ်သားဘဝဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပြန် လည် ရောက်ရှိခြင်း မရှိတော့ဘဲ မိဘ များကို လွှမ်းမွတ်ရင်း သတိရတိုင်း အရက်ကို မေ့နေအောင် သောက်ပြီး မှူး နေတော့ သည်။ အရက်သမားဘဝ ရောက်သွားပြီး စစ်တပ်အတွင်း အမိန့် မနာခံမှုဖြင့် ကွာတားခေါ်တပ်တွင်း အချွတ်ခံရပြီး ရရှိထားသော ဆာဂျင်ခေါ် တပ်ကြပ်ကြီးရာထူးမှ မကြာခဏ အပြစ် ဒဏ်ကြောင့် အရပ်ပြုတ်ပြီး တပ်သား ဘဝဖြင့် နေနေရသည်။ မိသားစုမှာ လည်း သူဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ ထွက်ပြေး သွားကြတော့သည်။ နေ့စဉ် အရက်မှူး ရန်ဖြစ်၍ သူတပ်စိတ်မှ အရာခံဗိုလ်ကြီး တစ်ဦးနက်ဆုံးမရသည်။

ထိုအရာခံဗိုလ်ကြီးမှာ သူ့ကို ရိုက် ပြီးတစ်နေရာသွား၍ ငိုရသည်မှာ နေ့စဉ် ဖြစ်သည်။ အထက်အမိန့်ကို နာခံရသည့် စစ်သားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ရိုက်ရမိရုံမျှ မှီ သူတော်သူခကို သနားနေမိသည်။ သူတော်သူခမှာ မိသားစုတွင် သားတစ် ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ရနေသော် လည်း အရက်သမားဘဝဖြင့် မိသားစုက စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွား၍ လိုက်ရှာသော် လည်း ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည်။ ထိုဖြစ်စဉ်

များကြောင့် နေ့စဉ် အရက်မသောက်ရ မနေနိုင်ဖြစ်ပြီး မူးလွန်း၍ တာဝန်ဝတ္တရား များလိုက်နာမှုပျက်ကွက်လှသည်။ တစ် နေ့တွင် တပ်တွင်းအရက်မှူး ရန်ဖြစ်၍ သူတော်သူခကို ရိုက်နှက်ဆုံးမရန် တာ ဝန်ကျလာသည်။ အရာခံဗိုလ်ကြီးက ကြောက်လန့်စေရန် တပ်စိပ်တစ်စိပ်၊ စစ်သား (၁၀) ယောက်ကို စစ်ခါးပတ်များ ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ချက် ရိုက်ရန်စီစဉ် တော့သည်။ စစ်သား (၁၀) ယောက်ရိုက် အားဖြင့် သူတော်သူခ သေသွားနိုင် သည်။ မူးလွန်း၍ အရိုက်ခံရန်အသင့် ပြင်ထားသော သူတော်သူခကို အရာခံ ဗိုလ်ကြီးက သနား၍ လတ်လတ်ဆတ် ဆတ် ချေးပုံမှ ချေးကို တုတ်ဖြင့် တစ် ကော်၊ ကော်လိုက်ပြီး ချေးစားမလား၊ အရိုက်ခံမလားမေးရာ သူတော်သူခက တုတ်ဖြင့် ကော်ထားသော ချေးကိုယူ၍ စားပြလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နက်တွင် တပ်ရင်း ရှေ့ခေါ်၍ သူတော်သူခကို စစ်တပ်မှ ထွက် စာတင်ခိုင်းပြီး ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်တော့ သည်။ အရပ်သားဘဝဖြင့် မိသားစုကို ရှာဖွေသော်လည်း နယ်တကာအနှံ့လိုက် ရှာသည့်တိုင် ရှာမရ၍ သထုံမြို့ပြန်လာ ပြီ။ နေမိနွှဲရစ်တောင်ခြေ ဘုန်းတော်ကြီး

ကျောင်းက ဝိဇ္ဇာအဖြစ် နေထိုင်တော့ သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးမှ မြန်မာစာမရေး တတ် မတ်တတ်သော်လည်း ရတနာ ရွှေချိုင့်ဘုရားရှိခိုးကို နှုတ်တိုက် သင် ပေးဘဲ၍ ဘုရားစာ တရားစာများကို အလွတ်ရနေတော့သည်။ ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ စခန်းလှည့်နေသော ကိုရင်မဲကြီး သူ နေထိုင်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ရောက်လာစဉ် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် က ကိုရင်မဲကြီးထံ တပည့်အဖြစ် အပ် ပေးလိုက်လေသည်။ ကိုရင်မဲကြီးမှာ သင်္ကန်းအမည်ကြီးကိုရ်ထား၍ သူတော် သူခက ကိုရင်မဲကြီးဟု စတင်ခေါ်ရာမှ အမည်တွင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုရင်မဲကြီးက သစ္စာရှိတပည့်တစ် ဦးကို ရှာဖွေနေရာမှ သူတော်သူခကို တွေ့မြင်ပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က တပည့်အဖြစ် အပ်နှံမှုကို လက်ခံပြီး သူ နေထိုင်ရာ ကေလာသတောင်သို့ ခေါ် သွားတော့သည်။ ကေလာသတောင်မှာ မြင့်မားလွန်း၍ မိုးရာသီအချိန်၌ တောင် ပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ ဆွမ်းခံကြွရန် ခက်ခဲလွန်း၍ အလှူခံရရှိသော ဆန်၊ ထီး၊ ဆားတို့ဖြင့် ကိုယ်ထိုင်ချက်ပြုတ် စား

သောက်ရတော့သည်။ ကိုရင်၏ ကျင့်ဝတ်မှာ (၁၀) ချက်သာရှိ၍ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်စားသောက်ရာ၌ အာပတ်သင့်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ ကိုရင်မဲကြီးမှာ အသက် (၁၀၀) ခန့်ရှိပြီဖြစ်ပြီး မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာတစ်ဦးအဖြစ် ပေါက်ရောက်နေသည်ကို သူတော်သုခ သိရှိလာရသည်။ ကျွန်ကုလား။ မယားတောသူဆိုသည့်အတိုင်း ဆရာဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို သူတော်သုခ အလိုက်သိတတ်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်။ ကိုရင်ကြီး၏ ဇီဝ (အစွဲရတ်) ပညာ အင်း၊ ဆေးအတတ်ပညာများကို သူတော်သုခ နှစ်ပေါင်းများစွာ တပည့်ခံ၍ သင်ယူတတ်မြောက်ထားသည်။ ကိုရင်မဲကြီးသည် သမထအကျင့်ပြီးမြောက်၍ ဝိပဿနာအကျင့်ဖြင့် မွေဝိဇ္ဇာသိရှိလမ်း ကူးပြောင်းရန် အချိန်ကျလာချိန် သုသာန်ဓူတင်များ လှည့်လည်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်၍ မကျွတ်မလွတ်သော တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ သဘက်များကို ကျွတ်တမ်းဝင်စေရန် လုပ်ကိုင်ပေးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတော်သုခ အာနုပါနတမ္မဋ္ဌာန်း ခွဲမှတ်နေရာမှ သတိစိတ်လေး ဝင်လာမိသည်။

မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ခုနစ်စင်ကြယ်ပြောင်အပြီး ထောင်နေလေပြီ။ သဘက်ဖြူကြီးက တရားရှားဖြင့် ဟောက်သံပေးတုန်းရှိသေးသည်။ အုတ်ဂူပေါ်၌ သုသာန်ဓူတင်ဝင်နေသော ဆရာဖြစ်သူကိုရင်မဲကြီး သတိပေးစကားလှမ်းပြောရသည်။ “ဆရာသခင် ဝင်များ၊ ခုနစ်စင်ကြယ်ပြောင် အပြီး ထောင်နေပါပြီ”

ကိုရင်မဲကြီးက ဓူတင်အကျင့်မှ ထလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် နေမိန္ဒရတောင်ခြေအနီးရှိ ရွာများမှ ခွေးများ ဆွဲဆွဲဝင်ဝင် အသံကြီးကြက်သီးထ၍ ကြောက်မနပ်လိလိကြားလိုက်ရသည်။ သာမန်လူသားဆိုလျှင် သမီးကုန်းကြီးထဲက ထွက်ပြေးမည်မှာ သေချာသည်။ ကိုရင်မဲကြီးက သဘက်ကြီးရှိရာ ဇရပ်ကြီးရှေ့သွား၍ သဘက်ဖြူကြီးကို ကိုင်ထားသော တောင်ဝှေးဖြင့်ထိုးပြီး ထစိုင်းလိုက်သည်။ သူတော်သုခ သမီးကုန်းများစွာ သုသာန်ဓူတင် ကျင့်ထား၍သာ ထွက်မပြေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇရပ်ကြီးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော သဘက်ကြီးမှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးက လှစ်ကွင်းပမာဏရှိပြီး ဦးခေါင်းကြီးမှာ ဝပါထည့်သောပုတ်ကြီးလောက်ကြီးသည်။

နာခေါင်းမှ အပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်မှာ အုန်းသီးလုံးခန့်ရှိနေပြီး ပါးစပ်ပေါက်မှာလည်း လူကြီးတစ်လံခန့် ရှိသည်။ သဘက်ကြီးအိပ်နေစဉ်က အဖြူလုံးကြီး ဖြစ်နေသည်မှာ သူ့နားရွက်ကြီးကို ဖြုတ်အိပ်နေခြင်းကြောင့် မျက်နှာကို မမြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပါးစပ်မှ ထွက်ကျ နေသော လျှာကြီးမှာ လေးပေခန့် ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် လက်များမှာ ကြီးမားလှပြီး ဗိုက်ကြီးမှာလည်း ဝမ်းခေါင်းကျယ်စွာ ဖောင်းကားနေသည်။ ခြေနှစ်ချောင်းကား ထန်းပင်လုံး ပမာဏရှိပြီး အရပ်အမြင့်မှာလည်း ထန်းပင်လောက် ဖြင့်မားနေသည်။ သဘက်ကြီး၏ ကိုယ်လုံး သဏ္ဌာန်မှာ ကမ္မဇိဗ္ဗိအစွမ်းဖြင့် ဇန်ဆင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုရင်မဲကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ချီပြီး သမီးကုန်းအပြင်ဘက်သို့ သွားချထားသည်။ သဘက်ကြီး ခြေနှင်းဒဏ် ကြောင့် သမီးခြေသည် တုန်ခါနေသည်။ စည်းဝိုင်းအတွင်းမှ သူတော်သုခ ဘုရားတရားသမ္ဗုဒ္ဓခေါ်ထားကြီးကို စိတ်ထဲက ရွတ်နေမိသည်။ သုဓမ္မမှ ခြတ် လျှောက်လာပြီး သူ့ကို ငဲ့ကြည့်၍ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဇရပ်ပေါ်ပြန်တက်၍ သူ့နား ရွက်ကြီး ဖြုတ်ပြီး အိပ်

နေပြန်သည်။ ကိုရင် မဲကြီးက ဒုတိယအကြိမ် သဘက်ကြီးကို တောင်ဝှေးဖြင့် ထိုး၍ ထစိုင်းရာ ကိုရင်မဲကြီးကို ပွေ့ချီပြီး သမီးခြေအပြင်ဘက်သို့ သွားချကာ ဇရပ်ပေါ်တက်အိပ်နေပြန်သည်။ တတိယအကြိမ်၌လည်း ကိုရင်မဲကြီးကို သမီးခြေအပြင်သို့ မချီသွားပြီး ချထား၍ ပြန်လာပြီး ဇရပ်ပေါ်တက်အိပ်နေပြန်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကား သာမန်လူသားဆိုလျှင် ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ လွင့် စဉ်ထွက်သွားလောက်သည်။ ကိုရင်မဲကြီးကလည်း မလျှော့သော ဇွဲသတ္တိဖြင့် သဘက်ကြီးကို မနီးတော့ဘဲ ဇရပ်ကြီးရှေ့၌ ထိုင်ပြီး ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တရားများ ဟောကြားနေသည်။ သဘက်ကြီးမှာ တရားကို နားစိုက်ထောင်ခြင်းမပြုဘဲ ဟောက်သံပေး၍ အိပ်ဟန် ဆောင်နေသည်။ အချိန်အားဖြင့် တစ်နာရီခန့် ကြာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုရင်မဲကြီးက ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်ပြင်၌ ထူးဆန်းသော ရောင်ခြည်များ လှစ်လက်လျက်ရှိသည်။ တန်ခူးလဆန်း (၁)

ရက်နေ့ အချိန်အခါ ဝင်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုရင်မဲကြီးက သူတော်သုခ ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သူတော်ရေ-ငါ့သည်းမိမူမေတ္တာ စိတ်နဲ့ မရတော့ဘူး။ မင်း အစွမ်းပြပေ တော့၊ ရတနာရွှေချိုင့်ဂါထာနဲ့စက်ပရိတ် တော် (၁၃) ရက် ရွတ်ပေတော့”

သူတော်သုခရတနာရွှေချိုင့်ပရိတ် တော်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ (ရတနာ ရွှေချိုင့် ဂါထာပါဠိနှင့် အနက်မှာ ဆယ် စောင်တွဲစာအုပ်၌ ပါရှိပါသည်။

စာရေးသူ)

သူတော်သုခရတနာရွှေချိုင့်ဂါထာ ကြီး ရွတ်ဆိုပူဇော်အပြီး၌ သဘာတ်ဖြူ ကြီးသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက် သည်။ ရေရံအပေါ်မှနေကာ သင်္ချိုင်းမြေ ပေါ်ဆင်းပြီး လူးလှိုင့်နေသည်။ ကိုရင်မဲ ကြီးက သရက်ဖြူကြီးနားမှ ဝါးတစ်စုံကို အကွာသို့ ဆုတ်ခွာနေလိုက်ပြီး ကောင်း ကင်ကိုကြည့်၍ ဘုရားဂုဏ်တော်နှင့်ဓမ္မ စက်များ၊ သံဃာဂုဏ်တော်တို့ကိုရွတ်ဆို နေသည်။ သူတော်သုခသည် ရတနာ ရွှေချိုင့်ကို ခုတ်ယအကြိမ် ရွတ်ဆိုလိုက် သည်။ သဘာတ်ဖြူကြီး၏ ကြောက်လန့် တကြား အော်သံကား ငါးသတ်ချောင်း သင်္ချိုင်းမြေတစ်ပြင်လုံး တုန်လှုပ်နေ

သည်ထင်ရသည်။ ခေါင်းကြီးကိုယ်သေး တရွှေများ၊ အရိုးခြောက်သရဲများ၊ ဆံပင် ဖားလျားချလျက် မိန်းမသရဲများ၊ သူ တော်သုခ စည်းဝိုင်းအနီးအပါး လာ ရောက်ခြောက်လှန့်ရင်း ပြေးလွှားသံ များ၊ ဆူညံနေကြသည်။ အချိန်ကာလ အားဖြင့်လည်းညဉ့် (၂) နာရီသို့ရောက် လာသည်။ သူတော်သုခအား ကိုရင်မဲ ကြီးက တတိယအကြိမ် ရတနာရွှေချိုင့် ဂါထာ ရွတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူတော် သုခသည်ရတနာရွှေချိုင့်ဂါထာရွတ်ရ၍ မောဟိုက်နေသည်။ နဖူးမှ ရွေးများ ပြန် လာသည်။ သဘာတ်ဖြူကြီးမှာ မြေပေါ်၌ ဘယ်၊ ညာ လူးလှိုင့်ရင်း အသံပြကြီးဖြင့် ဖြဲအော်နေသည်။ ကိုရင်မဲကြီးသည် ကောင်းကင်သို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

ကောင်းကင်တစ်စုံတွင် ကြယ် လေးများ ပျောက်ကွယ်နေပြီး အနီရောင် ရောင်စဉ်တန်းကြီးက အထင်းသား ပေါ် လာသည်။ ကိုရင်မဲကြီး ပြုသမျှကုသိုလ် များ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီများ၊ သစ္စာပြုတိုင် တည်လိုက်ရင်း မြေကြီးကို ဖနှောင့်ဖြင့်

သုံးချက်ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်လိုက် သည်။

“ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ အထက်ဆရာ ကြီးများ၏ အမိန့်အာဏာဖြင့် လူအများ ကို အန္တရာယ်ဖြူနေသော သင်္ချိုင်းစောင့် သဘာတ်ကြီးကို နေရာပြောင်းရွှေ့ရန် ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်နေသည်။ သင်တို့ ကူညီကြပေါ့”

ကိုရင်မဲကြီး၏ရွတ်ဆိုသံအပြီးအနီ ရောင်၊ ရောင်စဉ်တန်းကြီး ပျောက်ကွယ် သွားပြီး ဖျိုးဖျိုးပျောက်ပျောက်နှင့် မီးရှူး မီးပန်းများပေါက်ပေါက်ကြသလိုမြည်သံ နှင့်ပေါ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြင်းခွာသံများ၊ စစ်သည်တော်များ၏ ကြွေးကြော်သံများ၊ ပုံရိပ်များ၊ ကောင်း ကင်ပြင်၌ ပေါ်လာကြသည်။ သူတော် သုခသည် အံ့သြကြီးစွာ မြင်တွေ့နေရ သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးစီးသော မြင်း ခြောက်ကောင်ဆွဲသော ကကြီးတန်ဆာ နှင့် အလံများ စိုက်ထူထားသော ရထား လုံးတစ်စင်း၊ ရထားနောက်မှာမောက်ကို မောက်ရှည်နှင့် လုံကိုင်စားကိုင် ရှေးမြန် မာစစ်သည်များ၊ ရထားလုံးအတွင်းသေး ပြတင်းပေါက်မှ ဘုရင်တစ်ပါး ပုံရိပ်က ခေါင်းဖြူထွက်လာပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုရင်မဲကြီးက

“အသင်မနုဿာ ဘုရင်၊ အသင်၏ ငယ် ကျွန်ကြီးကို ခေါ်သွားလော့”

ဟု အောင်မြင် ရံညားလှသည့် ကိုရင်မဲကြီး၏ ပြောသံအဆုံး ဘာတက် ဖြူကြီး လူးလှိုင့်နေရာက အော်သံကြီး ဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထို သဘာတ်ကြီးသည် အရိုးအဓမ္မသဏ္ဌာန် အဖြူတန်းကြီး ဖြစ်သွားပြီး ဘုရင်စစ် သည်တော်များနောက်မှ လိုက်ပါသွား တော့သည်။

သူတော်သုခရှိနေသည့် စည်းဝိုင်း အပြင်ဘက်၌ သင်္ချိုင်းကုန်းရှိတရွှေသရဲ များ ဝိုင်းရံနေကြသည်။ ကိုရင်မဲကြီး က...

“သူတော်ရေ-စက်ကြီးဆယ်သုံး ပါး ရွတ်ပေတော့”

သူတော်သုခက...

“အောင်တစ်ရာရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်၊ တစ်ဆယ့်လေးချက်ဓမ္မစက်၊ တစ်ဆယ့် ရှစ်ချက်သံဃာစက်၊ လရောင်ဝင်းလျက် ရှင်ပဓမ္မကဗုဒ္ဓစက်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ဦး၊ မြင့်ခေါင်ကျူးလျက်၊ မိဘစက်၊ ဂုဏ် ကျေးဇူးအထူးသီလျက် ဆရာစက်၊ မိုးကြိုးလက်နက် သိကြားစက်၊ လောင် မီးကျလျက် နတ်တို့စက်၊ ဘွဲ့ဖြူလက် နက်၊ သီလူးစက်၊ တောင်ဟုန်ဖြူးလျက်

ဂဠုန်မင်းစက်၊ အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်း
တောက်လျက် နဂါးစက်၊ သုံးထောင်
သင်္ချာဟောဝတ္ထု၊ အာဏာစိုးလျက် သီဟ
စက်၊ စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး၊ ရွတ်သံ
ကြားက၊ သေးများအစု၊ မကောင်းမှုတို့
ဝေးကကြဉ်ရှောင်၊ အောင်စေတတ်
သည်၊ မြတ်ဆရာတည်း”

သုတော်သုဓမ္မာစက်ကြီးတစ်ဆယ့်
သုံးပါး၊ ရွတ်အပြီး ပုပုကွကွ ခေါင်းကြီး
ကိုယ်သေး တစ္ဆေသရဲတို့သည် ပုန်းပုန်း
ဒိုင်းဒိုင်းကြွလျက် ထွက်ပြေးတုန်ကြ
သည်။ ကိုရင်မဲကြီးရှေ့သို့ဦးထုပ်အနီပတ်
ဆောင်းထားသော သရဲခေါင်းဆောင်
ရောက်လာသည်။

“ဆရာသခင် - ကျွန်တော်တို့ကို
ချမ်းသာပေးပါ”

“မင်းကောင်တွေကို ခေါ်လိုက်၊ ငါ
တရားဟောမယ်”

“ခေါ်ပေးပါမယ် - အချိန်သိပ်မရ
တော့ပါ။ အရက်တက်ချိန်မှာ ကျွန်တော်

တို့ ပုန်းကွယ်ကြရတော့မှာပါ”

ကိုရင်မဲကြီး ဟောကြားသော
တရားနာရန် ကျန်တော့သည်။ ဇုတ်၊
တစ္ဆေ၊ သရဲများ တရားနာအပြီး နေမိနွှရ
တောင်ခြေရှိဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကုလား
တက်ခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ ကပ္ပိယ
ကြီး ဆွမ်းချက်ချိန် ရောက်ပြီဖြစ်သည်။
ဇုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ သရဲများလည်း ကွယ်ပျောက်
ကုန်ကြသည်။

ကိုရင်မဲကြီးက...

“တာဝန်တစ်ခုတော့ ပြီးသွားပြန်
ပြီ - သူတော်ရေ၊ တို့ပါရမီစခန်းတွေ
ဖြည့်ရမှာတော့ အများကြီးပါပဲ။ သင်္ချိုင်း
ကုန်းကနေ မထွက်မီ ထွက်ခွာကြရ
အောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ငါးဘတ်ရောင်း
သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးထဲမှ ဆရာတပည့်နှစ်
ဦး ထွက်ခွာခဲ့ကြတော့သည်။

သိန်းထွန်းသစ်

သုတေသန
သျှင်ခေတ်သစ်

ပန်းတော

သျှင်ခေတ်သစ်

မိုးများ သည်းထန်စွာ ရွာနေသည့် အချိန်ကာလလေးမှာ သျှင်ခေတ်သစ်ရဲ့ မျက်ရည်တွေလည်း မိုးနဲ့အတူလိမ့်မင်း သွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဒယ်ဒီရဲ့ အုတ်ဂူအရှေ့မှာ နင်းဆိပ်နန်းကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်၊ ဆူးတွေများနဲ့ ထိုးပြီ ခဲ့လေပြီ။

“ဒယ်ဒီ - ဒယ်ဒီကို သတ်တဲ့လူကို သား သတ်မယ်။ သား အဲဒီလူကို တစ်သက် မကျေဘူး။ အီး - ဟီး”

မိုးရေတွေ ကြားမှ မသည်းမကျွဲ အသံနှင့် အော်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်လေး - မင်း ဘယ်ကလဲ။ ညသန်းခေါင် ကျော်နေပြီ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ သင်္ချိုင်းမှာ မင်း မကြောက်ဘူးလား”

အသက် (၅၀) ခန့်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်... အသားကလည်း မည်းလွန်း၊ လို့ ညမိုက်ရဲ့ အရောင်နဲ့ ထပ်တူကျနေတယ်။

“မပြန်ဘူးဘူး၊ ဒယ်ဒီအိမ်ကို လိုက်ခဲ့မှ ပြန်မှာ”

“ဟာ - ဒီလူငယ်လေး ပြောရခက်တာပါလား။ ဒီမှာ မင်း ဆက်နေနေရင် အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်သွားချင်လို့လား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒယ်ဒီ နီးလာမှ ပြန်မှာ”

“အေး - အေး - ဆက်နေလေ၊ မင်း မကြောက်ရင် နေစမ်းပါ”

ထိုလူကြီးက ပြောပြီး လှည့်မြန်သွားတယ်။ သျှင်ခေတ်သစ်က ထိုလူကြီးကို ကြည့်နေတယ်။ အမှောင်ထုထဲမှာ ရုတ်ခနဲ ပျောက်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့် သျှင်ခေတ်သစ် ရှိန်သွားပြီး စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား ...

“ခေတ် - ခေတ်လေး ထတော့ကွာ၊ ဟောဒီမှာ ငါ ရောက်နေတာဟာ”

ငွေကသားရဲ့ လှုပ်နှိုးလိုက်မှုကြောင့် သျှင်ခေတ်သစ် နီးလာခဲ့ပြီ။

သျှင်ခေတ်သစ် အခုမှ သိလိုက်ရတယ်။ ခုနက အိပ်မက်ကိုး။

“ သူ့သန့်သို့ရောက်သည့်နှင့်
စားသုံးအားလုံးရပ်သွားပြီး
အငစောင်းကိုထုတ်ကာ ပီးသပြီထစက်ထံသို့
စည်ထိုက်ပါစက။ လူအများကလည်း
ကသကလေးအစွတ် စိတ်ပကောင်းရှာပင်
အော်ထစ်ငိုငြေးငှတုန်း သျှင်ခေတ်သစ်သည်
ငေါင်းတိုင်မှ ထုတ်လာသော ပီးသိုးငွေရားကို
ကြည့်ရင်း သူစ်သူသည် ကောင်းတင်ထက်သို့
ရုံသန်းသွားခဲ့ပါလား ...

“ခေတ် - ဘာလို့နောက်ကျနေတာလဲ။ (၇)နာရီတောင်ထိုးပြီ”

“အေးပါ - ငါ အခု ထတော့မှာ။ ငါ မထခင် နင် ဝိုက်တစ်ခုလုပ်ပေး”

“အန် - ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အာဘွားပေး”

“အောင်မာ - ကြည့်စမ်း - ကြည့်စမ်း - မပေးပါဘူး။ မျက်နှာမှ မသစ်ရသေးလဲ”

“ဒါဆို မျက်နှာသစ်ပြီး ပေးမယ်ပေါ့”

“တော်ကွာ - ခေတ်၊ မတဲနဲ့နော်။ ငါက ရန်ကုန်သွားမလို့ မသွားခင် နင့်ဆီ ဝင်ခဲ့တာ”

“ရန်ကုန် ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားမလို့ ကဲ - မြန်မြန် ငါ နောက်ကျတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အချစ်လေးရဲ့”

“သျှင်ခေတ်သစ် ရေမျိုးခန်းထဲကို ပြေးသွားပြီ၊ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်နေတယ်။ သွားတိုက်ရင်း ဘေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်၊ ဆူးတွေ အများကြီးနဲ့ နင်းဆီပန်းလေး။”

“သူ့အိပ်မက်ကို သတိရလိုက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့လက်ထဲက နင်းဆီ

ပန်းကြီး။ သွေးစိုနေတဲ့ နင်းဆီပန်းကို မြင်ယောင်နေမိတယ်။

သူ ချက်ချင်းပဲ သက်မြင်းမှတ်ချကာ နင်းဆီပန်းကို မြင်ယောင်နေမိတယ်။

သူချက်ချင်းပဲ သက်မြင်းမှတ်ချကာ နင်းဆီပန်းကို ကောက်ယူပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်တော့တယ်။

သူ အဝတ်အစားလဲကာ ဧည့်ခန်းထဲကို ဆင်းလာခဲ့တော့ မာမီနဲ့ ငွေကသာက အဆင်သင့် စောင့်နေကြတယ်။

“သား - လာလေ သားကြိုက်တဲ့ ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်ကြော်ကို မာမီ ကြော်ထားတယ်။ ကသာလေးနဲ့ အတူတူစားလိုက်နော်”

သျှင်ခေတ်သစ် မေးချင်နေတဲ့ အကြောင်းကို မာမီအား မေးချင်သော်လည်း ငွေကသာ ရှိနေတဲ့ အတွက် မမေးဖြစ်။

“ခေတ် - စားနော်၊ ပြီးရင် ငါ သွားတော့မှာ။ မသွားခင် နင့်ကို ပြောစရာလေးရှိလို့”

ငွေကသာက သူ့ကို ပြောမလိုတဲ့ ဘာများပါလိမ့်။

“အခု ပြောလို့ မရဘူးလား။ အခု ပြောလိုက်ပါလား”

“မရဘူး - ပြီးမှပြောမယ်၊ မြန်မြန်စား (၈)နာရီတောင်ထိုးတော့မယ်။ ငါက လွမ်းဝေဝေတို့ကားနဲ့ သွားရမှာ”

“သူတို့ရော လိုက်မှာလား။ ကိုယ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“မလိုက်ရဲနဲ့ - မအားမှန်း သိပါတယ်။ တော်ကြာ အလုပ်ဖြုတ်ခံရမှ ငါ ရင်နင့်ရလိမ့်မယ်။ နင် အလုပ်ဝင်တာမှ မကြာသေးတာ”

ငွေကသာ ပြောလည်း ပြောချင်စရာ၊ သျှင်ခေတ်သစ် ဘယ်အလုပ်ကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဖူးလို့လဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူပဲ လက်မြောက်ရတော့မယ်။

“အေးပါ - ငါ မြန်မြန်စားလိုက်မယ်”

ပြောပြီး သူ အားရပါးရ စားလိုက်တယ်။ နောက်ပြီးမှ သူတို့နှစ်ယောက် ခြံထဲကို ဆင်းခဲ့ကြတယ်။

“ခေတ် - ငါ မနေညက ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းတဲ့ အိပ်မက် မက်ခဲ့တယ်ဟ”

သူ တွေ့စေသွားတယ်။ ဘယ်လို စဉ်းစားရတော့မလဲ။

“ဘာတွေ မက်ခဲ့လို့လဲ - ချစ်ရယ် - ပြောလေ”

ငွေကသာ စကားမပြောခင် အကြီးအကျယ် ငိုလိုက်တော့ သျှင်ခေတ်သစ် လန့်သွားရတာပေါ့။ အိပ်မက် မက်တာနဲ့ ဘာလို့ ငိုတာလဲ။ အိပ်မက်က အိပ်မက်ပဲပေါ့။

“ငါတို့နှစ်ယောက်လေ - အဟင့် - ဟင့်”

စကားတောင် အဆုံးထိ မပြောရသေးဘဲ သျှင်ခေတ်သစ်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို တိုးယှက်ဝင်ရောက်မိနား လိုက်တယ်။ သျှင်ခေတ်သစ်ကလည်း ချစ်သူ စိတ်မချမ်းသာမှန်း သိတော့ အလိုက်တသိလေး ဖက်ထားလိုက်မိတယ်။ ဘာတွေက ဘယ်လို ဖြစ်နေလို့လဲ။

“ချစ် - ပြောလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ - ပြောပါ”

ငွေကသာက ချစ်သူရဲ့ ရင်ခွင်အတွင်းမှ အသာယာလေး ထွက်ပြီး...

“ခေတ် - ငါတို့နှစ်ယောက် အိပ်မက်ထဲမှာ ဝေးခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်တော့မှ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ - နင်က မသသွား

တယ်တဲ့။ ငါ့ဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်
မလာနိုင်တော့ဘူးဟာ။ အဟင်း-အီး-
ဟီး-”

ပြောပြီး ငွေကသာ အော်ငိုချလိုက်
တယ်။

“ဧည့်-အိပ်မက်ဆိုတာတကယ်
မှမဟုတ်တာ ချစ်ရယ်။ မငိုပါနဲ့ တိတ်ပါ။
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်မဟာမှမဝေး
ဘူးဟုတ်ပြီလား။ မငိုနဲ့-တိတ်နော်”

ချစ်သူကို အသာလေးချောပြီးပြော
ရတယ်။

အိပ်မက်ဆိုတာ တကယ်မှမဟုတ်
တာကွယ်။ ဒါပေမဲ့...။

“စေတီရေ-ခေတ်”

မင်းစက်ဝသုန် အလောတကြီးနဲ့
အိမ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ သျှင်ခေတ်
သစ်ကော်ဖီသောက်ရင်းနဲ့...

“ဟာ - ဝသုန်ရာ ဘယ်လိုဖြစ်လာ
တာလဲ။ ကျားလိုက်ဆွဲလို့လား”

“မင်းကြီးတော်ကြီး - ဘယ်ဟုတ်
မလဲ။ ငါ့မင်းကိုလေ -”

ပြောရင်း မင်းစက်ဝသုန် မျက်ရည်
တွေ ဝိုင်းလာတော့ သျှင်ခေတ်သစ်ရင်

ထိတ်သွားရတယ်။

“ဟာ - ဘာဖြစ်လို့လဲကွ။ ဘာလို့
မင်းငိုတာလဲ”

မင်းစက်ဝသုန် - သျှင်ခေတ်သစ်ကို
မော့ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချကာ...

“မင်းရဲ့ရည်းစား ငွေကသာလေ...”
ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ စကားကိုရပ်

လျှော်မျက်နှာတွေ ပျက်နေပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ - သူ ဒီမနက်ကမှ
ရန်ကုန်ကိုသွားတာလေ။ ဘာဖြစ်လို့
လဲကွ - မြန်မြန်ပြောပါ”

“ကသာတို့ကား ပဲခူးမှာ မှောက်
လို့ အကုန်လုံး ဒဏ်ရာ ရသွားတယ်။
ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ - ဘာဖြစ်လို့လဲ - ပြော
ကွ”

“ကသာတစ်ယောက် ဆုံးသွားပြီ”
“ဘာကွ...”

ကိုင်းထားတဲ့ လက်ထဲ ကော်ဖီပန်း
ကန် ခြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ထို
တဒဏ်အတွင်းမှာပဲ သျှင်ခေတ်သစ်ရဲ့
စိတ်တို့ အကုန်မှောင်မည်း သွားခဲ့ပြီ
လား။

“သား - သားလေး - သတိရပြီ
လား။ မာမီစိတ်ပူလိုက်ရတာကွယ်။ ငိုသံ
ပါသော စကားတို့နှင့် မာမီပြောသံကိုသူ
ကြားလိုက်ရတယ်”

“မာမီ - ကသာရောဟင်။ ကသာ
ရော - မာမီ”

မာမီကဘေးမှာရှိတဲ့မင်းစက်ဝသုန်
ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

ဝသုန်က...

“ခေတ် - စိတ်ကိုထိန်းထားပါ။ မင်း
သာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အန်တီစိတ်ထိခိုက်
လိမ့်မယ်”

“ငါ - သူမရှိရင် မနေတတ်လို့ပါ
ကွာ။ သူ့ကိုပြန်ခေါ်ပေးကြပါ။ ငါတောင်း
ပန်ပါတယ်။ ငါ့ကိုသနားကြပါကွာ”

ပြောရင်း သျှင်ခေတ်သစ် နံရံကို
ခေါင်းနဲ့ တိုက်တယ်။ သွေးများ ယိုစိမ့်
လျက်...။ သျှင်ခေတ်သစ် ဘာကိုမှမမြင်
နိုင်တော့။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ငွေကသာ
တစ်ယောက်ပဲလေ။ ချစ်သူကိုလည်းဆုံး
ရှုံးလိုက်ရမနေတစ်နေ့အချိန်ကပဲဒယ်ဒီ
ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရဆိုတော့ သူ ရူးမတတ်
ကို ကြေကွဲခံစားရတယ်။

“သား - သားရယ် - တော်ပါတော့
ကွဲ့”

မာမီကရှိုက်ကြီးတင်ပြောတယ်။
သူ့ရှင်ထဲမှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့သူ ဆုံးရှုံးသွား
တာ လောကကြီး မှောင်မိုက်သလိုပါပဲ
လား။

သျှင်ခေတ်သစ်အိပ်ပျော်သွားတာ
အတော်လေး ကြာသွားပြီ။ သူ နီးလာ
တော့ ည (၁၂) နာရီခွဲ။ ဘေးရင်တင်မှာ
မာမီကအိပ်ပျော်လျက်။ မင်းစက်ဝသုန်
လည်း ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားမှန်း သူ
မသိတော့။ အခန်းထဲမှာ မာမီရယ်။ သူ
ရယ်နှစ်ယောက်တည်း။ မာမီကအိပ်မော
ကျနေပြီ။ သူတော့နေလယ်လောက်
က ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲရင်း အိပ်
ပျော်သွားတာ အခု ည (၁၂) နာရီခွဲမှ
နီးလာတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့
ချစ်သူအတွက် မျက်ရည်ကျမိရင်း
“ဟင်” ဟု သျှင်ခေတ်သစ် အံ့သြသွားခဲ့
တယ်။ သူ့ရှင်တင်ပေါ်မှာ နင်းဆီပန်းလေး
တစ်ပွင့်။ မင်းစက်ဝသုန်များ ထားခဲ့တာ
လား။ မာမီများတင်ထားတာလား။ မမြစ်
နိုင်ပါဘူး။ သူတို့ကပန်းတွေကို မမြတ်နိုး
တတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်များ...။

သူ - နင်းဆီပွင့်လေးကို သေသေ
ရာရာ စူးစိုက်ကြည့်မိတော့ သွေးတွေ
တစ်စပြီးတစ်စ များများလာတယ်။

“အား - မာမီရေ၊ လုပ်ပါဦး - သွေး
တွေ”

လူခြေတိတ်ချိန်မှာ အော်လိုက်မိ
တဲ့သူ့အသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံး တုန်ခါသွားစေတယ်။

“သား - သားလေး - ဘာဖြစ်လို့
လဲ”

မာမီက အလောတကြီးနဲ့ ထကာ
ခေတ်ကို မေးတယ်။

“မာမီ - ဒီနင်းဆီပွင့်ကြီးမှာ သွေး
တွေနဲ့”

မာမီက အနီးနားတစ်ဝိုက်ရှာကြည့်
လိုက်တော့ -

“ဟဲ့ - သားရယ် အိပ်မက် မက်နေ
တာလား။ ဘယ်နင်းဆီပွင့်မှ မရှိပါဘူး”

“ဟင် - မာမီ ဒီမှာလေ”

“ဧည့် - ကလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်နေ
တာလဲ။ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ သား နေ့လယ်
က ခေါင်းစိုက်မိထားတာလေ၊ ခု သက်
သာလား”

မာမီပြောမှ သူ သတိရတယ်။
နေ့လယ်က နံရံကို ခေါင်းနဲ့ဆောင့်မိလို့
ထိစိုက်မိထားတာလေ။

“ဟုတ် - သက်သာတယ်မာမီ၊ မာမီ
တကယ်မမြင်ဘူးလား”

“မာမီ ဘာမှမမြင်ဘူးသား။ တစ်
နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်။ အိပ်လိုက်
တော့နော်”

မာမီက သူ့ကို စောင်မြုံပေးပြီး နဖူး
ကိုနမ်းကာ တစ်ဖက်ရတင်ကို သွားပြီး
အိပ်လိုက်တယ်။ သူ့ခေတ်သစ် မာမီ
ကိုလည်းကြည့်ပြီး နင်းဆီပွင့်လေးရှိရာကို
ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ -

“ဟင် -”

အခင်းပေါ်မှာ သွေးစွန်းရာမကျန်
ဘဲ လုံးဝကို ရှိတော့ပါ။ ဘုရား - ဘုရား
ငါ့အမြင်များမှားတာလား။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ဖြတ်သန်းနေ
တဲ့ နာရီသံဟာ တစ်တော့ - တစ်တော့နဲ့
ရင်ကွဲပုစဉ်းသံတွေက ဆောင်းဦးမို့လို့
တကနီတနီအော်နေကြတယ်။ အသံပေါင်း
စုံကို နားထဲမှာ ကြားနေရတယ်။ သူ့
ခေတ်သစ် အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။

ရှုတ်တရက် တံခါးခေါက်သံကို
ခေတ်ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဒေါက် - ဒေါက်”

မာမီ အိပ်နေပြီမို့ ကြားမှာ မဟုတ်
ဘူး။ သူပဲ တံခါးကို သွားဖွင့်ဖို့ ခုတင်ပေါ်
က ဆင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။

“ဘယ်သူလဲဗျ”

တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
ဘယ်သူမှ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ - ခေတ်ဘေးပတ်
ဝန်းကျင်ကို စူးစိုက်မိလိုက်တော့ ရယ်
သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ထိုရယ်သံကို သူ့ခေတ်သစ်
တရင်းတနီး ကြားဖူးနေပါတယ်။ သူ
သိချင်စောနဲ့ အခန်းအပြင်ဘက်ကို
ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ထိုရယ်သံ
ကြားတဲ့ လမ်းအတိုင်းကို ခပ်မှန်မှန်
လျှောက်ခဲ့လိုက်တာ။ ဆေးရုံအပြင်
ဘက်တောင် ရောက်သွားခဲ့ပြီး သူ အခု
တက်နေတဲ့ ဆေးရုံက အောက်ကျင်း
ရပ်ကွက်က ဆေးရုံဆိုတော့ ညအခါမှာ
လူသွားလူလာ နည်းသည်။

အသံကိုနားထောင်ရင်းနားထောင်
ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဓမ္မများအသံအဖြစ်
သို့ တစ်ဖန် ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ဓမ္မ
များ လည်း အသားကုန်အူနေကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ - ရယ်သံကို မကြားတော့။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ - ဘယ်သူ
ရယ်တာလဲ။ ငါဒီရယ်သံကို တရင်းတနီး
ကြားဖူးပါတယ်”

သူ တွေးရင်းနဲ့ ဆေးရုံထဲ ပြန်ဝင်
သွားခဲ့တယ်။ ရောက်ရားစရာ ညပါ။

မနက်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်း
အားလုံးက သူ့ကို လူနာ လာမေးကြ
တယ်။

“ခေတ် ဘာမှ အားမဝယ်နဲ့နော်၊
ငါတို့မင်းဘက်က ရှိနေပြီသား”

မြေမက သူ့ကို အားပေးစကား
ပြောတယ်။

“သူငယ်ချင်းတို့ရာ - ကသာကို
သတုံပြန်ခေါ်လာခဲ့ကြလား”

အားလုံး ငြိမ်သက်၍ ထိုအထဲမှ
စွယ်စုံက -

“ကသာကို ပဲခူးဆေးရုံမှာတင်ရင်း
နဲ့ ဆုံးသွားတော့ ပဲခူးမှာပဲ ဈာပနအခင်း
အနား လုပ်လိုက်တယ်။ ဒီနေ့ပေါ့”

“ဘာ - ဒီနေ့လား၊ ဒါဆို ငါအခု သွား
မယ်။ မင်းတို့ပါလိုက်ခဲ့ကြကွာ။ ငါကသာ
ကို နောက်ဆုံးလေးတော့ တွေ့ချင်သေး
တယ်”

တားမရတဲ့အဆုံးတော့ သူတို့အား
လုံး လက်လျှော့လိုက်ကြတယ်။ မာမီ
ရော လက်လျှော့လိုက်ရတာပေါ့။

သူ့ခေတ်သစ်၊ မြေမခ၊ စွယ်စုံ၊
မင်းစက်သုန်၊ မာမီရယ် ...၊ သူတို့ ငါး
ယောက် ပဲခူးကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ပဲခူးဆေးရုံထဲရောက်တော့အသုဘ
ကားတွေက အစီအရီ ထွက်ခွာကြတော့
မယ်။

သူ ကားပေါ်ကနေ အပြေးဆင်း
လိုက်ပြီး...

“နေကြပါဦး - ခဏနေကြပါဦး။
ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါဦး”

သူ ဝိသုဒ္ဓိအောင်ပြောရင်း အပြေး
သွားတယ်။ အလောင်းကို ကားထဲမထည့်
မီ သူ့ခေတ်သစ်ချစ်သူအနားကို အပြေး
သွားပြီး...

“ချစ် - ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့ပြီလား။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း
မနေတတ်လို့ပါ။ မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ။ အီး -
ဟီး -”

သူ့ခေတ်သစ် ချစ်သူကို ဖက်ပြီး
ရင်နှင်နေအောင်ကို ဝိုတယ်။ နှင်းဆီ
ခဲတဲ့အကြားမှာ အိပ်ပျော်သလိုလေးနှင့်
ရှိနေသော ငွေကသာဟာ ချစ်သူရဲ့ဝိသု
ကို ကြားနိုင်ပါ့မလား။

“ခေတ် - သားရယ်၊ သမီးလေးရဲ့
အဖြစ်က သိပ်သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်
ကွယ်။ သူ့ရဲ့ ချစ်သူ သားကို တောင်
နောက်ဆုံး မမြင်နိုင်ရှာတော့ သူး။
အဟင့် - ဟင့်”

ငွေကသာ၏ မိခင်ဖြစ်သူသည်
သူ့ခေတ်သစ်အနားကို လာ၍ဝမ်းနည်း
စွာ ပြောတယ်။ အချိန်ကုန်သည်နှင့်
ချစ်သူ၏ အလောင်းကို သုသာန်၌ မီး
သင်္ဂြိုဟ်ရန် ကားထဲကို စေတနာရှင်များ
က ထည့်လိုက်ကြတယ်။ ဝိသုဒ္ဓိတွေက
လည်း ခြိမ်းခြိမ်းသံ ဆူညံလျက်။ အသုဘ
ကားများသည် သုသာန်သို့ဦးတည်သွား
ကြတယ်။ ထိုအထဲမှ သူ့ခေတ်သစ်တို့
မောင်းနှင်လာခဲ့သော ကားလည်းပါ
တယ်။

သုသာန်သို့ရောက်သည်နှင့် ကား
များအားလုံး ရပ်သွားပြီး အလောင်းကို
ထုတ်ကာ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲသို့ ထည့်
လိုက်ပါတယ်။ လူအများကလည်း
ကသာလေးအတွက် စိတ်မကောင်းစွာ
ပင်အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေတုန်း သူ့ခေတ်
သစ်သည် ခေါင်းတိုင်မှ ထွက်လာသော
မီးငိုးငွေ့များကို ကြည့်ရင်း ချစ်သူသည်
ကောင်းကင်ထက်သို့ ပျံသန်းသွားခဲ့ပါ
လား။

ချစ်သူ ပြောခဲ့သော အိပ်မက်ဆို
တာသည် မှန်ခဲ့သော်လည်း လွဲသွားခဲ့ပြီ။
ချစ်သူရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ သေဆုံးသော
သူသည် သူ့ခေတ်သစ် ဖြစ်ပါတယ်။

သို့သော်လည်း လက်ရှိမှာ သေဆုံးခဲ့
သော သူသည် ငွေကသာပါလား။ ချစ်သူ
ကို တင်းတင်းရင်းရင်း မျက်ရည်တို့ကို အရှိန်
ထိန်းမရတော့။

အသုဘ အခမ်းအနားပြီးဆုံး၍
သူ့ခေတ်သစ်တို့ သထုံသို့ ပြန်လာခဲ့
ကြတယ်။ ယခုလက်ရှိတွင် သူ့ခေတ်
သစ်တို့ မောင်းနှင်သော ကားသည် သိမ်
ဇရပ်မြို့အဝင်တွင် ရပ်သွားခဲ့တယ်။ မြို့
ထဲသို့ ရောက်ဖို့ကလည်း အတော်ပင်
လှမ်းနေသဖြင့် မင်းစက်ဝသူနဲ့ ခွယ်စုံ၊
မြေမစတို့က ကားကို ပြင်နေကြတယ်။
သူက ကားအကြောင်းကို ဘာမှ နား
မလည်တော့ နီးရာသစ်တုံးပေါ်မှာ
အပျင်းပြေထိုင်နေတယ်။ ရင်ထဲမှ ချစ်
သူကို လွမ်းစွတ်သော စိတ်များဖြင့်...

သူ တွေဝေစွာထိုင်နေရင်း ရယ်သံ
လေးတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။ ထိုရယ်
သံသည် မနေ့ည သူ ဆေးရုံမှာတုန်းက
ကြားခဲ့သောအသံပါ။ သူ့နားထဲကို ထို
ရယ်သံက တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ဝင်လာခဲ့
တယ်။ ထိုရယ်သံကို သူသေချာ နား
ထောင်တော့ မိန်းမငယ်လေး တစ်
ယောက်၏ရယ်သံ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြားဖူး

နေတာက ဘယ်သူ၏ ရယ်သံဖြစ်မလဲ။
သူ့ခေတ်သစ်တွေ့ရင်း တွေးရင်း
နဲ့အသိစိတ်တို့က -

“ငွေကသာ”

သူ့ခေတ်သစ် ထိုင်ရာမှ ထကာ
အော်လိုက်မိတယ်။ ကားပြင်နေသော
ဝသူနဲ့အုပ်စု နဲ့ ကားထဲမှာရှိတဲ့ မာမီ
ကခေတ်ကို အစိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်
ပြီး...

“သား - သားလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ။
သားလေး...”

မာမီက အပြေးလာပြီး သူ့ခေတ်
သစ်ကို ဖက်ထားလိုက်ပါတယ်။

“မာမီ - သား - တသာရဲ့ အသံကို
ကြားလိုက်ရတယ်”

“အလိုကွယ် - သားရယ်၊ ကသာ
လေးမှ မရှိတော့တာကွယ်။ သား စိတ်
တွေ မလွင့်ပါနဲ့။ မာမီရင်ထဲမကောင်း
သူး”

မာမီက မျက်ရည်တွေပဲကာ ခေတ်
ကို တင်းတင်းလေး ဖက်ထားလိုက်ပါ
တယ်။

“ရှပ် - ရှပ် - ရှပ်”

သွေးစွန်းနေတဲ့ နှင်းဆီပန်းလေး
ဟာ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့
ရွေ့လျားနေတယ်။

“ဟင်”

သျှင်ခေတ်သစ်ထိုအရာကိုတွေ့၍
အံ့သြနေပါတယ်။ နင်းဆီပန်းလေးသည်
သျှင်ခေတ်သစ်အနားသို့တဖြည်းဖြည်း
နီးကပ်လာတော့ သူ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း
ထပြီ။ ယူကျုံးမရအော်လိုက်မိတယ်။

“အား”

“သား - သား - ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုအချိန်တွင် လေများသည် ခပ်
ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခတ်လာတယ်။ သွေး
စွန်းနေသော နင်းဆီပန်းလေးမှာ လေ
ညွှန်ရာ ယိုယွင်းနေတယ်။ ထိုအကြားထဲ
မှ ချစ်သူ၏ရယ်သံတစ်ခု၊ ချစ်သူ၏ရယ်
သံမှန်းသိတော့အားပြန်တက်သွားသလို
ခံစားလိုက်ရတယ်။

“သား - လေတွေ တိုက်နေတယ်။

ကားထဲကို ဝင်ရအောင်နော်”

မာမိကကားကိုမလွန်ဆန်ချင်တာနဲ့
ကားထဲကိုလိုက်ခဲ့လိုက်မိတယ်။ နင်းဆီ
ပန်းလေးကကတ္တရာပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့လေ
ပြီ။ သို့ပေမဲ့ - ဖြစ်ချင်တော့ ...

“သား - ခရု - အခွေးထည်ဝတ်
ထား။ သူတို့ကကားပြင်တာမြန်ပါတယ်။
မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါ”

မာမိပေးသော အခွေးထည်ကို

သျှင်ခေတ်သစ် လှမ်းယူလိုက်မိတယ်။
အခွေးထည်လေးကို ဝတ်ပြီး တစ်စုံတစ်
နေရာက အေးတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရ
တယ်။ ကားအနောက်ရံကို လှည့်ကြည့်
တော့။

“ဟင်”

ငွေကသာက သူ့ကို ဖက်ထား
တယ်။ ငွေကသာသည် ဆံနွယ်များကို
ချေသို့ ချထားပြီး အပြုံးမပျက်သော
မျက်နှာနှင့်သူ့ကိုကြည့်နေတယ်။ အဝတ်
မြွှာဝန်က အဖုံးလောက်သာ။

ဒါပေမဲ့ - ငွေကသာက စကား
မပြောသျှင်ခေတ်သစ်ကိုမလွှတ်စတမ်း
ဖက်ထားတယ်။ သျှင်ခေတ်သစ် ဘယ်
အရာကိုမှ ကြောက်ရမှန်း မသိတော့။
ဖက်ထားတဲ့ ငွေကသာရဲ့လက်ကို ပြန်
ကိုင်လိုက်တော့ ကိုင်လို့မရ။

ငွေကသာ သာလျှင် သူ့ကို ဖက်
ထားနိုင်တယ်။ သူက ငွေကသာကို ပြန်
မဖက်နိုင်သဖြင့် မျက်ရည်များ ကျလာ
တယ်။ ထိုမျက်ရည်များ ချစ်သူက လက်
အေးများနှင့် သုတ်ပေးတယ်။ ထိုနောက်
သျှင်ခေတ်သစ်ကို နင်းဆီပန်းလေးပေး
ကာပါးတိုနမ်းရှိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ကွယ်
ပျောက်သွားပါတယ်။

“ချစ်”

သျှင်ခေတ်သစ် သွေးချွေးတမ်းချွေး
အော်မိလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ - သားလေး။ ဘာဖြစ်ပြန်တာ
လဲ”

မာမိက အလောတကြီး မေးလိုက်
သည်။ ဒါပေမဲ့ - သျှင်ခေတ်သစ်အရှေ့ကို
ပြန်လှည့်ကာ ချစ်သူပေးခဲ့သော နင်းဆီ
ပန်းလေးကို ကိုင်တွယ်နိုင်တဲ့အတွက်
အလွန်အံ့သြနေတယ်။

“ကဲ - အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ပြင်ပြီး
ပြီ။ စက်ကို စမ်းနှိုးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မြေမခက ဒရိုင်ဘာနေရာဝင်ပြီး
စက်ကို နှိုးကြည့်တော့ စက်လည်လာ
တယ်။

“အန်တီ - ရပြီပဲ။ အခုပြန်ကြမယ်။
ဟိုကောင်တွေ တက်ကြကွ”

မြေမခက ကားစက်နှိုးပြီးထိုနေရာ
မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။

သျှင်ခေတ်သစ်က နင်းဆီပွင့်လေး
ကိုကြည့်ရင်းကားပေါ်မှာပဲအိပ်မော်သွား
ခဲ့တယ်။

မနက်ကျတော့ သျှင်ခေတ်သစ်
အလုပ်သွားရန် တစ်ခါတည်း ပြင်ဆင်

နေမိပြန်တယ်။ ပြီးမှ ချစ်သူပေးခဲ့တဲ့
နင်းဆီပွင့်လေးကိုပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့
ချစ်ပတ်ပြီး အိတ်ရဲ့ ဝေးထဲကို
အသာယာလေးထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ
မနက်စာစားရန် ဆင်းလာတော့ ...

“သား - လာပါဦး။ ဒီကို လာထိုင်ဦး၊
နော်”

မာမိက သူ့ကိုအသာလေးခေါ်ကာ
ကောထိုင်ခိုင်းတယ်။

မာမိဘာတွေလုပ်နေလဲ မသိ။ ပြီး
တော့စဉ်သည်လူကြီးသုံးယောက်ရယ်၊
မိန်းမပျိုကောင်မလေး တစ်ယောက်
ရယ်တစ်ဖက်ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်နေတယ်။

“ကဲ - သားလေး။ သားကိုမာမိပြော
မလို့ကွယ်။ ဟောဒီက အန်တီကြီးနစ်
ယောက်နဲ့အန်တီကြီးက မာမိရဲ့သူဝယ်
ချင်းတွေကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ
တယ်”

သျှင်ခေတ်သစ် လိုက်လိုက်လို့လဲ့
ပဲပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“သား - ဟောဒီက သမီးလေးက
လမင်းရောင်စဉ်တဲ့။ အဟင်း - ဟင်း -
စကားစပ်တုန်း ပြောလိုက်ပါဦးမယ်။
မာမိရဲ့သူဝယ်ချင်းတွေ အလည်လာ
တုန်းမာမိကလေဟောဒီက သမီးလေး

လမင်းရောင်စဉ်ကို သားနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့
မာမီတောင်းဆိုထားတယ်ကွယ်”

“ဗျာ...”

သျှင်ခေတ်သစ် အံ့ဩကြီးနှင့်
ဖြစ်သွားတယ်။

“သား - သားကလည်း ကလေးမှ
မဟုတ်တော့တာ။ မာမီ စိစဉ်တာကို
သား လက်ခံတယ်မို့လား”

လက်မခံဘူးလို့ ပြောလိုက်ချင်ပေ
မယ့်လည်း လူကြီးတွေရှေ့မှာ မှိုင်းရာ
ကျမှာမို့...

“ဟို - လမင်းရောင်စဉ်ရဲ့ သဘော
ကရော မာမီ”

“သမီးလေးက စဉ်းစားပါဦးမယ်
တဲ့”

“အဲဒါ - သားလည်း စဉ်းစားပါရစေ
ဦး။ လူငယ်ချင်း အရင်တိုင်ပင်သင့်တာ
ပေါ့”

“အေးပါကွယ်...”

“သားအလုပ်ချိန်နောက်ကျနေပြီ။
သားကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

မာမီရယ်။ ဧည့်သည်တွေရယ်ကို
နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ထွက်လာခဲ့တယ်။
လုပ်ရက်လိုက်တာ မာမီရယ်။ သားရင်
ထဲမှာ ငွေကသာဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ရှိနေသေးတယ်လေး။ ငွေကသာက

လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ပေမယ့်
သား ရင်ထဲမှာတော့ ထာဝရအမြဲတမ်း
ရှိနေပါတယ်မာမီ။

ညနေ (၆) နာရီတွင် သူ အလုပ်ပြီး
သော်လည်း အိမ်မပြန်နိုင်သေး။ မော
ပန်းသော စိတ်တို့နှင့် မျက်နှာသစ်ရန်
ရေကန်သက်သို့ သူ ထွက်လာခဲ့တယ်။

မျက်နှာသစ်ပြီး စာရင်းဖယားများ
ကြည့်ရန် ခုံပေါ်သို့ ဝင်မထိုင်မီ သံပုရာ
ရည်တစ်ခွက်က အဆင်သင့်ရောက်နေ
သည်။ သူ အတော်ပင် အံ့ဩသွားခဲ့
တယ်။ သူ့လက်ထောက်လေးများ ထား
ခဲ့တာလား။ ဒီအချိန်ဆို သူတို့လည်း အိမ်
ပြန်ပါပြီ။

သူ မောပန်းနေတော့ သံပုရာရည်
ကို သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ -
ချစ်သူပေးခဲ့တဲ့ နင်းဆီပန်းလေးကို ကိုင်
ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ တလိုင့်လိုင့်
ကျဆင်းလာခဲ့တယ်။

နင်းဆီပန်းလေးဟာ မမြောက်
မနွင်းဘဲ တခြားနင်းဆီတွေလို ရှိနေ
တယ်။ သျှင်ခေတ်သစ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အမြင်အာရုံများက
ဝေဝါးနေတယ်။ ရုံးခန်းစားပွဲပေါ်မှထကာ

နားနေခန်းထဲမှ ခုတင်လေးပေါ်ကို
အသာလေး လှဲချလိုက်တယ်။

“ခေတ် - ခေတ် - သူ့ကို မစေ့စပ်ရ
ဘူးနော်။ ခေတ် စေ့စပ်မယ်ဆို လုံးဝခွင့်
မပြုဘူး။ သျှင်ခေတ်သစ် ရင်ထဲမှာ
ငွေကသာပဲ ရှိတာမို့လား”

“ချစ် - ချစ်နဲ့ ကိုယ်က သာဝဖြားသွား
ပြီပဲ။ ကိုယ်က...”

“တော် - ခေတ်။ ခေတ် မပြောနဲ့
ခေတ်လက်ခံမယ်ဆိုရင် ဒီဖွဲ့ကို ရအောင်
ဖျက်ပြမယ်။ ကသာကိုပဲ ခေတ် ချစ်ရ
မယ်”

“ချစ် - ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်
တာပါ။ ဒီဖွဲ့ကို ငြင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်
ကိုယ်တို့ အားလုံးက ဧည့်သည်တွေ
အရှေ့မှာ ခွေး ဖြစ်တုန်းမှာပေါ့။ သူတို့က
မာမီရဲ့မိတ်ဆွေတွေ”

“အိုကွာ - ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ကိုပဲ ချစ်
ရမယ်။ ငါက မင်းရဲ့ဘေးမှာ အမြဲတမ်း
ရှိနေတယ်။ သူနဲ့ စေ့စပ်ရင် သူ့ကို သတ်
မယ်”

“ဟာ - မလုပ်ပါနဲ့ - ချစ် - ချစ်”

သူ့အိမ်မက်ကနေ ယောင်ယမ်းနိုး
လာသည်။

“ဟာ - မလုပ်နဲ့ - ဟင်”

အိမ်မက်ပါလား။ သူ့ခွေးများလည်း
ရွံ့နှစ်လျက်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့
မနက် (၆) နာရီ ရှိပြီ။ အိမ်မက်ထဲမှာ
ငွေကသာနှင့် သူ တွေ့လိုက်ရတယ်။
လွယ်မည့်ပုံတော့မပေါ်။ နင်းဆီပန်းလေး
ကို ကြည့်လိုက်တော့ သွေးတွေ စွန်းနေ
သည်။ ဒါဆို ငွေကသာ စိတ်ဆိုးရင် နင်း
ဆီပန်းလေးကလည်း သွေးစွန်းတာပေါ့။
သူ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ပင် အိမ်
သို့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေတယ်။ နင်းဆီပွင့်
လေးကိုလည်း အိတ်ဘေးကို အသာ
လေး ထည့်လိုက်ပါတယ်။ သွားတိုက်၊
မျက်နှာသစ်ပြီး နှုတ်ဆက်ဆိုတော့ အိမ်
ကိုပဲ ပြန်လာလိုက်တယ်။

“မာမီ - မာမီ”

သူ အိမ်ထဲကို မရောက်မီ လှမ်း
အော်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ - အိမ်ထဲကို
ရောက်တော့ မနေ့က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဧည့်
သည်တွေနှင့် လမင်းရောင်စဉ်။ သူတစ်
ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားတယ်။

“သားလေး - မနေ့က ဘာလို့ ပြန်
မလာတာလဲကွယ်။ မာမီ စိတ်ပူလိုက်ရ
တာ။ ဇနီးကလည်း ပိတ်ထားတယ်။

“သား-ပင်ပန်းသွားလို့ပါမာမီ”

“အေး-အေး-သားအပေါ်ထပ်
သွားပြီးအဝတ်အစားလဲလိုက်ဦး၊ ပုဆိုး
နဲ့တိုက်ပုံဝတ်ခဲ့နော်”

“ဟင်-မာမီဘာရှိလို့လဲ”

“ဘာမှ မမေးနဲ့၊ မာမီပြောတဲ့
အတိုင်းလုပ်”

မာမီဘာတွေကို လုပ်နေတာလဲ။
သူ မသိခဲ့။ မာမီကို မလွန်ဆန်ချင်တာနဲ့
အကျီလဲဖို့ တက်သွားခဲ့တယ်။

“ဟာ-အခန်းထဲရောက်တော့
ခေတ် အလွန်အမင်း အံ့သြသွားတယ်။
နံရံပေါ်တွင် သွေးများဖြင့် ရေးထားသော
စာကို သူ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ထိုစာများ
မှာ-

သျှင်ခေတ်သစ်-နှင့် သူနဲ့ လုံးဝမှ
ရှိမနေရဘူး။

နှင့် သူနဲ့ လုံးဝမှ ရှိမနေရဘူး။ ငါ့
တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ နှင် ချစ်ရမယ်။
နှင့်ရဲ့အချစ်ဆုံး ငွေကသာ...

နံရံပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့စာကြောင့်
ခေတ် လန့်သွားရတယ်။ သူ၏ ချစ်သူ
သည် သူ့ကို စိတ်မချနေပါကလား။

မာမီပြောသလို သူ အကျီလဲပြီး

အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။

“သား-လာ၊ ဒီဘက်မှာထိုင်နေ။
သမီးလေးဘေးမှာထိုင်”

ရှေ့နေပုံနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က
ထိပ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ဖက်
မိဘတွေနှင့် တခြားဧည့်သည်များ။ သျှင်
ခေတ်သစ် နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ်မိ
သွားသည်။ ဒီဗွဲက ဘာရှိလို့လဲ။

“ကဲ-ဒီစာရွက်မှာ သားက လက်
မှတ်ထိုး”

“ဗျာ...”

သျှင်ခေတ်သစ် ရင်ထဲ ထိတ်လန့်
သွားတော့တယ်။ ဒါဆိုရင် အခုဗွဲက စေ့
စပ်ပွဲပေါ့။ တစ်ဖက်မှာ လမင်းရောင်စဉ်
တ လက်မှတ်ထိုးပြီးသား။

ခေတ် စိတ်တွေ လေထဲ လွင့်နေ
တယ်။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သက်ပြင်းကို
တစ်ချက်မှတ်ထုတ်ကာ တစ်နေရာကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

“ဟာ”

သူ အံ့သြမှတ်တက်သွားတယ်။ ငွေ
ကသာသည် လေကားမှ သူ့ကို ဒေါသ
ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေတယ်။ လက်မှတ်
မထိုးရန် ခေါင်းမပြနေတယ်။ သူ ဘာ
လုပ်ရတော့မလဲ။ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ

လည်းသူ ရိုင်းမပျချင်း၊ နောက်ဆုံးတော့
သျှင်ခေတ်သစ် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရ
တယ်။ မဖြေသာလို့ ထိုးလိုက်တာ၊ ငါ့ကို
ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။

ပွဲပြီးလို့ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့
တယ်။ ရင်ထိတ်စွာနှင့် ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်တော့ ချစ်သူ
ရှိမနေပါ။ သူ့စိတ်အားငယ်စွာနှင့်အခန်း
ထဲကို ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီးတော့ စိတ်
လွတ်ကိုယ်လွတ် ရေချိုးပစ်လိုက်တယ်။
မျက်စိတစ်ချက်အဖွင့်မှာ ရေချိုးခန်း
ပြတင်းပေါက်ပေါ်ပေါ်မှာ ချစ်သူပေးတဲ့
နှင်းဆီပန်းလေးက သွေးတွေ တစ်စုံစီနှင့်
ကျလျက်။ ထိုဖြစ်စဉ်ကို သျှင်ခေတ်သစ်
မြင်တော့ လွန်စွာထိတ်လန့်နေတယ်။

“ဟာ-ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

မရဲတရဲနဲ့ ကိုင်လိုက်တယ်။ သွေး
တွေက သူ့လက်ပေါ်ကို တလိမ့်လိမ့်
ဆင်းလာပြီး ရေများနှင့်အတူ ရောယှက်
ကာ အောက်ကို ကျဆင်းသွားတယ်။
နှင်းဆီပန်းလေးကို ရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့်
ပြီး ရေချိုးခန်းအပြင်ဘက်ကို ပစ်လိုက်
ပါတယ်။

ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားမလဲမီ ကြမ်း
မြင်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီပန်း
လေးဟာ သွေးတွေနှင့် နှစ်ပျောနေပြီ။

တခဏအတွင်းမှာပဲ နှင်းဆီပန်းလေး
နဲ့ သွေးအိုင်တွေထဲက အငွေ့အသက်
တစ်ခု တစ်ခန်းလုံးကို ခုံးလွှမ်းလိုက်
သည်။ အငွေ့များစွာထဲမှ အရိပ်တစ်ခု၊
ထိုအရိပ်က ချစ်သူရဲ့အရိပ်။ ပြီးမှ ထင်း
ထင်းကြီး ချစ်သူကို မြင်လိုက်ရတယ်။
လက်ထဲမှာလည်း ဓားကြီးနဲ့။

“မင်း-မင်း-ဘာလုပ်တာလဲ”

သျှင်ခေတ်သစ် ကြောက်လန့်စွာ
နှင့် ပြောလိုက်တယ်။

“မကျေနပ်လို့တားထားတဲ့ကြားက
နှင်က လုပ်တယ်။ ငါ မကျေနပ်ဘူး။ နှင့်
ကို သတ်ပြီး သူ့ကို သတ်မယ်”

ကသာ ဒေါသနှင့် သူ့ကို ပြောလိုက်
တယ်။

“ချစ်-ကိုယ် ရှင်းပြပါရစေ”

“တော်စမ်း-ငါ့ကို မခေါ်နဲ့၊ ငါက နှင့်
ရဲ့ချစ်သူမဟုတ်ဘူး။ နှင့်ရဲ့ချစ်သူသာဆို
ရင် နှင့် ငါ့ကို ပစ်ထားပါမလား”

ကသာ မျက်ရည်တွေ ဝေလျက်
ပြောတယ်။

“ကိုယ် လက်မှတ်မထိုးရင် လူကြီး
တွေအရှေ့မှာ ကိုယ်ခွေးဖြစ်သွားမှာပေါ့။

ကိုယ် စိတ်ဓာတ်က အလောက်ထိ အောက်တန်းမကျသေးဘူးအချစ်။ အခု က ကိုယ် မင်းကို မချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ ဝါနီက ဘဝခြားသွားပြီ။ မင်းက ငါ့ နှလုံးသားထဲမှာသာ ရှိတယ်။ လက်တွေ့ မှာ မင်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်ကို မနှောင့်ယှက် ပါနဲ့။ ရောင်စဉ်နဲ့သာ ဓမ္မစပ်ရတယ်။ ကိုယ်ရောင်စဉ်ကို မချစ်ဘူး။ လူကြီးတွေ စိစဉ်လို့ ကိုယ် မငြင်းတား။ နားလည်ပါ ချစ်ရာ။”

သျှင်ခေတ်သစ်ရဲ့ စကားတွေကို ငွေကသာ ကြားတော့ ရှိကြီးတင် ငိုကာ သူ့ရဲ့ ရင်ခွင်အတွင်းကို တိုးဝင် လိုက်ပါတယ်။

ငွေကသာက ဖက်လို့ရပေမယ့် သူ ကဖက်လို့မရ။ ချစ်သူကို အချစ်တွေနဲ့သာ လျှင်ပျော်ရွှင်မှု ဖေးနိုင်ပါတော့တယ်။

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့တုန်ဆုံးသွား သောအခါ သူ့ကို ဖက်ထားသော ငွေ ကသာသည် တချိပ်ချိပ်နဲ့ ပျောက်ကွယ် သွားပါတယ်။ နင်းဆီပန်းလေးလည်း မရှိ တော့ ...။

ငွေကသာ ခွဲစွာသွားခဲ့တာ အခုဆို တစ်ပတ်ကြာညောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ငွေကသာ၏ ရက်လည်ဆွမ်း

ကျွေးနေ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဘုန်းကြီးတွေ ကြွလာတော့မှာ အားလုံး နေရာယူကြရအောင်”

မြေမခက ဧည့်သည်များကို ပြော တယ်။

ဘုန်းကြီးများ ကြွလာတော့ ရေစက် ချ တရားဟောတယ်။ သျှင်ခေတ်သစ် သည် ရေစက်ချရင်း ဘေးကို လှမ်းကြည့် လိုက် တော့ ငွေကသာသည် လက်အုပ် လေးချို့လျက် ဘုန်းကြီးပြောသော တရား တော်များကို နားယူနေပါတယ်။ ငွေကသာ ကို မည်သူမျှ မမြင်ရ။

သျှင်ခေတ်သစ် မျက်ရည်များကျ လျက်။ အမျှစေတဲ့ အချိန်မှာ အားလုံးနှင့် အတူ ငွေကသာရော သာ ဝတ်ဆင်ဆင်နဲ့ ခဲ့ ပါတယ်။

တရားပွဲ ပြီးသွားတဲ့ အချိန် မှာ ငွေကသာသည် သျှင်ခေတ်သစ်ကို ပြုံး ပြုံးလေးလက်ပြုလျက် နှုတ်ဆက်သွား ခဲ့ပါရှာပါတယ်။ ထို့နောက် ဘေးမှာ သျှင် ခေတ်သစ်ထားတဲ့ နင်းဆီပွင့်လေးလည်း ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ် သွားပါတော့ တယ်။

နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့ အခါ သျှင်ခေတ်သစ်ဟာ လူကြီးများ သဘောတူထားသည့် လမင်းရောင်စဉ် နှင့် မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ရတယ်။ အချစ်မပါ သော အိမ်ထောင်ရေးဆိုသော်လည်း သစ္စာခဲ့သောသူ မဟုတ်ပါ။

ရာသီတွေ အလီလီပြောင်းလဲလာ သည်နှင့်အမျှ သျှင်ခေတ်သစ်တို့ရဲ့ အိမ် ထောင်သက်တမ်းလည်း ရင့်ရော်ချိန်မှာ သမီးလေးတစ်ဦး မွေးဖွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ သမီးလေးသည် အမေကို မချစ်၊ အဖေကို သာ အရမ်းချစ်တယ်။ သမီးလေး၏ ထူး ခြားချက်မှာ ရုပ်ရည်သည် တစ်ချိန်က သူ သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ငွေကသာ၏ ရုပ်ရည်နှင့် တူတယ်။ ငွေကသာ နှစ်သက်တာ မှန် သမျှကို သမီးလေးက နှစ်သက်တယ်။

သျှင်ခေတ်သစ်ဘဝတွင် ငွေကသာ ကို မပိုင်ဆိုင်ရတောင်မှ ငွေကသာလို သမီးလေးမျိုး ရှိနေသည့်အတွက် စိတ် ချမ်းသာခဲ့ရပါတယ်။ သမီးလေး၏ အဓိက အချက်မှာ သမီးလေးသည် နင်းဆီပန်း ကို ဖြတ်နီးပါတယ်။ နင်းဆီပန်းနဲ့ မှည့်ကို အတူအိပ်ဖြတ်သန်းပါတော့တယ်။

တကယ့်ကို ငွေကသာနဲ့ တူလွန်းခဲ့ သတဲ့လား။ သမီးလေးကို သူ အသက် ထက်ကို ပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးရပါတယ်။ လမင်းရောင်စဉ်အပေါ်လည်း သံယော ဇဉ်ရှိခဲ့ပါတယ်။

အမြဲတမ်း မိသားစုလေး ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ရှိခဲ့ပါတယ်။

ကြီးစားနေလျက် ...

သျှင်ခေတ်သစ်

ဝတ္ထုလင်

ဝတ္ထု
၁၃.၄.၂၀၁၆
၁၃.၄.၁၆

မဟာသိဒ္ဓိရှင်

ဝတ္ထုလင်
(၁၃.၄.၁၆)

တစ်နေ့တွင်စာရေးသူ၏နေအိမ်သို့
ဆွမ်းကြွသောဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးမှ ဆရာ
မျိုး ဓမ္မရာသီမှာ ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်
မလာ။ ဟု မေးလေရာ စာရေးသူက ...

“ဘယ်မှာ ဝတ်ရမှာလဲ - ဦးပဉ္စင်း
ဘုရား” ဟု မေးမြန်းလိုက်သောအခါ
“အင်းကျိုက်တောင် ဟာမဲ့ကုန်းမှာ ဝတ်
ရမှာ” ဟု မိန့်ဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း “ဝတ်မယ် ဘုရား” ဟု
ကတိပေးလိုက်သည်။ ဤသို့နှင့် သင်္ကြန်

မကျခင်တစ်ရက် ကြိုတင်၍သာကေတ
(၁၈၈) တောင်စေတီအနီးရှိ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဒုလ္လဘရဟန်း
ဝတ်ပြီး ဟီးနီးကားကြီးတစ်စီးဖြင့် မွန်
ပြည်နယ် အပေါင်မြို့နယ်ရှိ အင်းကျိုက်
တောင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ အင်း
ကျိုက်တောင်ခြေသို့ နံနက်အစောကြီး
ရောက်ကြသည်။ တောင်ခြေမှ ဟာမဲ့
ကုန်းသို့ ရွှေကျင် လမ်းလျှောက်တက်
ကြရသည်။ လှေခါးထစ်ဖြင့်တက်ရသော

လမ်းလည်းရှိသည်။ (ယခုအခါ တောင်
တက်လမ်းကို ကွမ်းမန်းဆရာတော်မှ
ကားလမ်းဖောက်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်)

စာရေးသူတို့ ဒုလ္လဘအဖွဲ့လည်း
သစ်ပင်ကြီးငယ်အသွယ်သွယ်ကျောက်
တုံးကျောက်တောင်ကြားမှအေးချမ်းစွာ
လျှောက်လိုက်နားလိုက်နှင့်ပေ (၂၀၀၀)
ကျော် မြင့်သော ဗာမုကုန်းသို့ရောက်ရှိ
သွားကြပါသည်။ စာရေးသူတို့လည်း
ဆရာတော်အား ဦးချ၊ မိမိနေရမည့်
အခန်းမှာ နေရာချပြီး နားနားနေနေ လဲ
လျောင်းနေလိုက်ကြသည်။ ထိုဗာမု
ကုန်းသည် သက်သတ်လွတ်နယ်မြေ
ဖြစ်သည်။ ယခင်က ကျောက်တုံးကြီး
များ၊ ဘုရားငုတ်တို၊ ရှံပင်၊ ရွံနွယ်များနှင့်
ရုံးလွှမ်းနေသော တောင်ကုန်းကြီးတစ်ခု
ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် ဗဟန်းဘက်မှ ဆရာ
တော်ကြီးတစ်ပါး ဇင်းကျိုက်တောင်နှင့်
ဗာမုကုန်းကြားတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လာပြီး
အိပ်မက်အရ ဤကုန်းတော်ကို မြဲမြံ
မွမ်းမံပြီး ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက်
သာသနာပြုနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ညပိုင်းရောက်သောအခါ ဆရာ
တော်ကြီးများ ဒုလ္လဘရဟန်းများအား

“ အပေါ်အောက် ငယ်စစ်ထားပြီး
ပုထိုးသစ်များ နှစ်သစ်များ ခပ်ရေရေ
ဖြင့်ဖြိုး သစ်နီးတို့ ငါးငါးဖြိုးဖြိုးသလို
ဖြူစားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ပျက်နှာတို
သံသံတိုတို ဖြင့်ရေပေ။ အုန်းကြိုးထား
ရသုဏ္ဏား ချိုးထိတလေးသိုဏဏေ
ဒွဲဒွဲခြားခြား ဖော်ရေပ ... ”

သြဝါဒကား မိန့်ကြားပြီး (၉) ရက်
အဓိဋ္ဌာန်ကာလအတွင်းတရားထိုင်ခြင်း၊
ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ လုပ်ငန်းကို မိမိ အစီအရင်
ဖြင့်ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ဘယ်နေရာသွား
သွား၊ ဆရာတော်ထံခွင့်တောင်းခွင့်ပန်ပြီး
မှ သွားကြရန် မိန့်ဆိုပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာတော်ထံ
ခွင့်ပန်ပြီး ဇင်းကျိုက်ဆံတော်ရှင်သို့
တက်ရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ ဗာမု
ကုန်းမှ ဇင်းကျိုက်တောင် ပေ (၁၀၀၀)
ကျော်သာ ရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း
တောင်တက်လမ်းမှာ မော်စောက်၍
လမ်းတွင် လေးငါးဆယ်ကြိမ် နားနားပြီး
တက်ရသည်။ အချို့လည်း တောင်ဝှေး
ကို အားပြုတက်ရသည်။ ဘယ်လောက်
မောမော မည်မျှပင်ပန်းစေကာမူ ဆံ
တော်ရှင်ရောက်လျှင် အမောပြေသွား
သည်။ ဆံတော်ရှင်ဘုရားအနီးတွင်
ဗာမုဆရာတော် ရှပ်တုကိုဖူးမြော်ရ
သည်။ ဝိဇ္ဇာညီနောင်တွင်လည်း ဂဏ်
ကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဗာမု

ဆရာတော် ထိုင်တော်မူပုံ တွေ့မြင်ရ
သည်။ ဗာမုကုန်းပြန်ရောက်သောအခါ
ဗာမုသိဒ္ဓိရှင် ဓာတ်နန်းဆောင်တွင်
အနားယူလိုက်သည်။ ညဘက်ရောက်
သောအခါ ဗာမုမဟာသိဒ္ဓိရှင် ဓာတ်နန်း
တွင်ပုတီးစိပ်သည်။ ထိုဓာတ်နန်းဆောင်
တွင် ကြေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဗာမု
ဆရာတော်ထိုင်တော်မူနေပုံကို အလယ်
တည့်တည့်တွင် ဖူးမြင်ရသည်။ လက်ဝဲ
ဘက်တွင် သျှောင်ထုံ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊
မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လက်နှစ်ဖက်ကိုယုက်
ကာမတ်တတ်ရပ်နေသော ရုပ်တုတစ်ခု
တွေ့ရသည်။ လည်ပင်းတွင် ပုတီးကြီး
တစ်ကုံး ချိတ်ဆွဲပေးထားသည်။ အပေါ်
က သင်္ကန်းပုံစံ ဝတ်ထားပြီး အောက်က
ဆာဒူးကဲ့သို့ဖိတ်တိတ်ဖြူဝတ်ထားသည်။
ထိုပုံသည်လည်း ဗာမုမဟာသိဒ္ဓိရှင်
(ဗာမုဆရာတော်) ပုံဟု သိရသည်။
လက်ယာဘက်တွင် အဘိုးကလေးဝ
ရုပ်တုပုံတော် တွေ့မြင်ရသည်။ ရေတွင်
ကန်တော့ပွဲသုံးပွဲ ကပ်လှူထားသည်။
ကျွန်ုပ်လည်း သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ဂုဏ်
တော်ကိုးပါးစိပ်ပြီး အဆောင်ပြန်နား
လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင်
ဗားမိုကုန်းဆုတောင်းပြည့်စေတီအနီးရှိ
သစ်ပင်တစ်ပင်အနီးမှာအေးအေးလူလူ
ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထိုသစ်ပင်သည်
ဥနပ်ပင်နှင့် တူသည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး
အမြဲစိမ်းလန်းနေသည်။ ထိုသစ်ပင်
အောက်တွင်ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကြွ
ပြားဝင်းထားသည်။ “အမျိုးသမီးမတက်
ရ” ဟု စာရေးထားသည်။ ဗားမိုသိဒ္ဓိရှင်
ပုတီးစိပ်ခဲ့သောနေရာဟု ဆရာတော်မှ
ပြောပြသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဗားမိုဆရာတော်
အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိသည်။
ထိုဆရာတော်ကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထင်
ရှားကျော်ကြားခဲ့သော ဗားလေးပါးတွင်
တစ်ပါးပါဝင်သည်။ ဗားမိုမဟာသိဒ္ဓိ
ကျွမ်း၊ ဗားမို၊ ဗားတမော့ကျမ်း၊ ဗားမို
လောကီ အစီအရင်ကျမ်း စသည်
လောကီပညာကျမ်းအသီးသီးကို ပြုစုခဲ့
သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဗားမို သိဒ္ဓိရှင်
အကြောင်း စဉ်းစားရင်း နေဝင်သွားပြီး
ညဉ့်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်
လာသည်။ နေရာသီဖြစ်သော်လည်း

တောတောင်သဘာဝ လေတဖြူးဖြူး
တိုက်နေ၍ အေးချမ်းသာယာလျက်
ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အချိန်ရှိမိုက်
လုံ့လစိုက်ဟူသော အဆိုနှင့်အညီ ဗားမို
သိဒ္ဓိရှင် ဂုဏ်သို့ဝင်ကာ ဘုရားရှိခိုး၊
မေတ္တာပို့ပြီး ပုတီးစိပ်နေလိုက်သည်။
အရဟံဂုဏ်တော် (၂၇) ပတ်စိပ်ပြီးသော
အခါ အိပ်ငိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ဗားမိုသိဒ္ဓိရှင်
အကြောင်း သိချင်နေတာလား”

အပေါ်အောက် ယောဂီဝတ်ထားပြီး
မှတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေး ခပ်ရေးရေး
မြင်ရပြီး သင်္ကန်းကို ခေါင်းမြီးမြုံသလို
မြုံထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး မျက်နှာကို
သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ ဘုန်းကြီးလား၊
ရသေ့လား၊ ဘိုးတော်ကလေးဆိုတာ
တော့ ခွဲခွဲခြားခြား မသိရပေ။

“ဟုတ်ပါတယ် - သိချင်နေတာပါ။
ဗားမိုသိဒ္ဓိရှင် ဘဝဇာတ်လမ်း မှတ်တမ်း၊
စိတ်ဝင်စားနေမိပါတယ်”

“ဗားမိုသိဒ္ဓိရှင်က ရရိုင်နယ်စပ်
ဗားမိုတောင်ခြေမှာ သက္ကရာဇ် - ၉၃၃
မှာ ဖွားမြင်တော်မူတယ်။ အရွယ်ရောက်
တော့ ဟံသာဝတီပြည်ကြီးမှာ ရှင်သာ

မကော ပြုပြီးတော့ စာပေပိဋကတ်တွေ
သင်ကြားခဲ့တယ်။ ဘွဲ့တော်ကတော့
ရှင်နန္ဒသာရလို့ခေါ်တယ်”

ယောဂီဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ၏
စကားကို ခေတ္တနားပြီး ဆက်ပြောပြ
သည်မှာ “ရှင်နန္ဒသာရဟာ စာပေပညာ
ထူးချွန်ထက်မြက်တယ်။ အသက် (၁၈)
နှစ် အရွယ်ခန့်မှာ ဟံသာဝတီမြစ် (ပဲခူး
မြစ်) ကမ်းနဖူးမှာ သမထ၊ ဗုဒ္ဓနုဿတီ
ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား တွေမှာများအားထုတ်
ရင်း မမျှော်လင့်သော အကြောင်းအရာ
တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။

ဘယ်လိုအကြောင်းလဲဆိုတော့ သူ
ရဲ့အနီးကို စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦး ရောက်လာ
တယ်။ စိတ်မနှံ့သူက “သပြေပင်ရင်း၊ ရေ
ကင်းလာပြီ။ ကြေးနီပုရပိုက်၊ ပေးထိုက်
ပေသည်” လို့ ထပ်တလဲလဲ အော်ဆိုရင်း
အရှင်နန္ဒအနီးအပါးမှာ ကခုန်မြူးထူး
နေတယ်။

အရူးမြူးနေပြီး မကြာမီ ဟံသာဝတီ
မြစ်ထဲက မမျှော်လင့်ဘဲ မိကျောင်းကြီး
တစ်ကောင် ပေါ်လာတယ်။ စိတ်မနှံ့သူ
က “အောင်ပြီဟေ့ - အောင်ပြီဟေ့ သပြေ
ပင်ရင်း၊ ရေကင်းလာပြီ ကြေးနီပုရပိုက်
ပေး၊ ထိုက်ပါပေသည်။ အောင်ပါစေ”

စသည်ဖြင့် ထပ်ကာဆိုရင်း မြစ်ဝယ်သို့
လက်ညှိုးထိုးပြနေတယ်။ မိကျောင်းကြီး
သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုက်ချီရင်း မြစ်
ကမ်းဘက်ကို ဦးတည်လာနေတယ်”

အရှင်နန္ဒသာရက “အို - ဒကာ၊ အဲဒီ
မိကျောင်းကြီးရဲ့ အာရုံတွင်းမှာ ကိုက်ချီ
ထားတဲ့ အရာဝတ္ထုကို လုယူပေးပါ” လို့
ပြောဆိုလိုက်တဲ့အခါ သူ့ရှုလည်း လျင်
မြန်စွာ ရေထဲခုန်ဆင်းပြီး လုယူလိုက်
တယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ယောဂီကြီး ပြောဆို
သံကိုသာ နားထဲကြားပြီး အာရုံစူးစိုက်
နားထောင်နေမိသည်။

“သူရူးလုယူလို့ ရလား၊ အဘ”
သူ့ရှုလုယူလိုက်တဲ့အခါ မိကျောင်း
ကြီးလည်း ရေထဲငုပ်ပျောက်ကွယ်သွား
တယ်။ သူ့ရှုလက်မှာလည်း အရာဝတ္ထု
တစ်ခုပါလာတယ်”

ထိုအရာဝတ္ထုဆိုတာ လွန်စွာတန်ဖိုး
ရှိသော ကြေးနီပုရပိုက်ဆိုသည်မှာ အထူး
ပြောဖွယ်မရှိပါ ကိုယ်တော်။

“မိကျောင်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွား
သလို စိတ်မနှံ့သူလည်း အရှင်နန္ဒသာရ
နာဟာထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားပါ
တော့တယ်။ ပျောက်ကွယ်တယ်ဆိုတာ

ပြေးထွက်သွားပြီး မမြင်ရတော့တာပါပဲ”

“ကဲ-ကိုယ်တော်လည်းပုတီးဆက်စိပ်လိုက်ဦး”

ကျွန်ုပ်လည်း သတ်ရ၍ ယူကိစိဗွင့်ကြည့်သောအခါ ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာတော် စိပ်ခိုင်းသော သရက်ပုသုံးပါး၊ အပြန်အလှန် အနုလုံ ပဋိလုံစိပ်ပြီး မေတ္တာပို့ကာ အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ ညဘက်အိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာခင်အိပ်မက်ထဲတွင် ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်လာသည်။ ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်အကြောင်း ဆက်ပြောပြသည်။ နံနက်အိပ်ရာထသောအခါ မေ့မသွားအောင် မှတ်စုစာအုပ်တွင်ရေးမှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အကြောင်းအရာမှ မပြည့်စုံသေးပေ။ ညဘက်ရောက်သောအခါ ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်ပူသို့ သွား၍ “ဗုဒ္ဓသရဏ် ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏ် ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏ် ဂစ္ဆာမိ ပုတီးစိပ်ပြီး သောအရ “အရဟံသိဒ္ဓိ” (၂၇) ပတ်စိပ်သည်။ ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်ထပ်မံရောက်လာသည်။ ယခင်နေ့ညဉ့်နံနက်ပြောပြီးတာကို ဆက်ပြောတာ နားထောင်ရသည်။

“ရှင်နန္ဒသာရသည် မိကျောင်းကြီး ဖျီလာသောကြေးနီးပုရပိုက်ကို သက်နှီးကိုယ်ရုံမှာ ဂုဏ်၍ လေးထပ်ကျောင်းသို့ ပြန်လာတယ်။ ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ ကြေးနီးပုရပိုက် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွင် ပါဝင်တဲ့ စာများ၊ စမများ၊ အင်း၊ ဂါထာမန္တန်များ၊ လောကီထွက်ရပ်ပညာများကို အာရုံစူးစိုက်ကြည့်ရှုနေပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ည အချိန်ယူကာ ကြည့်နေသော်လည်း မိမိညွှန်ကန်မိခင်ခဲသော ပညာရပ်များက ပို၍များနေပါတော့တယ်။

တစ်ညမှာ ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင် ဖြစ်လာမယ့်ရှင်နန္ဒသာရရဟန်းတို့ဟာ လေးထပ်ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ အင်ကြင်းပင်အောက် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ဝါးကျောင်းငယ်မှာ မိမိ ပုံမှန်အားထုတ်နေကျဖြစ်တဲ့ “ဗုဒ္ဓါနုဿတိ” ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်တော်မူနေတယ်။

“ဘုရားဂုဏ်တော် တစ်ရပ်ပွားများတာလည်း ဗုဒ္ဓနုဿတိပဲလား - အဘ”

“ဟုတ်ပါတယ် - အရဟံဂုဏ်တော် တစ်ခုနဲ့ ခရီးရောက်ပေါက်နိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီလို တရားပွားများအားထုတ်နေတုန်း အကာတစ်ယောက် ဝင်ရောက်

ရှိခိုးလာတယ်။ လူမတွေ့ခင်တပဲ မွှေးကြိုင်တဲ့ ရနံ့ရတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“တပည့်တော် ဝိဇ္ဇာမိရိယောက္ခား ပါ - ဘုရား”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မဟာသိဒ္ဓိလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဘယ်အကြောင်းနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“တပည့်တော်နေတာကတော့ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် တန်ခိုးသတ္တိရှိတဲ့ ဆေးပင်များပေါက်ရာ သီရိရုက္ခမည်သောတောင်မှာ နေပါတယ်။ ထိုတောင်ရဲ့အနီးမှာ ကြီးမားတဲ့ဂန္ဓမာဒနတောင် ရှိပါတယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ထိုတောင်မှာ ဧဠု၊ ဧဠု၊ သလင်းဂူဝသည်တို့လည်း ရှိတယ်။ အဲဒီအနီးမှာ အနောက်တော်ရေအိုင်ရှိတယ်။ ထိုရေအိုင်ဟာ ဥတုသုံးပါးစလုံး နေရောင်မထိုးပါဘုရား။ အဲဒီရေအိုင်မှာ တန်ခိုးကြီးသော နဂါး၊ ဂဠုန်မှစ၍ ဝိဇ္ဇာမိရိယောက္ခားများနှင့် အချို့နတ်ဒေဝီများ၊ နဂါးမများ ဝေလသင်ပျော်ပါးကြပါတယ်”

“ဒါနဲ့အကာတော်တို့ဘယ်လိုအစားတွေ စားကြလဲဆိုတာ ပြောပြပေးပါဦး”

တပည့်တော်များမှာ အစာအာဟာရစားလို သောအခါ ဓမ္မူသပြေသီးနဲ့ အတ္တန္တရ မည်သော သရက်သီးများကိုသာ စားသုံးကြပါတယ်။ ထိုအသီးများဟာ အိုးစရည်းခန့် လောက်ကြီးမားပြီး အနံ့အရသာများမှာလည်း လွန်စွာ ကောင်းမွန်လှပါတယ်။ ထိုအသီးများကို စားရလို့ တပည့်တော်ရဲ့ ကိုယ်နံ့များလည်း မွှေးကြိုင်ပါတယ်။ အလွန်ပေါသော ကိုယ်လည်း ရှိပါတယ်” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ဗားမဲ့အရှင်မှ “သူတစ်ပါးအသက်မစားတာကောင်းလှပေတယ်။ သက်သတ်လွတ်စားတာ သုဓမ္မော ဘုရားလောင်း ကျင့်စဉ်ပါပဲ”

ဆက်လက်၍ ဗားမဲ့အရှင်မှ “ဒါနဲ့ ဒီအရပ်ကို အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြင့် လာဘိသနည်း” ဟု မေးမြန်းတော်မူရာ -

“အရှင်ဘုရားနဲ့ တပည့်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝတည်အပ်ကိုရင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ ရွှေပေလွှာကို လာလှူတာပါ။ ဤတပါ

ပညာရပ်များကို လိုက်စားတော်မူပါက အလိုတော်ရှိသမျှ ပြည့်ဝစုံလင်တော်မူပါလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ဟားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်မှ မိကျောင်း ပါးစပ်မှရသော ကြေးနီပုရပိုက်ကို ပြ၍ မသိသောအရာများကို မေးမြန်းရာ ...

“တပည့်တော်မှာ အရှင်ဘုရားအား သင်ကြားပို့အချိန်မရနိုင်ပါ။ ပုပ္ဖိုးတောင် ရဲ့အရှေ့ဘက်တွင် ကျောက်ဂူရှိပါတယ်။ ထိုကျောက်ဂူတွင်နေသော အင်း၊ ဘီလူး ထံ ကြွသွား၍ အမဲသားအတုံးငယ် ကလေးတွေယူပြီးရင်အင်းဘီလူး - သင် အမဲသားစား မလားဟု မေးပါ။ စားမယ် လို့ပြောပါလိမ့်မယ်။ စားရင်ရင် ဖိစပ်ဟ ဟုဆိုရင် ဟပါလိမ့်မယ်”

“သယ်လို ကျွေးရမှာလဲ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ အမဲသားကို ပစ်၍ပေးပါ။ ဘီလူးပါးစပ်တွင်းသို့ရောက် လို့စားနေတဲ့အခါ အလိုတော်ရှိသမျှမေး ပါ။ ပြောပါလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးအမဲသား တုံး ကြီးကြီးကို ပေးထားခဲ့ပြီးရင် အမြန် ပြန်ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားလေ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတော်က ကျေးဇူး တင်ကြောင်းပြောပြီးလျှင် ဆက်၍မိန့်

တော်မူပြန်သည်မှာ လွန်ခဲ့သောဘဝက ညီအစ်ကိုတော်သည်ဆိုရာမှာ ကြာမြင့် လှလေပြီ။ အခုမှ လာရောက်ထောက်ပံ့ သည်မှာ မေ့လျော့၍နေဟန်ရှိတယ်” ဟု မိန့်တော်မူရာ ဝိဇ္ဇာဝိနိယောကျ်ားက ပြန် ကြားလျှောက်ထားသည်မှာ “မေ့လျော့ နေတာ မဟုတ်ပါ။ ဤလူနေရာသို့လာရ ခြင်းမှာ လွန်စွာဝန်လေးလှပါတယ်။ ဘုန်းကံကြီးမားသော သူများထံသို့ ဖြစ် စေ၊ သီလသမာဓိ စသော ဂုဏ်ရှိသူများ ထံသို့ ဖြစ်စေ၊ ဤလို ပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့ သာ လာလိုရောက်လိုသော စိတ်ရှိပါ တယ်။ အရှင်ဘုရားမှာ ယခုကဲ့သို့ သီလ သိက္ခာစင်ကြယ်စွာနေခြင်းကြောင့်သာ လာလို ရောက်လိုသော စိတ်အတိုင်း လာရောက်ရပါတယ်ဘုရား” ဟု အလုံးစုံ ကိုလျှောက်ထားနှုတ်ဆက်၍ဆင်းသက် ပြန်သွားလေ ဖြစ်၏။

အင်းဘီလူးထံသွားခြင်း
ထိုနောက် နန္ဒသာရ ဟားမဲ့သိဒ္ဓိရှင် ၏ တပည့်ရှင်မုန့်ယိုဆိုသူ သာမဏေ

တစ်ပါးနှင့် ပုပ္ဖိုးတောင်သို့ သွားရောက် ကြ၍ ဝိဇ္ဇာဝိနိယောကျ်ား ပြောကြားသွား သည့်အတိုင်းဆောင်ရွက်ကြရာမကြာမီ ပင် လိုအပ်ဆန္ဒ ပြည့်ဝစုံလင်တော်မူခဲ့ လေ၏။ ပုပ္ဖိုးတောင်မှ ဟံသာဝတီမြို့သို့ ပြန်ရောက်ကြပြီးလျှင် ဟားမဲ့သိဒ္ဓိရှင် သည် အရပ်ရပ်သော လောကီပညာရပ် များကို လိုက်စားတော်မူလေ၏။ နေ ကြောက်အင်း၊ လကြောက်အင်း၊ ထံ ပေါက်အင်းစသည်တို့ကိုလည်းစမ်းသပ် တော်မူ၏။ ကာယသိဒ္ဓိ၊ နေသိဒ္ဓိ စသော လမ်းများကိုလည်း ကြိုးပမ်းတော်မူ၏။ ရှိမ်းဆာယာအတတ်၊ သက်ပြောင်းကိုယ် ရွာ အတတ်မှ စ၍ အရပ်ရပ်သော လောကီဘက်ဆိုင်ရာ အတတ်များကို လည်း ထမြောက် အောင်မြင်တော်မူ ကြောင်း အလွန်ကျော်ကြားတော်မူ သည်။

ဟားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်မှ မည်သည့်အစီ အရင်ကို ဆောင်ရွက်သည်ဖြစ်စေ၊ အောက်ပါ ဂါထာကို အနည်းဆုံး ဓနဝိ ဇာရ်မန်း၍စီရင်လေဟု မိန့်ဆိုခဲ့လေ၏။

သု - နက္ခတ္တံ သုမဂ်လံ၊
သု - ပဘာတံ သုဟုဋ္ဌိတံ၊

သု - ဓကော သု - မဟုတ္တောစ၊
သု - ယိဋ္ဌံ ဗြဟ္မစာရီသု၊
ပုဗ္ဗကုသုတ်အပိုဒ် (၁၇) တွင် ပါ သော ပါဠိဖြစ်သည်။ အနက်ကို ရှာဖွေ ဖတ်ပါ။ အင်း၊ စမစီရင်သောအခါ အထူး အသုံးဝင်သည်။ (စာရေးသူ)
ဘာပဲလုပ်လုပ်ကောင်းသောဆန္ဒ၊ ကောင်းသောဝီရိယ၊ ကောင်းသော အသိဉာဏ်ဆိုတဲ့ တရားသုံးပါးနဲ့ ပြည့်စုံ စေရမယ်။ “သတ္တဝါတွေပေါ်မှာ မေတ္တာ စာတ်စေလွှတ်ပြီး လူ့ဆော်ကြရမယ်” ဟု တပည့်တွေကို မှာကြားလေ့ရှိ၏။ ဟားမဲ့ သိဒ္ဓိရှင် လောကီပညာရပ်များကိုသာ လိုက်စားတော်မူကြောင်း၊ ငါးဆူ ဒါယကာမင်းတရားကြီး ကြားသိတော် မူလျှင် ရဟန်းတော်တို့၏ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာနှင့်မညီ” ဟုဆို၍ ညောင်ရမ်းမြို့ သို့ပို့လေ၏။

သတ္တရာဇ် - ဣစ္စရနန္တိညောင်ရမ်း မြို့သို့ရောက်လျှင် မင်းရဲနန္ဒမိတ် အမည် ရှိညောင်ရမ်းမင်းလည်း ရဟန်းတော်နန္ဒ သာရ၏ ထေရုပ္ပတ္တိနှင့် ပညာများကို စုံစမ်းသိရှိတော်မူလေလျှင် အားရတော် မူလှ၍ “နန္ဒသာရကဝိဇ္ဇာ” ဟူသော ဘွဲ့

တံဆိပ်တော်ကို လှူဒါန်း၍ ကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ်တော်မူ၏။ ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်ဟု ထင်ရှားတော်မူခဲ့လေ၏။

ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်သည် ဘုရင့်နောင် (ခေါ်) ဟံသာဝတီဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီး၏ သားတော် မောင်သစ္စာအား လောကီပညာမန္တန် အစီအရင်များကို သင်ကြားပေးတော်မူသည်။ ထိုဂါထာမန္တန်များအနက် အောင်ခြင်းရှစ်ပါးအချုပ် နှစ်ဂါထာလည်းပါဝင်သည်။

“မောင်သစ္စာ ဒီနှစ်ဂါထာကို နေ့ညမပြတ်ရွတ်ပေတော့ - ယုံယုံကြည်ကြည်

ရွတ်နော်။ တစ်နေ့ကျရင် မင်းအဖြစ်ရောက်ရှိမှာ သေချာတယ်”

ထိုဂါထာနှစ်ပုဒ်မှာ...

(၁) မာရ်ယက္ခံ ဂဏ်စောရံ
စိဉ္စမာနဉ္စ သစ္စကံ၊
နာဂံ ဗကံ ဇိနိဇိနော
ဟောတု မေ ဇယျမဂ်လံ။

(၂) မာရ်အာဠဝကံ ဟတ္ထိ၊
အဝုလိယာလ စိဉ္စမာ
ကုသုန္တိ နာဂရာဇဉ္စ
(ကုဒန်တ)
ဗကံ အဇိနိ တေဇသာ။

ညောင်ရမ်းမင်းတရားကြီးအားမင်းအဖြစ်သို့ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အချုပ်မန္တန်ဟု ထင်ရှားပါသည်။

ဗားမဲ့သိဒ္ဓိအရှင်သည် ဂါထာကို အနက်နှင့်တကွ သင်ကြားပေးလေ၏။ မောင်သစ္စာလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် နေ့စဉ်ရွတ်ဆိုရာ သက္ကရာဇ် - ၉၅၉ ခုနှစ်တွင် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကာ အင်းဝပြည်ကြီးကိုလည်း အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်တည်ထောင်တော်မူနိုင်ခဲ့လေ၏။ ညောင်ရမ်းမင်းတရားကြီး ဟူသော အမည်ဖြင့်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း၌ ထင်ရှားခဲ့သည်။ ထို့အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ဂါထာကို နေ့စဉ်ရွတ်ဆိုပါက အပြိုင်အဆိုင် အတိုက်အခံ အောင်မြင်စေပြီး ကြံစည်သမျှ အောင်မြင်စေပါသည်။

ဗားမဲ့သိဒ္ဓိအရှင်သည် ဟံသာဝတီခေတ်၊ အင်းဝခေတ်၊ ပုဂံခေတ် စသည်ခေတ်အဆက်ဆက်အသွင်အမျိုးမျိုးဖြင့် အမျိုးတူသော သာသနာကို စောင့်ရှောက်တော်မူခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇင်းကျိုက်တောင်နှင့် ဗားမဲ့ကုန်းတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပုဂံစိမ်းရင်း

ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ် လာရောက်ပြောဆိုသော ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်အကြောင်းကို နားထောင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိလစ်သွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ယုံတိုင် တောတောင်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး လူတစ်ယောက်ဝင်စာ လိုက်ကုသတွင်း ရောက်ရှိ သွားခဲ့ပါ သည်။ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗားမဲ့ကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်ဂူထဲမှာပင် တရားထိုင်နေသည့် ပုံစံဖြစ်ပြီး ပုဂံစိမ်းရင်းမှာ လည်ပင်းတွင် စွပ်လျက် တည်ရှိ နေပါသည်။ ထို့နောက် ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်နှင့် အဘိုးကလေးဝတော်အား ဇူးမြော်ကန်တော့ပြီး မိမိနားနေရာ အဆောင်သို့ပြန်လာပါသည်။ ခေတ္တအနားယူပြီး မိမိမှတ်စု စာအုပ်တွင် နေ့စွဲနှင့်တကွ ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်အကြောင်း ရေးမှတ်လိုက်ပါသည်။ ညနေဘက်တွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဗားမဲ့သိဒ္ဓိရှင်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်မှ ဗားမဲ့ဗားမဲ့သိဒ္ဓိကျမ်းများ၊ မဟာသိဒ္ဓိကျမ်း၊ ဝိသုဒ္ဓိ၊ စသည်တို့ကို လေ့လာရန် ညွှန်ကြားပေးပါသည်။ ထို့နောက် “ဣန္ဒာသယ ပုဂ္ဂိုလ်ကအင်း” တစ်ခု ပေးလိုက်သည်။

ပု	ဟံ	ရာ
ကွ	နံ	ဣ
ကော	ဇာ	ယ

အင်းဆံဂါတာကား "ပုဏ္ဏကောဟံ ယက္ခရာဇာ" အလယ်မှာ လိုသူ၊ ဆောင်သူ၏ မွေးနံထည့်၊ တနင်္ဂနွေသား သမီးဆိုပါက "၁ ဇေ၊ တနင်္လာဆိုပါက ၂ ဇေ စသည်ဖြင့် ဇေပါ။ အဟံ - ငါသည်၊ ပုဏ္ဏကော - ပုဏ္ဏကမည်သော ယက္ခရာဇာ ဘီလူးမင်းတည်း။

ဤအင်းကို ခွေပြား၊ ဝှေ့ပြား၊ ကြေးပြားတွင် ရေး၍ အင်းဆံဂါတာ တစ်ထောင်စုစီ၌ ဆောင်၊ ရန်ဟူသမျှ ပြောပျက်၏။ အဟန့်အတားကောင်းလှ၏။ အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်အရှုံးဟူသမျှ မရေကောင်းရေသန့်တွင် စိမ်ပြီးလျှင် အထက်အင်းဆံဂါတာနှင့် (၇) အုပ်စု၊

၎င်းရေကို မျက်နှာလိမ်း၍ သောက်ပြီးလျှင် စိတ်ကို တင်းတင်းထားရမည်။ အလုံးစုံပြီးစီး၏။ ပီယကိုလိုသော် အမွှေးနံသာရေနှင့် ၎င်းအတိုင်း စိရင်ကြလေ။ စက္ခုဓမ္မာတွင် ရေးပြီး ပလတ်စတစ်လောင်းဆောင်ထားပါ။ အမွှေးနံသာ ဆွတ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်ဆောင်ပါ။ စီးပွားရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသော အပြိုင်အဆိုင်၊ အနိုင်အရှုံးများ၊ အထူးကောင်းသည်၊ တရုတ်စကားအသားကို အသားတင် အကြောပြတ်အောင် အင်းရေဆောင်ပါ။ အကြံအစည်ဟူသမျှ အောင်မြင်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အစက်အခဲ၊ အပြိုင်အဆိုင် ကြံတိုင်း အင်းဆံဂါတာ (၇) ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး ဆောင်သွားရာ အဆင်ပြေအောင် မြင်သွားပါသည်။ ဗားမိုသိဒ္ဓိ ရှင် ကျေးဇူးကား ဂန္တီရလောကတွင် အထူးကောင်းကျိုးပြုလျက်ရှိနေပါတော့သည်။

ဂန္တီရသရာလုမျိုး (B.S) (၆)

ဟောပြောကျွန်းက
ပုဏ္ဏကော
ဟောပြော

စောဉာဏ်ဒါန

ပေါ်ဘုရားက ဆည်းလည်းသံက တောင်ကြီးဆိုလိုက်တယ်။ အောင်သိဒ္ဓိဘုရားက ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှာတည်ထားပြီး ပတ်ပတ်လည်မှာ အုတ်ဂူတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ သုသာန်မြေကလေးပေါ့။ တောင်ပေါ်ဘုရားမှာ အောင်သိဒ္ဓိဆရာတော် အပါအဝင် ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး သီတင်းသုံးတယ်။ အဲဒီတောင်ပေါ်မှာ အပင်ကြီးတွေက အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း သရက်၊ ညောင်၊ တပင်းစုံပေးပဲ။ ပြီးတော့ ဆရာတော်က

ဒီနေရာမှာမနော့ဆွမ်းဆိုတာလေးကို ရှင်းပြပါရစေ။ မနော့ဆွမ်းကို နံနက် အရက်တက်ချိန်မှာ ကပ်ရတယ်။ ဆွမ်းကပ်ရာတွင်လည်း သက်သတ်လွတ်ပဲ မြင်ရတယ်။ ဥပမာ-မှန်ဟင်းခါး (ပဲနှင့်ချက်) ထမင်းနှင့် ပဲပြုတ်တို့သာကပ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ရတနာသုံးပါးအစထား၍ တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သိုက်တွေ၊ ရုက္ခစိုးတွေကို ဖိတ်ရတယ်။ ဆွမ်းကိုလည်း ဘုန်းကြီးပွဲကပ်သလိုသေသေချာချာလက်ဆေးရေကအစ လက်သုပ်ပေါ့။ ထွေးခံကအစထားပြီး စနစ်တကျကို ကပ်မှ အကပ်မြောက်တယ်လို့ ဆရာတော်က ဖိန့်တယ်။

“ဥရောပတော့ တွန့်တော်
အိပ်ပတ်စက်တယ်။ အိပ်ပတ်ထဲမှာ
ကျားနှစ်ကောင် အကြီးကြီးတွေ၊ သူတို့က
တွန့်တော်ကို ခြောင်လိပ် အပြီးလေးနဲ့လိုက်
ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်လိုက်။ အစကတော့
တွန့်တော် ငြောက်တာပေါ့။ ပြီးတော့
တွန့်တော်ကို လှပတာကြတယ်။ ပင်း
နံနက်တုန့်ရင် ထိုက် မုန့်တင်းဒါးလာတော့။
ပင်းဆို တို့တွေ လက်အောက်ကပ်ခဲ့ ပြန်ပေး
ပစ်လို့ပြောရိုး ငရုတ်သားငရုတ်...”

အဖေကလည်းဆရာတော်ကြီးဆီ
မှာ ဆွမ်းကပ်၍ ရက်တောင်းပြီးလျှင်
လိုအပ်တာတွေဝယ်ခြင်းတောင်ပေါ်
ကိုသွားရန်ပြင်ဆင်ကြတယ်။ အဘိုးက
တောင်ပေါ်မသွားခင် တောင်ပေါ်မှာ
ပေါက်ကရမပြောဖို့၊ သတ်မှတ်နေရာမှာ
ပဲအပေါ့၊ အလေးသွားဖို့မှာတယ်။ အရေး
ကြီးဆုံးကတော့ တောင်ပေါ်ကျောင်း
မှမိဦး မြင်ကတည်းက မေတ္တာပို့ရန်
အတန်တန်မှာတယ်။

အဖေတို့၊ အဒေါ် တို့ကိုလည်း
ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ဖို့ ပြောတယ်။
တစ်ခါက ရွာမြောက်ပိုင်းက အိမ်သား
ကိုအုန်းကြိုက်အရက်တွေမှူးပြီး တောင်
ပေါ်မှာ ပေါက်ကရတွေပြောပြီး ဘုရား
တန်ခိုးဆင်းမှာ သွားအိပ်တာ သူ့ကို
အသားမည်းမည်းနဲ့ လူတစ်ယောက်၊
စိမ်းစိမ်းနဲ့လူတစ်ယောက်၊ နီနီနဲ့ လူ
တစ်ယောက်သုံးယောက် တညင်းပင်
ပေါ်က ဆင်းလာပြီးရိုက်တာ အုန်းကြိုက်
အမှူးပြောသွားတယ်။ အုန်းကြိုက်လည်း
သူ့ကိုရိုက်တဲ့လူသုံးယောက်မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ - တစ်ချိုး

တည်းတောင်ပေါ်က ဆင်းပြေးတာလိမ့်
ကျပြီး လက်ကျိုးသွားတယ်။ ရွာက လူ
တွေက မေးတယ်။ ဟဲ့ - အုန်းကြိုက် နင့်
ကိုရိုက်တဲ့လူတွေက ဘယ်လိုပုံစံလည်း
မေးတော့ မျက်နှာက ဘီလူးမျက်နှာနဲ့
ဗလကောင်းကောင်း။ ဆေးမင်ကြောင်
တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့်နဲ့ပဲဟု ဆိုတယ်။
အဲတော့မှအိမ်ပြုလည်းကန်တော့ပွဲရွက်
ပြီးတောင်ပေါ်ကတညင်းပင်အောက်မှာ
ရှိတဲ့ ဘီလူးရှပ်ထုကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်
လာရတယ်။ အုန်းကြိုက်လည်း ဘယ်
တော့မှနေဝင်ချိန်ဆိုတာနဲ့တောင်ပေါ်ကို
ခြေဦးတောင် မလှည့်တော့ဘူး။ ရွာမှာ
ပြောစမှတ်ကို ဖြစ်လို့။

ကျွန်တော်တို့ကမနောဆွမ်းမကပ်
ခင် တစ်ရက်ကြိုပြီး တောင်ပေါ်မှာ သွား
အိပ်ရတယ်။ ဒါမှ ဆွမ်းချက်လို့ရမှာကိုး။
တောင်ပေါ်ကျောင်းကို မှမိဦးလေး မြင်
တာနဲ့ ကိုယ်ရတာလေးနဲ့ မေတ္တာပို့ကြ
တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကို ဖူးပြီး
ဆွမ်းချက်ဆောင်မှာ အထုပ်အဝါတွေ
ချပြီး မုန့်ဟင်းခါး သက်သတ်လွတ် ချက်
ရန် ပြင်ဆင်ကြတယ်။ မုန့်ဟင်းခါးက

သက်သတ်လွတ်ဆိုတော့ ချက်ရတာ
လက်မတွင်ပါ။ ညနေ (၆)နာရီလောက်
ကျတော့အားလုံးချက်ပြုတ်တာပြီးသွား
တယ်။ ညရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့
မိသားစုတွေစုပြီးမေတ္တာပို့၊ ပရိတ်တရား
တော်တွေကို သံဃိုင်ရွတ်ဆို ပူဇော်ကြ
တယ်။ တောင်ပေါ်မှာက မီးက သိပ်
မကောင်းဘူး။ ဈေးတော့တော့လေး။
ဒီတော့ပရိတ်မရွတ်ခင်ဆီမီးတစ်ထောင်
ဖြင့် အောင်သိဒ္ဓိဘုရားကြီးကို ပူဇော်။
အမွှေးတိုင်၊ ရေချမ်း၊ ပန်းစသည်တို့ကို
ဘုရားကိုလည်းကပ်။ သက်ဆိုင်ရာ
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဆရာတော်ကြီးပြောတဲ့
ညောင်ပင်က ရုက္ခစိုး၊ စကားဝါပင်က
သိုက်တွေ၊ တညင်းပင်က ဘီလူးရှပ်သုံး
ရပ်၊ သရက်ပင်မှာရှိတဲ့ တောင်ပိုင်ကြီး၊
တမာပင်မှာနေတဲ့ သိုက်ချုပ်တွေကို
လည်းကပ်လှူပူဇော်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့
အဖေနှင့်ဦးလေးက အုတ်ဂူကြားထဲ
ဆင်းပြီး တဒံပင်မှာရှိတဲ့ သုသာန်စောင့်
ကိုလည်း ကပ်လှူတယ်။ ကျွန်တော်တို့
မိသားစုကမလိုက်ရဲတော့အပေါ်ကနေပဲ
ကြည့်နေမိတယ်။ ဆီမီးတစ်ထောင်

ပူဇော်လိုက်တော့ တောင်ပေါ်တစ်ခုလုံး
လင်းထိန်သွားပြီး ဆည်းလည်းသံတွေ
က တရွှင်ရွှင်နဲ့ လေတိုက်တိုင်း တော
ပန်းတွေခွဲရန်ကလည်းမွှေးကြိုင်နေတာ
ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကမေတ္တာစပို့ပြီး ပဌာန်း
အကျယ်ကို သံဃိုင်ရွတ်ဆိုကြတယ်။
ပြီးတော့ (၃၁)ဘုံ ကျင်လည်နေကျတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အမျှဝေကြတယ်။ အမျှ
ဝေတော့ နောက်ဆုံးသာဝုခေါ်သံလည်း
ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု
အားလုံး ခံစားလိုက်ရတာက ရေမွှေးနံ
လိုလို၊ ပန်းပေါင်းစုံနံလိုလိုနဲ့ မွှေးကြိုင်နေ
တာကိုအားလုံး သတိပြုမိလိုက်တယ်။

ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတဲ့
အဆောင်က ဝါးကျောင်းကျဉ်းကျဉ်း
လေး။ ကျွန်တော်တို့ဝင်ဇူးတော့မိသားစု
နဲ့တင် ပြည့်သွားတယ်။ ဆရာတော်က
ကျွန်တော်တို့ကိုအသားငါးမျိုးရှောင်ခိုင်း
တယ်။ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဝက် - မင်းတို့
ဒီအသားငါးမျိုးကိုမစားဘူးလို့ကတိပေး
မလားလို့မေးပြီး ဆရာတော်က လက်ဝါး
နဲ့ ကျော၊ ခေါင်းကို တစ်ချက်စီရိုက်ပြီး
မန်းတယ်။ ဆရာတော်က သက်တော်

ကြီးလို့ အရင်တုန်းကဆို သိုက်တွေကို ညဆိုခေါ်ပြီး စကားပြောတာဟု ဦးပဉ္စင်း လေး ပြောတယ်။ ဒကာကြီးတို့ စကားဝါ ပပ်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို နံနက် ဖိတ်လိုက် သေးလားလို့တော့ မေးတော့ အဖေက ဖိတ်ပါတယ်ဘုရား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေး တော့ မနှစ်က ဦးသာအောင်တို့ဒီလိုပဲ မနော့ဆွမ်းကပ်တာ စကားဝါပင်ကို ပေါသေးသေးထင်ပြီး မသိချင်ယောင် ဆောင်သွားတာ စကားဝါပင်က ပုဂ္ဂိုလ် တွေအိပ်နေတဲ့ဦးသာအောင်ကိုဆွဲချပြီး အုတ်ဂူပေါ်တင်ထားတယ်။ နံနက်လင်း တော့ ဦးသာအောင်လည်း ကြောင် တောင်တောင်နဲ့ ငါညတုန်းက အိပ်တာ မော့ရုံထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်နေ ပါလို့မလို့ စသည်ဖြင့် ဦးပဉ္စင်းက ရှင်းပြ တယ်။ ဒီနေရာမှာက ဇရပ်တည်ချင်တိုင်း တည်လို့မရဘူး။ ဆရာတော်ကြီးတစ် ဖက်ကြီးပြီး သိုက်တွေကို နေရာပြောင်း ထားခိုင်းတယ်။ သူတို့ကလည်း ဆရာ တော်ကြီးကိုပဲကြောက်တာ။ တခြားလူ ဆို ဂရုမစိုက်ဘူးဟု ဦးပဉ္စင်းက ပြောပြ တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သိုက်ဆို

တာ လူလိုပဲလားဟု မေးတော့ လူလို လည်း တွေ့ရတတ်တယ်။ မြွေ (အနီ ရောင်) အနေနှင့်လည်း တွေ့ရတတ် တယ်လို့မိန့်တယ်။

ဒီတော့ကျွန်တော်တို့လည်းနံနက် စောစော ထရမှာမို့လို့ အိပ်ရာပြင်နေ တုန်း ဆရာတော်ကျောင်းဆောင်ဘက် ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ် ယောက် လျှောက်လာတာကို ကျွန် တော်တို့မြင်လိုက်တယ်။ သူတို့ကဆရာ တော်ကြီးကို ဘာတွေလျှောက်လဲမသိ ခဏနေတော့ တောင်အောက်ကို ပြန် ဆင်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော် ကြီးကကျွန်တော်ဘက်ကိုလျှောက်လာ ပြီးအဖေကိုခေါ်တယ်။ အဖေကို ငါးမိနစ် လောက်မိန့်ပြီး ကျောင်းဆောင်ဘက် ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဖေ ကို ဆရာတော် ဘာမိန့်သွားတာလည်း မေးတော့အခုကတက်လာတဲ့ယောက်ျား နဲ့မိန်းမတ လူတွေမဟုတ်ဘူး။ တောင် ပိုက်ကြီးနဲ့သိုက်နန်းရှင်တွေတဲ့။ သူတို့က ဒီအလှမှာ ဒါနပါချင်လို့တဲ့။ ဒီတော့ ဆရာတော်ကလည်း ပါလို့ ပြောလိုက်

တယ်။ ဒါနဲ့အဒေါ်ကလည်းငါထင်တော့ ထင်ပါတယ်။ ပုံစံက ရှေးခေတ်လူကြီး တွေ ပုံစံလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်းအိပ်ရာဝင်လိုက်တယ်။ ညရောက် တော့ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျားနှစ်ကောင် အကြီး ကြီးတွေ၊ သူတို့ကကျွန်တော်ကိုကြောင် လိုပဲ အမြီးလေးနုနုလိုက် ပွတ်သီး ပွတ် သပ် လုပ်လိုက်။ အစကတော့ ကျွန် တော်ကြောက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန် တော်ကိုလူစကားပြောတယ်။ မင်းနံနက် ကျရင်တို့ကို မုန့်ဟင်းခါးလာကျွေး။ မင်း ကိုတို့တွေ လက်ဆောင်တစ်ခု ပြန်ပေး မယ်လို့ပြောပြီး ပျောက်သွားရော။ ကျွန် တော်လည်းအိပ်ရာကလန့်နဲ့နာရီကြည့် တော့ နှစ်ချက်ခွဲနေပြီ။ မီးဖိုဆောင်လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ အလင်းရောင်ကိုတွေ့ လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေပြီး ခဏပြန်အိပ်လိုက် တယ်။

ကျွန်တော် မေးခနဲ ဖြစ်သွားတုန်း ဆူညံဆူညံ အသံတွေကြားနေရတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဒေါ်က ဟဲ့ - ဘယ်သူတွေအစောကြီးထပြီး မုန့်ဟင်း ခါး ဆွမ်းပိုင်းအတွက် ပြင်ဆင်ထားတာ တုန်း၊ မီးဖိုဆောင်က ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ယောက် မျက် နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သူနီးနီး ငါလို လိုနဲ့ မီးဖိုဆောင်ဘက်ကူ။ အံ့ရောဗျာ အားလုံးက အဆင်သင့်၊ ရေစွန်းအိုးလေး ပါ တည်ပေးသွားတာ။ ဦးပဉ္စင်းလေး အစောကြီးထပြီးပြင်ဆင်တာထင်တယ် ဟုဦးလေးကလှမ်းပြောနေတယ်။ ကျွန် တော်တို့လည်း ပြီးမှ ဆရာတော်ကို လျှောက်မည်ဆိုပြီး ဆွမ်းပွဲများကို မော့ ရုံပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး လိုအပ်တာများ ကိုပြင်ဆင်ကြတယ်။ (၄) နာရီ ၄၅မိနစ် လောက်မှာ ဆရာတော်က ကြွလာပြီး ပြင်ဆင်မှုကို ကြည့်ပြီး မနော့ဆွမ်းကပ် ရန် ရတနာသုံးပါးအမှူးထား၍ သက် ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဖိတ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်က ဦးပဉ္စင်းနားသွားပြီး ဘုန်းဘုန်း - ဘယ်နာရီတည်းက နီးနေ တာလဲဟု မေးတော့ ခုနကမှ နီးတာ။ ဒါဆို ဒီဆွမ်းပွဲကို ဘုန်းဘုန်းပြင်တာ လား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးပဉ္စင်း ဟုတ်လား။

ဒီတော့ ဘယ်နယ်ရှိစ-ငါနှင့်အုတ်ကြီး
အတူတူနီးပြီး ဒီဘက်ကူးလာတာလို့
မိန့်တယ်။ ဒီတော့မှအဖေကလည်း
ဆရာတော်ကို လျှောက်တယ်။ ဘုန်း
ဘုန်း- တပည့်တော်တို့နီးတော့မှန်ဟင်း
မီးဆွမ်းတွေကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီး
သား။ တပည့်တော်တို့ဘာမှမလုပ်ရဘူး
လို့ လျှောက်တော့ ဆရာတော်က ပြုံး
တယ်။ ပြီးတော့ “အေး-ငါ မနေ့ညက
ပြောသားပဲ။ ဟိုလူနစ်ယောက်ကလည်း
ဒါနပါချင်လို့တဲ့လေ” ဟု မိန့်တော့ ကျွန်
တော်တို့ ကြက်သီးတွေထပြီး အံ့ဩနေ
ကြတယ်။

ဆရာတော်က ဆွမ်းပွဲအားလုံးကို
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကပ်၍ ကျွန်တော်
တို့ကို မေတ္တာသုတ်ရွတ်ရန် မိန့်မှာတယ်။
ကျွန်တော်တို့လည်း မေတ္တာသုတ်ကို
ဆံ့ပြိုင်ရွတ်ပြီးလျှင် ဆရာတော်ကြီးတိုင်
ပေးတဲ့ ဂါထာတော်များကို ရွတ်ရင်း
မှန်ဟင်းမီးဆွမ်းများကို ကပ်လှူတယ်။
ဆရာတော်ကြီးကအုန်းမောင်းအကြီးကို
သုံးချက်ခေါက်တယ်။ ငါးမိနစ်လောက်
ကြာတော့ မောင်းကို သုံးချက်ထိတယ်။

နောက်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ကြေး
စည်ကို သုံးကြိမ်တီးတာကို ကျွန်တော်
တို့သတိပြုမိလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ဆရာ
တော်က ရေစက်ချတရားဟောကြားပြီး
ယနေ့ယခုအရက်ဆွမ်း၊ မနက်ဆွမ်းဒါန
ကို သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ကျပ်လည်ကုန်
သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါများကို မေတ္တာ
ဦးအမျှပေးဝေတယ်။

အမျှဝေလိုက်တော့ အောင်သိဒ္ဓိ
ဘုရားပေါ်ကို အနီရောင် အတန်းလေး
ပတ်ပြီး တောင်းတင်သို့ တက်သွားတာ
ကို အားလုံးမျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့သွား
ခဲ့ရတယ်။ သာဓုခေါ်သံတွေ နေရာအနှံ့
က ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာ
တော်က မှန်ဟင်းမီး တစ်ယောက် တစ်
ပန်းကန်စီ ကိုင်ခိုင်းပြီး တောင်ပေါ်သစ်
ပင်တွေ၊ ရုပ်တုတွေကို မှန်ဟင်းမီး လှူ
ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်က သတိရလိုက်
တယ်။ ညက ကျားကြီးနှစ်ကောင် မှန်
ဟင်းမီး ကျွေးခိုင်းတာကိုး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျားရုပ် နှစ်
ရုပ်ကို လာရှာလိုက်တော့ ဟော-တွေ့
တယ်။ သူတို့က တောင်ပေါ်သို့ မျက်နှာ

မူပြီး တက်လာနေဟန် ရုပ်တုတွေပါ။
ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို မှန်ဟင်းမီး
ကျွေးဖို့ ပြင်ဆင်ရတယ်။ ရုပ်တုရှေ့မှာ
ပန်းကန်တွေနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ချကျွေး
တယ်။ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာ
တော့ ကျွန်တော် ကျားရုပ်ရှေ့ကိုရောက်
သွားတဲ့အခါ လွန်မင်းစွာထူးဆန်းအံ့ဩ
စရာအဖြစ်တစ်ခုကို မယုံနိုင်စွယ် ကြုံ
တွေ့လိုက်ရတာပါ။ တိုက်ဆိုင်မှု မဟုတ်

ပါဘူး။ နေရာတကာမှာ တိုက်ဆိုင်မှုဆို
တာကြီးကို သုံးတာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှ
တယ်။ ကျားရုပ်ကို အစာကျွေးနေချိန်
မှာအရုပ်တွေနားကိုဘယ်သူမှမလာဘူး
ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကျွန်တော်
စောင့်ကြည့်နေလို့ပါ။ သူတို့ပါးစပ်ကို
ကြည့်လိုက်သောအခါ...

စောသုခေါင်

မွေးမယ့်ဖြစ်စေ
မွေးအယျာရင်

လင်းဝ
(ပြဇာတ်)

လင်းဝ
(ပြဇာတ်)

ပြည်သူရှင်မြင်ရှေ့က လမ်းမထက်
မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေက
မိုးစက်မှုန်ဝါးဝါးလေးများနှင့်အတူ ခြေ
မြင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်း
လျက်ရှိသည်။ လေးတိလေးကန် ခြေ
လှမ်းတွေရဲ့အထက်မှာ ထိုသူ၏ နှလုံး
သားကို ပိတ်တစ်လှည့် ဝမ်းနည်းတစ်
လှည့် မြင်နေရသည်။ နှလုံးလှ ခြေလှမ်း
များက ပြည်သူရှင်မြင်အလယ်လောက်

အရောက်မှာ ဘာရိတ်စောင့်အုပ်လိုက်
သည့် ကားတစ်စီးပမာ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်
ကာ အရှေ့ဘက်သို့ လားရာပြောင်း၏။
ထိုနောက်မှာတော့ စိုမြမြခြေမြင်သို့ခွေးနဲ့
တံတောင်တို့ဝပ်ဆင်းကာရွှေတိဂုံဘုရား
ကို ဦးတိုက်ကန်တော့၏။ ထိုသူ၏ မျက်
ရည်စိုစို ဆုတောင်းသံကား ...။

သန်းခေါင်ယံသို့ မထီတထီ၊
မရောက်တရောက်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ စာ
ကျက်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်၏အာရုံများကိုလှမ်း
ယူဖမ်းဆွဲလိုက်သည့် တခြားတစ်ခုက
အချိန်အခါမဟုတ်သော မူမမှန်သည့်
စုန်းခေါ်သံသာ ဖြစ်သည်။ မသိသည့်သူ၊
မမြင်ဘူးသည့် နံပါတ်ဆိုတော့ မမျှော်
လင့်သည့် ကိစ္စမျိုးတော့ ဖြစ်ရမည်ဟု
ထင်မိသည်။

“ဟဲ့လို...”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကိုလင်းသော်လေး
ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု ပြောနေတာ
ဘယ်သူပါလဲ - ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော်က သွေးလှူရင်များ
အဖွဲ့က တာဝန်ရှိသူ ကိုထွန်းမော်ပါ ခင်
ဗျာ။ အခု ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ထားတဲ့
ကလေးတစ်ယောက်အတွက် သွေးလှူ
ရှင် လိုအပ်နေလို့ပါ။ ကလေးက သွေး
ထွက်လွန်နေလို့ပါ။ ကလေး လိုနေတာ
က (၀) သွေးဆိုတော့ ကိုလင်းသော်လေး
များသွေးလှူနိုင်မလားလို့ပါခင်ဗျာ။ အခု
ကျွန်တော်က ကလေးဆေးရုံက ဆက်
နေတာပါ။ အစ်ကိုလူနီမယ်ဆိုရင်အခု

“
ငါတို့နှစ်ယောက် ဘာအားရစရာ...
ငါ ငှက်သန်ဖြစ်ပြီး ဘာအိပ်ငြိမ်းစရာ...
ငါတို့ စာရေးရေးစာဖတ်စာလက်စာ
ငါ့အားရစရာ... ဒီနေရာ၊ ဒီမြင်ကွင်းတို့ဖြင့်
အိပ်ငြိမ်းစရာ... ဝမ်းလို့ ပြောသွားပြီး ဖျတ်သံ
ငြိမ်းစရာ... ငါလည်း လန့်ပြီးနိုးသွားတယ်။
အကြောင်း အခု ငါတို့အရည် တင်းတင်းချိန်မှာ
ငါ ဒီနေရာတို့လာတော့... ဒီကောင်တွေတို့
ငါ ဝမ်းစာအားရစရာ... ”

ချက်ချင်းဆေးရုံကိုလိုက်လာပေးစေလို
ပါတယ်။ အခုချက်ချင်း အရေးတကြီး
လိုနေလို့ပါ - အစ်ကို”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် အခု
ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့ပါမယ် - ကိုထွန်း
မော်၊ ဆေးရုံရှေ့ဝင်ပေါက်က စောင့်နေ
ပါ”

“ကျေးဇူးပါ - အစ်ကို”

အငှားယာဉ်နဲ့ နောက်ခန်းကို လိုဏ်
ဝင်လာသည့် မိုးရန်တို့က ကျွန်တော့်ရဲ့
သွေးလှူခွင့်ကို စိမ်းစိုအေးချမ်းစေဦးမည်
ဆိုတာကို သတိထားမိစေသည်။ မျက်
မှောင်ကြုံကာ ငိုတော့မလို ဒါမှမဟုတ်
လေသင်းသင်းနဲ့အတူ ကောင်းကင်အိမ်
ပေါ်က ဆင်းပြေးတော့မလို မိုးစက်တွေ
နဲ့အတူမိုးကုတ်စက်ပိုင်းအစွန်နားကနေ
လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာတဲ့ ကြယ်ပေါက်၊
ကြယ်ပြောက်ကလေးများကယခုသန်း
ခေါင်နီးနီးအချိန်အထိ ကားလမ်းတွေ
များကျပ်တည်းနေဦးမလားဆိုပြီးစပ်စပ်
အားထုတ်နေကြသလိုနဲ့ အသွင်အပြင်

တွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး အမျိုးမျိုးနှင့်
ကောင်းကင်ဘုံအလှတို့ အစုံစုံ ရှိနေကြ
သည်။

လေနှင့်အေးတို့က ခပ်စိမ်းစိမ်း
အအေးပေးသော်လည်း နှလုံးသား၌
အပူငွေ့တို့ပင်အရှိန်သေမသွား။ ကလေး
နဲ့ သွေးတို့က ကျွန်တော့် လက်ရင်ထဲ
တွင် ဝင်ရောက်ကာ သိုသပ်စွာ နေရာ
ယူထားသည်။ ကားဆရာကလည်း ပန်း
တိုင်ရောက်အောင် ခပ်သော့သော့ပြေး
သည်။ မီးပွိုင့်များကလည်း လမ်းကြောင်း
ရှင်းပေးကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်အလျင်
လိုသော်လည်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ဖြင့်
အမြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံရှေ့ဝင်
ပေါက်တွင် စောင့်နေသူကလည်း ကျွန်
တော့်ကိုမြင်တော့ ရှုံ့နေတဲ့ နဖူးကြော
သုံးရစ်ကတစ်ရစ်ကိုလျှော့ချ၏။ အော် -
ဒါနမိုးတွေ တွေ့ရပါပေါ့လေ။

နှစ်ယောက်သား လမ်းမှာ ကလေး
အခြေအနေကို အတိုချုံးပြောရင်း တစ်
ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဖြတ်ကျော်လာသည်
မှာ သုံးထပ်မြောက် ဧည့်ကောင်တာ
ရောက်မှ အရှိန်ကိုလျှော့၏။ အသက်
(၄၀)၏ တစ်စက်ကျော် ခပ်စွန်းစွန်း

ကလေးအဖေဟု ထင်ရသူ လူတစ်ယောက် မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်တို့ ခပ်ပါးပါး လွှမ်းခြုံနေသယောင် ထင်ရသလို မြင်ရသလို။ သားနားကို ရောက်လာသော အဖြူရောင်ဂျုံတိကုတ်ဝတ်ဆရာဝန်က ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲကာ သွေးပေါင်ချိန် တိုင်းသည်။

“သွေးအားကောင်းတယ်၊ ပေါင်ချိန်လည်း မှန်တယ်။ ဒီမှာ ညီလေး သွေးလှူရှင် လျှောက်လွှာလေး ဖြည့်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒေါက်တာ၊ ဒါနဲ့ - ကလေးရော ဆရာ၊ ကျွန်တော် တွေ့ရှင်လို့ပါ”

“ဟိုဘက်ထောင့်နားက ခုတင်မှာ ရှိတဲ့ - ညီလေး”

ကလေးကို ကျွန်တော် ပြေးကြည့်တယ်။ ဖြည်းဖြည်းလေးလေးနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်ရှူနေသည်မှာ လောကကြီးကို အပြစ်တင်နေသလို၊ ဒါမှမဟုတ် နာကျင်မှုကို ကြောက်နေသလို၊ တစ်ဖန် လောကကြီးအတွက် ဘာမှမလုပ်ပေးလိုက်ရပဲ လောကကြီးမှ ထွက်သွားရမှာ

ကို နာကြည်းနေသလိုပင်။ အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်တွေ ထွက်နေသည်။ ကျွန်တော်က အနီရောင်တွေ ပေကျဲနေတဲ့ ကျောင်းစိမ်းလက်ရှည်ရင်ဖုံးအင်္ကျီအဖြူလေးအောက်က (၇)တန်းကျောင်း သူတစ်ယောက်နဲ့ ဖြူရောင်ရောင် သွေးဆုတ်လက်ကလေးကို ကိုင်ဆွဲဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ လည်း အတွေးတိုက်အဖြစ် အပျက်တိုဆီ စက္ကန့်ပိုင်းမှ နယ်ချဲ့စေသွားသည်။

“အော် - ဘယ်လိုလူကများ ဘယ်လိုမျိုးကားကို မောင်းခွဲလို့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ပြီး သွေးလွန်စေရတာလဲကွာ”

စသည်ဖြင့် ပေါ့၊ ထိုအချိန်တွင် ကလေးမလေးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည် ဆုပ်ကိုင်သည်ဟု ခံစားရသည်။ မြင်သူ ကြည့်သူ မသိနိုင်သော်လည်း ကိုင်ထားသူသာ သိနိုင်သော ဖြုတ်ကောက်၊ ကိုက်သလောက်အားက ကျွန်တော့်အချိန်တွေကို သတိပြုမိစေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ဘယ်သွားသွားပါလာတတ်တဲ့ လွယ်အိတ်ထဲက ဘော

ပင်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ စာရွက်ပုံစံပေါ်တွင် ဖြည့်စွက်ခြင်းဟူသည် အားထုတ်မှုများသည် စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ကြာသည်။

“ဆရာ - ဒီမှာ လျှောက်လွှာ ဖြည့်ပြီးပါပြီ”

“ဒီမှာ ကာကွယ်ဆေးတစ်မျိုးမျိုး ထိုးထားဖူးလားဆိုတဲ့ နေရာမှာ ထိုးထားကြောင်း ဖြည့်ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာ၊ အသည်းရောင် အသားဝါ သိသိုးကာကွယ်ဆေး ထိုးထားတာပါ။ (၂၁)ရက်တော့ ကျော်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ - နောက်လတုရင်တော့ ဆေးပြန်စစ်ရဦးမှာပါ။ ဆေးထိုးမှု အောင်မြင်၊ မမြင်ဆိုတာကိုတော့ လှူလို့ရမယ်လို့ ထင်တာပါပဲ”

“အင်း - ကျွန်တော် ဆရာဝန်ကြီးကို တစ်ချက် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

“ကိုလင်းသော်ခရေ - ဆရာဝန်ကြီးက မလှူပါနဲ့ဦးတဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဟာ - ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာရယ်၊ သတ်မှတ်ချက်မှာ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း (၂၁)ရက် ကျော်နေပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် - ကိုလင်း၊ ဒါပေမဲ့ - ကလေးမက အသက်လည်း ငယ်သေးတယ်၊ ငြီးတော့ - ကိုလင်းသွေးထဲမှာ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ ကာကွယ်ဆေး ရဲ့ အာနိသင်က ကလေးမရဲ့ အားနည်းနေတဲ့ သွေးထဲရောက်သွားရင် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ပါ၊ ငြီးတော့ (၂၁)ရက်ကို (၃)ရက်ပဲ စွန့်သေးတာဆိုတော့လေ၊ ကလေးအတွက် အန္တရာယ် ဖြစ်လာမှာမို့လို့ပါ၊ ကိုလင်းရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော်တို့ အသိအမှတ်ပြုလေးစားပါတယ်”

ကိုထွန်းမော်ကလည်း...

“ကဲပါ - ကိုလင်းရယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ် လှူခွင့်မရပေမဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေးရဦးမှာပါ၊ ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေ အဆင်ပြေမလဲဆိုတာ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်၊ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်

ကတော့ သွေးလှူနိုင်မှာပါ။ ဒီအထိ
ရောက်လာပြီး လှူခွင့်မရလိုက်တဲ့ အစ်
ကိုကို ကျွန်တော် အားနာပါတယ်”

တော်လှူပြီဟု ဖြည့်တွေးကာ ခြေ
သိမ့်ရတော့ပေမည်။ လည်ကုပ်ထောင့်
ကို လက်ကလေးဖြင့် ဖိကာနှိပ်ကာ အိမ်
ရောက်ဖို့ အားထုတ်ကာ ကြိုးစား
လျှောက်ရတော့သည်။ တွေးရင်း တွေး
ရင်း လျှောက်ရင်း ဖြင့်ပင် လမ်းထိပ်ကား
မှတ်တိုင်ကိုပင် ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။

သက်ရှိကင်းမဲ့တဲ့ ကားမှတ်တိုင်
အကျော်နားမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း အိမ်
ပြန်နေတာ ကျွန်တော်နှင့် အင်းဆက်
တချို့သာ ရှိမည်ထင်သည်။ အငှားယာဉ်
ရလို့ပြေးဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လမ်းမ
ကြီးထက် ချော့ဘက်၊ နောက်ဘက်ကို
ထစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်စဉ်ဆေး
ရုံရှိရာ လမ်းသွယ်မှ ကားတစ်စီး ထွက်
လာကာ ကျွန်တော် ဝေ့တည်တည်တွင်
ဘေးကပ်ရပ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်
မှန်ကို ဖွင့်ကာ ပြောသည်မှာ—

“ကိုလင်းသော်ခေရ-ကားပေါ်
တက်ဗျာ”

“ကိုထွန်းမော်-သွေးလှူရှင်ရလို့
ခင်ဗျား ပြန်လာတာလား။ ဒါမှမဟုတ်
သွေးလှူရှင် သွားခေါ်မလို့လား”

“ကိုလင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးမလား”

“အဲ-ဟိုလေ-ရပါတယ်။ ဘာမှ
တော့ မဖြစ်ပါဘူး”

“လာပါဗျာ-ကားပေါ်အရင်တက်၊
ပြီးမှ ဆက်ပြောတာပေါ့”

ကျွန်တော် ကားပေါ်ရောက်သည်
နှင့် ကိုထွန်းမော်က ကားလမ်းကို “ဂ
ကွေ့ကွေ့ကာ ဆေးရုံရှိရာသို့ ပြန်ဦးတည်
လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင်
“သွေးအရေးပေါ်လိုနေလို့ ပြန်ခေါ်လိုက်
တာလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘာများဖြစ်လ
လဲ” ဟူသော အတွေးများ ပြန့်ကျဲမ
သည်။ ဆေးရုံပေါ်တီကို အောက်တွင်
ကားရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ကိုထွန်း
မော်က “ကလေးက လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀
မိနစ်၊ (၁၅)မိနစ်လောက်ကပဲ ဆုံးသွ
တယ်။ ကြည့်ရတာ ကလေးက နာက
လွန်းလို့ စိတ်လျှော့လိုက်တယ်နဲ့ တ
တယ်”

“ဗျာ-ကိုထွန်းမော်”

“ဟုတ်တယ်-ကိုလင်း။ ကလေးက
နဂိုကတည်းက မွေးရာပါ နှလုံးအားနည်း
တယ်တဲ့။ ဒီနေ့ ညနေကျောင်းက ပြန်
လာချိန်မှာ ကျောင်းကားက တခြားကား
တစ်စီးနဲ့ ဝင်တိုက်မိပြီး ဒီကလေးက ကား
ပေါ်နောက်ခန်းကနေ လွင့်စဉ်ထွက်ကျ
သွားတယ်ဗျ။ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းပိုင်း
အတော်ထိခိုက်သွားတယ်။ လိုအပ်တဲ့
စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်လိုက်တော့ မွေးရာပါ
နှလုံးအားနည်းရောဂါ ဖြစ်နေတာကိုပါ
သွားတွေ့ရတယ်။ လတ်လတ်ဆတ်
ဆတ် သွေးလိုတယ်ဆိုလို့ လိုက်ရှာနေ
ပေမယ့် အစ်ကိုက ပထမဆုံး ရတာပဲ။
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မလှူဖြစ်ပေ
မဲ့ ကျွန်တော် တခြားသူတစ်ယောက်ကို
ဆက်သွယ်လို့ ရခဲ့တယ်။ သူလည်း အခု
လာနေပါပြီ-ဆေးရုံကို။ ကျွန်တော်
သွေးအလှူရှင်ကို ထိုင်ခုံမှာ ခဏထိုင်
စောင့်နေရင်း ထိုင်ခုံမှာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်
သွားတဲ့ အချိန်မှာ အိပ်မက်တစ်ခု မက်
တယ်ဗျာ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ဒီကလေးမလေးက
ကျွန်တော့် ကို အခု အိပ်နေတာက
ထစမ်း။ အခုချက်ချင်း ထပါဆို။ အခု

ချက်ချင်းဦးလင်းသော်ခေရ လိုက်သွား။
ဒီမှာ အိပ်မနေနဲ့။ ပြန်ပြန် လိုက်သွား။
ဟိုမှာ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်” လို့လာပြီး
ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခုခု
တော့ တစ်ခုခုပဲ ဆိုပြီး စိတ်မချတာနဲ့
အစ်ကို ရှိမယ်ထင်တဲ့ မှတ်တိုင်ဘက်ကို
လိုက်လာတာပဲ။ အစ်ကို တကယ်ပဲ
ဘာမှမဖြစ်တာသေချာပါတယ်နော်လို့
မေးမြန်းလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း နည်း
နည်း နားလည်လာသလို ဖြင့် ဒီလို
ကိုထွန်းမော်ခေရ-ဖြစ်တော့ ဖြစ်သွား
တယ်ဗျာဟုဆိုကာ အစမှ အလယ်နှင့်
အဆုံး အလုံးစုံကို ရှင်းပြလိုက်တော့
သည်။

ကိုထွန်းမော်ကလည်း “ကိုလင်း
ရယ်စိတ်မတောင်းပါဘူး။ ဖြစ်မှဖြစ်တတ်
ပေပါတယ်ဗျာ” ဟု ကြေကွဲစွာ ပြောလေ
သည်။

“ရပါတယ်-ကိုထွန်းမော်။ နောင်
လိုအပ်တာရှိလည်း အားမနာတမ်း ဆက်
သွယ်ပါ။ ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်တာ
လုပ်ပေးပါရစေ။ ကလေးအဖေကိုလည်း
ပြောလိုက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်

ပါတယ်လို့ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ရလို့ အားနာရပါတယ်လို့”

မီးထိန်ထိန်လမ်းမထက်မှာ နှလုံး သားမှ ဝမ်းနည်းမှုများသည် မြူမှုန် အယောင်ဆောင်ထားသော ဖိုးမှုန်များ နှင့်အတူ မြေပြင်သို့ ပြေး၍ ခိုင်ခပ်ပစ် သည်။ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာသည် မိထားတဲ့ လက်ထဲက ငါးတစ်ကောင် ရေထဲ ပြန်ခုန်ဆင်းသကဲ့သို့ သံပေါ်မှ ရေမှုန်များကဲ့သို့ပင် ဘယ်လိုမှ အဖတ် ဆယ်မရ၊ အရည်ညှစ်မရ၊ နှမြောတသ ဖြစ်လိုက်ရသည် အသက်လုထားရ သော အချိန်တွေပါတကား။ အားနာမှု တစ်ပွေတစ်ပိုက်တို့သည် ဆေးရုံရေ လမ်းသွယ်လေးမှ ပြည်လမ်းမကြီးသို့ လွှမ်းလျှောက်လာရင်း လမ်းထိပ် မရောက်တရောက်တွင်ခေါင်းကိုတစ်စုံ တစ်ခုနှင့် ထိမိုက်နာကျင်မိပြီးနောက် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတူလေကိုခွင်း၍မြေပေါ် လွတ်ကျသည်။

“ဦးလေးကြီး - ထပါဦး။ ထပါ - မြန် မြန်ထမ်းပါ။ ဟိုမှာဦးလေးပိုက်ဆံအိတ် ကိုယူပြီး လူနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွား ကြပြီးမြန်မြန်ထလိုက်စမ်းပါ။ တော်ကြာ လွတ်သွားဦးမယ်”

ကလေးမလေးတစ်ယောက်အသံ ကြောင့်ကျွန်တော်မေ့နေရာမှသတိရပြီး လူးလဲကာထသည်။ ဘေးမှာကြည့်လိုက် တော့ကလေးမတစ်ယောက်မီးဝါရောင် ဓာတ်တိုင်ကပ်လှမ်းလှမ်းမှာမို့ကလေး မမျက်နှာနှင့် အဝတ်အစားကို သေချာ မတွေ့ရသော်လည်း ပုံစံကပ်ငယ်ငယ် အသက် (၁၁/၁၂) အရွယ်ရှိမယ် ထင်ရ သည်။ သူ့ဒူးထောက်ထိုင်နေရာရဲ့ဘေး မှာ ကျွန်တော့် လွယ်အိတ်က ဖွင့်လျက် သား။ အထဲမှာက ကျွန်တော် ယူနေကျ ထီးတို့၊ စာအုပ်နှင့် လက်ကိုင်ဖုန်း၊ နား ကြပ်တို့ကို တွေ့ရသော်လည်း ပိုက်ဆံ အိတ်ကတော့ ဟိုးရှေ့ဘက်လမ်းမဘက် ကို မျက်နှာမူပြီး ကောင်းကင်ပေါ်က မိုး ရေတွေ မြေပြင်ပေါ် တမင်သက်သက် ခုန်ဆင်းသည့် အချိန်မျိုးနဲ့ ဖုန်းနှင့်နဲ့ တင်ပိုးတစ်သားတည်းကျအောင် မြေ

နေကြသည့် အဒိန္နာအိတ်က ကျွန်းလွန်သူ နှစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲပါသွားလေသည်။ ဦးခေါင်းနောက်က နာနေသော်လည်း မြေပြင်ပေါ် ကြိုးစားမတ်တတ်ရပ်မိ သည်။ ထို့နောက် အသက်ကို ၀၀ ရှု လိုက်ပြီး မိလိုမိငြား ပြေးလိုက်စမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဒါပေမဲ့ - အကုသိုလ်ကောင် နှစ်ဦး က လမ်းမထက်ပေါ်က တွေ့ရှာတတ္ကစီ ကိုငှားပြီး ထွက်ပြေးသည်။ အငှားယာဉ် ပေါ်ရောက်ခါမှ ပိုက်ဆံကို အမြန်နှိုက် ယူပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို မြေကြီးပေါ် အမှိုက်ပစ်သလိုပြန်ပစ်တင်ခဲ့သည်။ မိမိ ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်နေလိုက်ရသည်။

“ဟူး - တော်ပါသေးချဲ့ပိုက်ဆံအိတ် ထဲက စာရွက်စာတမ်းမှတ်ပုံတင် ယာဉ် မောင်းလိုင်စင်တွေရော ပြန်ရလိုက်လို့ ပိုက်ဆံငါးသောင်းကတော့ အဆုံးမရှိတဲ့ လိုက်ဂူထဲဝင်သွားတဲ့ ခြင်္သေ့တွေပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရွက်စာတမ်းတွေ အတွက်နဲ့ အချိန်ခံတွေ ထပ်မကုန်တာ ကပဲ အဆိုးထဲက အကောင်းတွေပေါ့။ ဟိုက် - အခုမှ သိရတယ်။ ကျွန်တော့်

လွယ်အိတ်က မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ အနား ယူရင်း ကျန်ခဲ့ပါလား”

ကျွန်တော် ပြန်ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံ အိတ်ကို လွယ်အိတ်ပြန်ကောက်ကာ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ညသန်းခေါင် ကတော့ အိမ်သို့လမ်းလျှောက်ပြန်သော ညတစ်ည ဖြစ်လေပြီ။ သို့သော် လွန်ခဲ့ သော မိနစ်ပိုင်းက ကျွန်တော့်ကို လာနှိုး သွားသော ကလေးမလေးတစ်ယောက် ဆေးရုံက ကလေးမလေးနဲ့ အရွယ်တူ ပုံစံတူသော ထိုတစ်ယောက်ကို မတွေ့ ရတော့။ မိုးဦးလေပြင်းပြင်းမှာ လွင့်ကာ ပါသွားတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လေပူနွေးများ ကဲ့သို့ပင် စုန်းစုန်းမြုပ်ကာ မျှောက်သွား တော့သည်။

လမ်းမီးတိုင်အောက်မှာ ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်တော့ လည်ကုပ်နဲ့ ပရုံး ထောင့်မှာတစ်ခု၊ ရင်ဘတ်မှာတစ်ခု၊ ပထမဒဏ်ရာနဲ့ အကြောင်းပြချက်က “လူတွေလည်း စားဝတ်နေရေးမကောင်း လို့ အဲဒီလောက်တောင် မိုက်ရှူးရဲ ဆန် နေ ကြပြီလား” နှင့် ဒုတိယဒဏ်ရာရဲ့ အကြောင်းပြချက်က “ငါ ကောင်းတာ

လုပ်ဖို့ ဒီနေရာရောက်နေလျက်နဲ့ မကောင်းတာတွေက ပေါ်မှာ ဘာလို့ လာဖြစ်နေရတာလဲ” ဆိုတာတို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဝဋ်ကြွေးပါသရွေ့ ဆင်ရဦးမည်မို့ ဆေးရုံမရောက်၊ ရဲစခန်း မရောက်တာပင် ကံကောင်းသည်ဟု မှတ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးနားမလည်နိုင်သော အချက်မှာ ကလေးမလေး၏ အသံပေးမှုများပင် ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းမော်ကိုယ်တိုင် ပြောပြ၍ သိရသည်မှာ သူသည် အင်ဂျင်နီယာ၊ ကျွန်တော်က ဥပဒေ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား။ နှစ်ယောက်စလုံးကလက်တွေ့ကျတဲ့ တွက်ချက်မှုတွေ၊ သက်သေခံတွေ မရှိရင် ဘာကိုမှပင် မယုံတတ်သော သူများပင် ဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့ညရဲ့ မေ့မရနိုင်သော အဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးကို သစ်နံ့စားရစေသည်။

ဝတ်စုံပြည့်ဖြင့် စက်ဘီးစီးလာသူ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချက်ပြကာ လမ်းကွေ့တစ်ခုနား အရောက်တွင် ကွေ့ဝင်သွားတဲ့ မှောင်ရိပ်ကျသော လမ်းထောင့်တစ်နေရာမှ နေ၍ လမ်းထဲရှိ အုတ်စုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လူနှစ်ယောက်တို့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ နေရာကား ကမာရွတ်မြို့နယ်တွင်းက လမ်းတစ်နေရာ။

“သီဟ - ဟိုမှာ တွေ့လား၊ ကောင်လေးနှစ်ယောက် လက်တွေ့ရှုပ်နေတာ။ မှောင်ရိပ်မို့ပဲ အုတ်စုံပေါ်မှာ ထိုင်ရင်းနဲ့ လေး၊ အဖွဲ့ (၁) ကင်းပြန်လှည့်နေတုန်း ငါတို့နှစ်ယောက် ခဏအနားရတုန်းက ငါ မှေးခနဲ ဖြစ်ပြီး ခဏအိပ် ပျော်သွားတော့၊ ငါ့ကိုကလေးမလေးတစ်ယောက်က လက်ဆွဲခေါ်သွားပြီး ဒီနေရာ၊ ဒီမြင်ကွင်းကို ပြပြီး” အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းလို့ ပြောသွားပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားတယ်။ ငါလည်း လန့်ပြီး နိုးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အခုငါတို့ အလှည့်လှည့်ကင်းတာဝန်ချိန်မှာ ငါ ဒီနေရာကို လာတာကွ။ ဒီကောင်တွေကို ငါ မသင်္ကာဘူးကွ။

လာ - သွားပြီး မေးမြန်းစစ်ဆေးကြည့်ရအောင်။ ညသန်းခေါင်ကျော် နှစ်နာရီလောက် အိမ်မပြန်သေးတဲ့ကောင်တွေကို နည်းနည်းတော့ သံသယရှိတယ်”

“ကောင်း၊ ပြီလေ - ကို မြင့်ဦး သဘောပေါ့”

ဝိုက်ဆဲကိုသာ အာရုံရောက်နေပြီး မှောင်ရိပ်မိုးထားသည်မို့ လုံခြုံသည်ဟု ထင်နေသော လူနှစ်ယောက်ဘေးသို့ ဝတ်စုံပြည့် ကင်းလှည့်ရဲအရာရှိ နှစ်ယောက် စက်ဘီးကို ယိစိဖြင့် အလျင်အမြန် ရောက်လာချိန်မှာတော့ ထိုလူနှစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတော့သည်။ အနားရောက်လာတဲ့ ရဲသားနှစ်ယောက်က စက်ဘီးကို ထိုလူနှစ်ယောက်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ကပ်၍ ထိုးရင်လိုက်ကာ ...

“ဟိတ် - ဒီက ညီတို့ နှစ်ယောက် အမှောင်ထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ လာ - ဒီဘက်အလင်းထဲ ထွက်ခဲ့ပါ” ဟု ဆိုကာ အလင်းရှိရာကို မသိမသာ ဆွဲခေါ်သွားပြီး မေးခွန်းမေးဖို့ ပြင်ချိန်တွင် နှစ်

ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်ကို ကိုမြင့်ဦး တွေ့လိုက်သည်။ သို့သော် မမြင်ရင်ဟန်ကောင်းပြီး မီးရောင်အောက်ရောက်တော့မှ အရာရှိနှစ်ဦးက ထိုနှစ်ယောက်ကို သံသယမေးခွန်းများ မေးတော့သည်။

ဖြန်လှန်စစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်းများဖြင့် ရှေ့နောက်မညီသော အခြေတို့သည် မသင်္ကာသူ မောင်တင်နှင့် လှစွေတို့ နှစ်ဦးလည်း ရဲစခန်းတွင် ထိန်းသိမ်းခံရတော့သည်။ ထို့ပြင် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ သို့ ထိုးထည့်လိုက်သော တစ်စုံတစ်ခုမှာလည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦး ကောင်းစွာ ရှင်းမပြနိုင်သော ငွေ (၄၅၀၀၀) ကျပ်နှင့် လိပ်စာကတ်တစ်ကတ်သာ ဖြစ်သည်။

ဝိုက်ဆဲလည်း အလှူခံရ၊ ခေါင်းလည်း အရိုက်ခံရသည့် အပြင် နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းမှာ အမှေဆီကပါ ဆူပူတာခံရပြီး နာရသော ဝိုက်ဆဲ (၃၀၀၀) ဖြင့်

ရှုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ် ထပ်ပြီး မမြင်ဘူးသည့် နံပါတ်က ဖုန်းသံအဖြစ် ဝင်လာပြန်သည်။

“ဟဲလို...”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကိုလင်းမသော်ခပါလား ခင်ဗျား၊ ကမာရွတ်ရဲစခန်းကပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လင်းမသော်ခ ပြောနေပါတယ်။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲဆိုတာ သိပါရစေ”

“အစ်ကိုအနေနဲ့ ဖိုက်ဆံအပျောက် အရှုများ ရှိလားခင်ဗျား၊ အကယ်၍ ရှိတယ်ဆိုရင် အစ်ကို ဖိုက်ဆံလို့ ယူဆရတဲ့ ငွေတချို့နဲ့ လိပ်စာကတ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ရဲစခန်းက သံသယရှိသူ နှစ်ဦးနဲ့အတူ ရှာဖွေတွေ့ရှိ သိမ်းဆည်းထားပါတယ်။ အစ်ကို အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့စခန်းကို ခဏထောက် လာပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား၊ အခု လာခဲ့ပါမယ်”

ရဲစခန်းတွင် ရဲအရာရှိ ကိုမြင့်ဦး ပြောပြသော အထက်ပါ ဖြစ်ပျက်ပုံတို့ကို ပြန်ပြောင်းနားထောင်ပြီးနောက် ငွေမရှိ

၍ အကျဉ်းအကျပ်ထဲတွင် လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိသော ဝါမရင့်သေးသည့် အကုသိုလ်နှစ်ဦးကိုလည်း တရားစွဲမနေတော့ပဲ ဓဝန်ချက်ဖြင့်သာ အမှုပြီးခဲ့သည်။

ရဲစခန်းအပြင် ထွက်လာချိန်၌ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချကာ ကိုထွန်းမော်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ပြန်လည်ရရှိလာသော ငွေ (၄၅၀၀၀) သည် တလေးမလေး နာရေးအတွက် လှူငွေ၊ ကူငွေ၊ ပံ့ပိုးငွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုထွန်းမော်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တို့ ချိန်းဆိုပြီး တလေးမလေး နာရေးအတွက် စာရွက်စာတမ်းများ လုပ်ဆောင်နေရသော သေဆုံးသူ၏ မိဘများရှိရာ ကလေးစေးရုံသို့ ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့ပြန်သည်။ အလှူငွေကို ကျန်ရစ်သူ မိဘထံ ဂါရဝပြု ပေးအပ်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော် မြေနီကုန်းသို့ သွားရန် ပြည်သူ့ရင်ပြင် ဧရိယာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့မိသည်။

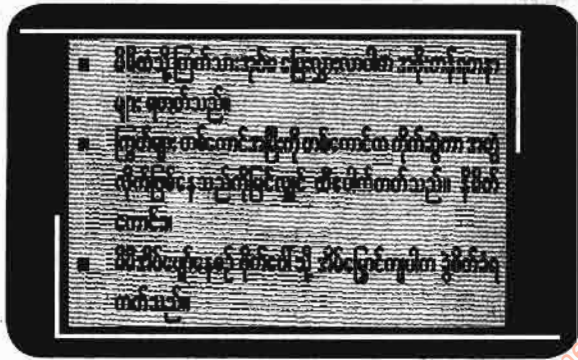
ပြည်သူ့ရင်ပြင် ဧရိယာလမ်းမထက် တွင် လူတစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းတွေက မိုးစက်မှုန့်ဝါးဝါးလေးများနှင့် အတူ ခြေ

ပြင်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ကျရောက်လျက် ရှိသည်။ လေးတိလေး ကန်ခြေလှမ်းတွေ ရဲအထက်မှာ ထိုသူ၏ နှလုံးသားကို ပိတ်တစ်လှည့်၊ ဝမ်းနည်းတစ်လှည့် မြင်ရသည်။ နှလုံးလှ ခြေလှမ်းများက ပြည်သူ့ရင်ပြင် အလယ်လောက် အရောက်မှာ ဘရိတ်ဆောင့် အုပ်လိုက်သည့် ကားတစ်စီးပမာ တုံ့ခနဲရပ်တန့်ကာ အရှေ့ဘက်သို့ လားရာပြောင်းလိုက်၏။ ထိုနောက်မှာတော့ စိုမြေမြေပြင်သို့ ခူးနဲ့ တံတောင်တို့ဝပ်ဆင်းကာ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဦးတိုက်တန်တော့ လိုက်ပါသည်။ ထိုသူ၏ ဆုတောင်းသံတို့ကို တစ်ပါးသူ

မကြားနိုင်အောင် လေထုတိုက် ခပ်ပြင်းပြင်း လှစ်ခနဲ ယူပြေး၏။ ထိုသူ၏ မျက်ရည်စိစို ဆုတောင်းသံတို့ကား...

“သေလွန်ပြီးသည့်တိုင် မမြင်ရ၊ မတွေ့ရသော ပရလောကသား၊ ဘဝမှ နေ၍ ကူညီခွင့်မရလိုက်သော ကျွန်တော် ကျေးဇူးကို သိတတ်စွာ တုံ့ပြန်ခဲ့သော ညီမလေး သဲနတ်မိ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ရှိပါစေ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ပါးသူ သွေးလိုအပ်ချိန်တိုင်း ကူညီခြင်း၊ လှူဒါန်းခြင်းများ လုပ်နိုင်သူ ဖြစ်ရပါစေ” ဟူ၍ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

လင်းခ (၂၀၁၃)

ပိယဆေး

ပိယဆေး

ဗျူးဝတ်

“အဟွန်း-အဟွန်း-အေ-ဝေ-
ထို့”

“ဓမ္မတောက်ကုန်းရွာမှာ ခိုတင်း
နေထိုင်ကြကုန်သော လူကြီး၊ လူငယ်၊
ကလေး၊ ဓမ္မ၊ ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊
အင်း-ပြီးတော့ စုန်း၊ နတ်၊ သရဲ၊ ပြိတ္တာ
တွေရော ရှိရှိသမျှအကုန်လုံး နားထောင်
ကြလော့”

ဒီရွာမှာမှူး၊ ဒီရွာမှာပဲ ဟောဒီချက်
ကြီးကိုမြှုပ်၊ ဒီရွာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့

ကျွန်တော် မောင်ပွကြီးက ရွာသူ ရွာ
သားအပေါင်းကို ကြေငြာမောင်းထု
အကြောင်းစု နာခေါင်းအစု အလေ-
ဟုတ်ပါဘူး။ ကံပါလေ-ရှည်တယ်။
တိုတိုပဲ ကြေညာလိုက်ပါတော့မယ်”

“အရမ်းချော၊ အရမ်းလှ၊ အရမ်း
ချစ်စရာကောင်းပြီး ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့
နှင်းဆီခိုင်လေး ဖြစ်နေရတဲ့ ကျွန်တော်
မောင်ပွကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေကြသော
တစ်စုလတ်၊ မုဆိုးမ၊ အပျိုကြီး၊ အပျို

လေးများအား ဟောဒီက မောင်ပွကြီးက သနားချစ်ခင်၊ ယုယကြင်နာ၊ မြတ်နိုးသောအားဖြင့် ကြင်ယာတော်လောင်းရွေးချယ်တင်မြှောက်တော်မူရာမှ ချောမောလှပတဲ့ မည်သည့်မိန်းမမဆို ပွကြီးရဲ့ ကြင်ယာတော်လောင်းအဖြစ် ဝင်ရောက်အရွေးချယ်ခံနိုင်ကြပါကြောင်း ခုဝေဝေ - ဟေ့ - တစ်ခါတည်း တော့ပြောထားမယ်နော်၊ ပွကြီးဆိုတဲ့ ဟောဒီက ကောင်က အခြောက်တွေတော့ မချစ်ဘူးနော်၊ အခြောက်တွေဆိုရင် တော့ ကြင်ယာတော်လောင်း မရွေးဘူးဟဲ့ - ဟဲ့ - ဟဲ့”

ပွကြီးတစ်ယောက်မှာ မူးလာလျှင် လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို တဖြန့်ဖြန့်နှင့် ထု၍ တွေ့သမျှ မိန်းမအား လက်ညှိုးထိုးပြီး ကြင်ယာတော်လောင်း ရွေးချယ်တင်မြှောက်နေတတ်လေရာ ဖျက်လုံးရှေ့တွင် တွေ့သမျှ မိန်းမအားလုံး လွတ်သွားသည်ဟူ၍ သိပ်မရှိဘဲ အသက် (၈၀) ကျော်အသွား ဝေအေးရွှေပင် ပွကြီးကို မရောင်နိုင်ဘဲ တည့်တည့်တိုးမိသွားသဖြင့် ပွကြီးရဲ့ ကြင်ယာတော်လောင်း စာရင်းဝင်သွားခဲ့ရသေးသည်။

ပုံဆိုးကို ကွင်းသိုင်းပြီး လင်ပန်းကြီးကို ထုကာ ထန်းရည်မှူးပြီး ပေါက်တတ်

“
စူသတ်သီစူ အူထိုက်ဖောင်ထိုက်သည့်
ငွေးငွေ့စူလည်း ဖေားထုစူ။ သနပ်ခါးက
ဝေပြတ်ငေးပေမယ့် ဖြန့်ဖြန့်ပြီးကေ့ချီး
သံဖြားနဲ့ အားနီစိုပြီး စိခြစ်သုထိုက်စူ
စူငေးကောင်ငယ် သနပ်ခါးနဲ့အစူ အသားစ
တွေပါ ပုံထုတ်ပါစာနဲ့လေသည်။ ပုံပါစာထု
အသားစဖြိုးအာစူပု ထုတ်ဖာငေး
ကောင်တွေက ဖြင့်ပေးကင်းအင် တဖျပ်ဖျပ်
တဖျပ် ‘အောင်ပေးစူ’ ဖြင့်ထိုက်ရထု ဖြင့်စုင်း
ကြောင့် အဖောင်ဖောင် အစားစားနှင့်
ကြောတ်လန်တဖြားအော်ဟစ်ရင်း...
”

ကရများ အော်ဟစ်ရင်း ရွာထဲဝင်လာသော ပွကြီးကို မြင်ရသူအပေါင်းက မြင်မြင်ကတ်နေမိကြသည်။

ထန်းရည်မှူးရင်း တွေ့သမျှမိန်းမတိုင်းကို ကြင်ယာတော်လောင်းရွေးနေတတ်သောကြောင့် သူကြီးရဲ့ ထိတ်တုံးတွင်လည်း ခဏခဏ အခတ်ခံခဲ့ရပေမယ့် အမှတ်သည်းခြေမရှိမှူးမြူးအော်မြူး ကြင်ယာတော်လောင်းရွေးနေတတ်မြဲပင်၊ ပွကြီးမှ ဦးနှောက်က ကျပ်သိပ်မပြည့်လှ၊ ဦးခေါင်းမှာလည်း ပုံပန်းမကျနဘဲ သာမန်လူတွေထက် ပိုကြီးကာ သိသိသာသာကြီးကို ပွစောင်းနေသော နာခေါင်းရှိပြီး သွားများမှာလည်း မညီမညာနှင့်ကြကာ အပြင်သို့ ခေါ်တွက်နေလေသည်။

ပုကွကွ ဂင်တိုတိုနှင့် မည်းကြုတ်နေသော အသားအရေကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ထားတာမို့ ပွကြီးပုံစံက လူတစ်ယောက်နဲ့တောင် မတူချင်တော့။

ညအချိန် မတော်တစ်နေရာမှာ သာ တွေ့မိကြရင် လူလို့ပင် ထင်မိကြမှာမဟုတ်ဘဲ လန့်ဖျပ်သွားနိုင်လောက်အောင်ပင် ပွကြီးရဲ့ ရုပ်က အင်မတန် ဆိုးလွန်းလှသည်။

ရွာထဲတွင် ဆိုးသွမ်းသော လူများကို ဆိုးမလျှင်ပင် ပွကြီးကို နမူနာပေးကာ ဆိုးမတတ်ကြသည်။ အရင်ဘဝက အရမ်းဆိုးပြီး အကုသိုလ်တွေများခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ဒီလိုဖြစ်ရတာလို့ ပွကြီးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ဆိုးမတတ်ကြသည်မှာ ဝေးတောက်ကုန်းရွာရဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခုလို့ပင် ဖြစ်လို့နေလေသည်။

ပွကြီးမှာ ကလေးဘဝထဲက ရွယ်တူ ကလေးတွေရဲ့ လှောင်ခြောင်စနောက်ခြင်းကို အလူးအလိမ်ခံခဲ့ရသည်။ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ဆိုးလွန်းလှသော ရုပ်ရည်ကြောင့် မိန်းကလေးများက မြင်တာနဲ့ တံတွေး တထွေထွေ ထွမ်းထွေးကာ အဝေးကြီးက ရှောင်သွားကြလေ့ရှိသည်။

ပွကြီးကလည်း မရတာကိုမှ ပိုလိုချင်မိသည်။ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူတွေက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မိန်းမရတုန်ကြသော်လည်း သူမှာတော့ မိန်းမရဖို့ နေနေသော သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောချင်တဲ့ မိန်းကလေး

ပင် တစ်ယောက်မှမရှိ။ မိန်းကလေး
မပြောနှင့် ခွေးမ၊ ဝက်မတွေတောင်
ပွကြီးကို မြင်တာနဲ့ အမြီးတန်း ထွက်
ပြေးကုန်တတ်ကြတာမို့ပွကြီးကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ် စိတ်အနာကြီးနာနေမိသည်။
ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း မစားရဘဲ
ပြောင်းဆန်နှင့်ချဉ်ပေါင်ဟင်းပဲ စားရ
ပါစေမိန်းမချောချောလေးတစ်ယောက်
လောက်ပဲရရင် သေဖျော်ပါပြီလို့ တွေးမိ
ပေမယ့် ရွံစရာကောင်းတဲ့ မိမိရဲ့ ရုပ်
ကြောင့် အနားကပ်တဲ့သူတောင် မရှိကြ
တဲ့အတွက် ကံကိုသာ အပြစ်တင်ရင်း
ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

မြို့က အလည်လာသော သူကြီး
ဦးသောင်းရှိန်ရဲ့ တူမ မခင်ထားလေးကို
တွေ့လိုက်ရတုန်းကဆို ပွကြီးရင်ထဲမှာ
တလှုပ်လှုပ်နဲ့ နှုတ်သွားရသည်။ မခင်ထား
ရဲ့မျက်နှာလေးက ပွကြီးမျက်လုံးထဲက
လုံးဝမထွက်တော့။

မခင်ထားကို တွေ့ချင်လွန်း၍ နေ
တိုင်း အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်ချောင်းမြောင်း
နေတတ်သော သူ့အဖြစ်ကိုတစ်စတစ်စ
နှင့်တစ်ရွာလုံး သိသွားကြရာမှမခင်ထား
ရဲ့နားထဲအထိ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရသည်။
မခင်ထားမှာ နဂိုထဲက ပွကြီးပုံစံကို ရွံရှာ
စက်ဆုပ်နေမိသူတစ်ယောက် ဖြစ်တာ

မို့ မိမိကိုချစ်လို့ အမြဲချောင်းကြည့်နေ
ရသောအဖြစ်ကြောင့် အော်ဂလီဆန်ပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသတိတော့
သလိုဖြစ်လာကာ မြို့သို့ အမြန်ပြန်သွား
လေတော့သည်။

ပွကြီးမှာလည်း သူကြီးရဲ့ ကြိမ်လုံး
အက်ကြောင့် သုံးရက်လောက် အိပ်ရာက
မထနိုင်ခဲ့။

“ရှပ်ဆိုးကြီးမို့ ချစ်လို့မရဘူးလား၊
သူကြီးရယ်” လို့ မေးချင်ခဲ့ပေမယ့် မမေး
ရဲ မပြောရဲခဲ့။ ကြိမ်လုံးအက်ကြောင့်
အသားနားတာထက် ရင်ထဲအသည်း
ထဲက နာကျင်နေရတာက ပိုပြီးခံစားရ
ခက်နေမိသည်။

မခင်ထားလေးကို သတိရတမ်းတ
နေမိတဲ့ စိတ်တွေက တားမနိုင် ဆီးမရ၊
မခင်ထားလေးကိုသာ ရမည်ဆိုပါက
ဘယ်လိုအရာမျိုးကိုမဆို ပွကြီး လုပ်ဖို့
ဝန်မလေး၊ မိမိအရမ်းကြောက်တဲ့ ကြွက်
တွေ၊ အိမ်မြှောင်တွေကိုပဲ ကိုင်ခိုင်း၊
မလား၊ တိကောင်တွေ၊ လောက်တွေကို
ပဲ ကိုင်ခိုင်းမလား။ ဘာပဲ လုပ်ခိုင်းလုပ်
ခိုင်း အကုန်လုံးလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဆို၊
လွန်းတဲ့ရှပ်ရည်နဲ့ ကုသိုလ်ကံကိုပဲ ပွကြီး
စိတ်နာနေမိသည်။ ဘာကိုမှလည်း ကရ
မစိုက်ချင်တော့။ သူကြီးရဲ့ ထိတ်တုံးနဲ့

ကြိမ်လုံးကိုလည်း မကြောက်ချင်တော့။
သူ ဖြစ်ချင်တာ လိုချင်တာတစ်ခုပဲ ရှိ
သည်။ မခင်ထားလေးကိုပဲ ဖြစ်သည်။
သူသာ ရုပ်ချောရင် မခင်ထားလေးက
ပစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိကာ
ပွကြီး ရင်ဘတ်တွေ ကွဲထွက်သွားမလို
ခံစားရရင် ငိုနေမိသည်။ ကွဲနေသော
အသည်းကို ထန်းရည်နဲ့ စိမ်ထားရင်
သက်သာသလိုရှိတာမို့ပွကြီးထန်းတော
ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေမိတော့သည်။

“တောက် - ထို့ - ဒီလောကကြီးက
ပွကြီးဆိုတဲ့ ငါ့အပေါ်မှာ အရမ်းရက်စက်
လွန်းတယ်။ ငါသာ ရုပ်ချောရင်မခင်ထား
လေးက မြို့ကို ပြန်ပြေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊
ဒီရုပ်ကြောင့်၊ ဟောဒီဆိုးရွားတဲ့ မျက်
ခွက်ကြီးကြောင့်၊ ကဲ - ဆိုးဦးမလား -
ခြန်း - ခြန်း”

ပြောပြောဆိုဆို မူးမူးဖြင့် ကိုယ့်ပါး
ကိုယ် ပြန်ရိုက်နေလေရာ ခေါ်နေသော
သွားများမှာ ခေါ်ထွက်လာပြီး ပါးစပ်ထဲ
ကနေ သွားရည်တွေပါ ပါးစောင်မှ ထွက်
ကျကျန်ကြသည်။ ထွက်ကျလာသော
သွားရည်များကို လက်ခံနှင့် သုတ်ပစ်
လိုက်ရင်း -

“မကောင်းမကန်းလူတွေ ငါ့အပေါ်
ကို တစ်ယောက်မှ မကောင်းကြဘူး။
ခွေးတွေလည်း မကောင်းဘူး။ ဝက်တွေ၊
ခွားတွေလည်း မကောင်းဘူး။ အားလုံးကို
မုန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ခင်ထားလေးတော့
မပါဘူး။ မခင်ထားလေးကိုတော့ ချစ်
တယ်။ ချစ်တယ် - ခင်ထားလေးရေ၊
ဟောဒီက ကိုရှပ်ဆိုးကြီးကို သနားချစ်
လေးနဲ့ ပြန်ချစ်လှည့်ပါလား - ဟီး - ဟီး -
ဟီး”

ငိုလိုက်ပြောလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသော
ပွကြီးအဖြစ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သနား
စရာထက် ရယ်စရာက ပိုကောင်းနေ
တာမို့ တခြားဝိုင်းများတွင် ထန်းရည်
သောက်နေကြသော လူများအားလုံး
တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ပွဲကျနေလေ
တော့သည်။

ပွကြီးမေ့မှာတော့ ဝမ်းပမ်း
တနည်း ငိုရလွန်းသဖြင့် အဆုတ်တွေ
ပင် ကွဲထွက်တော့မတတ် ရင်ဝမှာ ဆို
နှင့်နေတာမို့ ထန်းရည်ခွက်ကို ယူ၍
တစ်ကျိုက်ထဲ မော့ချလိုက်တော့မှ
နေသာထိုင်သာ ရှိသွားရလေတော့
သည်။

ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေက တလိမ့်လိမ့်ကျနေတာမရပ်သေး။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေကလည်း ရေစက်ရေပေါက်တွေအလားတစ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ရင်ဘတ်တွေပါ စိုရွဲနေလေတော့သည်။

“ဗျို-ကိုပွကြီး”

“ဟဲ့ - ပလုတ်တုတ် - ချိုးရုပ် - နင့်အမေကြီးတော် - ခွေးခမျှထုပ်”

ခံစားချက်တွေ တစ်ပွဲတစ်ပိုက်နဲ့ မခပ်ထားကို သတိရတမ်းတင်လိုလိုလို့ ကောင်းတုန်း အချိန်အနားမှာ ကပ်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ပွကြီးမှာ အလန့်တကြားနဲ့ အမျိုးစုံယောင်ယမ်းအော်ဟစ်ရင်း ခုန်ထလိုက်မိသည်။ ဒေါသတကြီးနဲ့ ကြည့်လိုက်မိတော့ ရွာအရှေ့ပိုင်းက ချက်ကြီး။

ချက်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်က ပွကြီးကို အမြဲတည်း စနောက်ချောက်တွန်းတတ်လွန်းသောကြောင့် ချက်ကြီးနှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်တော့မှ ကောင်းကောင်းနေရသည်မရှိ။ ချက်ကြီးကြောင့် သူကြီးကြိမ်လုံးစာ မိခဲ့ရသည်မှာလည်း ဂဏဂဏ၊ ဘယ်လောက်ပဲ သတိထားနေပါက နောက်ဆုံးတော့ ချက်ကြီး လက်

ချက်မိပြီး အမြဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်ချည်းပင်။

“မင်းနဲ့ကွာ - လန့်လိုက်တာ၊ ဒီမှာမှူးနေတာလေးတွေတောင် ပျောက်ကုန်ပြီ”

“စိတ်မဆိုးနဲ့ - ကိုပွကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်က ချစ်လို့ စတာပါဗျ။ နေပါဦး - ကိုပွကြီး မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ချက်ကြီးစကားကိုကြားလိုက်မှ ခုနက မိမိအဖြစ်ကို ပြန်သတိရသွားရင်း မျက်နှာမှာချက်ရင်းညှိုးကျသွားရလေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ - ပြောစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီမှာပေါ့”

ပွကြီးက မယုံသကဲ့ာနဲ့ မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ကာ အကြိတ်ရင်းခေါင်းကိုအောက်မှာပဲ ငုံထားသည်။ ချက်ကြီးမှာမိမိစကားကိုဂရုမစိုက်သလို နေနေသောကြောင့် စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်လာပြီး...

“ကဲ - မပြောချင်လည်းနေ၊ ကျွန်တော်မှာလည်း အားတာမဟုတ်ဘူး။ အနောက်ရွာက မသိန်းရှင်လေးနဲ့ ချိန်း

ထားတယ်။ အဲဒါပြီးရင် မတျိုးမြူရွာက မလှသန်းနဲ့လည်း ထပ်ပြီးတွေ့ဖို့ ချိန်းထားသေးတယ်”

ချက်ကြီးက ပွကြီးကိုမခံချင်အောင် ဆွပေးရင်း ပြောနေပေမယ့် ပွကြီးရဲ့ ခေါင်းကတော့ မော့မလာ၊ ဝေါင်တောင်တောင် ကြောင်စင်းစင်း။

“ကိုပွကြီး - သိတယ်မို့လား။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်စွဲတယ်ဆိုတာ၊ အခုလက်ရှိမှာတင် ရည်းစားက ငါးယောက်၊ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုတွေကလည်း ရွာပေါက်စေ့မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးတွေကို ကျွန်တော်ကစပြီး ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သူတို့က စပြီးကြိုက်ကြတာ၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ သိလား။ ကျွန်တော့်မှာ ပီယဆေးဆောင်ထားလို့ပဲဗျ။ ကျွန်တော့်အဖေက အမွေပေးခဲ့တာ။ သိတယ်မို့လား။ ကျွန်တော့်အဖေကိုရမ်းကြီးတောင် ကျွန်တော့်အမေအဲဒါသန်းနဲ့အပါအဝင် မိန်းမသုံးယောက်ယူပြီးမှ သေသွားခဲ့တာ၊ အဲဒါဒီပီယဆေးကြောင့်ပေါ့ဗျ။ အဖေဆုံးတော့ ပီယဆေးလေး အမွေရပြီး ဒီလိုစွဲနေတာပဲဗျ။ မသိန်းရှင်လေးနဲ့ ချိန်းထားတာ နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး သွားဦးမယ်ဗျာ”

ချက်ကြီးရဲ့ စကားကို နားထောင်ရင်း အောက်ဝိုနေသော ပွကြီးရဲ့ခေါင်းမှာ ဆတ်နေ အပေါ်သို့ မော့လာပြီး မျက်လုံးတွေက အပြင်သို့ ထွက်ကျလာတော့ မတတ်မြဲ ကျယ်လာကာ ချက်ကြီးလက်ကို အတင်းပြန်ဆွဲထားလျက်က...

“နေ - နေပါဦး ချက်ကြီးရာ၊ မင်းပြောတာတွေက တကယ်လားဟင်၊ မင်းမှာ တကယ်ပီယဆေး ရှိတာလား။ ငါ့ကို လာနောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ချက်ကြီးမှာ မိမိစကားကို ပွကြီးစိတ်ဝင်စားသွားတာကို ကြည့်ပြီး သဘောတကျနဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“တကယ်ပေါ့ဗျာ - ဒါ နောက်စရာလိမ်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ပီယဆေးဆောင်ထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောရဘူးနော် - ကိုပွကြီး”

ချက်ကြီးရဲ့စကားကြောင့် ပွကြီးရင်ထဲမှာ ကုလားဘုရားလှည့်သွားသလို တဖုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ဖြစ်သွားမိလေသည်။ မျှော်ရွှင်လွန်းသဖြင့် ခုန်နေသောရင်ဘတ်ပေါ်ကို လက်နှင့်ဖိထားလိုက်ရင်း...

“ချက်ကြီး- ငါ့ကို အဲဒီဝီယဆေး
လေး ပေးပါလားကွာ၊ ငါ-မင်းခိုင်းတာ
ဘာမဆို လုပ်ပါ့မယ်။ ဝက်ချေးစားဆို
လည်း စားပါ။ ဒေါ်ကုလားမ ထဘီကို
သွားရိုးခိုင်းရင်လည်း သွားရိုးပါ့မယ်။
ဝီယဆေးသာ မင်း ငါ့ကိုပေးရင် မင်းခိုင်း
တာတွေ ဝတာနောက်တာတွေ အားလုံး
တွေ ငါလုံးဝ စိတ်မဆိုးဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခံပါ
မယ်ကွာနော်- ချက်ကြီး”

“ဒီလို ကိုပွကြီးရေ၊ ကျွန်တော်က
လည်း ပေးချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့- သူက
နေနဲ့တူမှ ရတာပေါ့။ အဖေခွဲသားမို့ အဖေ
ပေးလို့ရပေမယ့် သူစိမ်းဆိုရင်တော့ မရ
ဘူး။ ကိုပွကြီးက ဘာနေသားလဲ”

“ကြာသပတေး”
ဟနေသော ပါးစပ်ထဲမှာ သွားရည်
မျှားက ထွက်ကျလာတာမို့ လက်ခုံတွေ
နဲ့ သုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ချက်ကြီးရဲ့စကား
ကို စိတ်ဝင်တစား ဆက်နားထောင်နေမိ
သည်။

“ကျွန်တော်က တနင်္ဂနွေပျ။ နေ့နံ
မတူရင် ပေးလို့မရဘူး ဆေးမစွမ်းဘူးပျ။
ဒါပေမဲ့- ကိုပွကြီးလိုချင်ရင် ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ်တော့ ဖော်လို့ရတယ်”

ပွကြီးမှာ ချက်လုံးကြီးတွေ ပြာထွက်
လာမတတ် ဝမ်းသာသွားရင်း...

“ချက်ကြီး- မင်း- မင်းတကယ်
ပြောတာနော်။ ငါ့ကို လိမ်နေတာတော့
မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ - ဘာလဲ
မယ့်ဘူးလား”

“မ- မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ ယုံပါ
တယ်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါကွာ၊ ကျေးဇူး
တင်လိုက်တာ ချက်ကြီးရာ၊ အဲဒီဆေး
နည်း ငါ့ကို ပေးပါနော်”

ချက်ကြီးမှာ အထပ်ထပ်အငေါ့ငေါ့
နဲ့ ပြူးတူးပြတ်ဖြစ်နေသော ပွကြီးရဲ့ပုံစံ
ကို အားရကျေနပ်စွာနဲ့ ကြည့်ရင်း မေးစေ
တွေကို ဟန်ပါပါပွတ်တာ...

“ကိုပွကြီးကို ခင်လွန်းလို့ရယ်။
တကယ်လိုအပ်နေတယ် ထင်တာရယ်
ကြောင့် ဝီယဆေးဖော်နည်းကို ပေးလိုက်
ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့- ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြော
ရဘူးနော်”

“အေးပါ- ချက်ကြီးရာ ငါကတိပေ၊
ပါတယ်”

“ဒီလိုပျ- ဆေးနည်းက လွယ်မလို့
လို့နဲ့တော့ မရဘူး။ ခက်တယ်ပျ။ လူ
တိုင်းလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ လုပ်တဲ့လူ
တိုင်းလည်း အောင်မြင်ချင်မှ အောင်မြင်
မှာ။ သတ္တိလည်း ရှိရတယ်။ ဖြစ်ပါ့မလား၊
ကိုပွကြီး”

“ဖြစ်ပါတယ်- ပြောမှာသာ ပြောပါ။
မိန်းမရဖို့အတွက်ဆိုရင် ဘေးတောင်ကိုပဲ
ကျော်ရ ကျော်ရ၊ မီးပင်လယ်ပဲ ဖြတ်ရ
ဖြတ်ရ၊ သူကြီးထိတ်တုံးစာပဲ မိမိ ဘာကို
မှ မကြောက်ဘူး”

“အဲဒီဆေးနည်းက ပရလောကနဲ့
ဆိုင်တယ်ပျ။ လပြည့်နေ့မှာ သေသွား
တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို
လကွယ်ည သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ
သနပ်ခါးလိမ်းပေးပြီး အဲဒီသနပ်ခါးကို
ပြန်ဖြစ်ယူခဲ့ရမယ်။ ပြီးရင်- မျက်နှာကို
ဖနောင့်နဲ့သုံးချက်ပေါက်ပြီး နောက်ကို
ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရမှာ။ အဲဒီ
ရလာတဲ့သနပ်ခါးကို သွားလေရာဆောင်
ထားရင် မခင်ထားတင် မဟုတ်ဘူး။ မခင်
ထားထက် ငယ်တဲ့၊ ချောတဲ့ မိန်းမ
အယောက် (၁၀၀) လောက်ကိုတောင်
အသာလေးရနိုင်တယ်ပျ”

“ငါလုပ်မယ်- ငါလုပ်မယ်။ အောင်
မလေး- မခင်ထားလေးကိုရတော့မယ်။
မခင်ထားလေးကို ရဖို့ဆိုရင် ခရီးပြည်ကို
တောင် သွားပစ်လိုက်မယ်။ ဝမ်းသာ
လိုက်တာ ပျော်လိုက်တာ”

ကရင်းအော်ရင်း ပြေးထွက်သွား
သော ပွကြီးကို ကြည့်ရင်း “အမှတ်မရှိ
ပါလား။ အေးလေ - အမှတ်မရှိရင်လည်း

ပွကြီးဘယ်ဟုတ်ပါတော့မလဲ” လို့တွေး
ရင်း ချက်ကြီးတစ်ယောက် သတော
တကျနဲ့ ရယ်နေမိတာ တော်တော်နဲ့
တောင် အတောသတ်လို့မရ ဖြစ်နေရ
တော့သည်။

လကွယ်ညမို့ မှောင်မည်းနေပေ
မယ့် ကြယ်ကလေးတွေရဲ့ မှန်ဝါဝါ၊
အလင်းရောင်အောက်မှာ ပွကြီး လုပ်
စရာရှိတာကို လျင်လျင်မြန်မြန်လုပ်ဖို့
အတွက်ကျကျ စီစဉ်ထားပြီးသားမို့ ခပ်
သွက် သွက်ပဲ သချိုင်းရှုန်းဝဲ ကို
လျှောက်လာခဲ့သည်။

လှုပ်ရှားနေတဲ့ စိတ်တွေကတော့
ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်ချင်နေသည်။
ချက်ကြီးရဲ့ ဝီယဆေးနည်းကို ထိရ
ကတည်းက ဒီလိုနေရက်မျိုးကို စောင့်
နေခဲ့ရတာ ငါးလတောင် ကြာသွားခဲ့ရ
ပြီ။

တိတ်ဆိတ်နေသော သူ့နှုတ်ကုန်း၊
ထဲမှာတစ်ယောက်တည်းရှိတာကိုတွေး
မိရင်း မရဲတရဲလေးတော့ ဖြစ်လျှင်လာမိ
သည်။ မိမိကိုမြင်ရင် သရဲတွေကတော့
ပြန်ကြောက်ကြမှာပါလေလို့ တွေးမိပြီး

စိတ်ကိုထိန်းရင်း ပေါက်တူကိုသာ တင်း
တင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

တွေ့ပါပြီ - ဒေါ်ဘုမ (၄၂)နှစ်တဲ့။

ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မြေပုံ
ကို စပြီးတူးလိုက်သည်။

ဒုတ် - ဒုတ် - ဝုန်း - ဝုန်း - ဖလော -
ဝေါ

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အချိန် ပေါက်တူး
ပေါက်သံကြောင့် လက်ပံပင်ပေါ်မှာ အိပ်
တန်းဝင်နေတဲ့ ကျီးကုန်းတွေ လန့်ချပ်
ပြီး တဝုန်းဝုန်းနှင့် ထပျံသံတွေကြောင့်
ပွကြီးမှာ လန့်သွားကာ ဖင်ထိုင်လျက်
လဲကျသွားရသည်။ အူး - အူး - အူး ကျီး
မြို့ကျသံတွေကြောင့် ရွာဘက်ဆီမှ ဓမ္မ
တွေကပါ ဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့် အူလိုက်ကြ
သည်မှာ ဓာစွေသရဲ တွေနေသည်
အလားပင်။

အချိန်မီစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းရင်း ခြေ
ကျင်းကိုပဲ ဆက်တူးနေမိသည်။ ဒေါ်ဘုမ
က အစိမ်းဝေသ၊ ထန်းတောထဲက ခြတ်
လျှောက်ရင်း ထန်းသီးခိုင်ခေါင်းပေါ်ပြတ်
ကျလို့ လပြည့်နေမှာ သေသွားရတာ။

ရွာထဲမှာရော ထန်းတောထဲမှာပါ
ခြောက်လိုက်သည်မှာ သောက်သောက်
လဲ။ ဟိုနေရာမှာလည်း ဒေါ်ဘုမ သရဲ၊
ဒီနေရာမှာလည်း ဒေါ်ဘုမ သရဲနှင့် ည

ဘက်လူတွေ ထန်းတောထဲကိုတောင်
ခြတ်မလျှောက် ဝဲ့ လောက် အောင်
ကြောက်လန့်နေကြရသည်။

ပွကြီးကတော့ ဝီယမေးရတော
မှာကို တွေးမိပြီးကြောက်ပေမယ့်လည်း
ပျော်နေမိသည်။ မခင်ထားလေးနှင့် နီ၊
ဝပ်ရဖို့ဆို ဒေါ်ဘုမ သရဲမပြောနဲ့ သရဲရိုင်း
ကုန်းက သရဲမတွေအားလုံးကို တောင်
သနပ်ခါး လိမ်းပေးဝဲ့သည်။ လာထား၊
ပေါ့။

ပေါ်လာပါပြီ - ဖျာလိပ်တစ်လိပ်၊ ဖျာ
လိပ်ကို ရွှံ့စပ်စပ် မြေကျင်းထဲက ရွှံ့
ထုတ်လိုက်တော့ ဖျာအောက်မှာ ဝါးရှည်
တွေတစ်လုံးလုံး တလွန်လွန်နှင့် ကျင်း
တွေထဲ ဝင်ပြေးသွားကြတာကို တွေ့
လိုက်ရတာမို့ ပွကြီး ပျိုချင်အန်ချင်သလို
ဖြစ်သွားရသည်။

ခပ်သွက်သွက်လုပ်ရမှာမို့ သိပ်
အများကြီး တွေးမနေအား။ ဖျာလိပ်ကို
မြန်မြန် ခြေချလိုက်တော့ ဒေါ်ဘုမ
အလောင်းကို ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ လှုံ့တွေး
ပြီး မြင်လိုက်ရသည်။ ပုပ်အက်အက်
အနံ့တွေကလည်း ထောင်းခဲတွေကလေး
ကြတာမို့ အသက်ရှူတွေပင် ကြပ်သွား
ရသည်။

“ရှုပ် - ရှုပ် - ရှုပ်”

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ တရှုပ်ရှုပ်
နှင့် ခြေသံလိုလို အသံတိုကြားလိုက်
ရတာမို့ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေထပြီး
ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသည်။ ဘေးဘီ
ဝဲယာကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိတော့လည်း
ဘာကိုမှ မတွေ့ရပေ။ ဒေါ်ဘုမသရဲ သူ့
အလောင်းကိုဖော်လို့ ငါ့ကို လာခြောက်
နေပြီဟု တွေးမိလိုက်တော့ ကြောက်
စိတ်တွေက ဝင်လာခဲ့မိသည်။

ဒေါ်ဘုမ အလောင်းက (၁၅)ရက်
လောက်ကြာခဲ့ပြီမို့ ပုပ်ပွနေသည်မှာ
လုံးဝကြည့်မကောင်းတော့ပေ။ ရုပ်ပျက်
ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပြီ။

ထန်းသီးခိုင် ပြုတ်ကျထုန်းက
ခေါင်းရော မျက်နှာပါ ထိမိထားတာမို့
မျက်နှာမှာလည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
အော်ဂလီဆန်စရာ ဖြစ်လို့နေသည်။
ကွဲပြဲခွဲပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့
မျက်နှာကို သနပ်ခါးလှုံ့ဖို့နေနေသာသာ
ထိတောင်မထိဝံ့လောက်အောင်ကို ရွံ့ရှာ
ကြောက်ရွံ့သွားမိသည်။

တုန်ယင်နေတဲ့ လက်တွေကိုထိန်း
ရင်း အသင့်သွေးယူလာတဲ့ သနပ်ခါးဘူး
နဲ့ သံပြားကိုအထုတ် စိတ်တွေက မလုံ

မလဲ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ မိမိကို စိုက်
ကြည့်ခံနေရသလိုမျိုး ကျောက်ကနေ
စိမ့်တက်လာမိသည်။

“ဒေါ်ဘုမကြီး ကောင်းရာထုဂတိ
ရောက်ပါစေ၊ အမျှ - အမျှ - အမျှ”

ပွကြီး ငလုံးငလုံးနှင့် ဒေါ်ဘုမကို
အမျှဝေနေမိသည်။ မိမိတစ်သက် ဘာ
ကောင်းမှုမှ မရှိခဲ့လို့လားမသိ၊ တရှုပ်ရှုပ်
အသံတွေနဲ့ မလုံမလဲ ကြောက်ရွံ့စိတ်
တွေက ပျောက်မသွား။ ရုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက်နဲ့ပုပ်ပွစောင်းကားနေတဲ့အလောင်း၊
ကောင်ကြီးကို ရှေ့မှထားရင်း သရဲရိုင်း
ကုန်းကြီးထဲမှာ မိမိတစ်ယောက်တည်း
ရှိနေတာပါလားဆိုတဲ့ စိတ်ကြောင့် ဒူး
တွေပင်မခိုင်ချင်တော့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းက
လက်ပံပင်ကြီးမှာလည်း လေမတိုက်ဘဲ
အကြောင်းမဲ့ လှုပ်ခါယမ်းနေသလို ထင်
မိသည်။

မခင်ထားကို လိုချင်ရင် ကြောက်
နေလို့မဖြစ်တာမို့အားတင်းရင်း ဒေါ်ဘုမ
မျက်နှာပေါ်သို့ သနပ်ခါးထူထူကို ကတုန်
ကယင်လိမ်းပေးလိုက်တော့ အေးစက်
နေတဲ့အထိအတွေ့တွေက အူယားရော၊
ရွာဘက်ဆီမှာ အူလိုက် ဟောင်လိုက်

သည့် ခွေးတွေမှာလည်း မဟားတရား၊ သနပ်ခါးက မမြောက်သေးပေမယ့် မြန်မြန်ပြီးရောဆိုပြီး သံပြားနဲ့ အားစိုက်ပြီး ဒီဖြစ်ဆွဲလိုက်ရာ လူသေကောင်၏ သနပ်ခါးနဲ့အတူ အသားစတွေပါ ပဲ့ထွက် ပါလာခဲ့လေသည်။ ပဲ့ပါလာတဲ့ အသားစ ကြီးအောက်မှ ထွက်လာသောလောက် တွေက မြင်မကောင်းအောင် တလွပ် လွပ်တရွရွ “အောင်မလေးဗျ” မြင်လိုက် ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း နောက်ဘက်သို့ ခုန် ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ပျိုချင်အန်ချင်စိတ် က ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့တာမို့ တဝေ့တဝေ့နှင့် ထိုးအန်လိုက်မိပြီး လွယ် အိတ်ထဲမှာ အသင့်ထည့်ယူလာခဲ့တဲ့ အပြင်းစားတောချက်အရက်ကို တစ် ကျိုက်တည်း မော့သောက်ပစ်လိုက်မိ သည်မှာ ကုန်လုကုန်ခင် ဖြစ်သွားမှာပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားရလေသည်။

ဒေါ်ဘုမအလောင်းကောင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သနပ်ခါးကို ဘယ်လို ဖြစ်ယူရ မလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ လုပ်မှဖြစ်တော့မှာမို့ သံပြားကိုကိုင်ရင်း

သနပ်ခါးကို ဖွဖွရွရွလေး ဖြစ်ယူနေမိ သည်။

တုန်ယင် နေသော လက်တွေ ကြောင့် လိုရာကိုမရောက်ဘဲ ဟိုရောက် ဒီရောက်နှင့်ဖြစ်နေရသည်။ ရောက်ချား နေတဲ့စိတ်တွေက ထိန်းမရလောက် အောင်ဖြစ်ပြီး သွေးပျက်နေမိသည်။ ဒေါ်ဘုမရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပွင့်လာပြီး အဲသတကြီးနဲ့ ပျားစိုက်ကြည့်လာသလို ခံစားရတာမို့ သနပ်ခါးနဲ့ အတူရောတွေ့ နေတဲ့ အသားစနဲ့ လောက်ကောင်တွေ ကိုပင် မဖယ်အားတော့ဘဲ ရသလောက် ပဲ ဖြစ်ယူပြီး လက်စသတ်ပစ်လိုက် သည်။

နောက်ဆုံးတစ်ခုအနေနဲ့ မျက်နှာ ကို ဖနောင့်နဲ့ သုံးချက်ပေါက်ရမှာမို့ ဒေါ်ဘုမမျက်နှာကို ခြေဖနောင့်နဲ့ရွယ်ပြီး မျက်စိစိုမှိတ်ကာ ပေါက်ချလိုက်သည်။

“ခွပ်”

“ဖြောင်း-ဝုန်း-အား”

ဖနောင့်နှင့်မျက်နှာထိမိသောအခါ ကြောင့် လက်ပံပင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှ ထွက် ပေါ်လာသော အသံများကြောင့် ပွကြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်မိ

သည်။ ခဏခဏ လာလာခြောက်နေ သော သရဲကို ပွကြီး မုန်းလည်းမုန်း၊ ကြောက်လည်း ကြောက်လာသည်။

သောက်ထားသော အရက်ရှိန်က လည်း တက်လာပြီမို့ လက်ပံပင်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက် ဒေါ်ဘုမ အလောင်းကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ဆဲဆိုနေမိသည်။

“ဒေါ်ဘုမ - အစုတ်ပလုတ်၊ ကျုပ်ကို လာခြောက်မနေနဲ့နော်၊ ကျုပ်မှာ အမျှ ပေးရအောင်လည်း ဘာကုသိုလ်မှ မရှိ ဘူး၊ ကျုပ် ဝီယဆေးဖော်ပြီးရင် မခင် ထားလေးနဲ့ ညားချင်လို့ပါ။ ဘာလဲ - ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်ကိုလိုချင်လို့လား၊ ကျုပ်က သရဲမကြီးတွေကို မချစ်ဘူးဗျ၊ ကြောက်ပဲ ကြောက်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ဝေး ဝေးကို သွားပါဗျာ”

အရူးချီးပန်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ လျှောက်ပြောရင်း ဖနောင့်နဲ့ထပ်ပေါက် ဖို့ဟန်အပြင် သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြီးများ နဲ့ စိုက်ကြည့်နေသော ဒေါ်ဘုမကို မြင် လိုက်ရရာ ပွကြီး အသက်ထွက်လှ မတတ် နလုံးသွေးတွေ စောင့်တိုးသွား သလို ခံစားရရင်း အရမ်းထိတ်လန့်သွား မိသည်။ ပေါက်ဖို့ရွယ်ထားသော ခြေ

ထောက်တွေကလည်း အရှိန်လုံးထိန်း မရတော့ဘဲ ပြူးကြည့်ပြီး သွားကြီးတွေ ခြုံငုံနေသော ဒေါ်ဘုမမျက်နှာဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး ကျရောက်သွားလေ တော့သည်။

“အောင်မလေးဗျ - ကြောက်ပါပြီ ဗျ - ဒေါ်ဘုမရ”

ငယ်သံပါအောင် သွေးပျက်လှ မတတ်အော်ရင်း ခြေထောက်တွေကို အတင်းပြန်ရှပ်နေပေမယ့် မရ၊ သွားပြီး ဒေါ်ဘုမ ငိုတဲ့ သွားတွေနဲ့ ကိုက်ဆွဲထား ပြီဆိုတဲ့အသံကြောင့် ကြောက်လန့် တကြား အတင်းရုန်းကန်ရင်း ပွကြီးမှာ အားလွန်ကာ ရွေ့သိုစိုက်ပြီး လဲကျသွား ခဲ့ရသည်။

ဝိုက်ထဲမှ စူးအောင်နာကျင်လွန်း သော ဝေဒနာကိုခံစားလိုက်ရတာမို့သေ ချာကြည့်မိတော့ ဒေါ်ဘုမအလောင်း ကောင်ကြီးက ထလာပြီး သူ့ဝိုက်ထဲကို လက်သည်းရွှန်တွေနဲ့ နှိုက်သွင်းကာ သူ့ရဲ့အူတွေ၊ အသည်းတွေကို ကိုက်စား ဖို့ဟန်ပြင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ဒူးထောက် လဲကျသွား သည်။

“ကယ်ပါဦး-မခင်ထားရယ်”

လို့ နောက်ဆုံးညည်းတွားလိုက်မိရင်း သူ့အသိစိတ်တွေ မှောင်အတိကျသွားခဲ့ရတော့သည်။

✕✕

သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ ပွဲကြီးအလောင်းတွေလိုဆိုတဲ့ သတင်းက ဓမ္မတောက်ကုန်းရွာရဲ့ မနက်ခင်းကို အမတ်လာ ဖြစ်သွားစေခဲ့ရသည်။

အပြေးအလွှား သွားကြည့်ကြမိတော့ ...

ဒေါ်ဘုမရဲ့ ပုပ်ပွန်ဇော်ရဲ့ ရွဲနေတဲ့ အလောင်းကောင်ကြီးက ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ရောက်လျက်ရှိနေပြီး ပွဲကြီး၏

ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာတော့ ဒေါ်ဘုမပါးစပ်ထဲတွင်ရှိနေကာ ပွဲကြီးစိုက်ထဲတွင်ပေါက်တူးကြီး စိုက်ဝင်လျက် မှောက်လျားထိုးကြီး သေဆုံးနေတာကို အံ့သြထိတ်လန့်စွယ်ရာ တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ပွဲကြီးနဲ့ ဒေါ်ဘုမရဲ့ အခြေအပျက်ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ရ။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ထင်ကြေးတွေနဲ့ ဝေဖန်ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။

အမှန်တရားကတော့ ကံကြမ္မာရဲ့ ဘေးမှာသေးငယ်မှုန့်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားရင်းနဲ့ပေါ့။

ရွှေဝဟီ

ပြင့်စေတနာ ဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါမှန်အရာ မိခင်ပျောက်ဆုံးစေရမည်။)

ခရသင်း(သမင်ဖြူ)

LEUCODERMA

ခရသင်း(သမင်ဖြူ)၊ ဖြူ၊ နီ၊ နှုတ်ထွက်ရှား၊ အနာကြီးရောဂါ၊ ထားနား၊ ဓမ္မ၊ ဝဲ၊ နှင်းရူနှင့် အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာရုံစိုက် ထုထဝေးသည်။

LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS, PINTA, ECZEMA, RING WORM, DERMATITIS, etc.

ဆရာဦးခင်မောင်ပြိုင် (ပြင့်စေတနာဆေးတိုက်)

အမှတ်(၃)၊ ဗိတောက်ရိပ်ခြံ၊ ရန်ကုန် - အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊
ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း- ၀၁ ၆၆၆၄၇၈
ဖုန်း- ၀၁ ၆၆၆၄၇၈၊ ၀၉ ၇၉၈၈၆၉၁၀၉၊

ဌာန

အမှတ်(၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၈ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မှရပ်၊ မန္တလေးမြို့၊
ဖုန်း- ၀၂၂၂၅၁၅

• ဤ ဆေးတိုက်သည် ရှေးအကျဆုံး ချဉ်းနပ်တို့ကို ပြုပြင်ဆင်ခြင်မှုများ ပြုလုပ်ပေးသော ဆေးတိုက်တစ်ခုဖြစ်သည်။
• ဤဆေးတိုက်သည် မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ပထမဆုံး ဆေးတိုက်တစ်ခုဖြစ်သည်။
• ဤဆေးတိုက်သည် မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ပထမဆုံး ဆေးတိုက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်တွေ ထစ်ချွန်းတူ

လည် အရှက်ပေးခါး ခြေထောက်ခါး

ထဲခြေခြေ ရွှေမွှေးနေသည်။ လေမတိုက်သံ

သစ်ရွက်သစ်ခက်များ ငြိမ်သက်နေပုံမှာ တစ်စုံတစ်ခု အရေးအခင်း ဖြစ်ပျက်တော့မည်

စောင့်ကြည့်နေပုံမျိုးနှင့်တူသည်။ သမိုင်းစာပိုင်း ထန်းပင်ရည်ကို ငြိမ်သက်ရေးငြိမ်နေပုံ

သုသာန်စောင့်တစ်ကောင် ခါးကိုင်ရပ်နေပုံနှင့် တူလေသည်။

နှစ်ချီ အာဇာနည်

အာဇာနည်ဆရာ နှင့် မိမိ

မင်းသားမိမိ

နတ်ချိုတစ္ဆေကြီး အောက်လမ်းဆရာနှင့် မဒေါ

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူဖွေးဖွေးများ။ ညိုညစ်ညစ်ရေညှိတက်နေသောမိုးမြောက်ခြောက်ဂူအိုဂူပျက်များ။ မြေပုံမှီအသစ်အဟောင်းများသည် မှန်ပျူအလင်းအောက်တွင် သံဝေဂများဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတိုက်ခတ်လိုက်သော ကိုရေရှားရေလေမြေကြောင့် သစ်ရွက်များ လှုပ်ရှားမြည်ကြွသွားသော အသံမှာ တစ္ဆေတွေရောင်းဆိုးသံနှင့် တူသည်။ ဟိုးဝေးဝေးသရဏာတံတောင်သော ဧရာဝတီကြီးသည်

အမှောင်အောက်တွင် ငိုက်မြည်းစ မြလေပြီ။
“အူး-ဝူး-ဝူး-အူး”
တောခွေးတစ်ကောင်၏ အသံ။
တောခွေးများသည် ညအချိန်တွင် သင်္ချိုင်းမြေတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာကာ မြေမြှုပ်ပြီးစ မြေပုံမှီမှီများကို ကုတ်ခြစ်ဖော်ကာ လှယက်စားသောက်တတ်ကြသဖြင့် လူသေမြှုပ်လျှင် တွင်းကို ခပ်နက်နက်တူးရသည်။ ယခုလည်း အူသံပေးကာ အလောင်း

ဖော်စားရန် သင်္ချိုင်းထဲသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာကြပြီကော။ မှန်ပျူအမှောင်အောက်တွင် ဆယ်ကောင်ထက်မနည်းသော တောခွေးအုပ်စု ဖြစ်သည့် အိမ်လှမ်းလှမ်းအုတ်ဂူပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဦးခေါင်းပြောင်ပြောင်ကြီးကို ညွတ်ကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော သတ္တဝါကြီးကား မည်သူပေးနည်း။ တစ္ဆေပင်လော။ သင်္ချိုင်းပျော် ပြိတ္တာကြီးလော။

“ဟီး”

ဦးခေါင်းပြောင်ပြောင်ကြီးကို ညွတ်၍ ညွတ် ကာ မည်းမည်း ကုတ်ကုတ် အကောင်ကြီးကား သင်္ချိုင်းတွင် အိပ်တန်းဝင်သော လင်းတများပင်တည်း။ တချို့အကောင်တွေက သစ်ပင်ပေါ်တချို့တချို့က ဂူကြိုဂူကြားမှာ မအိပ်သေးဘဲ တလှုပ်လှုပ် ရှိသည်။ တချို့က ဧရာဝတီရပ်ခေါင်ရိုးပေါ်မှာ ...

“အူး-ဝူး-ဝူး-အူး”

တောခွေးတစ်ကောင်၏ ဝမ်းခေါင်းသံ။ လိုက်သံကြီးဖြင့် အူလိုက်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆရာလုံးသည် အော်သံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းကြီးကို တစ်ချက်ရွံ့သည်။

“သရဲတစ္ဆေတွေ အများကြီးပဲချို။
ပြောင်လောက် အတောင်တနေ
တောင်ရိုးပုံလောက်ထိ အတောင်တွေပျံ
အိမ်အထဲ အစုအဝေးရဲ့။ အစုအဝေးငါငါနဲ့
ထိပ်နီကြီးလည်းပါတယ်။ ထိပ်နီကြီးတို့
အရာထုံးတော်တော်လည်းကောင်း၊ ထိုတောင်တို့
တုတ်တုတ်ကွေ့ကွေ့ရဲ့။ ထိုတောင်တို့
မြင်လိုက်ရရင် တစ်ခါတည်း
သွေးမျက်နှာနီတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဝေကြာက်ကြပါနဲ့ ...”

“ကြက်သရေမရှိတဲ့ ခွေးအတွေ့၊
အူအဖောက်ခံရင်ပြီထင်တယ်”

ဆရာလုံးသည် ပြောလည်းပြော၊
လက်မှနာရီကိုလည်းကြည့်ကာ မီးခြစ်
ကို ခြစ်လိုက်သည်။

“ခြောက်နာရီပဲရှိသေးတယ်၊ မှောင်
လာပြီ၊ အင်း - စောင်းဝင်ပြီကိုး”

သူသည် အသင့်စီရင်ထားသော
ဖယောင်းတိုင်ကြီးလေးတိုင်ကို ထောင့်
လေးထောင့်တွင်စတင်၍ ထွန်းညှိသည်။
ဖယောင်းတိုင်များကို ပုံမှန်သမားရိုးကျ
မီးစာရှိသည့်သက်မှထွန်းညှိခြင်းမဟုတ်။
ဖယောင်းတိုင် အောက်ခြေဘက်မှ
ပြောင်းပြန်လှန်ကာ ဆန့်ကျင်ဘက်
ထွန်းညှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖယောင်း
တိုင်မီးစာသည် အစိမ်းသေ သေသော
ယောက်ျား၏ ဗိုင်းစကိုကျစ်ကာ စီရင်
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည်သင်္ချိုင်းစပ်
မြေပြောင်ပြောင်ပေါ်တွင် အောက်ပါ
အတိုင်း စီရင်ကာ မီးထွန်းသည့် အစီရင်
ကို စတင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်
တကား။

မြေပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းတွင် စားပွဲ
တစ်လုံးစာ ပျဉ်ချပ်များကို ခင်းထား
သည်။ ထိုပျဉ်ချပ်သည် တစ်လအတွင်း
အစိမ်းသေဖြင့် သေရရှာသော လူတစ်
ယောက်၏ ခေါင်းပျဉ်ဖြစ်သည်။ ပွဲ၏

အလယ်ကောင်တွင် လင်ပန်းတစ်ချပ် ရှိ
သည်။ လင်ပန်းထဲတွင် သွေးစိမ်းပေကျ
နေသော လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိ အမဲသား
တုံး (၇)တုံး၊ ငါးစိမ်း (၇)ကောင်၊ ထမင်း
ဖြူ (၇) ဆုပ်၊ ထမင်းနီ (၇) ဆုပ်ရှိသည်။

ဖယောင်းတိုင်လေးတိုင် ထွန်းညှိ
ပြီးသွားသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်သည်
လင်းလင်းကျင်းကျင်း ရှိသွားသည်။
ဆရာလုံး၏ရှည်ကိုင်းသော အရပ်ကိုင်း
ကိုင်းကြီး၊ ညိုမှောင်သော အသားအရေ
သေးကြုံသော မျက်ဝန်း၊ ဆံပင်ဘုတ်
သိုက်ကြီးများသည် ဖယောင်းတိုင်မီး
အလင်းအောက်ဆီတွင် ယိမ်းထိုးလျက်
ရှိသည်။ အကြောင်းမသိသူတစ်ယောက်
သာ မြင်သွားပါက သင်္ချိုင်းပျော် တစ္ဆေ
ကြီးတစ်ကောင်ဟု ထင်မှတ်သွားမှာ
သေချာသည်။

“ငါဒီပွဲမှာ ရွှံ့သွားတယ်၊ နေနင့်ဦး
ပေါ့တွယ်၊ ဆရာစုတ်ဥက္ကာနဲ့ သား၊
သွားမယ်ဖို့တို့ရယ်၊ ငါ မကျေဘူးဟေ့၊
အပွဲပွဲနဲ့လာတာတွေယ့်၊ ရွှံ့ပွဲမရှိတဲ့ ဆရာ
လုံးကွ”

ဆရာလုံး၏ မျက်နှာကြီးသည်
ဒေါသကြောင့် နီရဲကာ အဆီပြန်လျက်

ရှိသည်။ မကျေနပ်မချမ်းနိုင် ဒေါသဖြစ်
ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှန်ရှိသည်။
စီးပွားရေး၊ ငြိုငြင်ဘက်ချင်း မနာလို၊ မရွံ့
ဆိတ်ဖြစ်ရာမှ တစ်ဖက်လူက အောက်
လမ်းဆရာ ဆရာလုံးကို ငှားရမ်း၍
အောက်လမ်းနည်းဖြင့် သရဲမွေးကာ
သားသမီး မထွန်းကားသည့် ဦးသာဝ၊
ဘွားမယ်ဖို့တို့ဆီသို့ သရဲယောင်ဆောင်
ထားသည့် တစ္ဆေတစ်ကောင် လွှတ်
လိုက်သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ပဲ
အထက်ဂိုဏ်းဆရာ ဦးဥက္ကာ၏ကြီးစား
မှုဖြင့် ကလေးယောင်ဆောင်ထားသော
သရဲကို ဖော်ထုတ်၍ နှင်ထုတ်လိုက်နိုင်
သည်။

ဒီလိုနှင့် ဆရာလုံးသည် အထက်
ဂိုဏ်းဆရာ ဦးဥက္ကာကို အမဲမကျေဖြစ်
နေလေသည်။ သူ၏လက်ချက်ကြောင့်
သူမွေးထားသော မွေးသရဲထွက်ပြေးခဲ့
ရသည်။ သိက္ခာကျခဲ့ရသည် မဟုတ်
လား။

ဆရာလုံး၏အရိပ်ကြီးသည် ဘယ်
ညာယိမ်းထိုးလျက်ရှိပြီး သူ၏နှုတ်ဖျားမှ
ဗလုံးဗထွေးစကားသံသည် စကားလုံး
များနှင့်အမျှ တံတွေးတွေကလည်း
စဉ်ထွက်နေသေးသည်။ တစ်ယောက်
တည်း စကားပြောနေရင်း အချိန်ရလာ
သည်နှင့်အမျှ သူ၏ မျက်ဝန်းများသည်

ဒေါသ၊ ဖောဟ၊ မနာလိုမှု၊ မကျေမချမ်း၊
စိတ်တိုဖြင့် ခိုန်ရာမှ စူးရှ၊ စူးရှလာရာမှ
တောက်ပြောင်လာကြကာ ကြောက်
မက်ဖွယ် ပြူးကျယ်လာလေသည်။ ပြာ
နှမ်းနှမ်း ပျဉ်းတွဲတွဲ နှုတ်ခမ်းပြကြီးကို
တွန့်လိမ်ကာ ငါးပွဲနဲ့တွေ့ကို စတင်
ရွတ်လေတော့သည်။

“ဂီး - ဂီး”

ဂါထာရွတ်သံကြောင့် ဂူပျက် တစ်
လုံးပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ် ငိုက်မြည်းနေ
သော လင်းတကြီးတစ်ကောင်သည်
တရွရွလှုပ်ရှား၊ တဂီးဂီးမြည်း၊ တောင်ပံ
တခြန်းခြန်းရိုက်ခတ်ကာ ဂူအောက်မြေ
ပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

“ပုန်း”

ဆရာလုံးသည် အသံကြားရာသို့
တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ဂါထာကို
ဆက်ရွတ်သည်။ အမိန့်ပြန်သည်။

“သင်္ချိုင်းပျော်တစ္ဆေသရဲ၊ ဥက္ကာတို့
ငါ့ထံသို့ ယခုချက်ချင်း၊ ဧရာကံရှိကြ
ရမည်”

လင်းတကြီးသည် ခုန်ထွန်ထွန်မြေ
လှမ်းများနှင့်မီးအလင်းရှိရာသို့ တစ္ဆေရွေ
ချဉ်းကပ်လာကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
ရွေမတိုး မနောက်မဆုတ်တော့ဘဲ ခြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။ အမှောင်
ထုသည် တစ်စတစ်စ ထုထဲနုထဲမှောင်

လာသည်။ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုအစွမ်း
မရှိ။

ဆရာလုံးသည် သက်ပြင်းတစ်
ချက်ချကာ စည်းဝိုင်းဘေးတွင်ချထား
သော အနီရောင် ပိတ်စမြင့် ချည်နှောင်
ထားသည့် ကြိမ်လုံးအနီကို ဆွဲယူကာ
မြေကြီးကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

“သင်္ချိုင်းပျော်တစ္ဆေသရဲ ပြိတ္တာတို့
ငါ့ထံသို့ ယခုချက်ချင်း ရောက်ရှိကြ
ရမည်”

နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခွတ်သည်။
အသံက တိတ်ဆိတ်နေသော ညတွင်
ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

“သင်္ချိုင်းပျော်တစ္ဆေသရဲ ပြိတ္တာတို့
ငါ့ထံသို့ ယခုချက်ချင်း ရောက်ရှိကြရ
မည်”

ဆရာလုံး၏ အသံသည် ရုတ်ခြည်း
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သို့သော် ငြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်မှုသည် စက္ကန့်ဝိုင်းမျှ
သာကြာလိုက်၏။ သင်္ချိုင်းမြေသည် လေ
ပြင်းမတိုက်ခတ်ပါပဲ လျက် နှစ်ချို့သစ်ပင်
ကြီးများ၊ တောစိုးသစ်ပင်ကြီးများသည်
ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်လာကြ
သည်။ လေတိုက်သံတွေ တဝေါဝေါ

တဟဲဟဲ မြည်လာလေသည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်သင်္ချိုင်းမြေသည် ကြောက်မက်
စွယ် အဆင်းသဏ္ဌာန်သို့ လျင်မြန်စွာ
ကူးပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြေကြီးတွင် စိုက်ထူထားသော
ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးများသည်
ငြိမ်းလှမတတ်မီးညွှန်များက တစ္ဆေတွေ
ယိမ်းကသလို ယိမ်းခါလာကြပြန်သည်။
ထိုစဉ် ဂူပျက်ဂူဟောင်း၊ ဂူသစ်များတွင်
လည်းကောင်း၊ မြေပုံမှီများတွင်လည်း
ကောင်း၊ သစ်ပင်များပေါ်တွင် လည်း
ကောင်း၊ ဇရပ်၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင်လည်း
ကောင်း အသွင်သဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုး၊
အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးသော နာနာဘာဝ
သရဲတစ္ဆေ ပြိတ္တာ၊ မှင်စာများသည် ၎င်း
တို့နေထိုင်ကျက်စားရာ ဘုံဌာနအသီး
သီးမှ ရောက်ရှိလာကြကုန်သည်။

ခေါင်းကြီးကိုယ်သေး အရိုးပြိုင်း
ပြိုင်း ပြိတ္တာများသည်လည်းကောင်း၊
အသားမရှိအရိုးချည်းသာ နွှာကိုယ်ကို
တည်ဆောက်ထားသော တစ္ဆေများ
သည်လည်းကောင်း၊ ရောမလျှာကြီးများ
ကိုထုတ်ချည်သွင်းချည်ဖြင့် ရောက်လာ
သော တစ္ဆေများသည်လည်းကောင်း၊
ဦးခေါင်းမဲ့သဘက်များသည် လည်း
ကောင်း၊ ကြောင်လိုလို ကြွက်လိုလို
မှင်စာကလေးများသည်လည်းကောင်း။

အသားစိုင် အသားမဲ့သော ပြိတ္တာ
များသည် လည်းကောင်း၊ လူဝံ့တို့သို့
အမွှေးထူနှင့် အကောင်ကြီးများသည်
လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းမရှိ ရင်ဘတ်၌
မျက်စိ၊ ခံတွင်း ပေါက်ရှိသော ပြိတ္တာများ
သည်လည်းကောင်း၊ သရဲတစ္ဆေများ
သည် ဆရာလုံးရှိရာသို့ တစ္ဆေတွေချင်း
ကပ်လာကြသည်။ တိုးတိတ်သော မြေ
လှမ်းများဖြင့် တိုးကပ်လာကြခြင်း ဖြစ်
သည်။ ထိုအမျိုးမျိုး အစုံစုံသော ကုသိုလ်
ကံ အကျိုးဆက်ကြောင့် ပေတဘဝသို့
ရောက်ရှိနေရသူများသည် မြေပြင်တွင်
ချမ်းသာစိမ်းစိုထားသော အမဲစိမ်း၊ သားငါး
စိမ်း၊ ထမင်းဖြူနီများကို စားသောက်
လို၍လော၊ ဒါမှမဟုတ် ဆရာလုံး၏ဆေး
ကြိမ်လုံးကို ကြောက်ရွံ့၍လော။

သူတို့အားလုံးသည် တစ္ဆေတွေ
သော မြေလှမ်းများဖြင့် မြေပြင်ပေါ်ရှိ
စားသောက်ပွဲရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း
တိုးကပ်လာကြချေပြီ။

ဆရာလုံးသည် တစ်စတစ်စ သိပ်
သည်းနက်မှောင်ကာ ကြောက်မက်စွယ်
အဆင်းသဏ္ဌာန်ဖြင့် ဖိမီးလာသော
ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ၏ စူးရှပြောင်လက်
သော မျက်လုံးများဖြင့် ဝေ့ဝဲအကဲခတ်

ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည်
သုသာန်မြေအောက်ရှိ လူသေတွေ
ထက်ပင် အသက်ဓာတ်ကင်းမဲ့နေပေ
သည်။ ညှိစိုစိုပုပ်အက်အက် ဟောင်
စပ်စပ်အနံ့များနှင့်အတူ လေပြည်က
သူ၏နွှာကိုယ်ကို ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်ရန်
ဟူးဟူးလောင်လောင် ပြေးဝင်လာကြ
သည်။

သူသည် စိရင်ထားသော ပွဲနှင့် ဝါး
တစ်ရိုက် နှစ်ရိုက်သာသာတွင် ရှေ့မှတိုး
နောက်မဆုတ် ရပ်တန့်ငေးမောနေကြ
သည့် ခေါင်းမပါ လျှာတန်းလန်း၊ နံရိုး
အပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံသော
ပရလောကသားများကို မျက်စိဝေ့ဝိုက်
ကာ တစ်ချက်မျှ စိုက်ငေးကြည့်လိုက်
သည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြောက်မက်စွယ်အဆင်း
သဏ္ဌာန်များဖြင့် ရှိကြကုန်သော ပရ
လောကသားအပေါင်းကို မြင်နေရခြင်း
သည် သူ၏ ပင်ကိုစွမ်းရည်ကြောင့်
မဟုတ်။ သီလ သမာဓိကြောင့်လည်း
မဟုတ်။ တစ္ဆေမျက်မြင်ကွင်း၊ ဆေး
ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်တကား။ တစ္ဆေ
သရဲမြင်ဆေးကား၊ စိမ့်ယဉ်းယဉ်း
မဟုတ်။

- (၁) ဝက်မြီး၌တစ်၍ပါသော မြေကြီး
- (၂) ကြွက်စုတ်သွေး

(၃) ဥသျှစ်ပွင့်

(၄) တစ္ဆေသရဲရှိသည်ဟု ကျော်ကြားသော ညောင်ပင်၏အဖြစ်။

စသည်တို့ကို ဆတူရော၍ ကြိတ်ကာ ဆေးတောင့်ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အလိုရှိသောအခါမျက်စိကိုကွင်း၍ ကြည့်လျှင် တိရစ္ဆာန်ရုပ် ဇန်တီးထားသော စုန်းမ၊ စုန်းထီးကို မြင်ရမည်။ ၎င်းနောက် ၎င်းဆေးတောင့်ကို အိုးထိန်းလက်စက်မြေနှင့် ရောကာ မျက်စိကိုကွင်းကြည့်လျှင် အူအသည်းစားသော စုန်း၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာများကို မြင်တွေ့ရမည်။ ထို့ပြင် ၎င်းဆေးတောင့်ကို လက်စက်နှင့် ရော၍ ကြိတ်ကာ မျက်စိကိုကွင်း၍ ကြည့်လျှင် မစင်စားသော စုန်းကို မြင်ရမည်ဟုဆိုထားသော ဆေးတောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာလုံးသည် သူ မြင်လိုတွေ့လိုသော သတ္တဝါကို ရှာဖွေကြည့်ရှုနေသည်။ မြောက်မြားလှသော ပရလောကသားများသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ကာ ဆရာလုံး၏ လှုပ်ရှားမှု၊ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လျှံလာမည့်စကားလုံးများကို ဝံ့လင့်နေကြဟန်ရှိသည်။

ဆရာလုံးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ရှိခြင်း၊ မကျေမနပ်ဖြစ်နေခြင်း၊ ဒေါသထွက်နေခြင်း၊ နှောလိုဝန်တိုစိတ်

ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဟူသည့် မစွေရိယစိတ်များသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖိဝိုးဝန်းရံထားပေသည်။ သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်ကို ခြည်းလေးစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ သင်္ချိုင်းစူပေါ်မှ ဖုတ်တုတ်ထိုင်နေသော လင်းတအိုကြီးသည် ဦးခေါင်းကြီးကို ညွတ်ကာညွတ်ကာဖြင့် တဂီးဂီးတဂွတ်ဂွတ်မြည်ကာ ခြေပြင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

“ဂိ-ဂီး-ဂတ်-ဂတ်”

“ဘုတ်”

ဆရာလုံးသည် ဒေါသထွက်ကာ...

“ဟဲ့ - ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း ကောင်မ၊ ဒီမှာစိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ”

လင်းတအိုကြီးသည် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် ရှေ့သို့တိုးတက်လာသည်။ ဆရာလုံးသည်တစ်ချက်စေ့က အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြန်ရင်း...

“ထိပ်နီ...”

သူအသံသည် နှုတ်ဖျားမှ မတို၊ မကျယ်ထွက်သွားသည်။ လေသံသည် ကျေနပ်ဟန်ရှိသော လေသံမျိုးမဟုတ်။ အလိုမကျဟန်၊ ပရိသတ်သည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်...

“ထိပ်နီ ဘယ်မှာလဲလို့ ငါ မေးနေတယ်လေ”

ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ သဘက်၊ မှင်စာ၊ သရဲတစ္ဆေများ တည်ငြိမ်သက်နေကြရာမှ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းယမ်းပြုကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြောင်စိစိကြည့်ကြကုန်၏။

“ထိပ်နီ”

သူအသံသည်တိတ်ဆိတ်နေသော ညယ်ကိုဖောက်ကာ ကျယ်လောင်မြည်ဟည်းသွားတော့သည်။ ထိုစဉ်စူးရှပုပ်အိုသော အော်ဂလီဆန်ဖွယ် အပုပ်နံ့ကြီးတစ်ခုသည် လေထုထဲတွင် လွင့်ပါစီးမျောလာပြီး သင်္ချိုင်းပြင်ရှိ တောစိုးသစ်ပင်ကြီးများ လှုပ်ရှားသိမ်းယိုင်လာကာ ဧရာမမည်းမည်းသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဧရာမသတ္တဝါကြီးသည် နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆရာလုံးထံသို့ မဝံ့မရဲတိုးကပ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သတ္တဝါကြီးသည် ဧရာတ်လာသမျှသော သတ္တဝါများထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်ကာ အမွှေးကြမ်းရှည်ကြီးများ တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးအုပ်ကာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှတောင်စပ်သော အပုပ်နံ့က အော်ဂလီဆန်ဖွယ် ထွက်ပေါ်နေပေသည်။

ဆရာလုံးသည် သတ္တဝါကြီးကို မကျေမနပ် မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်

လိုက်ကာ...

“ထိပ်နီ”

ဧရာတ်လာသမျှသော ပရလောကသားများ၏ အလယ်ကောင်တွင် တောင်ပူစာငယ်တစ်လုံးစာမျှရှိသော ခန္ဓာကိုယ်အတ္ထဘောကြီးဖြင့် ထိပ်နီကြီးသည် မကြာခင်ကမှ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်၏ ဆူပူခြင်းကို စံထားရသည့် တပည့်တစ်ယောက်ပမာ ဦးခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ကျ၊ ပခုံးနိမ့်လျော့ဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

“မင်း - တာဝန်မကျေဘူး၊ ငါအရှက်ကွဲခဲ့ရပြီ”

အားလုံးသော မျက်လုံးများက ထိပ်နီကြီးဆီသို့ ချိန်ရွယ်ထားကြသည်။ လျှာတန်းလန်းနှင့် သတ္တဝါ၊ နားရွက်ဆန်ကောလောက်ရှိသော သတ္တဝါကြီးသည် ထိပ်နီကြီးကို ကြည့်ကာ ရှေ့သို့တိုးရွေ့လာသည်။

“ငါကမင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ဓမ္မစိုင်းချက်အရသာဝနေဲ့ သွားမယ်လို့ကို သတ်ပစ်ဖို့ မင်းကို ကလေးအယောင်ဆောင်မိုင်းပြီး လွှတ်လိုက်တာ။ မင်းကလိုရင်းရည်ရွယ်ချက်ရောက်အောင် မလုပ်ဘဲနဲ့ အိမ်ထဲရှိတဲ့ သားမိန်းမ၊ ငါးခြောက်ငါးခြမ်းတွေကို လျှောက်ပေးတော့ တဖြည်းဖြည်း နိပ်မိကုန်တာပေါ့။

နောက်ဆုံး ဆရာနဲ့တွေ့တော့ နှင်
အထုတ်ခံရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်
မဟုတ်လား။ မင်းထွက်ပြေးလာရတာပဲ
မဟုတ်လား။ ရာဇဝင် ရိုင်းလိုက်လေ
ကွယ်။ ဆရာလုံးရဲ့သတိပေးချက်မှာ
အနိုင်တွေနဲ့ချည်းပဲကွာ။ မင်းကိုအားကိုး
ခါမပါသိကွာကျပေတော့တယ်။ ဒီတော့
မင်းကိုဒက်ဝတ်တယ်။ ဘာအစားအစရာ
မကျွေးဘူး။ ဒီပွဲကအမဲသားနဲ့ငါးစိမ်းတွေ
က မင်းအတွက် မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို
ကျွေးဖို့ စီမံထားတာ မဟုတ်ဘူး။ နား
လည်လား။ အလကားကောင်း၊ ဒါ-မဖဲဝါ
ကို တင်ထားတာ။ ဒီလို စုံစုံညီညီ လာ
ရောက်ကြတဲ့ပွဲမှာ မဖဲဝါကို မတွေ့သေး
ဘူး။ မဖဲဝါဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

ထိပ်နီကြီးသည်မည်သည့်စကားမှ
ခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ တင်းတောင်းခန့်ရှိ
ဦးခေါင်းကြီးကို ငဲ့ထားသည်။ သို့သော်
ဝတ်နပ်ဟန်တော့ ရှိပုံမရပေ။ တစ်ကိုယ်
လုံးရှိ အမွှေးကြမ်းကြီးများသည် စိတ်
လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ထောင်ထနေကြသည်။
အကြမ်းပန်းကန်လုံးပမာကရှိ မျက်လုံး
နီနီကြီးများသည် မြေကြီးသို့ ဝေးစိုက်
ကြည့်နေသည်။ မိန်းသွားရွှန်ကဲ့သို့သော
လက်သည်းရှည်ကြီးများသည် တရွရွ
လှုပ်ရှားနေကြသည်မှာ ပင့်ကူလက်များ
လှုပ်ရှားနေသည်နှင့်တူသည်။ သူကား

နှစ် (၂၀၀) သက်တမ်းရှိ ဗြိတ္တာကြီးပင်
ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးဝါးယုတ်ညံ့
သော ဘဝမှ လွတ်မြောက်လိုသည်မှာ
မွေတာပင်။ ဝေဒိကျွတ်လိုသည်မှာ ဗြိတ္တာ
ကြီး၏ ဆန္ဒပေတာကား။

“ဒီမှာ-ထိပ်နီ၊ မင်းကို ငါချုပ်ထား
ဦးမယ်။ မင်း ဦးခေါင်းစွဲ ငါ့လက်ထဲမှာ
ရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါ။ မဖဲဝါ
ဘယ်မှာလဲ။ မင်းကို မခိုင်းသေးဘူး။
ဒီတစ်ချီမဖဲဝါကိုလွှတ်မယ်။ ဘယ်မှာလဲ
မဖဲဝါ-ပြော”

ထိပ်နီကြီး၏ သားရေတဖြားဖြား
ယိုစီးကျနေသော ပါးစပ်ကြီးသည် ရုတ်
တရက် ပွင့်လာပြီးလျှင်...

“ဆရာဥတ္တာ ခေါ်ထားတယ်”
ဆရာလုံး၏ဦးခေါင်းသည်ဆတ်ခနဲ
တုန်ခါသွားသည်။ သူသည် အစာလွတ်
သွားသည့် တင်ကြီးငှက်အိုကြီး၏ ဦး
ခေါင်းမည်းကြီးပမာ တဆတ်ဆတ်
ညွတ်လိုက်ပြီး...

“သင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ မဖဲဝါကို ခေါ်
ထားရတာလဲ”

ထိပ်နီကြီးသည်လက်သီးဆုပ်ကြီး
ကိုဝပ်စွစွဖြေချလိုက်သည်။

“မကျွတ်မလွတ်တဲ့ သူတွေကို
ကျွတ်လွှတ်အောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်း
ကကူညီဖို့တဲ့”

“
ဆရာလုံးသည် အိပ်ဖြူးပြီးသည့်နှင့်
ကြိတ်လုံးနှင့် ဖြေဖြေထိုက်ထိုက်ဖြူးဖြူး
ပိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဖုတ်စင်္ကြံပြွန်
များသည် လှုပ်ရှားလှုပ်ရှား ဖြစ်တုန်ကြသည်။
ထိုနောက် လက်ထဲမှာတိုင်ထားသော
ထိပ်နီကြီး၏ ဦးခေါင်းမှတစ်ဆင့် ဖြေဖြေထိုက်ထိုက်
ကြိတ်လုံးနှင့် ထင်ရှားစွာ ငါးငါးလေ
တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖောင်ချချသည့်
ပေါ်မြူတစ်မျိုး နှစ်ဖက်ခြားသား
အင်းအယ်ကြီး ဝေဖောင်းထိုင်စိုက်
စောင်စွန်းညှိနေလေပြီ ...
”

“ဟား - ဟား - ဟား - ရီစရာ
ကောင်းလိုက်တာကွယ်။ မဖဲဝါက ကျွတ်
လွှတ်အောင် အကူအညီပေးဖို့ဆိုတော့
သူကိုယ်တိုင် ဗြိတ္တာဘဝရောက်နေတာ
ပဲ။ တော်တော်လာတဲ့ ဆရာစုံတပါလား။
ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း - တွေ့ကြုံသေးတာ
ပေါ့ကွာ။ ဆရာလုံးဆိုတာ တစ်လုံးထဲ ရှိ
တယ်။ မကြားဖူးဘူးထင်မှါ”

ယခု သချိုင်းမြေတွင်းသို့ ရဝေး
ရောက်ရှိနေကြကုန်သော ဗြိတ္တာဘုံသား
များသည် အကုသိုလ်နိဗ္ဗိတုလှသော
အကုသိုလ်ကံကြီးမားလှသော ပရ
လောကသားများပင်ဖြစ်သည်။ အပါယ်
လေးဘုံရှိသည့်အနက် ငရဲဘုံသည် သီး
ခြား သူဘုံနှင့်သူ သီးသန့်ရှိပေသည်။
သို့သော်လည်း ဗြိတ္တာတို့မှာမူ သူဘုံ
နှင့်သူ သီးခြားမရှိချေ။ လူဘုံနှင့် လူတို့
နှင့်အတူ တစ်စိတ်တည်း ပူးပေါင်းနေ
ထိုင်ကြရသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လက်ထက်က ဗြိတ္တာ
တို့သည် ဟိမဝန္တာတောင်၏ နယ်ဝယ်
ဝိဇ္ဇာဇဝီအမည်ရှိသော တောအုပ်ကြီး
တွင် အများအပြားနေထိုင်ကြကြောင်း
အဆိုရှိပေသည်။ ကမ္မဒိဋ္ဌိကြီးမားသော
ဗြိတ္တာတစ်စုတို့မှာ နေထိုင်ရာ ဝိမာန်ရှိ
သော်လည်း ကမ္မဒိဋ္ဌိနည်းပါး ချိုယှဉ်း
သော ဗြိတ္တာတစ်စုတို့မှာ သစ်ပင်၊ ချို

မှတ်၊ လျှို့ဝှက်၊ ဂူ၊ သုသာန်၊ သင်္ချိုင်း၊ ဇရပ်
ပျက်၊ ချောက်ကမ်းပါး စသည်တို့တွင်
သူတို့ ပြုခဲ့သည့် ကုသိုလ်ကံအလိုက်
နေထိုင်ကြရရာသည်။

နှစ်ပေါင်းရာထောင်သိန်းသန်းမက
ကာလပတ်လုံး ။ သုရားတစ်ဆူနှင့်
တစ်ဆူကြားကာလပတ်လုံး၊ ထမင်းတစ်
လုံး၊ ရေတစ်ပေါက်မျှ မသောက် မစား
ရသော ကြီးမားသော ဒုက္ခဖြင့် ရင်ဆိုင်
နေကြရသည့် ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေများကား
မရေမတွက်နိုင်အောင်ရှိကြတန်သည်။
ယခု သရဲထိပ်နီကြီးကား နှစ်ပေါင်း
(၂၀၀) ကျော်သက်တမ်းရှိသဘက်သရဲ
ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ဆရာဥတ္တာ
နှင့်တွေ့၍ ကျွတ်လွတ်ရန် လမ်းစပေါ်
လာခြင်းပင်။ ကောင်းမွန်ရာဘဝသစ်
တစ်ခုဆီသို့ ကူးပြောင်းလိုသော ဆန္ဒ
သည် ထိပ်နီကြီး၏ ရင်ထဲတွင် တိန်းဝပ်
နေပေပြီ။

ထို့အတူ ငရဲဘုံသည် ယမမင်းကြီး
၏ ပိုင်နက်၊ ယမမင်းကြီး အုပ်ချုပ်ရာ ဘုံ
ဌာနဖြစ်ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း
သိရှိကြပေသည်။ အဆိုပါ ယမမင်းကြီး
သည် ငရဲဘုံကိုသာ စိုးပိုင်အုပ်ချုပ်ခြင်း
မဟုတ်ပေ။ ပြိတ္တာဘုံကိုပါ ပိုင်ဆိုင်အုပ်
ချုပ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သရဲတစ္ဆေ
ပြိတ္တာတို့သည် ယမမင်း၏ ပိုင်နက်နယ်

ပယ်ထဲတွင် နေထိုင်သူများဟု ယုံကြည်
မှတ်ယူရပေမည်။

ထိပ်နီကြီးသည် အလောင်းဘုရား၊
လက်ထက်က ဓားပြအချင်းချင်း သတ်
ဖြတ်ရာမှ အသေဆုံးနှင့် သေရရာသည့်
ဓားပြကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။
သူကား တစ္ဆေဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ချင်ရာ
ပေပြီ။ သူသည် ယမမင်းကြီး လက်
အောက်တွင် နေထိုင်ရကာ အဆင့်ဆင့်
အုပ်ချုပ်သူများ၏ ပိုင်ရာဆိုင်ရာ လက်
အောက်ရှိ တစ္ဆေသရဲကြီးသာ ဖြစ်ပေ
သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ယမမင်းကြီး၏
လက်အောက်ခံ မဲဝဲ၏ စီမံမှုအောက်
တွင်ရှိနေသူဖြစ်ပေသည်။ ယမမင်းကြီး
သည် ငရဲသူ၊ ငရဲသား၊ ပြိတ္တာသူ၊ ပြိတ္တာ
သားများအပေါ် လွန်မင်းစွာ သနား
ကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်ရကား အားလုံးကို
ကျွတ်လွတ်လို သော ဆန္ဒရှိ သည်။
ဘဝသစ်သို့ ကောင်းရာမွန်ရာသို့ ရောက်
ရှိစေလိုသည့် ဆန္ဒရှိသူ ။

ယခုလည်း သံသရာရှည်အောင်
အောက်လမ်းဆရာ ဆရာလုံး သည်
သူ့ကို ဆက်၍ ခိုင်းပေဦးမည်တကား။
မအောင်မြင်သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု
အတွက် သူ့ကို အတတ် ရေငတ်အင်္ဂါ
ခတ်ဦးမည်တုံး။ ထိပ်နီကြီးသည် ဒေါသ
ထွက်နေပေပြီ။ ပင်ကို လူ့ဘဝက စရိုက်

ကြမ်းသူပိပိပြိတ္တာဘဝတွင်လည်း စရိုက်
ဆိုးရှိသူ ဖြစ်ပေသည်။ စရိုက်ဆိုး
လက္ခဏာသည် ထင်ဟပ်လာသူ ဖြစ်
သည်။ ယခုတော့ ဆရာလုံးသည် တစ်
ဆင့်မြင်ကာ မဲဝဲဝါကိုပင် ခိုင်းစေတော့
ပေမည်။

ထိပ်နီကြီးသည် သူ၏ဦးခေါင်းစွဲကို
အောက်လမ်းဆရာ ဆရာလုံးက ဖတ်
ယူကာ စေးစီရင်ထားသဖြင့် အချုပ်
အနှောင်မိကာ မည်သို့မျှ မလှုပ်ရှားနိုင်
ပေ။ ထိပ်နီကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ
ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး ကောင်း
မြတ်သော ဘုံဌာနသို့ ရောက်ရှိရေးပင်
ဖြစ်သည်။ သူ့အထက်ပုဂ္ဂိုလ် သင်္ချိုင်း
စောင့် မဲဝဲဝါလည်း မကယ်နိုင်ရုံမက
အောက်လမ်းဆရာက မဲဝဲဝါကိုပင် ချုပ်
နှောင်ကာ ရိုးသားသောမိသားစုကို
အောက်လမ်းပညာဖြင့် သတ်ဖြတ်တော့
မည်တကား။

သို့စေကာမူ ဆရာလုံး၏စီရင်ချက်
များကို သုသာန်၏တစ်နေရာမှ ပုန်းလျှို့
ကာ လေ့လာစောင့်ကြည့်နေသော လူ
တစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို ဆရာလုံး
လုံးဝ မသိရှိပေ။

ဆရာဦးဥတ္တာသည် သုရားရှိရိုး
မေတ္တာရှိ အမျှဝေပြီးသည်နှင့် သုရား
ဝတ်ပြုရာမှ ငြိမ်းချမ်းစွာနေရာမှ ထလိုက်
သည်။ တပည့်ကလေး သူရသည် ဆရာ
၏ အရိပ်အကဲ ကို သိသူ ဖြစ်သည့်
အလျောက် ဆရာဦးဥတ္တာ သုရားဝတ်ပြု
ရှိရိုးပြီးသည်နှင့် နံနက်စာအဆာပြေစား
သောက်ရန် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။
ဆရာဦးဥတ္တာသည် အိမ်ရှေ့စဉ်
ခန်းရှိ စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူရ
တည်ခင်းထားသော ထမင်းကြော်၊ ငရဲ
နွေးကြမ်းတို့ကို သုံးဆောင်သည်။ သူရ
က ဆရာနှင့် နံ့သေးခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း
ဆရာလိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန်
ထိုင်နေသည်။ ဆရာဦးဥတ္တာသည်
ထမင်းကြော်တစ်လုတ်၊ နှစ်လုတ်စား
ရင်း အောက်ပါအတိုင်း စတင်ပြောဆို
လေသည်။

“မောင် သူရ - သွားမယ် ဒီတို၊
ပြဿနာကတော့ မပြီးနိုင်သေးတူးကွ၊
ထိပ်နီကြီးကတော့ ဇရပ်ရိုးသင်္ချိုင်းကို
ပြန်သွားပေမယ့် သူ့ဆရာအောက်လမ်း
ဆရာကတော့ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး။
သည်ကြားထဲမှာ တို့က မဲဝဲဝါကို ထိမ်း
သိမ်းထားတော့ ခိုင်းစရာ လူမရှိဘူး ဖြစ်
နေပြီကွယ်။ အိပ်မဲ - တို့ကတော့ ဂရုစိုက်
စရာမလိုပေါင်ကွယ်။ တို့ လမ်းပြဉ်က

ကောင်းသူကယ်ပြီး မကောင်းသူပယ်
တဲ့အလုပ်၊ ဘုရားရှင်ကြိုက်တဲ့ အလုပ်
ကွဲ၊ တစ်ပါးသူ စိတ်ဆင်းရဲအောင် သေ
အောင်၊ ကြေအောင် လုပ်တဲ့ ပညာ
မဟုတ်ဘူးလေကွယ်။ သံသရာရှည်တဲ့
အလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ မကျွတ်
မလွတ်ဖြစ်နေတဲ့ ပရဘုံသားတွေကျွတ်
လွတ်အောင် ကောင်းမွန်ရာဘုံဘဝကို
ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ပေးရမယ့်ပညာ
ရပ်မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာ၊ ဒီကိစ္စမှာ
လည်း ထိပ်နီသရဲကြီးကို ကျွန်တော်
အနေနဲ့ ကျွတ်လွတ်စေချင်တယ် ဆရာ။
သူက နှစ်ပေါင်း (၂၀၀) ကျော်တစ္ဆေကြီး
ဘဝနဲ့ နေနေရတာ မဟုတ်လား။ သူ့ကို
ကျွတ် လွတ် စေချင်တယ်။ မဖဲဝါကို
လည်း သူ့သားစောင့်ဘဝကနေ ကျွတ်
လွတ်စေချင်တယ်။”

ဆရာဦးဥက္ကာသည် အနည်းငယ်
ခွေ့ဝံ့သွားသည်။

“မဖဲဝါကတော့ ကျွတ်လွတ်ဖို့ရာ
နှစ်တွေအများကြီး လိုသေးသကွာ။ သူ
က အထက်နတ်ကြီးတွေရဲ့တာဝန်ပေး
ခြင်းခံထားရတဲ့ကြားခံပုဂ္ဂိုလ်လည်းဖြစ်
တယ်လေ။ ထိပ်နီတို့လို လူမျိုးတွေ
ကျွတ်လွတ်ပြီးကောင်းရာမွန်ရာရောက်
အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ သူ့ကဏ္ဍက

ပါနေသေးတယ်။ သူ မရှိရင် သူ့နေရာ
အစားထိုးဖို့ လူလို သေးတယ်လေ။
တို့ဒီကိစ္စမှာ ထိပ်နီကြီး ကျွတ်လွတ်ဖို့
ရာ မဖဲဝါ ပါဝင်ဖို့ လိုအပ်တယ် - မောင်
သူရ။”

မောင်သူရသည် စဉ်းစားဟန်ပြု
သည်။

“ထိပ်နီကြီးအတွက် ကျွန်တော်တို့
ဘယ်လိုဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်မှာလဲ
ဆရာ။”

“သူ့တို့ တစ်ဇက်အောက်လမ်း
ဆရာတ ချုပ်ထားတယ်လေ။ သူ့ရဲ့လူ
ဘဝကခေါင်းခွံကိုယူပြီး စီရင်ထားတော့
သူ မလှုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့
သူ့ခေါင်းခွံကို အရင်ရအောင် ယူရမယ်။
ယူပြီးမှ အမျှအတန်းပေးမှ ကျွတ်လွတ်
မှာ။ သနားစရာ ကောင်းပါတယ်ကွာ။”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကူညီ
ပါရစေ။ ဆရာတပည့်ပဲ။ ဒီထက်မကတဲ့
ကိစ္စတွေကိုတောင် ကျွန်တော်တို့ ရင်
ဆိုင်အနိုင်ယူလာတာ ဆရာ၊ ကျွန်တော်
တတ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။”

“ဒီကိစ္စက နည်းနည်းအရေးကြီး
တယ်။ သုသာန်ထဲသွားရမှာ။ ဇရစ်ရဲ့
သုသာန်ထဲမှာ ထိပ်နီကြီး ရှိတယ်။ မင်း-
အဲဒီရောက်ရင် မဖဲဝါကို ဆရာလွှတ်
လိုက်မယ်။ မင်း တစ်ယောက်တည်း

မဖြစ်ဘူး။ ဦးသာဝနဲ့ သွားမယ်ဆိုတို
က သတ္တိကောင်းတဲ့လူငယ်နှစ်ယောက်
ပါလိုက်မှရမှာ။”

“ကျွန်တော် ဘယ်နေ့ သွားရမှာလဲ
ဆရာ။”

ဆရာဦးဥက္ကာသည် မဆိုင်းမတွ
ပင်...

“ဒီနေ့ည ဇရစ်ရဲ့ သုသာန်ကို သွား
ရမှာ။ လဆန်းရက်လည်း ဖြစ်တယ်။
အချိန်သိပ်ဆိုင်းလို့မဖြစ်ဘူး။ မင်းသွားရဲ
ပါ့မလား။”

မောင်သူရသည် ပြုံးယောင်သစ်
ဟန်ပြုလိုက်လေသည်။

“ဆရာတပည့်လုပ်နေပြီးဒီလောက်
မှ သတ္တိမရှိရင် ယောက်ျားမဟုတ်တော့
ဘူး - ဆရာ။”

“ဟုတ်ပါပြီ - မင်း ခုဦးသာဝနဲ့ သွား
မယ်ဆိုတိုဆီကို ထမင်းစားပြီးသွားတော့။
ဟိုမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ပါရှိတယ်။
လိုအပ်တဲ့ဆေး၊ အင်း - ဖယောင်းတိုင်
ဆရာ စီရင်ပေးလိုက်မယ် မကြောက်နဲ့။
အထက်ဂိုဏ်းဆေးတွေ ထည့်ယူသွား။”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ၊ ကျွန်တော် ည
ဘက် အိပ်သွားပါ့မယ်။”

မောင်သူရသည် အားတက်သရော
ကတိပြုကာ လိုအပ်သည့်အထက်ဂိုဏ်း
ဆေးတော်ကြီးများကို ဆရာဦးဥက္ကာ

ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း စုစည်းယူ
ဆောင်ပြီး ဦးသာဝဆီသို့ ထွက်လာခဲ့
လေသည်။

ညသည် တိမ်ကင်းစင်ကာ အပြာ
လွင်မှိုင်းနုနုဖြင့် လှပစွာ တန်ဆာဆင်
ထားသည်။ ကြယ်တွေကို မတွေ့ရ။ မှိုင်း
ပြာပြာမှိုင်းသောက်နောက်ခံဖြင့်ညဉ့်ဂုဏ်
တစ်ကောင်တလေ ပျံသွားသည်။ ည
နက်လာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း
မှုန်ရိအေးစက်လာသည်။

ရှက်တရက် တောခွေ့ဆူသံ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

“အူး - ဝူး - ဝူး။”

လူငယ်တလေးသုံးယောက်သည်
သချိုင်းစပ်ကို ဖြတ်ကာ ဇရစ်ဆီသို့
ဦးတည်လျှောက်လာလေသည်။ သူတို့
သည်ကြောက်မက်ဖွယ်တောခွေ့အူသံ
ကို ဂရုစိုက်ဟန်မရှိ။ သူတို့လက်ထဲတွင်
လိုရမည့်ရယူဆောင်လာသော ဆောင်
စားတစ်လက်၊ ရှားနှစ်တုတ်တစ်ချောင်း၊
ကျန်သည့် လူငယ်လက်ထဲတွင်တော့
လွယ်အိတ်တစ်လုံးသာပါသည်။ လွယ်
အိတ်ထဲတွင် ဆရာ ညွှန်ကြားသည့်
အတိုင်း ဆေးဝါး၊ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ
သာပါသည်။

လွယ်အိတ်လွယ်ထားသော လူငယ်သည် မောင်သူရဲဖြစ်ပြီး ကျွန်သည် ဗလတောင့်တောင့် မိုက်ခူးရဲဆန်သည့် လူငယ်နှစ်ယောက်ကတော့ သွားမယ်ဖ်ဖ် တူတော်မောင်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မောင်ဇော်နှင့် မောင်မြင့်တို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဦးလေးနှင့် အခေါ်ဖြစ်သူကို အောက်လမ်းဆရာက သရဲနှင့်တို့ က်သည် ဆို ကတည်းက မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ရန် အားတက်သရော လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယနေ့ညတွင် အောက်လမ်းဆရာသည် ဆေးစီရင်၍ သရဲပြိတ္တာသဘက်များကို သင်္ချိုင်းမြေတွင် ပင့်ကာခိုင်းစေရန် အမိန့်ပေးမည် ကိုအတိအကျရရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ပင်တည်း။

သူတို့သည်စကားမဆိုသေးအတွေးကိုယ်စီဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေတွင်းသို့ တိတ်တူဆိတ် ဝင်ရောက်လာကာ ဇရပ်သို့ ရှဉ့်ကပ်လိုက်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရောမသစ်ပင်ကြီးများ ချုံဝတ်များ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေကာ ဆင်တစ်ကောင် ဝင်သွားလျှင်ပင် ရုတ်တရက် ရှာဖွေရန် မလွယ်ကူပေ။

ဇရပ်ထဲတွင်မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ ဇရပ်၏ ထုပ်တန်း၊ ခေါင်မိုးစွန်းတွင် စွေ

သံတီးတီးမြည်သံတောင်ပံတော်သံတွေ အလျှိုလျှို ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဘာသံတွေလဲ”

“ငှက်တွေပါ၊ လူသံကြားတော့လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြတာပါဗျ”

မောင်သူရဲကလေသံခပ်အေးအေး ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မောင်ဇော်နှင့် မောင်မြင့်သည် အမှောင်ထဲမှာပင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ဟိုသည်စူးစမ်းလေ့လာရင်း...

“ဒီဇရပ်ထဲကိုညဘက်တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူးကွ။ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ တစ်ယောက်တည်းဆို မလွယ်ဘူးဟေ့။ ရွေးသွားလောက်တယ် - ကိုသူရဲ”

“ဟုတ်တယ် - ကိုဇော်၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီးအောက်လမ်းဆရာတွေက ဆေးဝါးတွေစီရင်ကြတာပေါ့”

ထိုစဉ် ဇရပ်ထုပ်တန်း၊ ဆီမှ ငှက်တစ်ကောင် ယုံထွက်သွားသည်။

“ဇလူး - ဇလပ် - ဇလပ်”

“ဖီးကွက်ကြီးဟေ့”

“ကဲ - ဒီမှာကထိုင်ပြီးနားကြစို့ဗျ၊ အခြေအနေကြည့်ရဦးမယ်”

သူတို့သုံးဦးသည်အပြင်ဘက်တွင် လင်းလင်းထင်းထင်းရှိပြီး ဇရပ်ထဲတွင်

မှောင်မိုက်နေသဖြင့် ဇလောင်းတိုင်မီးကလေးတစ်တိုင် ထွန်းညှိရန် ကြိုးစားလိုက်ကြသည်။ မောင်သူရဲသည် ဆရာဦးဥတ္တာညွှန်ကြားလိုက်သည့်အတိုင်းမီးထွန်းပြီးသည်နှင့် စည်းဝိုင်းဆွဲလိုက်ကာ အပြင်သို့မထွက်ရန် ကျန်နှစ်ယောက်ကိုသတိပေးလိုက်ရသည်။

“ကိုမောင်မြင့်နဲ့ ကိုမောင်ဇော်တို့ စည်းဝိုင်းထဲက မထွက်ကြနဲ့နော်။ စည်းဝိုင်းထဲကထွက်ရင် အန္တရာယ်ရှိတတ်တယ်”

စည်းဝိုင်းကလည်း တော်တော်ကျယ်ပြန့်တယ်။ ဇရပ်ရှေ့အဆောင်တစ်ခုလုံးနီးပါးကို ဆန်မန်းဖြင့် ကြပ်ကဲလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အန္တရာယ်တင်းစည်းထားသောလုပ်ငန်းစဉ်ပြီးပြတ်သွားပေပြီ။

ထိုစဉ်တော့ရွေးတစ်ကောင်၏ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အူလိုက်သော အူသံကြီးနှင့်အတူ သုသာန်တွင်းရှိ အိပ်တန်းတက်နေကြသော ကျီးကန်းများ၊ လင်းဝက်နှင့် အခြားငှက်များသည် လန့်ချုပ်ကာ ဆူညံစွာ အော်မြည်ကြကုန်သည်။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟေ့။ အောက်လမ်းဆရာ ရောက်လာပြီ ထင်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ကိုဇော်တို့ နှစ်ယောက်ဒီစည်းဝိုင်းထဲကအပြင်မထွက်

ဘဲ စောင့်နေ။ ကျွန်တော် သင်္ချိုင်းထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“သွား - သွား - ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ချပါ။ စည်းဝိုင်းထဲက မထွက်ဘူး။ မြန်မြန်သာပြန်လာဗိုလ် - ကိုသူရဲ”

မောင်သူရဲဆေးလွယ်အိတ်လွယ်ကာ လျင်မြန်စွာထွက်သွားသည်။ တောရွေးတွေက တစ်ချက်တစ်ချက် အူနေကြဆဲဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှငှက်တွေလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မအိပ်နိုင်ကြသေးပေ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသွားသည်။ မောင်သူရဲပြန်ရောက်လာသည်။

“အရေးတော့ ပေါ်ပြီဗျို့။ အောက်လမ်းဆရာ ဆရာလုံးရောက်နေပြီ။ အမဲသား၊ ငါးစိမ်းတွေနဲ့ ဇယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းပြီးတစ္ဆေသရဲတွေကို ခေါ်နေကြပြီ။ ကြိမ်ရိုက်ပြီး ခေါ်နေတာဗျ။ သရဲတစ္ဆေတွေ အများကြီးပဲဗျို့။ ကြောင်လောက် အကောင်ကနေ ကောက်ရိုးပုံလောက်ထိ အကောင်တွေဗျ။ အဲဒီအထဲက အမွေးရှည်ရှည် အစွယ်ဝေါဝေါနဲ့ ထိပ်နီကြီးလည်းပါတယ်။ ထိပ်နီကြီးကို ဆရာလုံးက ဟောက်နေတာများ ဟိုကောင်ကြီးတုတ်တုတ်မလှုပ်ရဲဘူးဗျို့ ကိုမောင်ဇော်တို့ မြင်လိုက်ရရင် တစ်ခါတည်း သွေးပျက် သွားနိုင်တယ်။ ခါပေမဲ့

မကြောက်ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် ပေးထားတဲ့ လက်ဖွဲ့ကြီးတွေသာ မတူဘဲစေနဲ့။ အကောင်ကြီးတွေအများကြီးပဲနားရွက်ဆန်ကောလောက်တွေကော။ လျှာကြီးတွေဖျာလိပ်လောက်ရှိတဲ့ကောင်ကော။ ပါးစပ်ပေါက် မပါတဲ့ကောင် ခေါင်းပြတ်ကြီးတွေကော ကြောက်စရာကြီးတွေဗျ။ တိုက်ပွဲ တော့စပြီး ဒီအောက်လမ်းဆရာကလည်း တကယ့်ပညာသည်ပဲ။ တစ်ကောင်မှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘူး။ ထိပ်နီကြီးဆိုတာများ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်နဲ့ လှုပ်တောင် မလှုပ်ရဲဘူး။ သနားပါတယ်ဗျာ”

“မခဲဝါကောဗျာ”

“သူ ဖယောင်းတိုင်တွေထွန်း၊ အခဲသား၊ ငါးစိမ်းတွေချကျွေးပြီး ပင့်နေတာပဲဗျ။ မခဲဝါကို ပင့်နေတာ။ မခဲဝါက ဘယ်လော့နိုင်မှာတုံး။ ဆရာဦးဥတ္တာက ခေါ်ထားတာကိုး”

မောင်ဇော်က အနည်းငယ်တွေဝေစဉ်းစားဟန်ဖြင့် ဇေရပ်၏ အပြင်ဘက် အမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မကြာခင် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပေါက်ကွဲတော့မည့် မီးတောင်ရှင်တစ်လုံး၏ လက္ခဏာ ကဲ့သို့ ဖြစ်သက်နေပေသည်။

မောင်မြင့်သည် ကိုင်ထားသော ဓားလွတ်ကို ခပ်မွတ်ကိုင်ရင်း...

“ဒါဆို - ခုကိစ္စမှာ မခဲဝါက အကူအညီပေးမှာဆိုတော့ သူ လာနိုင်ပါ့မလား - ကိုသူရ”

မောင်သူရသည် ပြန်မဖြေသေးဘဲ စီရင်စရာရှိသည် ကိစ္စများကို ဆက်၍ စီရင်နေသည်။ ထိုစဉ် ကျီးကန်းတွေ တအားအားအော်ကာ လန့်ပြိုလာပြန်သည်။ တောခွေးတွေက ဆက်၍အူပြန်သည်။ ဇေရပ်၏ နေရာအနံ့ဆီမှ အိမ်မြှောင်တွေ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အပြင်မှနေ၍ အနက်ရောင်မြွေကြီးတစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသံတို့ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြကုန်သည်။ မောင်ဇော်သည် ပြုံးကျယ်သော မျက်ဝန်းဖြင့် -

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟေ့။ တိရစ္ဆာန်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြပြီ”

မောင်သူရသည် အတွေ့အကြုံမရှိသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို မကြောက်ရွံ့ကြရန် နှစ်သိမ့်စကားဆိုရန် ပြင်ဆင်လိုက်စဉ်မှာပင် စည်းထိပ်တွင် ထွန်းညှိ

ထားသော ဖယောင်းတိုင်သည် ထူးခြားချက်များဖြင့် စတင်လာလေသည်။ လှုပ်ရှားစပြုလာပြီဖြစ်သည်။

ဖယောင်းတိုင်သည် လေတစ်ချက် ဝှေ့ခနဲတိုက်လိုက်၍ မီးညွှန်းသည်ယိမ်းခါသွားပြီးနောက် တဟုတ်ဟုတ်မြည်ကာ အဝါရောင်မီးညွှန်းငယ်ကလေးမှ အစိမ်းရောင်မီးညွှန်း မီးတောက်အသွင်ပြောင်းသွားသည်။ အစိမ်းရောင်မီးတောက်သည် တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ တစ်ပေကျော်၊ တစ်ပေကျော်မှ တစ်လံန်းပါး ရှည်ထွက်ကာ ယိမ်းထိုးနေသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

မောင်ဇော်နှင့် မောင်မြင့်တို့ဆီမှ အာမေဩတ်သံ၊ မောင်သူရကတော့ အကြောင်းသိနေပြီမို့ ထူးဆန်းဟန်မပြ၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသည်။

အစိမ်းရောင်မီးတောက်သည် တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ နှစ်စက္ကဝွားသည်။

“ထူးဆန်းတယ်ဟေ့”

မောင်ဇော်၏ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်အသံဖြင့် မောင်သူရနားသို့ တိုးကပ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ဇေရပ်ခေါင်မိုးဆီမှတောက်တဲ့

ကြိုးတစ်ကောင်၏ မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တောက်တဲ့...”

“တောက်...တဲ့”

“တောက်တဲ့...”

“တောက်တဲ့...”

“တောက်တဲ့...”

“တောက်တဲ့...”

“တောက်တဲ့...”

“တောက်တဲ့...”

“တောက်တဲ့...”

“တောက်တဲ့...”

တောက်တဲ့ကြိုး၏ တွန်မြည်သံကိုး ချက်၊ တောက်တဲ့တို့သည် မည်သည့်အခါမှ တိုးချက်မြည်အောင် မြည်တွန်လေ့မရှိ။ တောက်တဲ့တွန်သံ ကိုးချက် ကြားလျှင် လာဘ်ကောင်းသည်။ ကံကောင်းသည်ဟု ယူဆလေ့ရှိကြသည်။ ဒါပေမဲ့ - မောင်သူရတို့သည် လာဘ်ကောင်းခြင်း၊ ကံကောင်းခြင်းကို မစစ်ကြော မဆန်းစစ်နိုင်ပေ။ သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ထူးခြားချက်များကို ပြောဆိုရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဇေရပ်အပေါ် ထုပ်တန်းမှ အရာဝတ္ထုတစ်ခု လွင့်ဝဲကျလာလေသည်။

အစိမ်းရောင် ပင်တစ်ထောင့်...

ပဝါကလေးသည်အဖုံ့သင်ခါစမပျံ့
သန်းတတ်သေးသည့်ငှက်ကလေးတစ်
ကောင် လွင့်စဉ်ပျံကျလာသကဲ့သို့
သာသာဆဆ ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။
သူတို့ အံ့သြတကြီး ဝေးကြည့်နေစဉ်
မှာပင် ဖြူဖြူအရာကြီးတစ်ခုက ပဝါ
ကလေးနောက်မှထပ်မံ၍လွင့်ပဲကျလာ
ပြန်တော့သည်တကား။

သူတို့ မြင်ကွင်းထဲသို့ လွင့်ပဲကျ
ရောက်လာသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်ကြီး
တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသောအခါ
အားလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိသွေးသည်
ပတ်မှုများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်ပမာဓ်စား
လိုက်ကြရသည်။ သူတို့အားလုံး ပြူး
ကျယ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်ကာ လေဖြတ်သူ
တွေကဲ့သို့ မလှုပ်မရှား ဖြစ်သွားကြ၏။
အသံပွင့်မထွက်နိုင်ဘဲ လည်ချောင်းထဲ
မှာတစ်ဆို့နေပေသည်။ ပထမဆုံးစကား
သံထွက်လာသူက မောင်ဇော်။

“အ-အ-အ-ဘာကြီးလဲ”
မောင်သူရသည် ဝါဂွမ်းစိုင်းသဖွယ်
တဖြည်းဖြည်းကျလာသော အဝါရောင်
လိုလို၊ အဖြူရောင်လိုလို အရာဝတ္ထုကြီး
ကို သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။
မောင်မြင့်သည် မောင်သူရလက်မောင်း
ကို ဆွဲ၍ကိုင်ထားသည့် အစိမ်းရောင်

မီးညွန့်ကြီးက တဟုတ်ဟုတ် တောက်
လောင်နေဆဲ။

“စည်းဝိုင်းထဲက မထွက်ကြနဲ့”
သဏ္ဌာန်ကြီးသည် ဖျော်ဖြေခြင်းပြင်
ပေါ်သာသာဆဆကျရောက်သွားသည်
နှင့် ဖယောင်းတိုင် မီးညွန့်စိမ်းစိမ်းကြီး
အောက်တွင် မြင်လိုက်ရသည့်အရာကြီး
ကား...

“မဖဲဝါ”
မောင်သူရသည် တီးတိုးရေရွတ်
လိုက်ကာ စည်းဝိုင်းထဲသို့ တိုးကပ်
ကာ...

“အမေ-ဒေါ်ဖိဝါ”
မှန်ပေသည်။ အသက်အစိတ်ခန့်
ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော အသားညိုညို
မျက်လုံးမျက်ဖန်လှပ၍ကိုယ်ခန္ဓာကြော
ရှင်းသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည်
စည်းဝိုင်းပြင်ပတွင် ရပ်တန့်နေလေ
သည်။ သူ့ဘဝသည် မီးညွန့်နှစ်မြွှာခွဲကာ
တောက်လောင်နေသည့် ဖယောင်းတိုင်
ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ မည်သည့်စကား
မျှမဆို၊ လှုပ်ရှားမှုမပြု၊ ပကတိတည်ငြိမ်
အေးချမ်းစွာ ရပ်တန့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အနီမိန်းမပျိုကား မြန်မာတစ်ပြည်
လုံးသာမက ကမ္ဘာ့ကပင် သိကြရသည့်
သုသာန်များရှင် သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲဝါပင်
တည်း။

နတ်ပြိတ္တာ သက်တမ်းရာပေါင်း
များစွာရှိနေသည့် မဖဲဝါ...။

အစ်ကိုရင်းဖြစ်သူ၏အရက်သောက်
ရာမှ အထင်အမြင်မှား၍ အသတ်ခံခဲ့
ရသည့် မဖဲဝါ။

မကျွတ်မလွတ် ပေတဘဝတွင်
စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ဖြစ်နေရာမှ ရွာဦး
ဆရာတော်က သင်္ချိုင်းတွင် နေရာပေး
ရာမှ သင်္ချိုင်းစောင့် ဖြစ်လာသည်
မဖဲဝါ...။

ဆိုင်ရာဝိုင်ရာ နတ်များ၏ တမန်
တော် မဖဲဝါ...။

ကျွတ်လွတ်လတ္တံ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့
ကိုကျွတ်လွတ်စေ၍ဘဝကူးကောင်းရန်
လိုက်လံဆောင်ရွက်ပေးနေပြီး ယနေ့
တိုင် နတ်ပြိတ္တာဘဝဖြင့် ရှိနေပြီး ပျော်
ပိုက်နေသေးသည့် မဖဲဝါ...။

သရဲတစ္ဆေပြိတ္တာမှတ်များ၏ လေး
စားယုံကြည်မှု ခံရသည့် မဖဲဝါ...။

အနီဂုဏ်ပုဒ်များဖြင့်ပြည့်စုံတော်မူ
သော သင်္ချိုင်းရှင်များ၏ အရှင်သခင်
မဖဲဝါ (ခေါ်) ဒေါ်ဖိဝါသည် ယခု မျက်
မှောက်ရှေ့တွင် မျက်ဝါးထင်ထင်ရောက်
ရှိနေပေပြီ။ မဖဲဝါ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်
သည် ရန်လိုဟန် လုံးဝမရှိ၊ လွန်မင်းစွာ
ကြောက်ရွံ့နေသည့် လက္ခဏာမဟုတ်

သလို မလေးမစားပုံသဏ္ဌာန်လည်း
မဟုတ်။ သူမသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်
မတ်မတ်ရပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူမသည် စိမ်းရောင်နှစ်မြွှာ ဖြာ
ထွက်နေသော မီးတန်းကြီးကို တစ်
လှည့်၊ စည်းဝိုင်းအတွင်းဝင်နေကြသော
မောင်သူရတို့ကို တစ်လှည့် စူးစမ်းဟန်
ဖြင့် ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ဇော်
နှင့် မောင်မြင့်တို့သည် အံ့သြထိတ်လန့်
ဟန်ဖြင့် ဝေးဝိုင်းနေကြသည်။

မောင်သူရသည် အသက်(၂၅) နှစ်
ခန့်ရှိသူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းမဖဲဝါကို ရိုသေ
လေးစားစွာဖြင့်...

“အမေ-မဖဲဝါ၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
များ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဝိုင်းဆရာ
ဦးညွှာရဲ့စေလွှတ်မှုနဲ့ ဒီရေခဲရိုးသုသာန်
ကို ကျွန်တော် ရောက်ရှိလာ ခြင်းဖြစ်ပါ
တယ် အမေ မဖဲဝါ။ ဒီသင်္ချိုင်းထဲက နှစ်
(၂၀၀) သက်တမ်းရှိ ထိပ်နီကြီး ကျွတ်
လွတ်ဖို့ အမေ ကူညီပါ ခင်ဗျာ။ အမေ
သင်္ချိုင်းစောင့်ပါ။ ကူညီမှုဒီကိစ္စအောင်
မြင်မှာပါ။ ထိပ်နီကြီးမကျွတ်မလွတ်ဘဝ
နဲ့ သံသရာရှည်အောင် သူများတွေ ဒုက္ခ
ရောက်အောင် အောက်လမ်းဆရာက
ဦးခေါင်းခွံကိုယူပြီး ချုပ်နှောင်ခိုင်းစေနေ
ပါတယ် အမေ။ ဒီဦးခေါင်းခွံရရှိဖို့ လိုအပ်

ပါတယ်။ ဦးခေါင်းစွဲရမှ ကျွတ်လွတ်ပြီး ကောင်းရာမှန်ရာကို ရောက်မှာပါ။ အမေ ကူညီပါ။ အခု ဒီသင်္ချိုင်းထဲမှာ အဲဒီ အောက်လမ်းဆရာနဲ့ နာနာဘာဝတွေ စုဝေးရောက်ရှိနေပါပြီပေဗျာ”

အမေအတွက် စားဖို့ရာသက်သတ် လွတ်မှန်တွေ ပါလာပါတယ် ခင်ဗျာ။ ပေါက်ပေါက်ဆုပ် ပျားရည်ဆမ်း၊ အုန်း ထန်းလျက်၊ ဘရာကြော်စားပါခင်ဗျာ”

မောင်သူရသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ မုန့်များကိုထုပ်ကာ မဖဲဝါအား ကပ်လေ သည်။ မဖဲဝါသည် မောင်သူရလက်ထဲမှ မုန့်များကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ သူမသည် ရှည် လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်ကို နုနုပြင် ထက်သိုဖားလျားချထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူမ၏ဆံပင်များသည် နွယ်ရိုင်း များသော နွယ်ဖွရရာ ဝဲလွင့်နေပေသည်။

မဖဲဝါသည် မောင်သူရ ယူလာ သော မုန့်များကို မစားလိုကြောင်း ငြင်း ဆန်နေပေပြီ။ သူမသည် သားစိမ်း၊ ငါး စိမ်း၊ အမဲသားစိမ်းများကို စားသောက် လို၍လော။ မောင်သူရ အတွေ့မဆုံးမိ မှာပင် မဖဲဝါသည် မောင်သူရ၏ရင်ဘတ် ကိုလက်ညှိုးထိုးကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်ဝါးဖြင့် ဦးခေါင်းထက် မြင့်မြင့်

သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ မောင်သူရထက် ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွေးမွေးလိုက်ပြီ ဟူသော သင်္ကေတ။ မုန့်ပေပြီ။ ဆရာ ဦးဥက္ကာ ကျွေးမွေးပြီး သည်သုသာန်သို့ လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အော် - အမေ့ကို ဆရာဦးဥက္ကာ ကျွေးမွေးလိုက်တာ ထင်ပါတယ်အမေ” မဖဲဝါသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြ သည်။ ဆရာ ဦးဥက္ကာသည် မဖဲဝါကို ကျွေးမွေးပြီးသည်နှင့် သုသာန်ကို လွှတ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မဖဲဝါသည် တားထားသော စည်းထိပ်တွင် ရပ်နေပြီး မောင်သူရကို စည်းအပြင်တွက်ရန် လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

မောင်သူရသည် မောင်ဖော်တို့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းညှိတ် ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် စည်းဝိုင်းအပြင် သို့ ထွက်လိုက်သည်။

မဖဲဝါသည် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ် ကာ တစ်လံသာသာ နှစ်မြှာမြှာနေသော မီးညွန့်ကို လက်ဝါးဖြင့် တားသလို လှုပ် ယမ်းလိုက်သည်နှင့် မီးညွန့်သည် အဝါ ရောင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲကာ နီနီဆင်းကျသွားပြီး မူလအရွယ်အတိုင်း ဖြန်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

စည်းဝိုင်းထဲမှ မောင်ဖော်တို့သည် အံ့သြနေကြသည်။

“အမေ - သုသာန်တစ်နေရာမှ အောက်လမ်းဆရာဆရာလုံးလက်နက် အစုံအညီ ဆေးဝါးအပြည့်အစုံနဲ့ ရောက် နေပြီအမေ။ အချိန်မီ သွားကြပါဖို့အမေ။ အမေအရင်ကြွပါ။ ကျွန်တော်တို့နောက် က လိုက်ခဲ့ပါမယ်ခင်ဗျာ”

မဖဲဝါသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ် ကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ် လိုက်သည်။ ညင်သာသော ခေါင်းညှိတ် ချက်က အထက်မှ စေ့ခိုင်းချက်ကို တစ်သဝေဝေတိမ်း လိုက်နာရန် ဆုံးဖြတ် ပြီးသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ မဖဲဝါသည် နောက်ထပ်ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက် သည်နှင့် ရုတ်တရက် ပျောက်သွား သည်။

“ဟင်”

“ဟိုက်”

“မဖဲဝါ - ကိုယ်ပျောက်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် - ကိုမောင်ဖော်၊ ဆရာ လုံးဆီ သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြ ရအောင်ဗျို့”

သူတို့သည် စက္ကန့်ဝိုင်းအတွင်းမှာ ပင်ပစ္စည်းပစ္စယများကို လျှင်မြန်စွာ သိမ်း ဖယ်ယူသွားပြီး ဦးခေါင်းထက် မြင့်မြင့်

ထွက်လိုက်ကြသည်။

ဧရပ်အပြင်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်မှုက ကြောက်မက်စွယ်ကောင်း လှသည်။ လရောင်မရှိသော်လည်း ကြယ်ရောင်လက်လက်ဖြင့် မှန်ဝါးဝါး မြင်နေရပါသေးသည်။ သူတို့သည် လျင် မြန်တိတ်ဆိတ်စွာ ရွေ့လျားလိုက်ကြ သည်။

ဆရာလုံးသည် ဧရာမကျောက် ဖယောင်းတိုင်ကြီး လေးတိုင်အောက် တွင်ထိုင်ကာ ဂါထာမန္တန်များကို နှုတ် တိုက် တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်နေလေ သည်။ ပါးစပ်ကြီး ရွဲ့ရွဲ့ကာ ရွတ်ဖတ်နေ ပုံမှာ အစာအငမ်းမရစားနေသည့် ဆိတ် အိုကြီးနှင့် သဏ္ဌာန်တူသည်။ ဆိတ်အို ကြီးသည် ဆံပင်ဘုတ်သိုက် အနက် ရောင် အသားအရေ၊ ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဂါထာများကို ရွတ်ဖတ် အမိန့်ပြန်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်မရည်ဟန် အရိပ် အရောင်များ မကျေနှပ်ချက်များ၊ ခေါသ တရားများဖြင့် ထင်ဟပ်နေမိပေရာ မီး အလင်းရောင်အောက်တွင် အတင်း သားခြင်နိုင်ပေသည်။

ခွဲခြောက်ခြောက် အလင်းရောင်
အောက်မှာ ညသည် စုန်းမကြီးတစ်
ယောက်ငြိမ်သက်နေသည်နှင့်တူသည်။
စုန်းမကြီး၏အနက်ရောင်အင်္ကျီကိုလေ
တိုးသံကဲ့သို့ သင်္ချိုင်းကို ဖြတ်ကာ တိုက်
ခတ်လာသော လေသည် တဟုတ်ဟုတ်
မြည်လျက် ရှိသည်။ ညီစိုစို မသတိစရာ
အနံ့တွေက ပွက်ပွက်ထလာသည်။

“တောက်”

ဆရာလုံးသည် တောက်တစ်ချက်
ခေါက်ကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်
သည်။ မြေပြင်ပေါ်ချင်းထားသော အမဲ
သား၊ သားစိမ်းများက သည်အတိုင်း
အရာမယွင်း။ ဆရာလုံးသည် အံတစ်
ချက် တင်းစောင်းကြိတ်ကာ မြေကြီးကို
ဖန်တီးခြင်းဖြင့် တစ်ချက်ပေါက်လိုက်
သည်။

“စုန်း”

အနက်တစ်ချက်...

“စုန်း”

မဲဒေါ် ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဟို
ဆရာစုံတံ ခေါ်ထားတယ် ကြားတယ်။
ဒါကြောင့် ငါ ခေါ်တာ မလာတာကိုး -
ကောင်မစုတ်”

ဆရာလုံးသည် မကြားဝံ့မနာသာ
ဆက်လက် ဆီစေ့တိုင်း ထွာတော့
သည်။ ထိပ်နှိပ်သည် အမဲသား၊ ငါးစိမ်း

များကို မြင်နေရပါလျက် မစားမသောက်
ရသည်မှာ ကြာနေသည့်အပြင် မြေချုပ်
ဖြင့် မလှုပ်မယှက် ဖမ်းဆီးခံနေရသဖြင့်
ဒေါသထွက်ကာ မကျေမချမ်း ငြိမ်သက်
နေသည်။

မောင်သူရတို့သုံးယောက်သည်
ဆရာလုံး၏ နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ
ချုံပုတ်ထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်
ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာဖြစ်ပါက
ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။
မောင်သူရသည် ဝိုက်တော်ကြီးမှ ဆေး
များစားထားပေရာ သင်္ချိုင်းတွင်းရှိသူများ၊
မြေပုံများ၊ သစ်ခင်းများပေါ်တွင်ပုံသဏ္ဌာန်
မျိုးစုံဖြင့်ရှိနေကြသော နာနာဘာဝ၊ သရဲ၊
တစ္ဆေဝုတ်၊ ပြိတ္တာများကို မြင်နေရသော်
လည်း မောင်မောင်နှင့် မောင်မြင့်ကတော့
မည်သည့်ဆေးဝါးအစီရင်မျှ မရှိသဖြင့်
မည်သည့် အကောင်ပလောင်မျှ မမြင်ရ
ပေ။ မမြင်ရခြင်းကလည်း သူတို့အတွက်
တစ်မျိုးကောင်းလှပေသည်။ အကုသိုလ်
အကျိုးဆက်ကြောင့် လျှာတန်းလန်း
ကောင်များ၊ အသားမရှိ နီရဲချည်းဖြင့်
ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွဲ့စည်းထားသော သတ္တဝါ
များ၊ မျက်လုံးလင်းကွင်းပမာကရှိအမွေ
ထူသတ္တဝါများ၊ ဦးခေါင်းတင်းတောင်း
လောက်တစ္ဆေများသည် မြင်ရန်နှင့် သွေး

ပျက်ကာ အသက်ထွက်သွားနိုင်ပေ
သည်။

“ကိုသူရ - ဘာတွေမြင်ရတဲ့မျှ”

“မမြင်အပ် မြင်အပ်တဲ့ အရာတွေ
ပေါ့ဗျာ။ ကိုမောင်မြင့်တို့ မမြင်တာပဲ
ကောင်းပါတယ်။ ကဲ - ကျွန်တော်တို့
အတွက် အရေးအရာတွေပေါ်လာတော့
မယ်။ ဒေါ်ဖေါလည်း ဒီအနားမှာ ရှိနေပြီ
ခင်ဗျာ။ ဆရာလုံးရဲ့ စီရင်ချက်တွေ
ကြောင့် စည်းထဲကို မဝင်ဝံ့တာ ဖြစ်လိမ့်
မယ်။ ထိပ်နှိပ်ကြီးကလည်း မကျေမနပ်
ဖြစ်နေပြီ။ ကိုမောင်မောင်တို့လည်း သတိ
ပီရိယနဲ့ နေကြနော်။ တတ်သလောက်
မှတ်သလောက် သုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်
တော်တွေကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေ
ကြပါ”

မောင်သူရသည် သတိပေးမှာကြား
ပြီးလျှင် လွယ်အိတ်ထဲတွင် အသင့်ယူ
ဆောင်လာသည့် အဆက်ဆရာတော်
သမားတော်ကြီးများ စီရင်ထားသော
အင်းကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်ပေသည်။
မောင်သူရ၏ လက်ထဲတွင် တရုတ်သေ
ကိုင်ဆောင်ထားသော အင်းချပ်ကြီးမှာ
နတ်မင်းကြီးလေးပါး မှော်အင်းဖြစ်
သည်။ နတ်မင်းကြီးလေးပါးဆိုသည်မှာ
လောကပါလနတ်မင်းကြီးများဟု ခေါ်
သော စတုမဟာရာဇနတ်မင်းကြီးများ

ပင်ဖြစ်ပေသည်။

(၁) ဂန္ဓဗ္ဗနတ်အပေါင်းကို အစိုးရတော်
မှသော တေရဌနတ်မင်းကြီး

(၂) ဂုတ္တနတ်ဘီလူးအပေါင်းကို စိုးစံ
တော်မှသော ဝိရုဌကနတ်မင်းကြီး

(၃) နတ်နဂါးအပေါင်းကို အုပ်စိုးတော်
မှသည့် ဝိရူပကနတ်မင်းကြီး

(၄) ယကွခေါ်နတ်ဘီလူးအပေါင်းကို
အုပ်ချုပ်တော်မှသည့် ကုဝေရခေါ်
ဝေဿဝက်နတ်မင်းကြီး တို့ပင်
ဖြစ်ကြပေသည်။

နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘန်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ စသော
နတ်ဘီလူးများ၊ ရုက္ခစိုး၊ သုဗ္ဗစိုး၊ နတ်ဆိုး၊
စုန်း၊ ကဝေ၊ ဖော်ဂနီ၊ ကာကနီ၊ အစိမ်း
သရဲ၊ သဘက်၊ ပြိတ္တာအပေါင်းတို့အား
နိုင်စွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကား နတ်
မင်းကြီးလေးပါးသာ ဖြစ်ပေသည်။

မောင်သူရသည် နတ်မင်းကြီးလေး
ပါးမှော်အင်းကို မြေပြင်တွင် ပိတ်ဖြူစင်း
ကာ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းရန် စီစဉ်ရ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာလုံးမှာ မဲဒေါ်
ကိုခေါ်မရပင့်မရသော အခါဒေါသထွက်
လျက်ရှိပြီး နောက်ဆုံး ကြံရာ မရသည်
နှင့် ထိပ်နှိပ်ကြီးကိုခေါ်ပြီး နောက်တစ်မျိုး
ခိုင်းစေရန် အကြံပေါ်သည့် အလျောက်
တစ္ဆေခေါ်ဂါထာများကို ရွတ်ဆိုရန် ခြံ
ဆင်လေတော့သည်။

ဆရာလုံး၏ရှေ့တွင်အမျိုးမျိုးအစုံစုံ
သော နာနာသာဝါပြုတ္တာလောကသား
များသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရလိုစေခြင်း
မျှော်လင့်စောင့်စားနေဟန်ရှိသည်။
သူတို့အားလုံး မျှော်လင့်နေသည့်အရာ
ကား အခြားမဟုတ်ပေ။ မြေပြင်ပေါ်
ချခင်းထားသော သားစိမ်း၊ အမဲစိမ်း၊
ထမင်းဖြူနီများပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစား
သောက်ဖွယ် ခေါစာများကို အလစ်ဝင်
ဆွဲရန် ကြံစည်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေ
သည်တကား။ ဆရာလုံး၏ လက်ထဲမှ
ကြိမ်လုံးကိုကြောက်၍သာ ငြိမ်ကုပ်နေ
ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည်ပြုစုကျယ်
သော မျက်လုံးကြီးများ၊ သားရေတဖြား
ဖြား၊ လျှာတန်းလန်းကြီးများဖြင့်အမဲသား
စိမ်း၊ အစားအသောက်များကို အသာ
ဝမ်းငမ်းစိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။ ထို
အထဲတွင် ထိပ်နီကြီးသည် လူကောင်
အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်သာမက ဒေါသ
အကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်နေပေသည်။

ထိပ်နီကြီးသည် ရန်လိုသော မျက်
လုံးကြီးဖြင့် ဆရာလုံးကိုစိုက်ကြည့်နေ
သည်။ ဆရာလုံးသည်ခေါင်းမွှေးစုတ်ဖွား
ကြီးကိုတဖျင်းဖျင်းကုတ်ရင်းနှုတ်ခမ်းထူ
ကြီးကို တစ်ချက်တွန့်ကာ လွယ်အိတ်

ထဲမှာ လုံးလုံးပြောင်ပြောင်အရာကြီးကို
ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအရာဝတ္ထုကြီးကို မြင်လိုက်ရ
သည်နှင့်ထိပ်နီကြီးသည်ရေကိုဆားနှင့်
တို့လိုက်သကဲ့သို့ နောက်သို့ ပက်လက်
လန်သွားတော့သည်။ သူသည်ဆရာလုံး
လက်ထဲမှ လုံးလုံးပြောင်ပြောင်ကြီးကို
မဝံ့မရဲစိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိပ်နီ
ကြီးသည်အမွှေးထူထူလက်ကြီးနှစ်ဖက်
ကိုယှက်ကာ နှစ်လုံးကြားထဲသို့ သူဦး
ခေါင်းကြီးကိုဝှက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာလုံးလက်ထဲမှ လုံးလုံးပြောင်
ပြောင်အရာကြီးကား လူဦးခေါင်းခွံကြီး
တစ်လုံးသာတည်း။ ထိုဦးခေါင်းခွံကြီး
သည် အခြားမဟုတ်။ ထိပ်နီကြီး၏ လူ
ဘဝက ဦးခေါင်းခွံကြီးသာ ဖြစ်သည်။
အဆိုပါ ဦးခေါင်းခွံကြီးကို ဆရာလုံး
သည် အောက်လမ်းဆေးများဖြင့် စီရင်
ကာ ထိပ်နီကြီးကို ကြိုးကိုင်ခိုင်းစေနေ
ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်တကား။

ဆရာလုံး ကိုင်ဆောင်ထားသည့်
အနီရောင်ဆေးကြိမ်လုံး၏စီရင်ချက်ကို
လည်းကြည့်အော်လီဆန်ဖွယ်ကောင်း
လှသည်။ နယ်နယ်ရရ ဆေးကြိမ်လုံး
မဟုတ်ပါ။

ဝါးပျံဝါးကို နှစ်တောင်တိတိ ဖြတ်
ကာ တံစူးဝါးလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
တံစူးဝါးဆိုသည်မှာ လူသေကောင်ကို
မီးရှို့ရာတွင် ထိုးဆွဲသော ဝါးဖြစ်၏။ ၎င်း
ဝါးကို လင်းတပနီအဖြစ် ခွပ်ထားသည်။
၎င်းအပေါ်မှ ခွေးနက်အူထပ်၍ ခွပ်ထား
သော ကြိမ်လုံးပင်တည်း။

ဆရာလုံးသည် ကြိမ်လုံးကိုကိုင်
ကာ အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဖတ်လေ
သည်။

“တစ်ပင်တိုင်နှင့်၊ ရိပ်မြင်စိုးသည်
တန်ခိုးကြီးစွာ၊ ဟယ်... မဖဲဝါ...
ငါ၏ရန်သူ၊ ဝုမူမကြာ
နှိပ်နှင်းပါလော့...
မကြာထောင်းထောင်း၊ မင်းစေ
ကောင်း၊
လျှင်ကြောင်းသိဗွီတိုက်...
လျှင်ကြောင်းသိဗွီလိုက်...
ဆရာလုံးသည် အမိန့်ပြန်ပြီးသည်
နှင့် ကြိမ်လုံးနှင့် မြေပြင်ကို တဖြန်းဖြန်း
ရိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဇုတ်တစ္ဆေ
ပြုတ္တာများသည် ပျားတူဖုံကို တုတ်ဖြင့်
ထိုးသကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြ
သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲမှာကိုင်ထား
သော ထိပ်နီကြီး၏ဦးခေါင်းခွံကိုမြေကြီး
ပေါ်ချကာ ကြိမ်လုံးနှင့် တအောက်အောက်
ခေါက်လေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင်

မောင်သူရသည် ပဝါဖြူထက်တွင် နတ်
မင်းကြီးလေးပါးအင်းတော်ကြီးဖယောင်း
တိုင်ကို စတင်ထွန်းညှိနေပေပြီ။ ထိပ်နီ
ကြီးကား ခေါင်းကိုကိုင်ကာ နာကျင်နေ
ပေပြီ။

ထိုသို့အပြိုင်အဆိုင်ထွန်းညှိနေချိန်
တွင် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ဖြစ်
ပွားသွားခဲ့၏။

✕ ✕

ဆရာလုံး၏ ရှေ့တည့်တည့်ပွဲရေ၊
တွင် မိန်းမတစ်ယောက် ဆံပင်ဖားလျား
ချကာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာခြင်းပေ
တည်း။ သူမသည်မျက်နှာကြီးတင်းကာ
စကားမာမာထန်ထန်ထွက်ပေါ်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဆရာလုံးသည် ရုတ်တရက်တော့
ကြောင်အသွားကာအရိုးခေါင်းကိုခေါက်
နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ထို
အခါ ထိပ်နီကြီး၏ ဦးခေါင်းနာကျင်ခြင်း
ဝေဒနာသည်လည်း ရုတ်တရက်ရပ်တန့်
သွားသည်။ ထိပ်နီကြီးသည် မကျေမနပ်
ဖြစ်ကာ တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။

“အူး”

ထိပ်နီကြီး၏ ဒေါသတကြီးအော်
လိုက်ကာမြေပြင်ကိုလက်ဝါးဖြင့်တုခန်း
ဝုန်းရိုက်ထုလေသည်။

“ဝန်း-ဝန်း-ဝန်း”

“ဒန်း-ဒန်း-ဒန်း”

ထိုအခါ ဆရာလုံးသည် ထိပ်နီကြီးကို လှမ်း၍ကြည့်ပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

“တောက်-ခွေးမသား၊ ထိပ်နီ၊ ငြိမ် ငြိမ်နေစမ်း။ ဒီမှာ မဖဲဝါ ရောက်လာပြီ။ စားချင်သောက်ချင်လို့ ရောက်လာပြီ။ ဟင်း-ဟင်း-အစိမ်းသရဲမ၊ ငတ်တော့ လည်း လာရတာပေါ့။ ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း”

ဆရာလုံးသည် အရူးကြီးတစ်ယောက်လို တဟီးဟီးရယ်မောကာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေလေသည်။ မဖဲဝါသည် ရှေ့သို့လွင့်ကျနေသော ဆံပင်များကို နောက်သို့လှန်တင်လိုက်ကာ ဆရာလုံးကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့်စိုက်ကြည့်လေ၏။ ဆရာလုံးသည် ရုတ်တရက် တွေ့ဝေသွားသည်။ ဘာကြောင့် မဖဲဝါ မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်တာလဲ။ သူ နားမလည်။ သူ နားလည်သည်က မဖဲဝါ သုသာန်ထဲရောက်ဖို့၊ သူခိုင်းတာကို မဆိုင်းမတွ လုပ်ပေးဖို့ ဒါပဲဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ဆရာလုံး၏ စည်းဝိုင်းထိပ်မှ ဖယောင်းတိုင်မီးသည် ရှူးခနဲ တစ်ချက် မြည်ကာ အဝါတွင် မီးညွှန်ပျောက်ကွယ်

သွားပြီး အနက်ရောင်မီးဖိုတန်းကြီး ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟင်”

ဆရာလုံး၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အာမေဍိတ်သံ ...။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့”

ကျန်သည့် ဖယောင်းတိုင်များမှာ သာမန်မျှ တောက်လောင်နေသော်လည်း ထိပ်ဆုံးမှ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်သာ ထူးထူးခြားခြား အနက်ရောင် မီးဖိုတန်းကြီးတစ်လံကျော်ကျော် ဆန့်ထွက်တဟုပ်ဟုပ်တောက်လောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာလုံးသည် ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိဘဲ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် တောခွေးတစ်ကောင်၏ ရှည်လျားသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွယ်အော်ဟစ်အူလိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအူသံဆုံးသည်နှင့် နောက်ထပ် တစ်ကောင်၏ အူသံ၊ နောက်တစ်ကောင်၏ အူသံ၊ အူသံတွေ အူသံတွေ၊ နောက်ထပ်အကောင်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ...

ထိုအခါ သစ်ပင်များထက်မှ ကျီးကန်းများ၏ လန့်ငြိုသံနှင့်အတူ ဧရာမလင်းငှက်ကြီးများသည် တကွပ်ကွပ်မြည်ကာ လန့်၍ ပျံမြေးကုန်ကြလေ

သည်။ ကျီးကန်းများသည် ရာပေါင်းများစွာ ဝဲပျံ့ရင်း ဆရာလုံး၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် ဒေါသတကြီး လှည့်ပတ်ပျံသန်းနေကြသည်။ အချို့အကောင်များက ဆရာလုံး ဦးခေါင်းနှင့် ဝပ်နီနီနှင့် ပျံသန်းကြကာ ထိုးဆိတ်တော့မယောင် ကြိုးစားနေကြလေသည်။ ငှက်များသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဒေါသထွက်နေကြသည့်ပုံဖြစ်နေခြင်းက ထူးခြားလှသည်။

သရိုင်းပျော် မြေကြွက်ကြီးများသည် တွင်းဝသို့ ပြုထွက်လာကြကာ တကျွတ်ကျွတ် မြည်ကာ အန္တရာယ်တစ်ခုမကြာမီကျရောက်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် တွင်းဝတွင်းပြင် ထွက်ချည်ဝင်ချည် ပြုလုပ်နေကြပေသည်။ မြွေဆိုးများလည်း အငြိမ်မနေ။ ဟိုသည် ဖြတ်ပြေးနေကြသည်မှာ သရိုင်းတစ်ခုလုံး အုတ်အုတ်ကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေကြတော့၏။

“တစ်ခုခုတော့ မှားပြီ”

ဆရာလုံးသည် ကျွတ်ခနဲမြည်တွန်ရင်း ပျာယာခတ်နေစဉ် အနက်ရောင်မီးဖိုတန်းကြီးသည် ဝါးတစ်ပြန့်စာမျှ ရှည်ထွက်လာပြီးလျှင် ချထားသော အရိုးခေါင်းကြီးကို ဂျင်ကြိုးရစ်ခွေသကဲ့သို့ တစ်ဝီ မြည်ကာ ရစ်ပတ်လေတော့သည်။

“ဟိုက်-ဒီသရိုင်းထဲမှာ ငါ့ကို တန်ပြန်လုပ်ကြတဲ့သူတွေရှိနေပြီ။ သွားပါပြီ-စည်းပေါက်ကုန်ပါပြီ”

မဖဲဝါသည် မီးဖိုတန်းကြီးကို စိတ်အေးလက်အေး စိုက်ကြည့်နေသည်။ အရိုးခေါင်းကြီးသည် တစ်ဝီ မြည်ကာ စည်းအပြင်သို့ သောလုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ လိမ့်၍လိမ့်ကာ ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် မဖဲဝါခြေရင်းသို့ ခုတ်ခနဲရပ်တန့်သွားသည်။ ဆရာလုံးက ...

“ဟာ-သွားပြီ”

မဖဲဝါတလည်း လျင်မြန်လှသည်။ သူ့ခြေရင်းသို့ တည့်တည့်ပတ်မတ် ကျရောက်လာသော ထိပ်နီ၏ အရိုးခေါင်းကြီးကို တောက်လူကာ ခပ်ငေးဝေး ချုံပုတ်ထဲသို့ လွင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ အရိုးခေါင်းကြီးသည် မောင်သူရ ရှေ့သို့ ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာသည်။

“အောင်မလေး၊ ချ-သရို”

မောင်မောင်သည် လန့်၍ ထရန်လေသည်။ မောင်သူရသည် ရယ်ချင်စိတ်ကို ဖျိုသိမ့်ကာ အရိုးခေါင်းကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ကောက်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“ဟာ - အဆင်သင့် လိုက်လေ၊ ထိပ်နီကြီး ကျွတ်ဖို့လွတ်ဖို့ အချိန်ပြန်ပြီ”

မောင်မြင့်သည် အရိုးခေါင်းကြီး စည်းဝိုင်းတွင်းသောလုံးတစ်လုံးကိုသို့ လိမ့်ဝင်ကာ မောင်သူရလက်ထဲရောက် နေသော အရိုးခေါင်းကြီးကို ထိတ်လန့် စွာကြည့်နေမိသည်။ အရိုးခေါင်းကြီးတွင် စာတွေရေးထားကာ မှန်ဝါးဝါးကြယ် ရောင်အောက်တွင် မသိကွဲပေ။

မောင်သူရသည် နတ်မင်းကြီးလေး ပါးအား တိုင်တည်ကာ အန္တရာယ်များ ကင်းရှင်းဖယ်ရှားပေးရန် အစောင့် အရှောက်များကို ဆက်၍ ပန်ကြားနေ သည်။

ထိုစဉ်ဆရာလုံး၏စည်းဝိုင်းထဲတွင် ဆရာလုံးသည် စည်းဝေါက်ကာ ဘာ ဆက်လုပ်ရမည်မသိဘဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေစဉ် ဧရာမပိတုန်းနက်ကြီးများ သည် တစ်ဝိုက်မြည်ကာ အုပ်စုဖွဲ့ပျံသန်း လာကြပြီးလျှင် စည်းဝိုင်းတွင်းမှ အမဲ သားနှင့် သားစိမ်းငါးများကို အမဲအရ တွယ်ကာ စားသောက်ကြလေသည်။ ပိတုန်းနက်ကြီးများသည် ခြေမ၊ လက်မ အရွယ်ခန့်ရှိကာ ကောင်ရေငါးဆယ်ခန့် မနည်း ရှိကြသည်။ တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ အလှအယက်စားသောက် ကြပေရာ စက္ကန့်ဝိုင်းအတွင်း ပြောင်တလင်းခါသွား

တော့သည်။ ထိုအခါ ၎င်းတို့သည် အာ သာမပြေသေးရကား တစ်ဝိုက်ပျံသန်းရင်း စားစရာကို ဆက်၍ ရှာဖွေနေကြပြန် သည်။ ဒေါသတကြီး လှည့်ပတ်ပျံသန်း နေကြသည်။

ထိုအခါစည်းဝိုင်းတွင်းရှိ ဖယောင်း တိုင်နှစ်တိုင်သည် လိမ့်သွားပေရာ တစ် တိုင်တည်းသော ဖယောင်းတိုင်သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ချမ်းထားသော မှန်များ၊ ထမင်းဖြူများလည်း ပြန်ကြ ကာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်နေ ကြပေပြီ။ စီရင်ထားသော အရာများသည် လွင့်စဉ် ကာ ပျောက်ရှုကုန်ပေပြီ။ သို့သော် ဆရာ လုံးသည် လက်ထဲမှ ကြိမ်လုံးကို မိမိရရ ရပ်ကိုင်ကာ တစ်ဝိုက်မြည်ကာ ပျံသန်းနေ သော ပိတုန်းအုပ်ကို လိုက်၍ရိုက်လေ သည်။

ပိတုန်းများသည် ကြိမ်လုံးရိုက်ချက် ကို အသာအရာပင် လည်ပတ်ရှောင်ရှား ပျံသန်းရင်း ဆရာလုံးကို ဝင်၍ တုတ်ကြ လေသည်။

“ဝီ-ဝီ-ဝီ”

“ဝီ-ဝီ-ဝီ”

တစ်ကောင်က ဒေါသတကြီး ဝင် တုတ်သည်နှင့် ကျန်သည့် အကောင်အချို့

ကပါ ဝင်၍ ကိုက်ခဲကြလေသည်။ ဆရာ လုံးသည် အနီရောင်ကြိမ်လုံးဖြင့် ဝေ့ ယမ်းလေသည်။

“အား...”

ဆရာလုံးသည် အားခန့်အော်ပြီး ကြိမ်လုံးနှင့် ယမ်းသမ်းရိုက်သည်။ ထိ သည့် အကောင်ကို ထိပြီး မထိသည့် အကောင်ကို မထိပေ။ ထိုအခါ အကောင် လေးငါးကောင်က မျက်နှာကို ဝင်တုတ် သည်။ ကျန်သည့် အကောင်တွေက ခန္ဓာ ကိုယ် အဝတ် အစားလွတ်ရာ ဒေါသ တကြီး ဝင်တုတ်ကြပြန်သည်။ အကောင် များသည် အမြီးကော့ဇင်ထောင်ကာ အားပါးတရ ကိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ-ကဲကွာ”

ဆရာလုံးသည် ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် ရမ်း၍ရိုက်လေလျှင် အချို့အကောင်များ က ရှောင်ရှားကာ မျက်နှာ၊ ခြေသလုံးကို ဝင်၍ ခဲကြသည်။ တစ်ဝိုက်တဖျစ်ဖျစ်အသံ မြည်ကာ ဒေါသတကြီး ကိုက်နေကြ သည်တကား။ ထိုအခါ စောစောဝိုင်းက ပွဲကြည့်ပရိသတ်သဖွယ် ဂူပေါ်၊ သစ်ပင် ပေါ်ချုံ့ပုတ်များကြားမှ ပန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ရောင်းမြောင်းကြည့်နေကြသော တစ္ဆေ သရဲ၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာနာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ

ပေါင်းသည် စည်းအတွင်း စည်းအပြင် တွင် ပြန်ကြလျက်ရှိနေကြသည့် စား သောက်ဖွယ်ရာ သားစိမ်း၊ အမဲစိမ်းအရိုး အရင်းအကပ်များကို လည်းကောင်း၊ ပိတုန်းကောင်များ၊ မစားသောက်ကြ သည့် ထမင်းဖြူများကို အလှအယက် ဝင်ရောက်စားသောက်ကြလေသည်။

“ဝေး-ဟေး-ဟေး”

“ဟား-ဟား-ဟား”

“ဟီး-ဟီး-ဟီး”

လေအူသံလိုလို၊ တောသံလိုလို၊ လေတိုးသံလိုလို အသံများကြားမှ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးများနှင့် အတူ လှယက်ကာ တပျော်တပါး စား သောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖက်ရွက် တွေကို လှသည့် အကောင်ကလု၊ ပန်း ကန်ပြားကို ဆွဲသည့် အကောင်ကဆွနှင့် နာနာဘာဝကန္တာပျက်သကဲ့သို့ရှိသည်။ ဘာမှမရသည့် အကောင်များက အချင်း ချင်း ထိုးကြိတ်ကုပ်ဖဲ့ကြပြန် သည်။ သချိုင်းတစ်ခုလုံး ပွက်လောရိုက်ကာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရ ပေတော့မည်။

ဆရာလုံး၏ အင်္ကျီလွတ်နေသည့် အသားများကို ပိတုန်းနက်ကြီးများသည်

တစ်ဝိမြည်ကာ မလွတ်တမ်း ထုပ်ကြ၊
ကိုက်ခဲကြသဖြင့်ဆရာလုံးသည်သမျှ
အပြင်သို့ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားတော့
သည်။ ကြိုးကန်းများကလည်းတအာအာ
အော်မြည်ကာ ဆရာလုံး၊ ခေါင်းပေါ်မှ ဝဲယုံ
၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ တောခွေးတွေ
က ကြောက်လန့်စွယ် အူနေကြဆဲ။

မောင်သူရတို့သည်တို့အခြင်းအရာ
များနှင့် လွတ်ကင်းရာ ချုံပုတ်ကြီးထဲမှ
ကြည့်ရှုနေကြပေရာ အတိုင်းသားမြင်
နေရပေသည်။

ဆရာလုံးသည် ဂူတွေ၊ သမျှိုင်း
မြေပုံတွေပေါ်ကို ခွေကျော်နင်းကာ ပတ်၍
ပြေးနေရလေသည်။ ဤတွင် မမျှော်လင့်
သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ဖြစ်ပွားသွား
သည်။ ဆရာလုံးသည် မြေဦးတည်ရာ
သွေးရှူးသွေးတန်း၊ ပြေးလွှားနေရာမှ နံရံ
ကြီးတစ်ခုကို တိုက်ခိုက်ကာ လဲကျသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူသည် နာကျင်လွန်းသည့်
ဝေဒနာကြားမှ မော့ကြည့်လိုက်ပေရာ
အမွှေးကြမ်းထူထူ ဦးခေါင်းတင်းတောင်း
ပမာကရှိ အကောင်ကြီးတစ်ကောင်
ဝုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်ကို ဝင်တိုက်မိပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ လက်ထဲမှ

အနီရောင်ဆေးကြိမ်လုံးသည် လွင့်စဉ်
ထွက်သွားသည်။

“အား...”
မျက်လုံးနီနီကြီးတစ်စုံက ဆရာလုံး
အား စိုက်ကြည့်ကာ ရောမပါးစပ်ကြီးကို
ဖြလိုက်သည်နှင့် ဝါကျင်ကျင်အစွယ်ကြီး
နှစ်ချောင်းက ဖွေးခနဲ ထွက်လာသည်။

“ထိပ်-ထိပ်”
သတ္တဝါကြီး၏ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး
ပြေးကျယ်သွားကာ ညာဘက်တစ်ဖက်
မြှောက်တက်သွားသည်။ ဆရာလုံး၏
မျက်နှာကို ရိုက်ရန် ချိန်ခွယ်လိုက်ခြင်း
သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သတ္တဝါကြီး
သည် ဦးခေါင်းကြီးကို ယမ်းခါရင်း ခွယ်
ထားသော လက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာလုံး၏
မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး သွေးတွေဖြင့် ရဲ
တွတ်နေပြီး အနက်ရောင်ရောမ ပိတုန်း၊
ကောင်ကြီးများဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲနေကြကာ
ရိုက်စရာနေရာလွတ် မရှိသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ အသည်းယားဖွယ် အံ့ခဲနေကြ
ပေသည်တကား။

ဆရာလုံးသည် ငယ်သံပါအောင်
အော်ဟစ်ကာ လူးလိမ့်နေသည်။

“အား-အား”
“အမေ-မေ-ကယ်-ကယ်ပါ”
“ထိပ်-ထိပ်နီ-မင်း-မင်း”

အကောင်ကြီးသည် ဆရာလုံး
ဘယ်သို့ပင် အော်ဟစ်အကူအညီ
တောင်းနေစေကာမူ ဂရုပင်မစိုက်။
အကောင်ကြီးသည် လူးလိမ့်အော်ဟစ်
နေသည့် ဆရာလုံး၏ လည်ကုပ်ကို
ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို အသာ
ယာပင် ဆွဲထူတိုင်လိုက်သည်။ ထို့
နောက်...

“အူး”
ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးဖြင့်
တစ်ချက်အော်ညည်းလိုက်ကာ ဆရာ
လုံး၏ ကျောပြင်ကို ခရာမလက်ဝါးကြီး
ဖြင့် ဖြန်းခနဲမြည်အောင် တစ်ချက်တည်း
ရိုက်ကာ လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဖြန်း”
“ဗုန်း”
“အွတ်”
ဆရာလုံးသည် အသံပင်မထွက်နိုင်
ရှာတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
လေသည်။

ထို့နောက် သုသာန်ပြင်သည် အပ်
ကျသံပင်ကြားရလောက်အောင် ပကတိ
ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပုံမှာ

တောနက်ကြီးအလယ်မှ ရှေးဟောင်း
ကျောက်ဂူပျက်ကြီးနှင့်ပင် တူသည်။

နံနက်အရက်ကျင်း အလင်းသစ်
ကန္တာမြေသို့ ခြေချချိန်...
ဇရပ်ရိုးရွာ၏ အနောက်ဘက်
သမျှိုင်းမြေနှင့် ခပ်ဝေးဝေးတွင် လှည်း
လမ်းကလေးဖုန်ဖုန်ရှိသည်။ သူ့နောက်မှ
ယာခင်းတွေ တပြန်တပြောရှိသည်။
အချို့က သမျှိုင်းမြေထဲကို မဝင်ကြဘဲ
ရှောင်တွင်းသွားကြသည်။ ဖြတ်လမ်း
အလွယ်သွားသော ယောက်ျားကြီးများ
ကတော့ သမျှိုင်းမြေထဲမှ နှစ်ယောက်
တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ ဖြတ်သွား
ကြသည်။

ထိုအခါ တောသွားတောလာ ယာ
သမားများသည် မြေပုံဟောင်းကြီးတစ်ခု
ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျသော လူ
တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။
လဲကျနေသောသူ၏ အင်္ကျီအဝတ်အစား၊
လွတ်ရာမျက်နှာပြင်၊ ခြေလက်များတွင်
အသားဟူသမျှ နှင်းတစ်စေ့မျှပင် မရှိ
တော့ဘဲ အသားမဲ့ အရိုးခေါင်း၊ မျက်နှာ
ကြီးက မိုးပေါ်သို့ လှန်ကြည့်နေဟန်ရှိ

သည်။ အကျီပေါ်တွင် သွေးစေးတွေ
ခြောက်ကပ်နေသေးသည်။ လည်ပင်းရိုး
ကြီးလိပ်နေပြီး ကျောကုန်းမည်းပြောင်
ပြောင်ကြီးကို ထွက်သစ်စ နေရောင်
အောက်တွင် မြင်လိုက်ရသည်က
အသည်းတုန်အုတ်နံ့ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။

ယပ်တောင်ပမာကထက် ကြီးမား
သော ဧရာမလက်ဝါးလက်ငါးချောင်း
အရာကြီးက ကျောပြင်အပြည့် နေရာ
ယူထားခြင်းပင်တည်း။

နေ့အလင်း ထင်ရှားလာသည်နှင့်
အမျှရွာထဲမှ ရွာသူရွာသားတွေတဖြည်း
ဖြည်း ဝှံ့အံ့လာကြသည်။ မိန်းမနှင့်
ကလေးတွေက မကြည့်ရဲဘဲ ရှောင်ထွက်
သွားကြသည်။ လူအုပ်ထဲမှ လူတစ်
ယောက် ထွက်လာကာ -

"မိလူအကျီအဝတ်အစားတွေနဲ့
ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်မှတ်မိတယ်ဗျို့။
မနေ့ညနေက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လာ
ပြီး ထမင်းကျန်ဟင်းကျန် တောင်းစား

သွားတဲ့ ဆေးဆရာယောင်ယောင်၊
ဓာတ်ယောင်ယောင် လူပဲဗျို့။ ဇက်ကျိုး
ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး အသားတွေ မရှိ
တော့တာ။ သရဲကိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်"

နောင်တစ်လခန့် ကြာသောအခါ
ဇရပ်ရိုးသုသာန်တွင် သရဲကြီးထိပ်နီမရှိ
တော့ဘဲ ကောင်းမွန်ရာသို့ ဘဝကူး
ကျွတ်လွတ်သွားပြီး ထိပ်နီကြီး၏ နေရာ
တွင် အခြောက်အလှနဲ့ ရက်စက်လှ
သော သရဲကြီးတစ်ကောင် အစားထိုး
ဝင်ရောက်လာကြသည်ဟု ပြောစမှတ်
ပြုကြကုန်သည်။ ထိုသရဲကြီးသည် အနီ
ရောင်တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်
ကာ နေခင်းကြောင်တောင်၌ပင် သင်္ချိုင်း
တွင်းရှိ လက်ပံပင်ကြီးတွင် လွဲလွဲခိုကာ
တောသွားတောလာတို့ကို ခြောက်လှန့်
တတ်သည်ဟု သတိပေးပြောကြားကြ
သည်ဟု ဆိုကြပေသည်။

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

- ဝေတ်နှင့်လျော်ညီသော ထစေးတို့ ထိထိုင်သည့် ဖော့ထုစားများထံ ထစေးတို့
နှစ်ခြိုက်စည် ထာတွန်းအတ်လမ်း ပုံဖြတ်တို့ဖြင့် ဝေါင်းစပ်တစ်ဆင့်ထားသည့်
- ထစေးများထိုင်တိုင် ဝါဝပ်ဆင်နွှဲ၍ဝေသာ ဣန္ဒာစမ်းခြုံပွဲများစွာဝါသည့် ...

ပြေကြီးသွင်း (၆) လစာ နှုန်းထား - စာအုပ်တန်ဖိုး - ၂၂၀၀ x ၆ (လ) ၁၃၂၀၀
ပြေကြီးသွင်း (၁၂) လစာ နှုန်းထား - စာအုပ်တန်ဖိုး - ၂၂၀၀ x ၁၂ (လ) ၂၆၄၀၀
အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၈) လွှာ (ယထာပတိ)
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဲမိကျွန်းရှိ)
ကျောက်တံတားခြံနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇုန်း - ၃၈၆၆၄၊ ၃၈၆၆၄

ပုံပြင်မပြောအားသော မိဘများနှင့် ပုံပြင်ဖတ်ချင်သော ကလေးငယ်များအတွက်

ထစေးများထွက်ဖို့ ဖုတ်စာ၊ အလိမ္မာ၊ ထပ်ဖြတ်စာတို့ကို ဖတ်ရှုပြီး
ပုံပြင်များစွာထံ ယဇ္ဇင်ဗဟိဇာတရသောင်းတို့ဖြင့် ဖြစ်ပွားသော ...

တန်ဖိုး ((၁၂၀၀)) ဖြင့်
လစဉ် (၂၅) နေ့တိုင်း ထွက်ရှိနေပါပြီ။

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၈) လွှာ (ယထာပတိ)
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဲမိကျွန်းရှိ)
ကျောက်တံတားခြံနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဇုန်း - ၃၈၆၆၄၊ ၃၈၆၆၄